

KİTABİ-DƏDƏ QORQUD

Əsil və sadələşdirilmiş mətnlər

“ÖNDƏR NƏŞRİYYAT”
BAKİ-2004

“Kitabi-Dədə Qorqud Ensiklopediyası” (II cildə, I cild, Bakı, XXI–Yeni Nəşrlər Evi, 2000) kitabı əsasında təkrar nəşrə hazırlanmışdır

Tərtib edəni:

Samət Əlizadə

*filologiya elmləri doktoru,
professor, əməkdar elm xadimi*

Nəşrə hazırlayanı
və redaktoru:

Tofiq Hacıyev

*AMEA-nın müxbir üzvü, Türk
Dil Qurumunun həqiqi üzvü,
filologiya elmləri doktoru,
professor, əməkdar elm xadimi*

894.36 – dc 21

AZE

Kitabi-Dədə Qorqud. Əsil və sadələşdirilmiş mətnlər. Bakı, “Öndər nəşriyyat”, 2004, 376 səh.

Qədim söz sənətimizi şöhrətləndirən böyük insanpərvərlik duyğuları, mənəvi ucalığa, qəhrəmanlıq və mərdliyə çağıran fikirlər, yüksək bəşəri ideyalar öz başlanğıcını tükənməz Dədə Qorqud nəhrindən götürür.

“Kitabi-Dədə Qorqud” dilimizin, ədəbiyyatımızın, dastan yaradıcılığımızın, ümumiyyətlə mədəniyyətimizin tarixini öyrənməkdə böyük əhəmiyyətə malikdir.

Bu nəşrdə Dədə Qorqud iki variantda – orijinala tam uyğun və müasirləşdirilmiş şəkildə verilir.

ISBN 9952-416-08-2

© “ÖNDƏR NƏŞRİYYAT”, 2004

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti

İLHAM ƏLİYEVİN

“Azərbaycan dilində latın qrafikası

ilə kütləvi nəşrlərin həyata

keçirilməsi haqqında”

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı

ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına

hədiyyə edilir

“DƏDƏ QORQUD KİTABI” İLK YAZILI YADDAŞIMIZDIR

Ümumi bəşəri keyfiyyətləri ilə bərabər, dünyanın məşhur dastanlarının hər birini səciyyələndirən fərdi əlamətləri də olur. Məsələn, türk dastanlarından qırğızların “Manas”ı yüksək bədii dəyəri ilə yanaşı, həm də həcminə görə xüsusi seçilir. İran dastanı “Şahnamə” 60 min beytdir (120 min misra). “Manas” 250 min misradır. Deməli, o, “Şahnamə”dən “2 dəfə + 10 min misra” çoxdur. V.M.Jirmunskinin hesabına görə, “Manas” dünyanın adlı-sanlı dastanı “İliada”dan 16 dəfə böyükdür (“Тюркский героический эпос”, М., 1974, с.5). Oğuz bahadırlarının qəhrəmanlıq anketini nəzərə alsaq, əlimizdə olmayan Dədə Qorqud boyları “Kitab”dakından qat-qat artıq olur. Məsələn, İlk Qoca oğlu Alp Ərənin 57 qalanın açarını alması (bu, 57 səfər – boy deməkdir), 37 bəy qızını qaçırməsi (bu, 37 səfər – boy deməkdir) söylənir (94 boy). “Kitab”dakı Bamsı Beyrəyin adına ayrıca “Alpamış” dastanı var ki, məlum Dədə Qorqud boylarından bir neçə dəfə həcmlidir. Və beləliklə, “94 boy + “Alpamış” + başqa Oğuz igidlərinin boyları” şəklində cəmlədirsək, Dədə Qorqud Oğuznaməsi “Manas”dan iki dəfə böyük olar. Bu, mülahizədir, gəlişi gözəl iddiadır, ancaq bunun elmi fikir kimi qorqudşünaslıqda tərəfdarları var (Bax: T.Hacıyev. “Dədə Qorqud kitabı” Oğuz tarixinin yazılı dərslisi kimi, yaxud dastanımızın həcmi haqqında. “Dədə Qorqud” toplusu, 2001, №1, s.9–24). Əlbəttə, qəhrəmanlıq dastanları millətin tarixi yaddaşdır – o cümlədən “Dədə Qorqud kitabı”. Ancaq türk dastançılığında yeganə “Dədə Qorqud kitabı”dır ki, oğuzların, birinci növbədə, Azərbaycan türklərinin yazılı yaddaşdır. Şifahi yaddaş əsrə görə, söyləyicidən söyləyiciyə improvizə olunur. Deməli: dəyişir, böyüyür, ən pisi də, subyektiv müdaxilələr olur. Məsələn, Qırğızıstan Rusiya imperiyasına girəndən sonra manasçı “Manas”a “ruslarla dostluq” bəhsini əlavə etdi. Beləliklə, “Dədə Qorqud kitabı” yazılı yaddaşımızdır və heç bir dəyişikliyə uğramadan yaddaşımıza necə daxil olubsa, elə də qalıb.

Dədə Qorqud və onun adı ilə bağlı olan kitab – “Dədə Qorqud kitabı” düşüncə tariximizdə əfsanəvi bir anlayışa dönüb. “Dədə Qorqud kitabı” Ana kitabımız adlandırılıb, bütün türk bədii ədəbiyyatının ağırlığından da ağır gələn bir əsər sayılıb, türkün tarixində Mete, Atilla, Əmir Teymur, Osmanlı imperatorluqları, Orxon-Yenisey əbədi daş (bəngü taş) kitabələri, M.Qaşqarlının “Divanü lüğət-it türk”ü ilə bir sırada yeddi möcüzədən biri

kimi qiymətləndirilib. Bu “Kitab” bugünkü dünya mədəniyyətinə “Kül tiqin” və “Bilqə kağan” dastan-dilogiyaları ilə yanaşı yazılı şəkildə çatan türk eposudur. “Dədə Qorqud kitabı” gövdəsində müxtəlif meyvə calaqları yetirən nəhəng ağaca bənzəyir – mükəmməl sinkretik tarix sənədidir: salnamədir (oğuzun tarixidir) və bədii əsərdir, şifahi yaradıcılıq nümunəsidir və yazılı ədəbiyyatdır.

Bütün bu təyinatlarla yanaşı, ona bir təşbeh də yaraşır: “Dədə Qorqud kitabı” dilimizə bənzəyir. O da ana türkcəmiz kimi qədim və müasirdir, mükəmməl və yetkindir, gözəl və şairənədir. Dilimiz qədər heç nəyi sevmirik, ona görə “Dədə Qorqud kitabı”nı da bütün həmcinslərindən – dastanlarımızdan və başqa bədii sənət abidələrimizdən çox sevirik. Və maraqlıdır ki, bütün kompozisiya kamilliyi, obrazlarının orijinallığı, hadisələrinin dramatikliyi ilə yanaşı, “Kitab”ımızın ən böyük ucalığı onun dilindədir – dilinin ifadə gücündə, zənginliyində, şairənəliyində və ən əsası müdrikliyindədir. Məlumdur ki, müqəddəs kitabların ən böyük sirri onların dilinin təsir gücündədir. Məsələn, “Quran”ın tərcüməsində onun məzmununa vaxıf olmaq olur, ancaq orijinaldakı təlqin, nüfuzedicilik görünmür. Bizim müqəddəs “Dədə Qorqud kitabı”mız da, birinci növbədə, dilinin gözəlliyi ilə insanı heyran qoyur. Sə-sindən, sözündən başlamış cümlə təşkilinə qədər bu dil harmoniya nümunə-sidir. Onun dili ilə bu təsəvvürü alırıq ki, min üç yüz il əvvəlki dilimiz bugünküne çox yaxınmış – lüğəti və qrammatikası ilə:

*Dilin üçün öləyim, gəlincigim!
Yolına qurban olayım, gəlincigim!*

Həmin dil öz obraz gözəlliyi ilə bu şəiri düzüb-qoşan ozanın ustadlığına borcludursa, həmin ozan da xalq dilimizin istedadına, o vaxtkı kamilliyinə minnətdardır:

*Qar üzərinə qan dammış kimi
Al yanaqlım...
Qurulu yaya bənzər
Çatma qaşlım.
Qoşa badam sığmayan
Dar ağızlım.*

Bu dil o gücdə olmasa, Allahın sifətini göstərən əlamətləri (İxlas surəsi əsas götürülür) Qurandan bu dolğunluqda, bu aydınlıqda və bu sadəlikdə tərcümə edə, özünə çevirə bilməzdi:

*Yucalardan yucasan,
Kimsə bilməz necəsən,
Görkli Tanrı!
Sən atadan olmadın,
Anadan doğulmadın.
Kimsə rizqin yemədin,
Kimsəyə güc etmədin,
Qamu yerdə əhədsən,
Allahu səmədsən.
Adəmə sən tac urdun,
Şeytana lənət qıldın.
Ululuğuna həddin,*

*Sənin boyun-qəddin yoq!
Ya cisimlə cəddin yoq!
Urduğun ulıtmayan
Ulu Tanrı!
Basdığın bəlirtməyən
Bəlli Tanrı!
Götürdüyn Göyə yetirən
Görkli Tanrı!
Qaqdığın qəhr edən
Qəhhar Tanrı!
Birliyinə sığındım,
Çələbim, qadir Tanrı.*

“Kitab”ımız elə etibarlı salnamədir ki, çox tarixçilər Oğuzun tarixi haqqında məlumat verərkən ona dönə-dönə müraciət etmişlər. Görkəmli qorqudşünas M.Ergin mötəbər şəkildə inandırır ki, Rəşidəddin, Osman Bayburdlu, Əli Yazıcıoğlu, Əbülqazi Xivəli və başqa görkəmli oğuzşünas tarixçilər “Dədə Qorqud kitabı”na tarixi mənbə kimi baxmışlar. Adətən qəhrəmanlıq dastanlarını tarixin şifahi dərsliyi sayırlar. Dədə Qorqudun hadisələri bizə oğuznamə halında, yəni yazılı şəkildə gəlib yetdiyi üçün mən onu Oğuz tarixinin yazılı dərsliyi kimi təqdim etmişəm (“Dədə Qorqud”, 2001, №1).

Dediymiz kimi, “Dədə Qorqud kitabı” Oğuzun tarixidir, dövlətçiliyidir, Azərbaycanın tarixi coğrafiyasıdır. Hər elm adamı bu “Kitab”da öz axtardığını tapa bilər, ancaq, əlbəttə, əlimizdə olan “Dədə Qorqud kitabı”, birinci növbədə, ədəbi-bədii əsərdir (Dədə Qorqud: dilimiz, düşüncəmiz, 1999, s.115).

“Kitab”da hər boyun öz qəhrəmanı var, bununla belə, bu boylar bir bütöv bədii abidənin, bütün bir kitab-dastanın tərkibidir, indiki təbirlə, bir əsərin fəsilələridir. Boyların hamısında iştirak edən, daha doğrusu, adı çəkilən, adı keçən Qorquddur ki, görünür, məhz buna görə də yazıya alan tərəfindən “Kitab” onunla adlandırılmışdır. Ancaq Qorqud bu əsərin qəhrəmanı deyil, heç əslində ona obraz da demək olmaz. O, bir rəmzdir – türkün ağsaqqala, müdrik söz sahibinə hörmətinin rəmzidir. Boyların hamısı üçün ümumi qəhrəman surəti Böyük Oğuz Elidir. Oğuz qəhrəmanlarının həm parçalanaraq üz-üzə gəldiyi, həm də ümumi qayə yolunda birləşərək bir bütöv kimi iştirak etdiyi on ikinci boy dastanın bütövlüyünü, boy-boy cəmlənə-cəmlənə gələn Oğuzun dövlətçilik taleyinin bölünməzliyini əyaniləşdirir – Böyük Oğuz Eli (dövləti) bir obraz – qəhrəman kimi qalib gəlir.

Deyildiyi kimi, bu əsər həm dastandır, həm də kitab. Əsərin süjetində və quruluşunda, obrazlarının psixoloji təkamülündə, dilinin bədii ifadə tərzində şifahi və yazılı ədəbiyyatın əlamətləri birləşir. Dəli Domrul və Təpəgözlə

bağlı boylar mifoloji təfərrüat üstündə durur, hadisələr bəşərüstü ha-kimiyyətlə idarə olunur – bu, xalis dastan tipologiyasıdır. Bamsı Beyrək boyunda isə yazılı ədəbiyyat boyaları ön plana keçir. Bamsının ən çıxılmaz məqamında, hətta qeyri-adi çətinlik anında düynünün açılmasında bir inan-dırıcılıq var, realist, ağlabatan bir mümkünlük baş verir.

Bədii əsər obrazları ilə tanınar. “Kitab”ımız ədəbiyyata kamil bədii obrazlar, klassik müsbət və klassik mənfi tiplər verib. Qazan xan, Bamsı Beyrək bəşəri müsbət insan surətləridir. Aruz Qoca dünya ədəbiyyatında yaqoçluğu (müsbətlik pərdəsi altında hiyləgərliyi) Şekspirin Yaqosundan min il əvvəl başlayıb. Burla xatun, Dirsə xanın xanımı, Banıçiçək dünya ədəbiyyatının nadir qadın təsvirlərindəndir. “Kitab”ın obrazları nəinki səviyyəyə uyğun gəldikləri dünya ədəbiyyatının bədii etalonu sayılan personajları sırasına daxil olmayıblar, hətta heç Azərbaycan ədəbiyyatının özündə, məsələn, Qazan xan Koroğlu kimi, Burla xatun Nigar qədər təhlil edilməyiblər. Fövqəladə gücü ilə də, yeyib-ıcmə həcminə görə də Qazanı Koroğlu obrazı ilə müqayisə etmək olar. Qazan da Koroğlu kimi qılınc və saz (qopuz) qəhrəmanıdır. Koroğlu Qıratının, Qazan xan Qonur atının üstündə yenilməzdir. Qazan da düşməyə qarşı həm amansızdır, həm də səmimidir. Türkün həmişə sülhə – barışa meyilli olması Qazanın simasında bir daha aydın görünür. Səmimiliyinə və sülhsevərliyinə görə Qazan xan düşmənlə danışığa girir ki, qoca anasını geri alsın, ancaq aldanmır. Çünki Qazanın xarakterində dövlətçilik düşüncəsi qəhrəmanlıq – bahadırlıq keyfiyyəti ilə qoşa yaşayır. Koroğlu sadəlövhdür, onu Keçəl Həməzə də aldadır. Qazanda bir insanda nə qədər müsbət keyfiyyətlər mümkündürsə, var; bir döyüşçü, sərkərdə üçün nə lazımdırsa, var; bir dövlət başçısı nələri bilməlidirsə, bilir, eyni zamanda o, valideyindir – oğul atasıdır, ailə başçısıdır – təkərvadlıdır. İran şahları kimi hərəmxana sahibi deyil, ona görə də qadını onun namusu yolunda oğlunun ölümündən keçməyə hazırdır.

Bütün bunlarla yanaşı, əlbəttə, dastan-kitabın ən kamil bədii obrazı Bamsı Beyrəkdir. Beyrək bütün Oğuz igidləri kimi, təbii ki, birinci növbədə, məhz qəhrəmandır. Ancaq görünür, qol gücü ilə yanaşı, o həm də xüsusi ağıl-düşüncə sahibidir ki, Qazan xanın inağı (ən yaxın, ən inanılmış adamı) sayılır. Dastanın bədii hadisələrlə, təsvirlərlə, emosiyalarla ən zəngin boyları üçüncü və on ikinci boylardır ki, hər ikisinin qəhrəmanı məhz Beyrəkdir. O, boy-buxunca, sifətcə də gözəldir. O qədər gözəldir ki, bədnəzərdən qorunmaq üçün niqab gəzdirir. Gözəlliyindən aldığı zövqün xatirinə kafər qızı onun əsirlikdən qaçmasını təşkil edir. On altı il kafər qızının cazibəsində yaşayan Beyrək Şeyx Sənan ola bilirdi, ancaq Məcnun olaraq qalır. Nizami, Füzuli Məcnunu əslində qılıncından əl çəkmiş Beyrəkdir. Dastanda Beyrək ən incə cizgilərlə sifətlənmiş insan təəcəssümüdür. O ən lirik igid-qəhrəmandır. O, qəhrəmanlıq dastanından çox məhəbbət dastanının qəhrəmanına bənzəyir.

Qalın Oğuz elinin fiziki və estetik tərbiyə məktəbinin üslubu Oğuz qəhrəmanlarının hamısında görünür: Qazan xan ölçüyə gəlməz güc sahibidir, həm də qopuz çalır, şeir deyir; Əgrək və Səgrək qardaşları düşmənin ordusunun önündə duran ərlərdir, ancaq qopuz melodiyası üstündə həzin sözləri ilə, niskil süzülən söhbətləri ilə insana – oxuyana, dinləyəne bədii mühit ovqatı təlqin edirlər və s.

“Dədə Qorqud kitabı”nın ulu adı, böyük şöhrəti qədər də mübahisələri, problemləri var.

Diqqəti çəkən problemlərdən biri budur ki, Azərbaycanınkı sayılan bu dastan xalqın içində yoxdur, şənliklərdə, toy-mağarlarda, dastan auditoriyalarında iştirak etmir. “Bəs bu, haradan bizim oldu?” sualının cavabını tapmaqda qırğızların “Manas” dastanı yardımçımız olur. Belədir ki, qırğız bahadırları Manas, oğlu Semetey, nəvəsi Seytekin ana vətəni qoruyarkən göstərdikləri qəhrəmanlıqların tərənnümü olan “Manas” dastanını hər aşiq-akın ifa edə bilmir. Onun məxsusi ifaçıları var ki, bunlara manasçılar deyirlər. Manasçılıq nəsilə irsən keçir – müəyyən zaman kəsiyində manasçı ailəsində bu peşə bir və ya iki nəfərin şəxsində üzə çıxır. 1989-cu ildə Bishkəkdəki türkoloji qurultayda bildik ki, Qırğızıstanda cəmi üç manasçı qalıb. Onlardan ikisini məclisə gətirmişdilər. Dedilər ki, üçüncüsü yorğan-döşək xəstəsidir, bugün-sabahlıqdır. Deməli, manasçı nəslə kəsilmə bilər (o, başqa məsələdir ki, birdən bu iki nəslin hərəsindən ikisi, onun da hərəsindən ikisi çıxar və manasçının sayı artır. Bununla belə zamanın birində nəslin bitib-qurtarması bir məntiq olaraq qalır). Bu faktı bildikdən sonra mən belə qənaətə gəldim ki, vaxtilə bizdə də qorqudçu ozanlar olublar. Dədə Qorqud haqqında ilk məlumatları verən tarixçilər bu dastanın hər aşiq tərəfindən ifa edilə bilmədiyini söyləyirlər: “Bu masalları (nağılları – T.H.) oğuzlar içində ağıllı, elmi kimsələr əzbərlər və qopuzlarını çalaraq söylərlər” (Bax: M.Ergin. Dede Korkut kitabı, 1 c., Ankara, 1994, s.36). Deməli, Dədə Qorqud dastanının da xüsusi ifaçıları – qorqudçular olmuşlar. Və görünür, bir zamanlar onların nəslə kəsildiyi üçün dastanımız xalq arasında söylənməkdən dayanmışdır. Onu elə belə, məsələn, “Koroğlu” dastanı kimi, yəni hadisələrin məzmununu nəslə danışmış, arada şeirləri əzbər demək şəklində ifa etmək olmaz. Bu dastan başdan-başə şeiridir. Deməli, onu əzbərləmək üçün yüz minlərlə beytləri bir nəfərə əzbər söyləyən xüsusi manasçı yaddaşı gərəkdir. O biri dastanlarda şeiri oxumayıb, onu ancaq nəslə danışsan, məzmunu xələl gəlməz. Çünki məzmun nəslə verilir, şeir parçaları emosional ricətlərdir, onları atmaqla süjetdə çatışmazlıq yaranmır. Ancaq Qorqud eposunda bir cümləni də buraxmaq olmaz. Çünki hər cümlə şeir misrasıdır və o cümlə-misra ifadan çıxsa, süjetin söylənməsində qırıqlıq yaranacaqdır. Burada soylama adı ilə verilən şeir parçalarında da süjet danışılır. Dastanın qalan hissələri də soylamalar kimi nəzmdir, şeirir və eyni zamanda soylamalar da qalan hissələr kimi məzmunun – süjetin nəqlinə xidmət edir. Həm də Qorqud şeiri bugünkü şeirimiz

kimi heca vəznində, müəyyən düzümdə misralardan və qafiyələrdən ibarət deyil. Təbii ki, bu tip şeiri əzbərləməyin öz çətinlikləri var. Demək, bu quruluş da şeirlə yazılmış dastanı əzbərləyən, əvvəlindən axırına qədər bir sözü də dəyişmədən, unutmadan söyləyən, tarixçinin dediyi kimi, xüsusi “ağıllı, elmli kimsələr”, fəvqəladə yaddaşlı ozanlar olmuşlar. Həmin ozanlar qorqudçu adlanırmışlar və bir zaman onların nəslı kəsilib. Bu səbəbə görə də bizim olan dastanın el içində şifahi ifası dayanmış və bu nadir sənət abidəsini itirməmək üçün müdrik ulu babalarımız onu sonuncu qorqudçu ozanın dilindən yazıya almışlar.

At türkün dostudur, silahdaşdır. Bunu da türkün ayağına köçərilik göstəricisi kimi yazırlar. Doğrudan da, türk ancaq atın üstündə özünü türk sayır,

özünü rahat bilir. Dastanda belə bir səhnə var: “Uruzun qırq yigidi atdan endi. Ala qalqan bağını qısa dügdilər. Qılıç sıyırdılar. Uruzun üzərinə çox sa-
vaşdılar. Yayanın umudu olmaz”. Bəli, yayanın – piyadanın ümidi yoxdur və Uruzun qırq igidi məğlub olur. Çünki türk piyada vuruşa bilmir. Ancaq bu, niyə türk üçün eyib sayılsın? Bu döyüşlər böyük dövlətlərin ordularının üz-
üzə durmasıdır. Türk ordu olaraq “qırmaqla, məhv etməklə yox, sənətkarlıqla, hər b mədəniyyəti ilə ölkələri ram edib. Atla davranış mədəniyyətinin us-
tadı türkdür. Türk cilovun, ram etməyin ustalığını atın üstündə kəşf etdi – sonra asanlıqla ölkələri cilovladı. Eynən sevgili atındakı kimi, cilovdan idarə vasitəsi, yönəltmə aləti kimi istifadə etdi – əzab vermək, incitmək üçün yox” (bizim: “Qıpçaq çölü haqqında elmi ballada”. Murad Adcının “Qıpçaq çölünün yovşanı” kitabına son söz – Bakı, 1997, s.192). Türk ata minəndə Mete, Atilla, Ər Tonqa, Əmir Teymur, atdan düşəndə Fərabi, Əhməd Yəsəvi, İbn Sina, Nəsimi olur.

“Dədə Qorqud kitabı” ilə bağlı mübahisələrdən biri boylarının sayı məsələsidir. Qorqudşünaslıqda belə bir qəti qənaət var ki, bu gün bizə məlum olan on iki boy mövcud olmuşlardan ancaq bir qismidir. Bu mülahizəni, birinci növbədə, “Kitab”ın öz qəhrəmanlarını təqdim etmə üslubu diktə edir. Məsələn, 2-ci boyun sonunda döyüşə çıxan oğuz bahadırlarından Bamsı Beyrək bu şəkildə tanıtılır: “Parasarin Bayburt hasarından pırlayıb uçan, ap-
alaca gərdəgünə qarşı gələn, yeddi qızın umudu, Qalın Oğuz imrəncisi, Qazan bəgin inağı, Boz ayğırlı Beyrək çapar yetdi”. “Kitab”da “Qam Bөрөnin oğlu Bamsı Beyrək boyını bəyan edər, xanım hey” hekayətində boyun qəhrəmanı Boz ayğırlı Bamsı Beyrək göstərilən həmin əlamətlərlə görünür: yəni Bamsı Beyrək Boz ayğırlı bahadır, onun yeddi bacısı – qız qardaşı var, toy gecəsi yağı onu gərdəyindən götürür, o, Parasarin Bayburt hasarında (qalasında) 15 il əsir qalır və oradan xilas olub, başqasına ərə köçürülən gəlininə qovuşur. Deməli, başqa Oğuz sərkərdələrinin də qəhrəmanlıq təyinatını bu tipdə qəbul etməliyik. Həmin bahadırlar sırasında Dəli Dondar belə təqdim olunur: “Dəmir qapı Dərvənddəki dəmir qapuyı dəpüb alan, altmış tutam ala göndərinün ucında ərə böğürdən Qıyan Səlcuk oğlu Dəli Dondar çapar yetdi”. Başqa qəhrəmanlar da bu modelə verilir. Göründüyü kimi, bu, eynən Bamsı Beyrəyin təqdim olunduğu üslubdur. Bu üslubu görkəmli qorqudşünasların hamısı birmənalı şəkildə belə qiymətləndirir ki, həmin qəhrəmanların da təqdimat anketindəki əlamətləri əks etdirən məzmununda boy-hekayətləri olmuşdur. Deməli, boyların sayı, ən azı, qəhrəmanların sayı qədər təsəvvür edilir. Hətta bir qəhrəman bir neçə yürüşün qəhrəmanı kimi göstərilirsə, deməli, onun adına bir neçə boy olmalı idi.

“Dədə Qorqud kitabı” öyrəniləndikcə onu dastan kimi düzüb-qoşan ozanın şəxsiyyəti aydınlaşır. Dastanı ifa edən xüsusi qorqudçu olduğu kimi, onu düzüb-qoşan ozan da xüsusi sənətkar keyfiyyəti ilə seçilmişdir, o da yaradıcı

qorqudçu ozan olmuşdur. Aydın olur ki, məsələn, “Koroğlu”, ya başqa dastanlarda olan kimi, hər qolu – boyu istənilən bir şəxs (aşiq) deyib-qoşmur. Bu dastan başqa dastanlar kimi müxtəlif əsrlərdə dəyişikliklərə məruz qala bilməz. Əgər Dədə Qorqud boyları ayrı-ayrı əsrlərdə törəyibsə, yenini düzüb-qoşan kəs – bu ozan mütləq Dədə Qorqud məktəbi keçib, qorqudçu dərsi alıb, ilk şeirin texnologiyasına yiyələnib. O dərəcədə yiyələnib ki, yeni və əski mətnlər məzmununa və dil üslubuna görə fərq verməsin – bu, qorqudçu ozan deməkdir. Məhz həmin ozan əlimizdəki on iki boylu “Kitab”ın on birinci boyunu nə vaxtsa dastana anomaliya kimi əlavə edib. Bu qorqudçu ozan dastanın məntiqini nəzərə alıb və bu boyu əlavə qoşub. Məntiq çox sadədir: dastanda oğuz qəhrəmanlarının hər birinin igidliyini göstərən boy var. Bu igidlərdən biri Uruzdur. Uruzun qəhrəmanlıq göstərməsi bəylər bəyi, Oğuzun baş komandanı Qazan xanın arzusudur. Təsəvvür edək ki, bu boy yoxdur. Deməli, Oğuz elinin sərkərdəsi oğlunun igid yetkinliyini görmədən niskillə dünyasını dəyişmişdir. Hətta dastanda belə səhnə var: adlı-sanlı Oğuz qəhrəmanlarına baxıb qah-qah gülən, ancaq oğluna baxıb onu ünvansız görən Qazan xan hönkür-hönkür ağlayır. O, oğlunu Oğuz igidlərinin sırasında görmək istəyir. Oğlu da gileylənir ki, atası şərait yaratmayıb, meydan verməyib ki, özünü göstərsin. Sınaq döyüşündə ata oğlunu itirir, Uruz qəhrəmanlıq göstərmək əvəzinə, əsir düşür. Beləliklə, dördüncü boy “Qazan xan oğlu Uruz boyunu bəyan edər, xanım hey” yox, “Qazan bəg oğlu Uruz bəgin tutsaq olduğu boyı bəyan edər, xanım hey” olmalı olur. Halbuki Uruzun Beyrək, Qanturalı, Yegnək, Səgrək, Bəkil oğlu Əmran cərgəsində durması üçün onun adına boy olmalı idi. Hətta Beyrək boyunda yürüşdə atası Qazan xanla və başqa Oğuz igidləri ilə bir sırada onun adı bahadır kimi çəkilir: “Beyrək, Yegnək, Qazan bəg, Tondar, Qazan oğlu Uruz bəg – bunlar hasara yürüş etdilər”. On birinci boy həmindir. Əslində bu boyun yaranmasında dəhşətli bir məntiqsizlik var. Əvvələ, ikinci və dördüncü boylarda Uruz hədd-buluğa çatıb, on birinci boyda isə hələ körpədir. İkincisi, bu boyda Qazan xanın on altı il əsir qalması göstərilir. Bu müddətdə Oğuz elinin baş komandanı, dövlətin başçısı kimdir? Boyda Bayındır xan da yoxdur. Ola bilmə ki, Oğuz dövləti on altı il padşahsız yaşasın? Qazanın əsirliyi, olsa-olsa, 4-cü boyda Uruzun əsirliyi kimi ani ola bilərdi. Oğuzun padşahı 16 il əsir qalsa, Oğuz dövləti bu qədər padşahsız yaşaya bilməzdi. Bu dediyimiz məntiq real dövlətçilik, həqiqi tarix baxımından məntiqsizlikdir. Halbuki burada həlledici olan ədəbi-bədii məntiqdir. Bədii məntiq Uruz boyunu tələb edir. Burada başqa gerçəklik də aydınlaşır: dünya qəhrəmanlıq dastançılığının nəzəriyyəsinə görə bu oğuznamə salnamə kimi yaranmalıydı və yəqin ki, elə də yaranıbmış. Ona görə də ilk yaradılış mərhələsində Uruz boyuna ehtiyac olmayıb. Uruz qəhrəman olaraq ya Yegnək kimi atasını, ya da Səgrək kimi qardaşını xilas etməliydi. Uruzun qardaşı yoxdur, atası da dövlətçilik məntiqi

ilə əsir düşə bilməzdi. Çünki dastan-salnamənin məntiqi ilə dövlət 16 il başçısı qalmamalıydı. Salnamə əslindən və dövründən uzaqlaşdıqca, bədii tarixiliyi özünə tabe etdikcə, bədii məntiq tarixi məntiqə hakim kəsildikcə Uruz boyunun boş yeri daha aydın görünür. Və sonuncu qorqudçu ozan həmin boşluğu tamamlayır. Sadəcə olaraq, “Dədə Qorqud”u “Kitab” halında tərtib edən tarixi şəxsiyyət onu boyların sırasında düzgün yerləşdirməyib.

Dədə Qorqud süjetindəki hadisələrin tarixi haqqında fikir birliyi yoxdur. Bu tarixin bizə tərəf amplitudu XI-XV əsrləri əhatə edir. O tərəfə rəqsi hüdudsuz olaraq eramızdan əvvələ gedir. Mənə görə bu düsturu mövcud mübahisələr üçün ortaq məxrəc saymaq olar: “Dədə Qorqud dünənimizin keçmişidir” (İsmayıl Hacıyev). Bu düsturun canı odur ki, “Dədə Qorqud kitabı”nda dastanın yaranması haqqında bizə məlum olan tarixdən çox-çox qədimlərin nəbzi vurur. Bayram etdiyi 1300 illik yubileyə dünya bu süjetin tamamlanma tarixi kimi eramızın VII əsrini qəbul etdi. Həmin düstura görə VII əsr dünənimizdir və deməli, “Kitab” onaqədərki tarixi əks etdirir.

“Dədə Qorqud kitabı”nda “dünənimizdən” (VII əsrdən) daha dərinə gedən bir neçə örnəyə diqqət yetirək:

1. Türkün ailə quruculuğunda belə bir ayın olub: qız ərə getdiyi oğlanı fiziki cəhətdən yoxlarmış, yalnız məğlub olduğuna ərə gedərmiş. M.Baştunun “Şan qızı” bulqar dastanında belə bir səhnə var: Boyan-İmenin oğlu İcik Barısın qızı Samar üçün elçiliyə gəlir. Samar o alp qızı alpdır ki, əfsanəvi güc sahibi alplardan Əjdahanın yalını qoparıb, Albastının üç dişini salıb, Cinin bir qanadını sındırır, Qubarın iki qabırğasını qırır. İndi insan oğlu İcik belə bir qızla qarşılaşmalıdır. Qız oğlana elə beləcə də deyir: “Gəl tutaşaq, görüm mənə layiqsənmi?”. Böyük çətinliklə İcik qalib gəlib, Samarla evlənir. Bulqarlar islamı qəbul etdikdən sonra bu ayındə belə bir dəyişiklik olur ki, bəy olacaq şəxslə qızın özü yox, onun kişi qohumlarından biri qarşılaşır. Dastanın sonunda islamı qəbul etmiş bulqarların toy mərasimində belə bir epizod öz bədii əksini tapır. Bu adət türkən tarixində matriarxat mərhələsinə gedən bir hadisə olmalıdır. Bu, matriarxatın ata kultuna döyüşə-döyüşə təslim olmasını göstərən tarixi mənzərənin ədəbi-bədii səhnə şəklində əks olunmasıdır. “Dədə Qorqud kitabı”nda Bamsı Beyrəklə Banıçıçəyin qarşılaşması səhnəsi aşkarca həmin adətə işarə edir. Bu səhnədə açıq-açığına Banıçıçək Beyrəyi yoxlayır, məğlub olduqdan sonra onu qəbul edir. “Kitab”da bu qarşılaşma guya bir təsadüfün nəticəsidir. Guya Banıçıçək onun zonasına naməhrəm kişinin daxil olmasını özünə sığışdırmır, guya bir ərköyün qız şıltaqlığını bürüzə verib oğlana qarşı meydan sulayır. Ancaq Banıçıçəyin bu aksiyasında həmin qədim adətə bir işarə var: o bu adamın beşikkərtmə nişanlısı olduğunu bilə-bilə, özünü Banıçıçəyin dadısı (dayəsi) kimi təqdim edir və Beyrəyi yoxlanışa çəkir. Təbii ki, bu, “Kitab”da islam redaktəsidir. Deməli, dastanı-

mızdakı bu hadisə islamdan əvvəlki türk evlənmə adətinin özünəməxsus şəkildə inikasıdır.

2. Başqa bir epizod. Dastanımızın əhalisi qımız içir, at əti yeyir. Ancaq tariximizin bizə məlum dövrlərindən bəri heç yerdə Azərbaycan türklərinin qımız içməsi, at əti yeməsi faktı qeydə alınmayıb. Qımızda müəyyən alkoqol dərəcəsi var, insanı dəmləndirir, xoşhal edir. Ancaq hesab etmək olmaz ki, bu xüsusiyyətinə görə, islamın qəbulundan sonra Azərbaycan türkləri qımızdan imtina etmişlər. Göründüyü kimi, dastanda qımız içilməsinə qarşı heç bir yasaq işarəsi yoxdur. Bu gün də o, Türküstan türklərinin süfrəsinin ən koloritli nemətidir. Türküstanlılar onu ramazanda da işlədirlər. Maraqlıdır: qımız şərab qədər xumarlandırır; şərabın verə biləcəyi fikir azadlığını, hərəkət sərbəstliyini, vaxt xoşhəllığını, insanın dərdsizlik içində yaşamasını qımız da verir. Ancaq şərabı yasaq buyurduğu halda, islam qımızı rədd etmir. Çünki qımız türkün tarixi yaradıcılıqlarından biridir. Türk bu xumarlığı düşüncə ilə yaradıb. Bu xumarlıq məhz sözün poetik mənasında xumarlıqdır – o, günaha çəkmir, cinayət törətmir, vəhşiləşdirmir, xoşagəlməz heç nəyə sövq etmir, yalnız rahatlıq və xoşluq mənbəyidir – onu normadan artıq qəbul etmək heç mümkün də deyil. Bu şərab türkün bəşəriyyətə bəxş etdiyi, türkü türk edən atın yelinindən sağılan saf, gözəl Allah neməti olan süddür, onun yaratdığı xumarlıqda o südün ağılığı var. Qımız bizə islam unutmurmayıb. Qımız içilməsi at ətinin yeyilməsi ilə məqbul sayılmışdır. Folklor materialımız göstərir ki, bizdə vaxtilə at əti yeyilmişdir.

Bir yumoristik qədim xalq şeirində buna işarə var:– Ay adam, kimsən?– Həsən.– Nə Həsən, hansı Həsən?– Göy atı kəsən.– Dəlisən, nəsen?– Səhər görəsən.

Bu misralar ən qədim türk şeirinin əlamətlərini özündə əks etdirir Burada *adam*, *Həsən*, *səhər* kimi qeyri-türk sözlərinin işlənməsi şeirin qədimliyini, islamdan əvvəlki dövrə aid olmasını şübhə altına almır. Şeir xalq ağzında, şifahi gəldiyindən zaman-zaman onda leksik dəyişmə gedib, deyək ki, arxaikləşən *kişi*, *danla* sözünün yerində *adam*, *səhər* işlənməyə başlayıb (məsələn, misraların qeyri-bərabər hecalı olması). Deməli, hadisə də həmin qədimlikdə olmalıdır (Göy at yeyilmək üçün kəsilib). Nə vaxtsa, nə səbəbdənsə (iqlimdənmi, təsərrüfatdanmı asılı olaraq) bizdə at əti yeyilməməyə başlanır. Təbii ki, qımızın hazırlanmaması, içilməməsi də onunla bağlıdır. “Dədə Qorqud kitabı”nda bu faktı Türküstandan gəlmə də saymaq olar (Alpamış – Bamsı Beyrək əlaqəsini yada salaq). Ancaq bir məsələ var ki, at əti bizdə murdar sayılmır, məkrudur: yeyə də bilərsən, yeməyə də. Bu da, Azərbaycan coğrafiyasında cərəyan edən Dədə Qorqud hadisələri və misal gətirdiyimiz əski xalq şeiri də göstərir ki, bizdə at əti yeyilmiş, qımız içilmişdir. Sadəcə, bunu çox qədim, unudulmuş bir hadisə saymaq daha məntiqlidir. Dədə Qorqud süjetləri həmin qədimliyə gedir.

3. “Dədə Qorqud kitabı”nın şeir texnologiyası lazımınca öyrənilməyib. “Kitab”ı müxtəlif dövrlərdə tərtib və nəşr edənlər onun mətnində müxtəlif miqdarda şeir nümunələri vermişlər. Ucdantutma şeir olan dastanın içində ara-sıra şeir görən bu şəxslərdən hərəsi bir-iki nümunə artıq verməklə əsərin boynuna, bir növ, minnət qoymuşlar. Bu barədə çox deyilib, çox yazılıb. İndi Dədə Qorqud şeirinin misra texnikası məsələsinə toxunmaq istəyirəm. Dastanda şeir nümunələri verənlərin hamısı misraların həcmi ilə bağlı bir mövqedə durur – hamısında uzun-uzun sətirlər misra təyinatı ilə alt-alta düzülür. Halbuki “Dədə Qorqud kitabı”nda türk şeirinin çox qədim dövrlərinin, hətta başlanğıc mərhələsinin nümunələri görünür. “Kitab”da üçhecalı misralar var. Üstünə düşmən ordusu yeridiyini eşidən Bəkil bir xalq məsəlini düşündür:

*Gög iraq,
Yer qatı.*

Bu məsəl “neylim, necə eliyim” məqamında, insan özünü köməksiz hiss etdikdə, heç nəyə əli yetmədiyi zaman söylənər. Bu gün xalqda çıxılmazlıq vəziyyətində eyni məzmununda, eyni misra ölçüsü ilə belə məsəl-şeir işlənir:

*Yer qar,
Göy boran.*

Bu şeir ölçüsü

*Az getdi,
Uz getdi,
Dərə, təpə
Düz getdi.*

– şeirinin yarandığı dövrün, türkcədə ancaq birhecalı sözlərin mövcud olduğu zamanın məhsuludur, ən qədim türk şeirində qafiyə könüllüdür, işlənər də, işlənməz də, heca qafiyədən vacib faktordur.

Bu mərhələnin daha işlək nümunəsi dördhecalı misralardır. “Kitab” belə misralarla doludur. Bütün nəşrlərdə nəsr nümunəsi kimi verilən bu misralar həmin qəbildəndir:

*Baqsa-görsə,
Bir dərənin içinə
Qarğa-quzğun
Enər-çıqar,
Qonar-qalqar.
Bədəvi atın
Öncələdi.
Ol tərəfə yüridi.*

Birinci mərhələnin ən uzun misrası beşhecalıdır. Bu həm də ikihecalı söz dövrünün başlanğıc misrasıdır. İkinci mərhələnin son misra həcmi 8–9 hecadır. “Dədə Qorqud kitabı”nda hər iki mərhələnin şeiri birləşir. Maraqlıdır ki, “Kitab”da üçhecalı söz dövrünün şeiri – on bir və ondan yuxarı hecalı misralar yoxdur. Deməli, Dədə Qorqud süjetlərinin yaşı həmin tarixə qədər uzanır, yaxud oradan başlanır.

4. “Kitab”ın dili nə qədər günümüzlə səsleşsə də, onda məlum yazılı dil nümunələrimizdə rast gəlmədiyimiz xüsusiyyətlər də müşahidə olunur. Məsələn, utanmaq felinin kökü olan *ut-* hissəsi müstəqil söz kimi ancaq burada işlənir: *ut+suz* (həyasız, utanmaz). Yaxud *uzun*, *uzaq*, *uzat* (maq) sözlərinin *uz* kökünə yenə bu abidənin dilində rast gəlinir: qara polad *uz* qılıc (“az getdi, *uz* getdi” misralarındakı “uz”la müqayisə edin). “Kitab”ın dilində ən tipik arxaik fakt *l<ş* hadisəsidir. Bu əvəzlənmə Azərbaycan türkcəsi üçün çox qədim olub. Müasir dilimizdə iki sözdə qalır: *bələk* – *beşik*, *dəlik* – *deşik* (“bələk” və “beşik” sözlərinin ilkin kökü *bəl*, “dəlik” və “deşik” sözününkü *dəl* morfemidir). “Dədə Qorqud kitabı”nın dilində başlı (yaralı) məqamında *balkır* sözü işlənir. Burada *-kır* şəkilçisi də *-lı* şəkilçisinin qədim qarşılığıdır (müasir dilimizdə *donqar* və *dılqır* sözlərində daşlaşıb: *don* “şiş”+*qar<kır*; *dıl* “dil”+*qır<kır* “dilli, boş-boşuna danışan”). Yəgnək boyunda belə bir cümlə gedir: *Altı-başı balkır bir ər gördüm* – “alnı-başı yaralı bir ər gördüm” (etimologiya Vahid Zahidoglundur). Buradakı *t-n* uyğunluğu da arxaik faktdır. “Baş” sözünün “yara” mənasında işlənməsi orta əsr oğuzcalarında, məsələn, Azərbaycan və Türkiyə türkcələrində müşahidə olunur: Bağrı *başlı*, gözü yaşlı (Yunus Əmrə). “Kitab”ın dilində, ümumiyyətlə, orta əsr Azərbaycan və Türkiyə oğuzcalarına meyl güclüdür. Hadisələr Azərbaycan coğrafiyasında cərəyan etdiyi üçün, görünür, qədim dastanın dilinin Azərbaycan türkcəsinə uyğunlaşdırılması ciddi məqsəd kimi izlənmişdir. Hesab etmək olar ki, “alnı-başı” ifadəsi ilə yanaşı bir “baş” (yara) sözünün işlənməsi də üslub baxımından münasib bilinməmiş və onun arxaik sinonimi “balkır” götürülmüşdür. Və həmin arxaizm *alın* mənasında *altı* arxaizmini də önə çəkmişdir. Hər halda “Kitab”ın dilinin norma sayıldığı tarixi mərhələdə bu arxaizmlər ünsiyyət üçün tam unudulmayıbmış. Təbii ki, bu, dünənimizdən əvvəlki tarixin izidir.

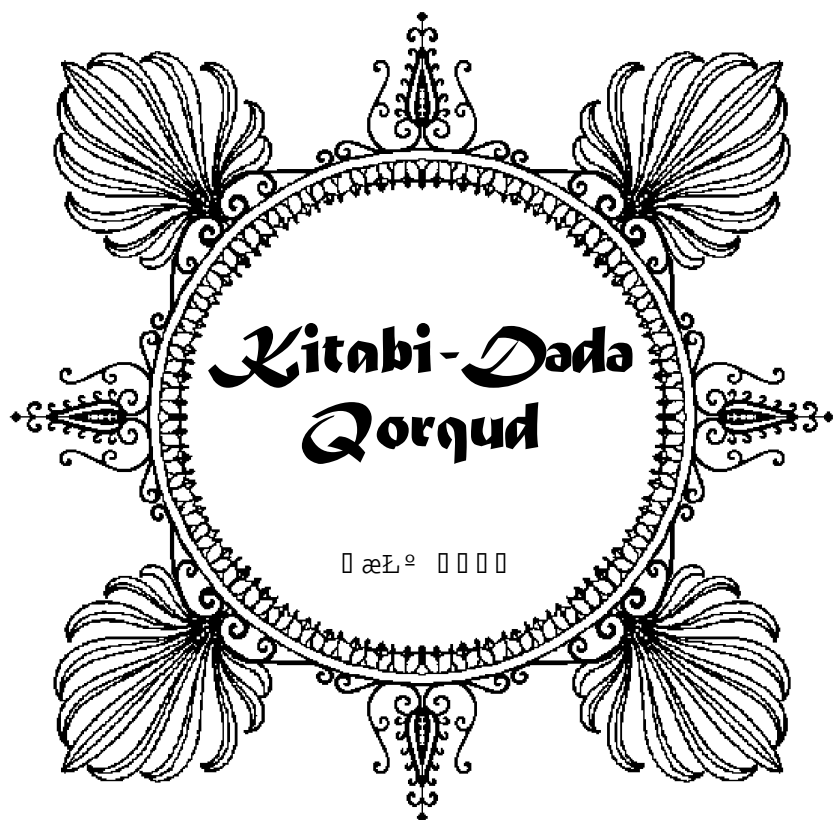
Öyrənildikcə, tədqiq olunduqca həm “Dədə Qorqud kitabı”nın öz sirləri zaman-zaman açılır, həm də dünya dastanşünaslıq mədəniyyəti daha da zənginləşir, dünya dastançılıq nəzəriyyəsi daha da dolğunlaşır.

Bu öyrənilmə işinə Azərbaycan Respublikasının mərhum prezidenti H.Əliyevin 20 aprel 1997-ci il fərmanı xüsusi sürəklilik verdi. Həmin fərmanla keçən möhtəşəm 1300 illik yubileyi milli atmosferimizdə bir Dədə Qorqud havası yaratdı. Ancaq Dədə Qorqud ən çox radio-televiziya ilə

evlərimizə girdi. Hələ Azərbaycanda elə evlər var ki, Dədə Qorqud onların qapılarını açmayıb, onların kitab rəflərində “Dədə Qorqud kitabı” yoxdur. Biz o zaman babalarımızın, türk əcdadımızın əsil övladları olmağa layiq olacağıq ki, “Dədə Qorqud kitabı” həm həqiqi, həm də məcazi mənada bütün azərbaycanlı evlərinin sakini olsun, ailə üzvü olsun. Yəni: bu “Kitab” hər evdə olsun, hər ailədə onu oxusunlar və hər ailə öz yetirmələrini onunla tərbiyə etsin. Bu arzu Azərbaycan Respublikası prezidenti İ.Əliyevin “Azərbaycan dilində latın qrafikası ilə kütləvi nəşrlərin həyata keçirilməsi haqqında” sərəncamı ilə gerçəkləşəcəkdir. Həmin sərəncama görə Dədə Qorqudla bağlı hazırlanmış bu kitab, inanırıq ki, on ildən çox kitab üzü görməyən bütün kitabxanalarımızda, evlərimizdə məskunlaşacaqdır.

Tofiq Hacıyev

BİSMİLLAH İR-RƏHMAN İR-RƏHİM VƏ BİHİ NƏSTƏİN

D2*   ^{2**}Rəsul əleyhissəlam zamanına yaqın Bayat boyından,
Qorqut ata ³ deyərler^{***}, bir ər qopdı. Oğuzuñ ol kişi tamam
bilicisiydi. Nə dersə, ⁴ olurdı. Qayıbdən dürlü xəbər söylərdi.
Haq Taala anıñ köñlünə ⁵ ilham edərđi.

Qorqut ata ayıtdı: “Axır zamanda xanlıq gerü – ⁶ Qayıya
dəgə, kimsənə əllərindən almaya axır zaman olub qıyamət ⁷
qopınca. Bu dedügi Osman nəslidür, işdə sürilüb gedə-yürir”.

⁸ Və daxı neçə buña bəñzər söz söylədi.

Qorqut ata Oğuz qövminüñ ⁹ müşkilini həll edərđi. Hər nə
iş olsa, Qorqut ataya ¹⁰ danışmayınca işləməzlərđi. Hər nə ki
buyursa, qəbul edərlərđi, ¹¹ sözün tutub tamam edərlərđi.

Dədə Qorqut soylamış:

¹² Allah–Allah diməyincə işlər oñmaz.

Qadir Tañrı verməyincə ər bayımaz.

¹³ Əzəldən yazılmasa, qul başına qəza gəlməz.

D3   Əcəl vədə irməyincə ¹ kimsə ölməz.

Ölən adam dirilməz.

Çıxan can gerü gəlməz.

Bir yigidüñ ² qara dağ yumrısınca malı olsa,

yığar–dərər, tələb eylər,

nəsibindən ³ artuğın yiyə bilməz.

Ulaşuban sular daşsa, dəniz dolmaz.

Təkəbbürlik ⁴ eyləyəni Tañrı sevməz.

Köñlin yuca tutan ərđə dövlət olmaz.

⁵ Yad oğulu saqlamaqla oğul olmaz, –

böyüyəndə salur gedər, ⁶ gördüm diməz.

* Bu rəqəm Drezden nüsxəsinin səhifəsini bildirir. – Red.

** Bu rəqəm Drezden nüsxəsinin hər səhifəsindəki sətirləri göstərir. Burada
birinci sətir “Bismillah ir-rəhman ir-rəhim və bihi nəstəin”dir. – Red.

*** Ensiklopediyada “derlər” gedib. – Red.

Dövlətiñiz ¹ payəndə olsun, xanım, hey!

Dədə Qorqut bir daxı soylamış, görələm, ² xanım, nə soylamış:

Getdikdə yeriñ otlaqların keyik bilür.
³ Geñəz yerlər çəmənlərin qulan bilür.
Ayrı-ayrı yollar izin dəvə bilür.
⁴ Yedi dərə qoxuların dülkü bilür.
Dünlə karvan köçdügin turğay ⁵ bilür.
Oğul kimdən olduğın ana bilür.
Əriñ ağzın yeynisin ⁶ at bilür.
Ağır yüklər zəhmin qatır bilür.
Nə yerdə sırlur varsa, ⁷ çəkən bilür.
Qafil başıñ ağrısın beyni bilür.
Qolca qopuz ⁸ götürüb,
eldən-elə, bəgdən-bəgə ozan gəzər.
Ər comərdin, ər nakəsin ⁹ ozan bilür.
İləyünüzdə çalub-ayıdan ozan olsun.
Azub ¹⁰ gələn qəzayı Tañrı savsun, xanım, hey!

Dədə Qorqut genə ¹¹ soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

Ağız açub ögər ¹² olsam, üstümüzdə Tañrı görkli,
Tañrı dostı, din sərvəri ¹³ Məhəmməd görkli.
Məhəmmədiñ sağ yanında namaz qılan
Əbubəkr Siddiq görkli.
¹Axır sipara başıdur “əmmə” görkli.
Hecasınlayın düz oqunsa, ² yasin görkli.
Qılıç çaldı, din açdı şahı-mərdan Əli ³ görkli.
Əliniñ oğulları, – peyğəmbər nəvalələri –
Kərbəla yazısında ⁴ yezidilər əlində şəhid oldı
Həsən ilə Hüseyin iki qardaş ⁵ bilə görkli.
Yazılıb-düzilib gögdən endi
Tañrı elmi Quran ⁶ görkli.
Ol Quranı yazdı-düzdi,
üləmlər ögrənincə köydi- ⁷ biçdi
alimlər sərvəri Osman Üffan oğlu görkli.
Alçaq ⁸ yerdə yapılbudur Tañrı evi Məkkə görkli.
Ol Məkkəyə sağ ⁹ varsa, əsən gəlsə
sidqı bütün hacı görkli.

D6

Sağış ¹⁰ günündə ayna görkli.
 Ayna günü oquyanda xütbə görkli.
 Qulaq ¹¹ urub dinləyəndə ümmət görkli.
 Minarədə bağlayanda fəqih görkli.
¹² Dizin basub oturanda halal görkli.
 Dölümündən ağarsa, baba ¹³ görkli.
 Ağ südin doya əmzirsə, ana görkli.
 D7 Yanaşub ¹ yola girəndə qara buğur görkli.
 Sevgili qardaş görkli.
 Yañal ala ² ev yanında dikilsə, gərdək görkli.
 Uzunca tənəfi görkli. Oğul ³ görkli.
 Qamusına bənzəmədi cümlə aləmləri yaradan
 Allah-Tañrı ⁴ görkli.
 Ol ögdüğüm yuca Tañrı dost oluban
 mədəd ⁵ irsün, xanım, hey!

Ozan aydır*:

Qarılar dört dürlüdür:
⁶ Birisi solduran sopdur.
 Birisi dolduran topdur**.
 Birisi eviñ ⁷ dayağıdır,
 Birisi necə söylərsəñ, bayağıdır.

D8 Ozan, eviñ dayağı ⁸ oldur ki, yazıdan-yabandan evə bir
 qonuc gəlsə, ər adam evdə olmasa,⁹ ol anı yedirər-içirər, ağır-
 lar-əzizlər, göndərər. Ol Ayişə, Fatimə¹⁰ soyıdır, xanım.
 Anuñ bəbəkləri yetsün. Ocağıña buncılayın övrət¹¹ gəlsün.
 Gəldik, ol kim, solduran sopdur, sabadanca¹² yerindən uru
 durar, əlin-yüzün yumadan doquz bazlammac ilə¹³ bir küvlək
 yağurd gəvəzlər, doyunca tıqa-basa yer, əlin böğrinə ¹urur,
 aydır: “Bu evi xarab olası! Ərə varalıdan bərü² daxı qarnım
 doymadı, yüzüm gülmədi; ayağım başmaq, yüzüm³ yaşmaq
 görmədi”, – deyər*. “Nolaydı, bu öləydi, birinə dəxi⁴ varay-

* Ensiklopediyada “Dədə Qorqut dilindən ozan aydır” getmişdir. – Red.

** Ensiklopediyada 2-ci və 3-cü misraların yeri dəyişik getmiş və “soy” sözü “sop”, “toy” sözü “top” kimi verilmişdir. – Red.

dım, umarımdan yaxşı-uyar olaydı”, – deyər*. Anuñ kibi⁵niñ, xanım, bəbəkləri yetməsin. Ocağıña buncılayın övrət gəlməsün.⁶ Gəldik, ol kim, dolduran topdur, dəpidincə yerindən uru⁷ durdı, əlin-yüzün yumadan obanıñ ol ucından bu ucına, ⁸ bu ucından ol ucına çarpışdırdı, quv quvaladı, diñ⁹ diñlədi, öylədənə gəzdi; öylədən soñra evinə gəldi, ¹⁰ gördi kim, oğrı köpək, yekə dana evini bir-birinə qatmış,¹¹ tavuq komasına, sığır damına dönmiş; qonşularına çağırır ki,¹² Yetər! Zəlihə! Zübeydə! Ürüveydə-can, qız-can! Paşa! Ayna Mələk! ¹³ Qutlu Mələk! Ölməgə-yitməgə getməmişdim, yatacaq yerim genə bu xarab ¹ olasıydı; nolaydı bənim evimə bir ləhzə baqaydıñız! “Qoñşu haqqı – ² Tañrı haqqı” deyü söylər. Bunıñ kibiniñ, xanım, bəbəkləri yetməsin. ³ Ocağıña bunıñ kibi övrət gəlməsün. Gəldik, ol kim, ⁴ necə söylərsən, bayağıdır: ötə yazıdan-yabandan ⁵ bir udlu qonuq gəlsə, ər adam evdə olsa, aña disə ki, dur ⁶ ətmək gətir, yiyəlim, bu da yisün; disə bişmiş ətməgiñ bəqası olmaz, ⁷ yimək gərəkdir, övrət aydar: “Neyləyəyim, bu yıqılacaq evdə un yoq, ⁸ ələk yoq, dəvə dəgirməndən gəlmədi” – deyər*. “Nə gəlürsə, bənim sağrıma ⁹ gəlsün”, – deyü əlin götinə urur, yönin añaru, sağrısın ərinə ¹⁰ döndürür. Biñ söylərsəñ, birisini quymaz, əriñ sözünü qulağına ¹¹ qoymaz. Ol, Nuh peyğəmbəriñ eşəgi əslidür. Andan dəxi sizi, ¹² xanım, Allah saqlasun! Ocağıña buncılayın övrət gəlməsün.

* Ensiklopediyada: “der”. – Red.

¹³DIRSƏ XAN OĞLI BUĞAC XAN BOYINI BƏYAN EDƏR, XANIM, HEY!

D10 Bir gün Qamğan oğlu xan Bayındır yerindən durmuşdı. ² Şami günlügi yer yüzünə dikdirmişdi. Ala sayvanı gög ³ yüzünə aşanmışdı. Biñ yerdə ipək xalıçası döşənmişdi.

⁴ Xanlar xanı xan Bayındır yildə bir kərrə toy edib, Oğuz ⁵ bəglərin qonaqlardı. Genə toy edib atdan ayğır, dəvədən ⁶ buğra, qoyundan qoç qırdırmışdı. Bir yerə ağ otaq, bir yerə ⁷ qızıl otaq, bir yerə qara otaq qurdırmışdı. “Kimiñ ki, ⁸ oğlı-qızı yox, qara otağa qonduruñ, qara keçə altına ⁹ döşəñ, qara qoyun yaxnisından öñinə gətürüñ, yer isə, yesün, ¹⁰ yeməzsə, dursun, getsün” – demişdi. “Oğlı olanı ağ ¹¹ otağa, qızı olanı qızıl otağa qonduruñ, oğlı-¹²qızı olmayanı Allah Taala qarğayıbdır, biz dəxi qarğarız; ¹³ bəllü bilsün!” – demiş idi.

D11 Oğuz bəgləri birin gəlüb, yığnaq ¹ olmağa başladı. Məgər Dirsə xan deyərlərdi*, bir bəgüñ, oğlı- ² qızı yox idi. Soylamış, görəlīm, xanım, nə soylamış:

Salqum- ³ salqum dañ yelləri əsdigində,
Saqallu bozac turğay sayra⁴dıqda,
Saqalı uzun tat əri bañladıqda,
Bədəvi atlar issini ⁵ görüb oğradıqda
Ağlı-qaralı seçilən çağda,
Köksi gözəl qaya ⁶ dağlara gün dəgəndə,

Bəg yigitlər-cılasınlar bir-birinə qoyulan çağda ⁷ alar sabah Dirsə xan qalqubanı yerindən uru durub, qırq yigidin ⁸ boyına alıb, Bayındır xanıñ söhbətinə gəlür idi.

Bayındır xanıñ ⁹ yigitləri Dirsə xanı qarşuladılar. Götürüb qara otağa qondurdılar. ¹⁰ Qara keçə altına döşədilər. Qara qoyun yaxnisından öñinə gətürdilər. ¹¹ Bayındır xandan buyruq böylədir, xanım, dedilər. Dirsə xan ¹² aydır: “Bayındır xan bənim nə əksüklüğüm gördi? Qılucumdanmı gördi, ¹³ süfrəmdənmi gördi? Bəndən alçaq kişiləri ağ otağa, qızıl ¹ otağa

D12

* Ensiklopediyada “derlərdi” getmişdir. – Red.

qondurdi; bənim suçum nə oldu kim, qara otağa qondurdi? – ² dedi.

Ayıtdılar: “Xanım, bu gün Bayındır xandan buyruq şöylə³dir kim, oğlu-qızı olmayanı Tañrı Taala qarğayıbdır, biz dəxi ⁴ qarğarız, demişdir” – dedilər.

Dirsə xan yerindən uru durdı, ⁵ aydır: “Qalqubanı, yigitlərim, yerüñizdən uru duruñ, bu qərayib baña ⁶ ya bəndəndir, ya xatundandır”, – dedi.

Dirsə xan evinə gəldi. ⁷ Çağırıb xatunına soylar, görəlim, xanım, nə soylar?

Soylama.

⁸ Aydır:

Bərü gəlgil, başum baxtı, evüm taxtı,
Evdən çıqub yürüyəndə ⁹ səlvi boylum!
Topuğında sarmaşanda qara saçlum,
Qurulu ¹⁰ yaya bəñzər çatma qaşlum!
Qoşa badam sığmayan dar ağızlum,
Güz ¹¹ almasına bəñzər al yanaqlum,
Qavunum, verəgim, döləgüm,
Görürmisin, ¹² nələr oldı?!

D13 Qalqubanı xan Bayındır yerindən durmuş, bir yerə ¹³ ağ otaq, bir yerə qızıl otaq, bir yerə qara otaq dikdirmiş; “¹ Oğulları ağ otağa, qızlıyı qızıl otağa, oğlu-qızı ² olmayanı qara otağa qonduruñ, qara keçə altına döşəñ, qara qoyun ³ yaxnısından öñinə götürüñ, yersə yesin, yeməzsə, dursun ⁴ getsün; anuñ kim, oğlu-qızı olmaya, Tañrı Taala anı ⁵ qarğayıbdır, biz dəxi qarğarız,” – demiş.

Bən varıcaq gəlübəni qarşuladılar, ⁶ qara otağa qondurdılar, qara keçə altuma döşədilər, qara qoyun ⁷ yaxnısından öñümə gətürdilər; “Oğlu-qızı olmayanı Tañrı ⁸ Taala qarğayıbdır, biz dəxi qarğarız, bəllü bilgil,” – dedilər. Səndənmi⁹dir, bəndənmidir, Tañrı Taala bizə bir yetman* oğul verməz, nədəndir, – ¹⁰ dedi, soyladı.

* Ensiklopediyada “batman” getmişdir. – Red.

Soylama.

Aydır:

D14 Xan qızı, yerimdən durayınmı?
¹¹ Yaqañ ilə boğazıñdan tutayınmı?
Qaba öñcəm * altına salayınmı?
Qara polat ¹² uz qılıcum ələmə alayınmı?
Öz gövdəñdən başuñı kəsəyinmi?
Can ¹³ tatlusın saña bildirəyinmi?
Alca qanuñ yer yüzinə dökəyinmi?
Xan ¹ qızı, səbəbi nədir, degil maña!
Qatı qəzəb edərəm şimdi saña! – ² dedi.

Dirse xanı xatunıñ soylamış, görəlim, nə soylamış; ³ aydır:

Hay Dirse xan, baña qəzəb etmə!
İncinib acı sözlər ⁴ söyləmə! Yeriñdən uru durğıl!
Ala çadırıñ yer yüzinə dikdirgil!
Atdan ayğır **, dəvədən buğra, qoyundan qoç öldürgil!
⁶ İç Oğuzuñ, Daş Oğuzuñ bəglərin üstüñə yığnaq etgil!
⁷ Ac görsəñ, doyurğıl, yalnızcaq görsəñ, donatğıl!
Borcluyı ⁸ borcından qurtarğıl!
Dəpə kibi ət yığ, göl kibi qımız sağdır!
⁹ Ulı toy elə, hacət dilə!
Ola kim, bir ağzı dualınıñ ¹⁰ alqışıyla
Tañrı bizə bir yetman *** əyal verə, – dedi.

D15 Dirse ¹¹ xan dişi əhliniñ söziylə ulu toy eylədi, hacət ¹² dilədi. Atdan-ayqır, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırdı.
¹³ İç Oğuz, Daş Oğuz bəglərin üstinə yığnaq etdi. Ac ¹ görsə, doyurdi; yalıñ görsə, donatdı. Borcluyı borcından ² qurtardı. Dəpə kibi ət yığdı, göl kibi qımız sağdırdı. ³ Əl götürdilər, hacət dilədilər. Bir ağzı dualınıñ alqışıyla ⁴ Allah Taala bir əyal verdi: xatunı hamilə oldı, bir neçə ⁵ müddətdən soñra bir

* Ensiklopediyada “ökcəm” getmişdir. – Red.

** Ensiklopediyada “atdan-ayğırdan” getmişdir. – Red.

*** Ensiklopediyada “batman” getmişdir. – Red.

oğlan doğurdu. Oğlancuğunu dayələrə ⁶ verdi, saqlatdı. At ayağı külük, ozan dili çevik olur. ⁷ İyəgülü ulalur, qapurğalı böyür. Oğlan on beş yaşına ⁸ girdi. Oğlanın babası Bayındır xanın ordusına qarışdı.

⁹ Məgər xanım, Bayındır xanın bir buğası vardı, bir dəxi buğ-rası ¹⁰ vardı. Ol buğa qatı daşa buynuz ursa, un kibi ügیدərdi. ¹¹ Bir yazın, bir güzün buğayla buğrayı savaşırdırlardı. Bayındır ¹² xan Qalın Oğuz bəgləriylə tamaşaya baqardı, təfərrüc edərdi.

D16 ¹³ Məgər, sultanım, genə yazın buğayı saraydan çıxardılar. Üç kişi sağ ¹ yanından, üç kişi sol yanından dəmür zəncirlə buğayı tutmuşlar²di. Gəlüb meydan ortasında qoyu verdilər. Məgər, sultanım, Dirsə ³ xanın oğlancığı üç dəxi ordı uşağı meydanda aşuq ⁴ oynarlardı. Buğayı qoyu verdilər, oğlancığ-lara “qaç!” dedilər. ⁵ Ol üç oğlan qaçdı. Dirsə xanın oğlancuğı qaçmadı, ⁶ ağ meydanın ortasında baqdı durdı. Buğa dəxi oğ-lana ⁷ sürdi gəldi. Dilədi ki, oğlanı həlak qılaydı. Oğlan yum-ruğıyla ⁸ buğanın alnına qıya tutub çaldı; buğa götin-götin ⁹ getdi. Buğa oğlana sürdi, gerü gəldi. Oğlan yenə buğanın ¹⁰ al-nına yumruğıyla qatı urdı. Oğlan bu qatla buğanın alnına ¹¹ yu-mruğunu dayadı, sürdi meydanın başına çıxardı.

D17 ¹² Buğa ilə oğlan bir həmlə çəkişdilər. İki dalusının üstinə ¹³ buğanın köpük durdı. Nə oğlan yeñər, nə buğa yeñər. Oğlan fikr eylədi, ¹ aydır: “Bir dama dirək ururlar, ol dama dayaq olur. Bən ² bunun alnına niyə dayaq olurın dururın,” – dedi. Oğlan ³ buğanın alnından yumruğun gedərdi, yolından savuldu. ⁴ Buğa ayaq üstinə duramadı, düşdi; dəpəsinin üstinə ⁵ yıqıldı. Oğlan bıçağına əl urdı, buğanın başını kəsdi.

⁶ Oğuz bəgləri gəlüb oğlan üstinə yığnaq oldılar, ⁷ təhsin dedilər. “Dədəm Qorqut gəlsün, bu oğlana ad qosun, ⁸ bilə-sincə alub babasına varsun, babasından oğlana bəglik ⁹ istə-sün, taxt alı versün,” – dedilər.

Çağırdılar, Dədəm Qorqut ¹⁰ gəlür oldı. Oğlanı alıb baba-sına vardı. Dədəm Qorqut ¹¹ oğlanın babasına soylamış, görə-lim, xanım, nə soylamış – ¹² aydır:

Hey Dirsə xan, bəglik vergil bu oğlana
Taxt vergil, ¹³ ərđəmlidir!

D18   Boynı uzun bədəvi at vergil,
Binər olsun ¹ hünərlidir!
Ağayıldan tümən qoyun vergil bu oğlana,
Şişlik ² olsun, ərđəmlidir!
Qaytabandan qızıl dəvə vergil bu oğlana,
³ Yüklət olsun hünərlidir!
Altun başlu ban ev vergil ⁴ bu oğlana,
Kölgə olsun, ərđəmlidir!
Çigin quşlu cübbə ⁵ don vergil bu oğlana,
Geyər olsun, hünərlidir!

Bayındır xanın ⁶ ağ meydanında bu oğlan cəng etmişdir. Bir buğa öldürmüş ⁷ səniin oğlun, adı Buğac olsun! Adını bən verdüm, ⁸ yaşını Allah versün! – dedi. Dirse xan oğlana bəglik ⁹ verdi, taxt verdi. Oğlan taxta çıqdı, babasının ¹⁰ qırq yigidin anmaz oldu. Ol qırq yigit həsəd eylədilər, bir-birine ¹¹ söylədilər: “Gəlün, oğlanı babasına quvlayalım, ola kim, öldre, ¹² gene bizim izzətimiz-hörmətimiz anun babası yanında xoş ola, artıq ¹³ ola, – dedilər.

D19 Vardı bu qırq yigidiñ yigirmisi bir yaña, ¹ yigirmisi dəxi bir yaña oldu. Əvvəl yigirmisi vardı, Dirsə xana ² bu xəbəri gətürdi. Aydır: “Görürmisin, Dirsə xan, nələr oldu? ³ Yarımə sun-yarçımasun, səniñ oğluñ kür qopdı, ərcəl qopdı: ⁴ qırq yigidin boyına aldı, Qalın Oğuzuñ üstinə yüriş ⁵ etdi; nə yerdə gözəl qopdısa, çəküb aldı; ağ saqallu ⁶ qocanıñ ağzın sögdü, ağ birçəklü qarınıñ südin dartdı. ⁷ Aqan durı sulardan xəbər keçə, arqurı yatan Ala dağdan ⁸ təbər aşə, xanlar xanı Bayındıra xəbər varə, “Dirsə xanıñ oğlu ⁹ böylə bidət işləmiş” deyələr. Gözdigündən öldüyüñ yeg ola: ¹⁰ Bayındır xan səni çağırə, səni qatı qəzəb eyləyə. Böylə oğul səniñ nəñə gərək, böylə oğul olmaqdan olmamaq yegdir, öldürsəñə!” – ¹² dedilər. Dirsə xan: “Varıñ, gətürüñ, öldürəyim!” – dedi. ¹³ Böylə digəc, xanı, ol

D20 namərdlərin yigirmisi dəxi çıqa gəldi ¹ və bir quv dəxi gətürdilər. Aydır: “Qalqubanı, Dirsə xan, sənin ² oğluñ yerindən uru durdı, köksi gözəl qaba dağa ava ³ çıqdı. Sən var ikən av avladı, quş quşladı; anasının ⁴ yanına alub gəldi, al şərabiñ itisindən aldı içdi; ⁵ anasıyla söhbət eylədi, atasına qəsd eylədi. Sənin ⁶

oğluñ küir qopdı, ərcəl qopdı. Arqurı yatan Ala ⁷ dağdan xəbər keçə, xanlar xanı Bayındıra xəbər vara; “Dirse ⁸ xanıñ oğlu böylə bidət eyləmiş” deyələr, səni çağırđalar, ⁹ Bayındır xanıñ qatında səñə qəzəb ola. Böylə oğul nəñə ¹⁰ gərək, öldürsəñə!” – dedilər.

Dirse xan aydır: “Varıñ gətürüñ, ¹¹ öldürəyim; böylə oğul maña gərəkməz!” – dedi.

D21 Dirse xanıñ ¹² nökörləri aydır: “Biz səniñ oğluñı necə gətürəlim? Səniñ ¹³ oğluñ bizim sözüümüz almaz, bizim sözü-
müzlə gəlməz. Qalqubanı yerindən ¹ uru durğıl, yigitləriñ ox-
şagıl, boyıña algıl, oğluña uğrağıl, ² yanıña alub, ava çıqğıl;
quş uçurub, av avlayub, oğluñı ³ oxlayub, öldürə görgil! Əgər
böylə öldürməzsəñ bir dürlü ⁴ dəxi öldüriməzsən, bəllü bil-
gil!” – dedilər.

Söyləmə:

Salqum-salqum ⁵ dañ yelləri əsdigində,
Saqallu bozac turğay sayradıqda,
⁶ Bədəvi atlar issin görüb oqradıqda,
Saqalı uzun ⁷ tat əri bañladıqda,
Aqlı, qaralı seçilən çağda,
Qalın ⁸ Oğuzuñ gəlini-qızı bəzənən çağda,
Köksi gözəl qaba dağlara ⁹ gün dəgəndə,
Bəg yigitlər – cılasınlar bir-birinə qoyulan çağda

¹⁰ alar sabah Dirse xan yerindən uru durdı. Oğlancuğın ¹¹
yanına alub qırq yigidin boyına saldı, ava çıqdı.

D22 Av ¹² avladılar, quş quşladılar. Ol qırq namərdiñ bir qaçı
oğlanıñ ¹³ yanına gəldi, aydır: “Babañ dedi, keyikləri qovsun
gətürsün, ¹ bənim öñümdə dəpələsün; oğlumuñ at səgirdişin,
qılıc ² çalışın, oq atışın görəyim, sevinəyim, qıvanayım- ³ gü-
vənəyim, dedi” – dedilər.

Oğlandır, nə bilsün? Keyigi ⁴ qovardı gətirürdi, babasının
öñində siñirlərđi: “⁵Babam at səgirdişimə baqsun, qıvansun; ox
atışına baqsun, ⁶ güvənsün; qılıc çalışıma baqsun, sevinisin!”

Ol qırq ⁷ namərdlər aydırlar: “Dirsə xan, görürmisin oğ-
lanı, yazıda – ⁸ yabanda keyiki qovar, səniñ öñüñə gətürər.
Keyikə atarkən ⁹ oqla səni urar öldürər. Oğluñ səni öldürmə-
din sən ¹⁰ oğluñı öldürü görgilə!” dedilər.

D23 Oğlan keyiki qovarkən ¹¹ babasınıñ öñindən gələb-gedər-
di. Dirsə xan ¹² Qorqut sınırlı qatı yayın əlinə aldı. Üzəngüyə
qalqıb, ¹³ qatı çəkdi, uz atdı: oğlanı iki dalusınıñ arasında ¹
urub-çıqdı, yıqdı. Uc toqundi, alca qanı şorladı, ² qoynı doldı.
Bədəvi atınıñ boynın qucaqladı, yerə düşdi.

³Dirsə xan istədi kim, oğlancuğının üstinə kövrəlib ⁴ dü-
şəydi. Ol qırq namərd qomadı. Atınıñ cilavısı ⁵ döndərdi, or-
dusına gəlir oldı.

Dirsə xanıñ xatunu “oğlancığımanıñ ilk avidir” deyü, atdan-
ayğırdan, ⁷ dövədən buğra, qoyundan qoç qırdırdı, “Qanlı
Oğuz bəglərin ⁸ toylayayım,” – dedi. Yumurlanıb yerindən
uru durdu, qırq incə ⁹ qızı boyına aldı, Dirsə xana qarşı vardı.
Qapaq ¹⁰ qaldırdı. Dirsə xanıñ yüzinə baqdı. Sağ ilə solına ¹¹
göz gəzdirdi, oğlancuğunu görmədi. Qara bağrı sarsıldı, ¹² düm
yürəgi oynadı, qara qıyma gözləri qan-yaş doldı. ¹³ Çağırıb
Dirsə xana soylar, görəlim, xanım, nə soylar:

D24

Bөрү ¹ gəlil başım baxtı, evim taxtı
Xan babamıñ göygisi,
² Qadın anamıñ sevgisi.
Atam-anam verdiği,
Göz açuban ³ gördüğim,
Könül verib sevdigim
A Dirsə xan,
Qalqubanı ⁴ yerindən uru durduñ.
Yelisi qara Qazılıq atıñ butun ⁵ bindiñ.
Köksi gözəl qaba dağa ava çıqdıñ.
İki vardıñ ⁶ bir gəlirsən; yavrum qanı?
Qara* bulduğum oğul ⁷ qanı?
Çıqsun bənim kor gözüm, a Dirsə xan,

yaman səgrər.

---

* Ensiklopediyada “qaranu dündə” verilmişdir. “Qaranqudündə” gecə vaxtı, qaranlıq bir gecədə övladın dünyaya gəldiyinə işarə ola bilər. Bu sözü məhz övlad anası deyir – Red.

⁸ Kəsilsün oğlan əmən süd damarım
yaman sızlar.

⁹ Saru yılan soqmadın ağca tənim qalqub şişər.

Yalñuzca ¹⁰ oğul görünməz, bağrım yanar.

Quru-quru çaylara suçu saldım.

¹¹ Qara donlu dərvişlərə nəzirlər verdim.

Ac görsəm doyurdum,

¹² yalıncaq görsəm donatdım.

Dəpə kibi ət yığdım, göl kibi ¹³ qımız sağırdım.

Dilək ilə bir oğul güclə buldum.

D25 Yalñız ¹ oğul xəbərin, a Dirsə xan, degil maña!

Qarşu yatan Ala dağdan

² bir oğul uçurduñsa, degil maña!

Qamın aqan yügrək ³ sudan

bir oğul aqıtdınsa, degil maña!

Aslan ilə qaplana

⁴ bir oğul yedirdinsə, degil maña!

Qara tonlu, azğun dinlü ⁵ kafirlərə

bir oğul aldirdınsa, degil maña!

Xan babamıñ ⁶ qatına bən varayım,

Ağır xəzinə, bol ləşkər alayın,

Azğun ⁷ dinlü kafirə bən varayım.

Paralanub Qazılıq atımdan enməyincə,

⁸ Yeñümlə alca qanım silməyincə,

Qol-bud olub yer üstinə ⁹ düşməyincə

Yalñuz oğul yollarından dönməyəyim!

Yalñuz oğul ¹⁰ xəbərin, a Dirsə xan, degil maña!

Qara başım qurban olsun ¹¹ bu gün saña! – dedi,

zarılıq eylədi, ağladı. Böylə digəc ¹² Dirsə xan xatunına cavab vermədi. Ol qırq namərd ¹³ qarşu gəldi, aydır: “Oğluñ sağdır – əsəndir, avdadır: ¹ bu gün–yarın qanda isə, gəlür; qorqma–qayırma, bəg sərxoşdur, ² cavab verəməz” – dedilər.

D26

Dirsə xanıñ xatunı qayıtdı, gerü ³ döndi. Qatlanmadı, qırq incə qızı boyına aldı, bədəvi ata binüb, ⁴ oğlancuğın istəyü getdi. Qışda–yazda qarı–buzı ⁵ ərinnəyən Qazılıq dağına gəldi çıqdı. Alçaqdan yuca yerlərə ⁶ çapub çıqdı. Baqsa görsə bir

dərəniñ içinə qarğa-quzğun ⁷ enər-çıqar, qonar-qalqar.
Bədəvi atın ökcələdi, ol tərəfə ⁸ yüridi.

D27 Məgər sultanım, oğlan ol arada yıqılmışdı. ⁹ Qarğa-quzğun qan görüb, oğlanıñ üstinə qonmaq istədi. ¹⁰ Oğlanıñ iki kəlbəcügezi vardı, qarğayı-quzğunu qovardı, ¹¹ qondurmazdı. Oğlan anda yıqıldıqda Boz atlu Xızır oğlana ¹² hazır oldu, üç qatla yarasın əliylə sığadı: “Saña bu yaradan ¹³ qorxma, oğlan, ölüm yoqdur; dağ çiçəgi anañ südiylə səniñ ¹ yaraña məlhəmdir,” – dedi, qayıb oldu.

Oğlanıñ anası ² oğlanıñ üstinə çapub çıqa gəldi. Baqsa görsə oğlancığı ³ alca qana bulaşmış yatur. Çağıruban oğlan-cuğına soylar, ⁴ görəlim, xanım, nə soylar:

Aydır:

Qara qıyma gözləriñ uyxu almış, açğıl axı,
⁵ Ol ikicə süñücügün uzun olmış, yığşur axı,
Tañrı verən ⁶ tatlu canıñ seyranda imiş, endi dəxi,
Üz-gözüñdə canuñ ⁷ varsa, oğul, xəbər maña!
Qara başım qurban olsun, oğul saña!
⁸ Aqar səniñ sularıñ Qazılıq dağı
Aqar kibi, aqmaz olsun!
Bitər ⁹ səniñ otlarıñ, Qazılıq dağı,
Bitər ikən bitməz olsun!
Qaçar səniñ ¹⁰ keyikləriñ, Qazılıq dağı,
Qaçar ikən qaçmaz olsun, daşa dönsün!
¹¹ Nə biləyin, oğul arslandanmı oldu,
Yoxsa qaplandanmı oldu?
¹² Nə biləyin oğul, bu qəzalar saña
nerədən gəldi?!
Ol gövdəñdə canıñ ¹³ varsa, oğul, xəbər maña!
Qara başım qurban olsun, oğul saña!
D28 Ağız- ¹ dildən bir qaç kəlmə xəbər maña! – dedi.

Böylə digəc oğlanıñ qulağına ² səs toqındı. Başın qaldırdı, yalabıdaq gözin açdı. ³ Anasınıñ yüzinə baqdı. Soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

⁴ Aydır:

Bərü gəlgil, aq südin əmdigim qadunım ana!
Ağ birçəklü, izzətli ⁵ canım ana!
“Aqar” ayıda sularına qarğamağıl,
Qazlıq dağının günahı ⁶ yoqdur.
Bitərlidə otlarına qarğamağıl,
Qazlıq dağının suçu ⁷ yoqdur.
Qaçar keyiklərinə qarğamağıl,
Qazlıq dağının günahı yoqdur.
⁸ Arslanla qaplanına qarğamağıl,
Qazlıq dağının suçu yoqdur.
⁹ Qarğar isəñ, babama qarğa,
Bu suç, bu günah babamdandır, – dedi.

¹⁰ Oğlan yenə aydır: “Ana, ağlamağıl, maña bu yaradan ölüm yoqdur, qorxmağıl! ¹¹ Boz atlu Xızır maña gəldi, üç kər-rə yaramı sığadı, “Bu yaradan ¹² saña ölüm yoqdur; dağ çi-çəgi, anañ südi saña mərhəmdir,” – ¹³ dedi.

D29 Böylə digəc qırq incə qız yayıldılar, dağ çiçəgi divşürdilər.
¹ Oğlanın anası əmcəgin bir sıqdı, südi gəlmədi; iki sıqdı, ² südi gəlmədi; üçüncidə kəndüyə zərb eylədi, qatı doldı, ³ sıqdı süd-lə qan qarışıq gəldi. Dağ çiçəgiylə südi ⁴ oğlanın yarasına ur-dılar. Oğlanı ata bindirdilər, alubanı ⁵ ordusına getdilər. Oğlanı həkimlərə ısmarlayub Dirsə xandan ⁶ saqladılar.

At ayağı külük, ozan dili çevik olur. Xanım, ⁷ oğlanın qırq gündə yarası oñaldı, sapasağ oldu. ⁸ Oğlan ata binər, qılıc qu-şanar oldu, av avlar, quş quşlar ⁹ oldu. Dirsə xanın xəbəri yoq, oğlancuğın öldi ¹⁰ bilür.

D30 Ol qırq namərdlər bunu duydılar; “nə eyləyəlim?” – deyü danışdılar. “¹¹ Dirsə xan əgər oğlancuğun görərsə, oturmaz, bi-zi həb qırar,” – ¹² dedilər. “Gəlün, Dirsə xanı tutalım, ağ əl-lərin ardına bağlayalım, ¹³ qıl sicim ağ boynına taqalım, alu-banı kafir ellərinə yönələlim,” deyü ¹ Dirsə xanı tutdılar.

Ağ əllərin ardına bağladılar, qıl sicim boynuna ² taqdılar, ağ ətindən qan çıxınca dögdilər. Dirsə xan yayan, ³ bunlar atlu yüridilər, alubanı qalın kafir ellərinə yönəldilər. Dirsə ⁴ xan tutsaq oldu gedər.

Aydır:

D31

D32

34

Savaşmadın, uru⁵şmadın alı verəyim, döngil gerü!
Ağayıldan tümən qoyun gedərsə, ⁶ mənim gedər.
Səniñ də içində şişliğin varsa, degil maña,
⁷ Savaşmadın, uruşmadın alı verəyim, döngil gerü!
Qaytabandan ⁸ qızıl dəvə gedərsə, mənim gedər.
Səniñ də içində yüklətiñ, ⁹ varsa, degil maña.
Savaşmadın, uruşmadın alı verəyim, ¹⁰ döngil gerü!
Altun başlu ban evlər gedərsə, bənim gedər.
¹¹ Səniñ də içində odañ varsa, yigit, degil maña,
Savaşmadın, ¹² uruşmadın alı verəyim, döngil gerü!
Ağ yüzlü, ala gözlü ¹³ gəlinlər gedərsə, bənim gedər.
Səniñ də içində nişanlıñ varsa, ¹ yigit, degil maña,
Savaşmadın, uruşmadın alı verəyim, döngil ² gerü!
Ağ saqallu qocalar gedərsə, mənim gedər.
Səniñ də içində ³ ağ saqallu babañ varsa, yigit, degil maña,
Savaşmadın, uruşmadın ⁴ qurtarayım, döngil gerü!
Mənim için gəldüñsə, oğlancığım öldürmüşəm,
⁵ Yigit, səña yazığı yox, döngil gerü! – dedi.

Oğlan burada ⁶ babasına soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

Boynı uzun ⁷ bədəvi atlar gedərsə, səniñ gedər
Mənim də içində binədim var,
⁸ qomağım yoq qırq namərdə!
Qaytabanda qızıl dävə səniñ gedər.
⁹ Mənim də içində yüklətim var,
qomağım yoq qırq namərdə!
Ağayılda ¹⁰ tümən qoyun səni gedər.
Mənim də içində şişligim var,
qomağım yoq ¹¹ qırq namərdə!
Ağ yüzlü, ala gözlü gəlin səniñ gedərsə,
Mənim dəxi ¹² içində nişanlım var,
qomağım yoq qırq namərdə!
Altun başlu ¹³ ban evlər səniñ gedərsə,
Mənim də içində odam var,
qomağım yoq ¹ qırq namərdə!
Ağ saqallu qocalar səniñ gedərsə,

SALUR QAZANIN EVİ YAĞMALANDIĞI ¹¹ BOYI BƏYAN EDƏR

D36 Bir gün Ulaş oğlu, Tulu quşu ¹² yavrisı, bizə miskin umudı, Amit soyının aslanı, ¹³ Qaracığının qaplanı, qoñur atın iyəsi, xan Uruzuñ ¹ ağası, Bayındır xanın güyəgisi, Qalın Oğuzuñ dövləti, qalmış ² yigit arxası Salur Qazan yerindən durmuşdı. Toqsan ³ başlu ban evlərin qara yerin üzərinə dikdirmişdi. Toqsan ⁴ yerdə ala qalı-ipək döşəmişdi. Səksən yerdə badyalar ⁵ qurılmışdı. Altun ayaq sürəhilər düzilmişdi. Doquz qara ⁶ gözlü, xub yüzlü, saçı ardına örülü, köksi qızıl dügməli, ⁷ əlləri biləgindən qınalı, barmaqları nigarlı məhbub kafir qızları ⁸ Qalın Oğuz bəqlərinə sağraq sürüb içərlərdi.

D37 İçüb-ıçüb ⁹ Ulaş oğlu Salur Qazanın alnına şərabiñ itisi çiqdı. ¹⁰ Qaba dizi üzərinə çökdi, ayıtdı: “Ünüm añañ bəqlər, sözüm diñləñ bəqlər! Yata-yata yanımız ağrıdı, dura-dura belimiz qurıdı; ¹² yüriyəlim, a bəqlər, av avlayalım, quş quşlayalım, sığın-keyik yıqalım, ¹³ qayıdalım otağımıza düşəlim, yeyəlim-içəlim, xoş keçəlim!” Qıyan Selcük ¹ oğlu Dəlü Dondar aydır: “Bəli, xan Qazan, məsləhətdir”. Qaragünə ² oğlu Qarabudaq aydır: “Ağam Qazan, məsləhətdir”.

Anlar eylə digəc ³ At ağızlu Aruz qoca iki diziniñ üstinə çökdi, ⁴ aydır: “Ağam Qazan, sası dinlü Gürcüstan ağzında oturarsan, ⁵ orduñ üstinə kimi qorsan?”

D38 Qazan aydır: “Üç yüz yigidlən ⁶ oğlum Uruz mənim evim üstinə dursun!” – dedi. Qoñur atın ⁷ çəkdi, bütün bindi. Təpəl-qaşqa ayqırına Dondar bindi. ⁸ Göğ bədəvisin tutdurdı, Qazan bəğin qarındaşı Qaragünə ⁹ bindi. Ağ bədəvisin çəkdi. Bayındır xanın yağısın ¹⁰ basan Şir Şəmsəddin bindi. Barasarıñ Bayburd hasarından ¹¹ parlayub uçan Beyrək Boz ayğırına bindi. Qoñur atlu Qazana “keşiş” deyən ¹² bəg Yegnək Turı ayğırına bindi. Saya varsam, dükənsə olmaz, ¹³ Qalın Oğuz bəqləri bindi. Ala dağa ala ləşkər ava çıqdı. ¹ Kafiriñ casusu casusladı, vardı kafirlər azğünü ² Şökli Məlikə xəbər verdi. Yedi biñ qaftanının ardı yırtıxlu, ³ yarımından qara saçlu, sası dinlü din düşməni, alaca atlu ⁴ kafir bindi yılğadı, dün bucuğında Qazan bəğin ordusına ⁵ gəldi. Altun ban evlərin kafirlər çapdı-

lar. Qaza bənzər qızı-⁶gəlini çıxırışdırdılar. Tövlə-tövlə şahbaz atlarını bindilər. Qatar-⁷qatar qızıl dəvələrini yetdilər. Ağır xəzinəsini, bol aqçasını ⁸ yağmaladılar. Qırq incə bellü qızla Boyı uzun Burla xatun ⁹ yesir getdi. Qazan bəyiñ qarıcıq olmuş anası qara dəvə ¹⁰ boynında asılı getdi. Xan Qazaniñ oğlu Uruz bəg ¹¹ üç yüz yigidlən əli bağlu, boynı bağlu getdi. İlək qoca ¹² oğlu Saru Qalmaş Qazan bəyiñ evi üzərinə şəhid ¹³ oldu.

Qazaniñ bu işlərdən xəbəri yox.

D39

Kafir aydır: “Bəglər, ¹ Qazaniñ tövlə-tövlə şahbaz atlarını binmişüz, altun-aqçasını ² yağlamamışüz, qırq yigidlən oğlu Uruzı dutsaq etmişüz, ³ qatar-qatar dəvələrini yetmişüz, qırq incə bellü qızları Qazaniñ ⁴ halalını tutmuşüz; bu hayıfları biz Qazana etmişüz”, – dedi.

⁵ Kafariñ biri aydır: “Qazan bəgdə bir hayfımız qaldı”.

Şöklü Məlik aydır: “⁶ Mərə aznavur, nə hayfımız qaldı?” Kafir aydır: “Qazaniñ qapulu Dərvənddə ⁷ on biñ qoyunu vardır. Şol qoyunları dəxi götürsək, Qazana ⁸ ulu heyf edərdik,” – dedi. Şöklü Məlik aydır: “Altı yüz ⁹ kafir varsun, qoyunu götürsün!” – dedi.

Altı yüz kafir atlandı, ¹⁰ qoyunuñ üzərinə alqar vardı. Gecə yatarkən ¹¹ Qaracıq çoban qara qayğulu vaqiə gördi. Vaqiəsindən sərmərdi uru durdı. ¹² Qıyan güci, Dəmir güci – bu iki qardaşı yanına aldı, ağılıñ qapusını bərkitdi.Üç yerdə dəpə kibi daş yığdı, ala ¹ qollu sapanın əlinə aldı.

D40

Nagahandan Qaracıq çobaniñ ² üzərinə altı yüz kafir qoyıldı.

Kafir aydır:

Qaranqu axşam ³ olanda qayğulu çoban,
Qarla yağmur yağanda çaqmaqlu çoban,
⁴ Südi-peniri bol qaymaqlu çoban!
Qazan bəgüñ dünlügi ⁵ altun ban evlərini
biz yıqmışüz.

Tövlə-tövlə şahbaz atlarını ⁶ biz binmişüz.
Qatar-qatar qızıl dəvəsini biz yetmişüz.
Qarıcıq ⁷ anasını biz gətirmişüz.
Ağır xəzinə, bol aqçasını biz yağlamamışüz.

⁸ Qaza bənzər qızı-gəlini biz yesir etmişüz.
 Qırq yigidlən Qazanın ⁹ oğlını biz gətirmişüz.
 Qırq incə bellü qızla Qazanın halalını ¹⁰ biz gətirmişüz.
 Bərə çoban, ırağından-yaqınından bəru gəlgil!
 Baş ¹¹ endirüb bağır başgil!
 Biz kafirə salam vergil!
 Öldürməyəlim,
¹² Şökli Məlikə səni ilətələm,
 Saña bəglik alı verəlim!

Çoban aydır:

D41 ¹³ İlaqırdı söyləmə, mərə itüm kafir!
 İtümlə bir yalaqda yundım içən ¹ azğun kafir!
 Altındağı alaca atın nə ögərsin,
 Ala başlu ² keçimcə gəlməz maña!
 Başındağı tuğulğaı nə ögərsən, ⁶ mərə kafir,
 Başındağı ³ borkümçə gəlməz maña!
 Altmış tutam göndəriñi nə ögərsin, murdar kafir,
⁴ Qızılıq dəgənəgimcə gəlməz maña!
 Qılıcuñı nə ögərsən, mərə kafir,
 Əgri ⁵ başlu çovkanımca gəlməz maña!
 Biləgüñdə doqsan oquñ nə ögərsən, mərə kafir.
 Ala qollu sapanımca gəlməz maña!
 İrağıñdan-yaqınıñdan bəru ⁷ gəlgil!
 Yigitlərin zərbini görgil, andan ötgil!

– dedi. Bitəkəllüf ⁸ kafirlər at dəpdilər, ox səpdilər. Ərənlər əvrəni Qaracıq ⁹ çoban sapanınıñ ayasına daş qodı, atdı. Birin atanda ¹⁰ ikisin-üçin yıqdı, ikisini atanda üçin-dördin yıqdı.

D42 ¹¹ Kafirlərin gözinə qorxu düşdi. Qaracıq çoban kafiriñ ¹² üç yüzini sapan daşıyla yerə bıraqdı. İki qardaşı ¹³ oxa düşdi, şəhid oldu. Çobanın daşı dükəndi;¹ qoyun deməz, keçi deməz, sapanın ayasına qor atar, kafiri yıqar.

² Kafiriñ gözi qorqdı. Dünya-aləm kafiriñ başına qarañu oldu; ³ aydır: “Yarımasun-yarcımasun bu çoban bizim həpimiz qırar olamı?!” – ⁴ dedilər; daha durmayıb qaçdılar. Çoban şəhid olan qardaşların ⁵ Haqına qodı, kafirlər leşindən bir böyük

dəpə yıgdı, çaqmaq ⁶ çaqub od yaqdı; dəxi kəpənəgindən qurumsı edüb yarasına ⁷ basdı, yoluñ qıyısın alub oturdı, ağladı-sıqladı, ⁸ aydır: “Salur Qazan, bəg Qazan! Ölümisin, dirimisin, bu işlərdən ⁹ xəbəriñ yoqmıdır?” – dedi.

D43 Məgər, xanım, ol gecə Qalın Oğuzuñ ¹⁰ dövləti, Bayındır xanıñ güyəgisi Ulaş oğlu Salur Qazan ¹¹ qara qayğılu vəqie gördi. Sərmərdi uru durdı, aydır: ¹² “Bilürmisin, qarındaşım Qaragünə, düşümdə nə görindi? Qara qayğulu ¹³ vəqie gördüm, yumruğumda talbınan şahin bənım quşumı alur gördüm, ¹ gögdən ıldırım ağ-ban evim üzərinə şaqır gördüm, düm qara ² pusarıq ordumuñ üzərinə tökilür gördüm, quduz qurtlar ³ evimi dələr gördüm, qara dəvə əñsəmdən qarvar gördüm, qarğu kibi ⁴ qara saçım uzanır gördüm, uzanuban gözümü örtər gördüm, ⁵ biləgimdən on barmağımı qanda gördüm. Necə kim bu düşi gördüm, ⁶ şundan bəru ağlım-ussum dəre bilmən. Xanım qardaş, mənim bu düşümü ⁷ yorğıl maña!” – dedi.

Qaragünə aydır: “Qara bulut dedigiñ səniñ ⁸ dövlətiñdir. Qar ilə yağmur dedigiñ ləşkəriñdir. Saç ⁹ qayğudur. Qan qara-dır. Qalanısın yora bilmən, Allah yorsun!” – ¹⁰ dedi.

D44 Böylə digəc Qazan aydır: “Mənim avımı bozma, ləşkəri-mi dağıtma. ¹¹ Bən bu gün Qonur ata qaqaram, üç günlük yolu bir gündə aluram, ¹² öylə olmadın yurdum üstinə varıram; əgər sağdır-əsən ¹³dir, axşam olmadın genə bən saña gəlürəm. Ordum sağ-əsən ¹ degil isə, başıñuza çarə ediñ; mən dəxi getdim,” – dedi². Qoñur atın mahmuzladı, Qazan bəg yola getdi. ³ Gəli-gəli yurduñ üzərinə gəldi. Gördi kim, uçarda quzğun qalmış, ⁴ tazı dolaşmış, yurtda qalmış. Qazan bəg burada yurdlan ⁵ xəbərləşmiş, görəlim, xanım, nə xəbərləşmiş:

Qazan aydır:

Qovm-qəbilə mənim ⁶ quma yurdum,
Qulanla sığın-keyikə qoñşı yurdum,
Səni yağı ⁷ nerədən darımış, gözəl yurdum?!
Ağ-ban evim dikiləndə yurdu ⁸ qalmış,
Qarıcıq anam oluranda yeri qalmış,
Oğlum Uruz ox ⁹ atanda buta qalmış,
Oğuz bəgləri at çapanda meydan qalmış,
¹⁰ Qara mudbaq dikiləndə ocaq qalmış...

D45

Bu halları gördüğündə ¹¹ Qazanın qara qıyma gözləri qan-
yaş doldu, qan damarları ¹² qaynadı, qara bağı sarsıldı. Qoñur
atını ökcələdi, ¹³ kafir keçdiyi yola düşdi, getdi. Qazanın öñinə
bir su ¹ gəldi.

Qazan aydır: “Su Haq dizarın görmüşdür, bən bu su ilə ²
xəbərleşəyim,” – dedi. Görəlim, xanım, necə xəbərleşdi:

Qazan aydır:

³ Çağnam-çağnam qayalardan çıxan su,
Ağac gəmiləri oynadan ⁴ su,
Həsənlə Hüseynin həsrəti su,
Bağ və bostanın ziynəti ⁵ su,
Ayışə ilə Fatimənin nigahı su,
Şahbaz atlar gəlüb içdiyi ⁶ su,
Qızıl dəvələr gəlüb keçdiyi su,
Ağ qoyunlar gəlüb ⁷ çevrəsində yatdığı su,
Ordumuñ xəbərini bilürmisin, ⁸ degil maña!
Qara başım qurban olsun, suyum, saña! – dedi.

Su ⁹ qaçan xəbər versə görək?! Sudan keçdi, bu göz bir
qurda tuş ¹⁰ oldu. “Qurd yüzi mübarəkdir, qurdlan bir xəbərleş-
şəyim,” – dedi.

¹¹ Görəlim, xanım, nə xəbərleşdi:

Qazan aydır:

Qaranqu axşam ¹² olanda günü doğan,
Qar ilə yağmur yağanda ər kibi duran,
¹³ Qaraquc atları gördüğündə kişnəşdirən,
Qızıl dəvə gördüğündə bozlaşdıran,
¹ Ağca qoyun gördüğündə quyruc çırpıb qamçılayan,
Arqasını ² urub bərk ağılın ardın sökən,
Qarma-bükəc səmüzin ³ alub tutan,
Qanlı quyruc üzüb çap-çap yudan,
Avazı ⁴ qaba köpəklərə gəvğə salan,
Çaqmaqluca çobanları dūnlə ⁵ yügürdən,
Ordumuñ xəbərini bilürmisin, degil maña!
Qara başım ⁶ qurban olsun, qurdum, saña! – dedi.

D46

Qurd qaçan xəbər versə ⁷ gərək?! Qurtdan dəxi keçdi, Qaraca çobanıñ qara köpəgi Qazana ⁸ qarşu gəldi. Qazan qara köpəkləm xəbərləşdi; görəlim, xanım, nə ⁹ xəbərləşdi. Aydır:

Qaranqu axşam olanda vaf-vaf üren,
¹⁰ Acı ayrıan tökiləndə çap-çap içən,
Gecə gələn xırsızları ¹¹ qorqudan,
Qorquduban şamatasıyla ürküdən,
Ordumuñ xəbərin ¹² bilürmisin, degil baña!
Qara başım sağlığında eyilüklər edəm, ¹³ köpək, saña!

D47 dedi. Köpək qaçan xəbər versə gərək? Köpək Qazanıñ ¹ atınıñ ayağına çap-çap düşər, siñ-siñ siñlər. Qazan ² bir tumar ilə köpəgi urdı. Köpək çəkildi, gəldüğü ³ yola getdi. Qazan köpəgi qovlayı, Qaraca çobanıñ üzərinə ⁴ gəldi. Çobanı gördüğündə xəbərləşdi, görəlim, xanım, nə ⁵ xəbərləşdi:

Qazan aydır:

Qaranqu axşam olanda qayğulu çoban!
⁶ Qarla yağmur yağanda çaqmaqqlu çoban!
Ünüm aña, sözüm diñlə:
⁷ Ağ-ban evim şundan keçmiş gördüñmi, degil maña
Qara başım qurban ⁸ olsun, çoban, saña! – dedi.

Çoban aydır:

Ölmüşmiydiñ, yitmişmiydiñ, ⁹ a Qazan!
Qanda gəzərdiñ, nerədəydiñ, a Qazan!
Dün yoq, ötəki ¹⁰ gün eviñ bundan keçdi,
Qarıcıq anañ qara dəvə boynında ¹¹ asılı keçdi.
Qırq incə bellü qızıyla halalın, –
Boyu uzun ¹² Burla xatun ağlayuban şundan keçdi.
Qırq yigidlən oğluñ ¹³ Uruz başı açuq, yalın ayaq
kafirləriñ yanınca tutsaq ¹ getdi.
Tavla-tavla şahbaz atlarıñ kafir binmiş,
Qatar-qatar qızıl ² dəvələriñ kafir yetmiş,
Altun-aqça, bol xəzinəni kafir ³ almış!

D48

Çoban böylə digəc Qazan ah etdi, ağı başından ⁴ getdi, dünya-aləm gözünə qaranıu oldı; aydır:

Ağzıñ qurusun, ⁵ çoban!
Dilün çürisün, çoban!
Qadir səniñ alnıña qada yazsın, ⁶ çoban! – dedi.

Qazan bəg böylə digəc çoban aydır:

Nə qaqırsan ⁷ baña, ağam Qazan,
Yoxsa köksüñdə yoqmıdır iman?

Altı ⁸ yüz kafır dəxi mənim üzərimə gəldi. İki qardaşım
şəhid ⁹ oldı. Üç yüz kafır öldürdüm, ğəza etdim; səmüz qoyun,
¹⁰ arıq toqlı səniñ qapuñdan kafirlərə vermədim. Üç yerdə ¹¹
yaralandım, qara başım buñaldı, yalñuz qaldım; suçum bu-
mıdır? – ¹² dedi.

Çoban aydır:

Qoñur atın vergil maña,
Altmış tutam ¹³ göndөрүñi vergil maña,
Ap-alaca qalqanıñı vergil maña.
¹ Qara polat uz qılıcıñ vergil maña,
Sadağıñda səksən oquñ ² vergil maña.
Ağ tozluca qatı yayıñ vergil maña,
Kafirə mən ³ varayın,
Yenidən toğanın öldüröyin,
Yeñümlə alnum qanın ⁴ bən silöyin,
Ölürsəm, səniñ uğruña bən öləyim,
Allah Taala ⁵ qorsa, eviñi bən qurtarayın! – dedi.

Çoban böylə digəc Qazana ⁶ qəhər gəldi, aldı yüriyü verdi.
Çoban dəxi Qazanıñ ⁷ ardından yetdi. Qazan döndi baqdı, “Oğul
çoban, qanda ⁸ gedərsin?” – dedi.

Çoban aydır: “Ağam Qazan, sən eviñ ⁹ almağa gedərsəñ,
mən dəxi qarındaşım qanın almağa gedərəm,” – dedi.

¹⁰ Böylə degəc Qazan aydır: “Oğul çoban, qarnım acdır;
heç nəsnəñ ¹¹ varmıdır yeməgə?” – dedi. Çoban aydır: “Bəli,
ağam Qazan, gecədən ¹² bir quzı bişürüb dururam. Gəl bu ağac
dibində enəlüm, yiyəlim!” – dedi.

¹³ Endilər; çoban dağarcığı çıxardı, yedilər. Qazan fıkır
eylədi, ¹ aydır: “Əgər çobanla varacaq olursam, Qalın Oğuz

D49

D50

bəqləri ² bənim başıma qaşınca qaxarlar; çoban bilə olmasa, Qazan kafiri alamazdı,” ³ deyərlər”, – dedi.

Qazana qeyrət gəldi. Çobanı bir ağaca sara-⁴sara möhkəm bağladı; eyləndi, yürüyü verdi. Çobana aydır: ⁵ “Mərə çoban! Qarnıñ acıqmamışkən, gözüñ qararmamış ikən bu ⁶ ağacı qoparı gör, yoxsa səni bunda qurtlar-quşlar ⁷ yer,” – dedi.

Qaraca çoban zərb eylədi, qaba ağacı yeriyə – ⁸ yurdiyla qopardı, arqasına aldı, Qazanın ardına düşdi.

⁹ Qazan baqdı gördi çoban ağacı arqasına almış, ¹⁰ gəlür. Qazan aydır: “Mərə çoban, bu ağac nə ağacdır?” Çoban ¹¹ aydır: “Ağam Qazan, bu ağac ol ağacdır kim, sən kafiri basarsan, ¹² qarnıñ acıqar, mən saña bu ağacla yemək bişürerin,” – dedi.

D51 ¹³ Qazana bu söz xoş gəldi. Atından endi, çobanıñ əllərin ¹ çözdü, alında bir öpdü, aydır: “Allah mənim evimi qurtaracaq ² olursa, səni əmiraxur eyləyəyin,” – dedi. İkiyə bilə yola ³ girdi.

Bu yana Şökli Məlik kafirlərlə şin-şadman yeyüb-⁴içüb otururdu. Aydır: “Bəqlər, bilürmisiz, Qazana necə heyf ⁵ eyləmək gerek? Boyı uzun Burla xatunını gətürüb, sağraq ⁶ sürdürmək gerek!” – dedi.

Boyı uzun Burla xatun bunu eşitdi, ⁷ yürəgiylə canına odlar düşdi. Qırq incə bellü qızıñ ⁸ içinə girdi; ögüt verdi, aydır: “Qanqıñuza yapışurlarsa, ⁹ “Qazan xatunı qanqıñızdır” deyü, qırq yerdən avaz verəsiniz,” – ¹⁰ dedi.

Şökli Məlikdən adam gəldi, “Qazan bəgiñ xatunı ¹¹ qanqıñuzdur?” – dedi. Qırq yerdən avaz gəldi, qanqısıdır ¹² bilmədilər. Kafirə xəbər verdilər: “Birinə yapışdıq, qırq yerdən ¹³ avaz gəldi; bilmədik, qanqısıdır,” – dedilər.

D52 Kafir aydır: “Mərə, ¹ varıñ, Qazanın oğlu Uruzu dartıñ, çəngələ asuñ. Qıyma-²qıyma ağ ətindən çəküñ, qara qavurma bişürüb, qırq bəg qızına ³ ilətüñ; hər kim yedi, ol degil; hər kim yemədi, oldur. Aluñ gəlüñ, ⁴ sağraq sürsün!” – dedi.

Boyı uzun Burla xatun oğlunuñ ⁵ yamacına gəldi; çağırub oğluna soylar, görəlim, xanım, nə soylar?

⁶ Aydır:

Oğul, oğul, ay oğul,
Bilürmisin, nələr oldı:

⁷ Söyləşdilər fısıl-fısıl,
 Kafiriñ felin duyduam.
 Dünlügi altun ⁸ ban evimiñ qəbzəsi oğul,
 Qaza bəñzər qızımıñ-gəlinimiñ ⁹ çiçəgi oğul,
 Oğul, oğul, ay oğul,
 Doquz ay dar ¹⁰ qarnımda götürdüyüm oğul,
 On ay deyəndə dünyaya götürdüyüm ¹¹ oğul,
 Dolması altun beşikdə bələdügim oğul,

D53 kafirlər tərs danışmışlar:¹²”Qazan oğlu Uruzı həbsdən çıxaruñ, boğazından orğanla ¹³asuñ, iki dalusından çəngələ sancuñ, qıyma-qıyma ağ ətəndən ¹ çəküñ. Qara qavırma edüb, qırq bəg qızına ilətün; hər kim yedi, ² ol degil; hər kim yemədi, ol Qazan xatunıdır; çəküñ döşəgimizə ³ gətirəlim, sağraq sürdürələlim!” – demişlər. Səniñ ətündən, oğul, ⁴ yiyəyinmi, yoxsa sası dinlü kafiriñ döşəginə girəyinmi? Ağañ ⁵ Qazanın namusını sındırayınmi? Necədəyin, oğul, hey?! – dedi.

D54 ⁶ Uruz aydır: “Ağzuñ qurısun, ana! Dilüñ çürisün, ana! ⁷” Ana haqqı-Tañrı haqqı” deñilməsəydi, qalqubanı yerimdən duraydım, ⁸ yaqañla boğazıñdan tutaydım, qaba ökcəm altına salaydım, ağ ⁹ yüzüñi qara yerə dəpəydim, ağzuñ ilə burnuñdan qan şorla¹⁰daydım, can datlusın saña göstərəydim! Bu nə sözdür? Saqın, ¹¹ qadın ana! Mənim üzərimə gəlməyəsin, mənim için ağlamayasan. ¹² Qo bəni qadın ana, çəngələ ursunlar, qo ətimdən çəksünlər, ¹³ qara qavurma etsünlər, qırq bəg qızının öñinə ilətsünlər. ¹ Anlar bir yedigində sən iki yegil! Səni kafirlər bilməsünlər-duymasunlar; ² ta kim, sası dinlü kafirüñ döşəginə varmayasan, sağraqın ³ sürməyəsen, atam Qazan namusını sımayasan. Saqın!” – dedi.

⁴ Oğlan böylə digəc buldur-buldur göziniñ yaşı rəvan ⁵ oldu. Boyı uzun, beli incə Burla xatun boynıyla qulağın ⁶ aldı düşdi; güz alması kibi al yanağın darddı yırtdı; ⁷ qarğu kibi qara saçını yoldı; “oğul, oğul!” deyübən zarılıq ⁸ qıldı, ağladı.

Uruz aydır:

Qadın ana! Qarşum alub, nə ⁹ bögrərsən?
 Nə bozlarsan, nə ağlarsan?

Bağrım la yüregim nə ¹⁰ dağlarsan?
 Keçmiş mənim günimi nə andırırsan?
 Hey, ana! Ərəbi ¹¹ atlar olan yerdə
 Bir qulunı olmazmı olur?
 Qızıl dəvələr ¹² olan yerdə
 Bir köşəgi olmazmı olur?
 Ağca qoyunlar olan ¹³ yerdə
 Bir quzıcığı olmazmı olur?
 D55 Sən sağ ol, qadın ¹ ana, babam sağ olsun,
 Bir mənim kibi oğul bulunmazmı olur? – ² dedi.

Böylə digəc anasının qərarı qalmadı; yürüyü ³ verdi, qırq incə bellü qızın içinə girdi.

Kafirlər ⁴ Uruzu alub, qənərə dibinə gətürdilər, Uruz aydır:
⁵ “Mərə kafir, aman! Tañrının birliyənə yoqdur güman!
 Qoñ məni bu ⁶ ağacla söyləşəyim,” – dedi. Çağırub ağca soylamış, ⁷ görəlīm, xanım, nə soylamış:

“Ağac, ağac!! Dersəm saña, ərլənmə ⁸ ağac!
 Məkkə ilə Mədinənin qapusu ağac!
 Musa Kəlimün ⁹ əsası ağac!
 Böyük-böyük suların köprisi ağac!
¹⁰ Qara-qara dənizlərin gimisi ağac!
 Şahi-mərdan Əlinin ¹¹ Döldülinin əyəri ağac!
 Zülfıqarın qınıyla qəbzəsi ¹² ağac!
 Şah Həsənlə Hüseynün beşigi ağac!
 Əgər ərdir, ¹³ əgər övrətdir, qorxusu ağac!
 D56 Başın ala baqar olsam, ¹ başsız ağac!
 Dibiñ ala baqar olsam, dibsüz ağac!
 Məni saña ² asarlar, götürməgil ağac!
 Götürəcək olursan, yigitligüm səni tutsun, ³ ağac!
 Bizim eldə gərək idiñ, ağac!
 Qara hindu qullarıma buyuraydım,
⁴ Səni para-para doğrayaldı, ağac!

Andan ayıtdı:

Tavla-tavla ⁵ bağlananda atuma yazıx!
 Qartaş deyü; saqlayanda yoldaşıma yazıx!

Kafir aydır:

– Mərə Qazan!

Dünlügi ⁶ altun ban evini götürmüşiz, – bizimdir!

– Qırq incə bellü qızla

⁷ Boyı uzun Burla xatunı götürüb durur, – bizimdir!

– Qırq ⁸ yigidlən oğluñ Uruzı götürmüş, – bizimdir!

Tavla-⁹tavla şahbaz atların,

qatar-qatar dövələrin götürmüşiz, – bizimdir.

¹⁰ Qarıcıq anañı götürmüşiz, – bizimdir!

Saña verməziz, Yayxan ¹¹ Keşiş oğluna verəriz,

Yayxan Keşiş oğlından oğlı ¹² doğar,

Biz anı saña ğarım qoruz, – dedilər.

Böylə digəc Qarıcıq ¹³ çobanıñ acığı tutdı, dodaqları təpsərđi.

D59

Çoban ¹ aydır:

Mərə dini yoq, ağılsız kafir!

Ussı yoq, dərənəksiz kafir!

² Qarşu yatan qarlı qara dağlar

qarıyubdur otı bitməz.

Qanlu-³qanlu ırmaqlar

qarıyubdur suyu gəlməz.

Şahbaz-şahbaz ⁴ atlar

qarıyubdur qulun verməz.

Qızıl-qızıl dövələr

qarıyubdur ⁵ köşək verməz.

Mərə kafir, Qazanıñ anası

qarıyubdur oğul ⁶ verməz.

Dölin almaqdan səfañ varsa, Şökli Məlik, qara ⁷ gözlü qızıñ varsa, götür Qazana ver! Mərə kafir, səniñ qızıñdan ⁸ oğlı doğsun, siz anı Qazan bəgə qədim qoyasız, – dedi.

⁹ Bu məhəldə Qalın Oğuz bəgləri yetdi. Xanım, görəlim, kimlər yetdi:

¹⁰ Qara Dərə ağzında Qadir verən, qara buğa dərisindən beşiginiñ yapuğı ¹¹ olan, acığı tutanda qara daşı kül eyləyən, bığın əñsə¹²sində yedi yerdə düğən, ərənlər əvrəni Qazan bə-

D60 giñ qar¹³daşı Qaragünə çapar yetdi “Çal qılıcın, qardaş Qazan,
¹ yetdim!” – dedi.

Bunuñ ardınca, görəlim, kimlər yetdi:

Dəmir ² qapu Dərvənddəki dəmür qapuyı dəpüb alan,
altmış tutam ³ ala göndərinin ucında ər böğürdən Qıyan Selcik
oğlu ⁴ Dəli Dondar çapar yetdi: “Çal qılıcın, ağam Qazan,
yetdim!” – ⁵ dedi.

Bunuñ ardınca, xanım, görəlim, kimlər yetdi: Həmidlən ⁶
Mərdin qalasın dəpüb yıqan, dəmür yaylı Qıpcaq Məlikə ⁷ qan
qusduran, gəlübən Qazanın qızın ərliklə alan, Oğuzun ⁸ aq sa-
qallu qocaları görəndə ol yigidi təhsin⁹ləyən, al mahmuzı
şalvarlı, atı bəhri xotazlı ¹⁰ Qaragünə oğlu Qara Budaq çapar
yetdi: “Çal qılıcın, ¹¹ ağam Qazan, yetdim!” – dedi.

D61 Bunuñ ardınca, görəlim, xanım, ¹² kimlər yetdi: Dəstur-
suzca Bayındır xanın yağısın ¹³ basan, altmış biñ kafirə qan
qusduran, ağ-boz atının ¹ yelisi üzərində qar durduran Qəflət
qoca oğlu Şir ² Şəmsəddin çapar yetdi: “Çal qılıcın, ağam
Qazan, yetdim!” – dedi.

³ Bunuñ ardınca görəlim, xanım, kimlər yetdi: Parasarıñ
Bayburd ⁴ hasarından parlayub uçan, apalaca gərdəginə qarşı
gələn, ⁵ yedi qızın umudu, Qalın Oğuz imrəncəsi, Qazan bəğün
⁶ inağı, Boz ayğırlı Beyrək çapar yetdi: “Çal qılıcın, ağam ⁷
Qazan, yetdim!” – dedi.

Bunuñ ardınca, xanım, görəlim, kimlər yetdi: ⁸ Çaya baqsa
çalımlu, çal qaraquş ərđəmlü, qurqurma quşaqlu, ⁹ qulağı altun
kübəli, Qalın Oğuz bəglərini bir-bir atından yıqıcı ¹⁰ Qazlıq
qoca oğlu bəğ Yegnək çapar yetdi: “Çal ¹¹ qılıcın, ağam Qazan,
yetdim!” – dedi.

D62 Bunuñ ardınca görəlim, ¹² xanım, kimlər yetdi: Altmış ögəc
dərisindən kürk eyləsə, topuqlarını ¹³ örtməyən, altı ögəc dəri-
sindən külah etsə, qulaqlarını örtməyən, ¹ qolı-budı xaranca,
uzun baldırları incə, Qazan bəğün ² dayısı At ağırzu Aruz qoca
çapar yetdi: “Çal qılıcın, ³ bəğüm Qazan, yetdim!” – dedi.

Bunuñ ardınca, görəlim, kimlər yetdi:

Varıban Peyğəmbərin yüzini görən, gəlübəni Oğuzda
səhabəsi olan, ⁵ acığı tutanda bıqlarından qan çıxan, Bığı qanlı
Bügdüz Əmən ⁶ çapar yetdi: “Çal qılıcın, ağam Qazan, yet-
dim!” – dedi.

Bunuñ ⁷ ardınca, görəlim, kimlər yetdi:

D63 Kafirləri it ardına bıraqlı ⁸ xorlayan, eldən çıxub Ayğır gözlər suyundan at yüzdürən, ⁹ əlli yedi qalanıñ kilidin alan, Ağ Məlik Çəsmə qızına ¹⁰ nikah edən Sofi Sandal Məlikə qan qusduran, qırq cübbə ¹¹ bürinüb otuz yedi qala bəginiñ məhbub qızlarını çalub ¹² bir-bir boynın qucan, yüzində-dodağında öpən İlək ¹³ qoca oğlu Alp Ərən çapar yetdi: “Çal qılıcıñ, ağam ¹ Qazan, yetdim!” – dedi.

Sayımaqla Oğuz bəgləri tükənsə olmaz. ² Həp yetdilər. Arı sudan abdəst aldılar. Ağ alınların ³ yerə qodılar. İki rükət namaz qıldılar. Adı görklü Məhəmmədə ⁴ salavat gətürdilər. Bitəkəllüf kafirə at saldılar, qılıç çaldılar. ⁵ Gumbur-gumbur naqaralar döğildi. Burması altun tuc ⁶ borılar çalındı.

Ol gün cigərində olan ər yigitlər bəlürdi. ⁷ Ol gün müxən-nətlər sapa yer gözətdi. Ol gün bir qiyamət ⁸ savaş oldu, meydan dolu baş oldu. Başlar kəsildi ⁹ top kibi. Şahbaz-şahbaz atlar yügürdi, nalı düşdi. Ala-¹⁰ala göndərlər süsildi. Qara polat uz qılıclar çalındı, ¹¹ yalmanı düşdi. Üç yeləkli qayın oqlar atıldı, dəmrəni ¹² düşdi. Qiyamətiñ bir günü ol gün oldu. Bəg nökerindən, ¹³ nöker bəgindən ayrıldı.

D64 Daş Oğuz bəgləriylə Dəli Dondar ¹ sağdan dəpdi. Cılasun yigitlərlə Qaragünə oğlu Dəli ² Budaq soldan dəpdi. İç Oğuz bəgləriylə Qazan dopa ³ dəpdi, Şökli Məlikə həvala aldı, Şökli Məliki böğür⁴dübəni atdan yerə saldı, ğafillücə qara başın alub ⁵ kəsdi, qaxışdın alca qanın yer yüzinə dökdi. Sağ ⁶ tərəfdə Qara Tükən Məlikə Qıyan Selcük oğlu Dəli Dondar ⁷ qarşu gəldi. Sağ yanını qılıcladı, yerə saldı. Sol ⁸ tərəfdə Buğacıq Məlikə Qaragünə oğlu Dəli Budaq qarşu ⁹ gəldi. Altı bərli gürz ilə dəpəsinə qatı tuta urdı. ¹⁰ Dünya-aləm gözinə qarañu oldu. At boynın qucaqladı, ¹¹ yerə düşdi.

D65 Qazan bəgüñ qardaşı kafiriñ tuğıyla ¹² sancağı qılıcladı, yerə saldı. Dərələrdə, dəpələrdə ¹³ kafirə qırğun girdi, leşinə quzğun üşdi. On ¹ iki biñ kafir qılıcdan keçdi. Beş yüz Oğuz yigitləri ² şəhid oldu. Qaçanını Qazan bəg qomadı, aman deyəni ³ öldürmədi. Qalın Oğuz bəgləri toyum oldu.

Qazan ⁴ bəg ordısını, oğlanını-uşağını, xəzinəsini aldı, gerü ⁵ döndi altun taxtında. Yenə evini dikdi. Qaracıq çobanı ⁶

əmiraxur eylədi. Yedi gün, yedi gecə yimə-içmə oldı. ⁷ Qırq baş qul, qırq qırnaq oğlu Uruz başına azad ⁸ eylədi. Cılasun qoç yigitlərə qalaba ölkə verdi; şalvar, ⁹ cübbə, çuqa verdi.

Dədəm Qorqut gəlübən boy boyladı, ¹⁰ soy soyladı. Bu oğuznaməyi düzdi-qoşdı, böylə ¹¹ dedi:

D66

Qanı dedigim bəg ərənlər?
Dünya mənim deyənlər?
Əcəl aldı, ¹² yer gizlədi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimlü-gedimlü dünya
¹³ Axır soñ ucı ölümlü dünya!
Yum verəyim, xanım:
Qarlı ¹ qara dağların yıqılmasun!
Kölgəlicə qaba ağacın kəsilməsün!
² Qamın aqan görklü suyun qurımasun!
Qadir Tañrı səni ³ namərdə möhtac etməsün!
Çaparkən ağ-boz atın bədrəməsün!
⁴ Çalışanda qara polat uz qılıcın gedilməsün!
Dürtüşərkən ⁵ ala göndərinə avanmasun!
Ağ saqallu babanın yeri uçmaq olsun!
Ağ birçəklü ananın yeri behişt olsun!
Axır-sonu arı ⁷ imandan ayırmasun!
“Amin!” deyənlər dizar görsün!
Ağ ⁸ alnunda beş kəlmə dua qıldıq, qəbul olsun!
Allah verən ⁹ umudun üzülməsün!
Yığışdırsun-durışdırsun günahınızı
¹⁰ Adı görklü Məhəmməd Mustafa yüzü suyına
bağışlasun, ¹¹ xanım, hey!..

⁵ Bunuñ üzərinə bir qaç zaman keçdi. Allah Taala Bay⁶börə bəgə bir oğul, Baybican bəgə bir qız verdi. Qalın ⁷ Oğuz bəgləri bunu eşitdilər, şad olub sevindilər.

⁸ Baybörə bəg bazirganlarını yanına oxıdı, buyuruq ⁹ etdi: “Mərə bazirganlar! Allah-Taala maña bir oğul verdi. ¹⁰ Varıñ Rum elinə, mənim oğlum içün yaxşı ərmağanlar gətürüñ ¹¹ mənim oğlım böyüyincə”, – dedi.

D70 Bazirganlar dəxi gecə-gündüz ¹² yola girdilər. İstanbula gəldilər. Dan-dansux ilə yaxşı ¹³ ərmağanlar aldılar. Baybörə-niñ oğlıyçun bir dəniz ¹ qulunu boz aygır aldılar. Bir ağ tozlu qatı yay aldılar. Bir dəxi ² altı pərli gürz aldılar. Yol yarağın gördilər.

Baybörəniñ ³ oğlı beş yaşına girdi, beş yaşından on yaşına ⁴ girdi... On yaşından on beş yaşına girdi... Çaya ⁵ baqsa çalımlı, çal qaraquş ərđəmlü, bir gözəl yaxşı yigit ⁶ oldı.

Ol zamanda bir oğlan baş kəsməsə, qan ⁷ dökməsə, ad qomazlardı. Baybörə bəgiñ oğlı atlandı, ⁸ ava çıqdı. Av avlar-kən babasınıñ tavlasi üzərinə ⁹ gəldi. Əmiraxurbaşı qarşuladı, endirdi, qonaqladı. ¹⁰ Yiyüb-içüb oturlarlardı.

Bu yañadan dəxi bazirganlar ¹¹ gəlübəni Qara Dərvənd ağzına qonmışlardı. Yarımasun-yarçımasun ¹² Evnik qalasınıñ kafirləri bunları casusladı.

D71 Ba¹³zirganlar yatur ikən ğafillə beş yüz kafir qoyuldılar, çapdılar, ¹ yağmaladılar. Bazirganiñ ulusu tutuldı, kiçisi qaça-raq ² Oğuz gəldi. Baqdı gördi Oğuzun ucında bir ala ³ sayvan dikilmiş, bir imirzə xub yigit qırq yigid ilə sağında və ⁴ solında oturlar. Oğuzun bir yaxşı yigidi ancaq... “yüriyəyim, ⁵ mədəd diyəyim”, – dedi.

Bazirgan aydır: “Yigit, yigit, bəg yigit! ⁶ Sən bənim ünüm aña, sözüm diñlə! On altı yıldır kim, Oğuz ⁷ içindən getmiş idik. Dan-danıxux kafir malın Oğuz bəglərinə ⁸ gətürür idik. Pasnik Qara Dərvənd ağzına düş vermiş ⁹ idik. Evnik qalasınıñ beş yüz kafiri üzərimizə qoyıldı. ¹⁰ Qardaşım tutsaq oldı. Malımızı, riz-qimizi yağmaladılar, gerü ¹¹ döndilər. Qara başım götürdüm, saña gəldim. Qara başın sədəqəsi, ¹² yigit, mədəd maña!” – dedi.

Bu göz oğlan şərab içərkən ¹³ içməz oldı. Altun ayağı əlindən yerə çaldı.

D72 Aydır: ¹ “Nə dedigimi yetürün, geyünimləm mənim şahbaz atımı gətürün! Hey, məni ² sevən yigitlər binsünlər!” – dedi. Bazirgan dəxi önlərinə ³ düşdi, qulağız oldu.

Kafir dəxi düşübən bir yerdə aqça ⁴ ülüşməkdəydi. Bu məhəldə ərənlərin meydanı arslanı, ⁵ pəhlivanların qaplanı Boz oğlan yetdi. Bir-iki dimədi, ⁶ kafirlərə qılıc urdı. Baş qalduran kafirləri öldürdi, ⁷ gəza eylədi. Bazirganların malını qurtardı.

Bazirganlar ⁸ aydır: “Bəg yigit, bizə sən ərlik işlədiñ. Gəl imdi bəgəndiğın ⁹ maldan al!” – dedilər.

Yigidiñ gözi bir dəniz qulunu boz ¹⁰ ayğırı tutdı, bir də altı pərli güzi, bir də ağ tozlu ¹¹ yayı tutdı. Bu üçini bəgəndi. Aydır: “Mərə bazirganlar, ¹² bu ayğırı və dəxi bu yayı və bu gürzi maña verin!” – dedi. ¹³ Böylə digəc bazirganlar səxt oldu.

D73 Yigit aydır: “Mərə ¹ bazirganlar, çoxımı istədim?!” – dedi. Bazirganlar ayıtdılar: ² “Nə çoğ olsun? Amma bizim bir bəgümüz oğlı vardır, bu üç ³ nəsnəyi aña ərmağan aparsavuz gərək idi!” – dedilər.

Oğlan ⁴ aydır: “Mərə, bəgünüz oğlı kimdir?” Ayıtdılar: “Baybörəniñ oğlı ⁵ vardır, adına Bamsı derlər”, – dedilər. Baybörəniñ oğlı ⁶ olıdığın biləmədilər. Yigit barmağın ısırdı, aydır: “⁷ Bunda minnətlə almaqdan isə, anda babam yanında minnətsiz ⁸ almaq yegdir!” – dedi. Atın qamçıladı, yola girdi. Bazirganlar ⁹ ardından baqa qaldı: “Vallah, yaxşı yigit, mürüvətli yigit!” – ¹⁰ dedilər.

Boz oğlan babasının evinə gəldi. “Bazirganlar ¹¹ gəldi” deyü babası sevindi. Çətir otağ, ala sayvan dikdirdi. ¹² İpək xalicalar saldı. Keçdi, oturdu. Oğlunu ¹³ sağ yanına aldı. Oğlan bazirganlar xüsusiindən ¹ bir söz söyləmədi. Kafirləri qırduğun añmadı.

D74 Nagahi ² bazirganlar gəldilər. Baş endirüb, salam verdilər. ³ Gördilər kim, ol yigit kim baş kəsübdür, qan dökübdür, ⁴ Baybörə bəğin sağında oturur. Bazirganlar yürüdilər, ⁵ yigidiñ əlin öpdilər.

Bunlar böylə edicək Baybörə ⁶ bəğin acığı tutdı. Bazirganlara aydır: “Mərə, qavat oğlı ⁷ qavatlar! Ata dururkən oğul əlinmi öpərlər?” Ayıtdılar: “Xanım, ⁸ bu yigit səniñ oğlunuñdur?” “Bəli, mənim oğlumdur”, – dedi. ⁹ Ayıtdılar: “İmdi in-

cinmə, xanım, əvvəl anuñ əlin öpdüğümüzə. ¹⁰ Əgər səniñ oğluñ olmasaydı, bizim malımız Gürcüstanda ¹¹ getmişdi, hə-pümüz tutsaq olmuşdı”, – dedilər.

Bay¹²börə bəg aydır: “Mərə, bənim oğlum başmı kəsdi, qanmı dökdi?”

D75 ¹³ “Bəli, baş kəsdi, qan dökdi, adam axtardı!” – dedilər. ¹ “Mərə, bu oğlana ad qoyasınca varmıdır?” – dedi. “Bəli, sultanım, ² artıqdır!” – dedilər.

Baybörə bəg Qalın Oğuz bəglərini çağırdı, qonaqladı. ³ Dədəm Qorqut gəldi, oğlana ad qodı. Aydır:

Ünüm anla, sözüm ⁴ diñlə, Baybörə bəg!
Allah Taala saña bir oğul vermiş, ⁵ tuta versün!
Ağır sancaq götürəndə müsəlmanlar arxası ⁶ olsun!
Qarşu yatan qara qarlu dağlardan aşar ⁷ olsa,
Allah Taala səniñ oğluña aşut versün!
Qanlı⁸-qanlı sulardan keçər olsa, keçit versün!
Qalabalıq ⁹ kafirə girəndə
Allah Taala səniñ oğluña fürsət versün!
¹⁰ Sən oğluñı “Bamsam” deyü oxşarsan;
Bunuñ adı ¹¹ Boz ayğırılıq Bamsı Beyrək olsun!
Adını bən verdim, ¹² yaşını Allah versün! – dedi.

D76 Qalın Oğuz bəgləri ¹³ əl götürdilər, dua qıldılar: “Bu ad bu yigidə qutlu olsun!” – ¹ dedilər.

...Bəglər həb ava bindi. Boz ayğırın çəkdi, ² Beyrək bindi. Ala dağa ala ləşkər ava çıqdı.

Nagahandan Oğuzuñ üzərinə bir süri ³ keyik gəldi. Bamsı Beyrək birini qova getdi. Qova-qova bir yerə ⁴ gəldi. Nə gördi, sultanım?! Gördi gög çayırın üzərinə ⁵ bir qırmızı otaq dikilmiş. “Yarəb, bu otağ kimün ola?!” – ⁶ dedi. Xəbəri yox ki, alacağı ala gözli qızın otağı ⁷ olsa gərək. Bu otağın üzərinə varmağa ədəbləndi. Ayıtdı:

⁸ “Nə olursa-olsun, hələ mən avımı alayın!” – dedi. Otağın ⁹ öñində iriş gəldi, keyiki siñirlədi. Baqdı gördi ¹⁰ bu otağ Banıçiçək otağıymış ki, Beyrəğin beşiklətmə ¹¹ nişanlısı-adaxlusıydı.

D77 Banıççək otaxdan ¹² baqırdı. “Mərə dayələr, bu qavat oqlı qavat bizə ərlikmi ¹³ göstərir?” – dedi. Varın, bundan pay diləñ, görüñ nə der!” – ¹ dedi.

Qısırca Yengə derlər, bir xatun vardı. İlərü ² vardı, pay dilədi: “Hey, bəg yigit, bizə dəxi bu keyikdən ³ pay ver!” – dedi. Beyrək aydır: “Mərə dadı, mən avçı degiləm, ⁴ bəg oğlı bəgəm həp sizə”, – dedi; amma sormağ eyib ⁵ olmasun, bu otağ kimündür?” – dedi.

Qısırca yengə aydır: ⁶ “Bəg yigidim, bu otağ Baybican bəg qızı Banıççəgiñ⁷dir”, – dedi.

Eylə olsa, xanım, Beyrəgiñ qanı qaynadı. Ədəblə ⁸ yab-yab gerü döndi. Qızlar keyiki götürdilər. Gözəllər ⁹ şahı Banıççəgiñ öñinə götürdilər. Baqdı gördi ¹⁰ ki, bir sultan simüz sıgın-keyikdir. Banıççək aydır: ¹¹ “Mərə qızlar, bu yigit nə yigitdir?” Qızlar aydır: “Vallah, sultanım, ¹² bu yigit yüzi niqablu yaxşı yigitdir. Bəg oğlı bəg ¹³ imiş”, – dedilər.

D78 Banıççək aydır: “Hey, hey, dayələr, babam maña bən səni ¹ yüzi niqablu Beyrəgə vermişəm”, – derdi; olmaya kim, bu ola. ² “Mərə, çağırın, xəbərleşəyim”, – dedi.

Çağırdılar, Beyrək gəldi. ³ Banıççək yaşmaqlandı, xəbər sordı. Aydır: “Yigit, ⁴ gəlişin qandan?” Beyrək aydır: “İç Oğuzdan!” “İç Oğuzda ⁵ kimün nəsisən?” – dedi. “Baybörə bəg oğlı Bamsı ⁶ Beyrək dedikləri mənəm”, – dedi. Qız aydır: “Ya nə məsləhətə ⁷ gəldin, yigit?” – dedi. Beyrək aydır: “Baybican bəgün ⁸ bir qızı varmış, anı görməgə gəldim! – dedi. Qız aydır: ⁹ “Ol öylə adam degildir kim, saña görünə! – dedi. Amma mən ¹⁰ Banıççəgiñ dadısıyam. Gəl, imdi sənünlə avə çıxalım. ¹¹ Əgər səniñ atun mənim atumı keçərsə, onun atını dəxi ¹² keçərsən. Həm sənünlə ox atalım. Məni keçərsən, anı dəxi ¹³ keçərsən və həm səniñlə gürəşəlim. Məni basarsan, anı dəxi ¹ basırsan”, – dedi.

D79

Beyrək aydır: “Xoş, imdi atlanın!” ² İkisi atlandılar, meydana çıqdılar. At dəpdilər. Beyrək ³ atı qızın atını keçdi. Ox atdılar. Beyrək qızın ⁴ oqın yardı.

Qız aydır: “Mərə yigit, mənim atumı kimsə ⁵ keçdügi yoq. Oxımı kimsə yardığı yoq. İmdi gəl, ⁶ sənünlə gürəş turalım!” – dedi. Həman Beyrək atdan endi. ⁷ Qarvaşdılar. İki pəhləvan

olub, bir-birinə sarmaşdılar. ⁸ Beyrək götürər qızı yerə urmaq istər, qız götürər ⁹ Beyrəgi yerə urmaq istər. Beyrək buñaldı. Aydır: “Bu qıza ¹⁰ basılacaq olursam, Qalın Oğuz içində başuma ¹¹ qaxınc, yüzimə toxınc edərlər”, – dedi. Qeyrətə gəldi. ¹² Qavradı, qızın bağdamasın aldı. Əmcəgindən tutdı. ¹³ Qız qucandı. Bu göz Beyrək qızın incə belinə girdi; ¹ bağdadı, arxası üzərinə yerə urdı.

D80

Qız aydır: “Yigit, ² Baybicanın qızı Banıççək mə-nəm!” – dedi. Beyrək üç ³ öpdı, bir dişlədi. “Dügün qanlı olsun, xan qızı!” ⁴ deyü barmağından altun yüzügi çıqardı, qızın parmağına ⁵ keçürdi. “Ortamızda bu, nişan olsun, xan qızı!” – dedi.

⁶ Qız aydır: “Çün böylə oldı, həman imdi ilərü durmaq ⁷ gərək, bəg oğlu!” – dedi. Beyrək dəxi: “Nola, xanım, baş üzərinə!” – ⁸ dedi.

Beyrək qızdan ayrılıb, evlərinə gəldi. Ağ saqallı ⁹ babası qarşu gəldi. Aydır: “Oğul, dan-dansux bu gün ¹⁰ Oğuzda nə gördün?”

Aydır: “Nə görəyim, oğlu olan evə¹¹rimiş, qızı olan köçürmüş...” Babası aydır: “Oğul, ya səni ¹² evərmaxmı gərək?” “Bəli, bəs ağ saqallı əziz baba. Evərmax ¹³ gərək!” – dedi.

D81

Babası aydır: “Oğuzda kimiñ qızın alı verərin?” – ¹ dedi. Beyrək aydır: “Baba, maña bir qız alı ver kim, mən yerimdən durmadın ² ol durgəc gərək! Mən qarağuc atıma binmədin ol binmax gərək! Mən qırıma ³ varmadın ol maña baş gətürmək gərək! Bunuñ kibi qız alı ⁴ ver, baba, maña” – dedi.

Babası Baybörə xan aydır: “Oğul, sən ⁵ qız diləməzsən, kəndünə bir hampa istərmişsən. Oğul, məgər sən ⁶ istədiğin qız Baybican bəg qızı Banıççək ola?!” – dedi. ⁷ Beyrək aydır: “Bəli, pəs, əvət, ağ saqallı əziz baba, mənim dəxi ⁸ istədiğüm oldur”, – dedi.

Babası aydır: “Ay oğul, Banıççəğin ⁹ bir dəli qardaşı vardır, adına Dəli Qarçar derlər; qız diləyəni ¹⁰ öldürər”. Beyrək aydır: “Ya pəs nədəlim?” Baybörə bəg aydır: ¹¹ “Oğul, Qalın Oğuz bəglərini odamıza oxıyalım, necə məsləhət ¹² görərlərsə, aña görə iş edəlim”, – dedi.

Qalın Oğuz bəglərini ¹³ həb oxıdılar, odalarına gətürdilər.
D82 Ağır qonaqlıq eylədilər. ¹ Qalın Oğuz bəgləri ayıtdılar: “Bu qızı istəməgə kim vara ² bilür?” Məsləhət gördilər ki, Dədə Qorqut varsun. ³ Deyənlərə Dədə Qorqut aydır: “Yaranlar, çünki mənı göndəirsiz, ⁴ bilürsiz kim, Dəlü Qarçar qız qardaşını diləyəni öldürər. ⁵ Bari Bayındır xanın tavlāsından iki şahbaz yügrək ⁶ at gətürün: bir Keçi başlu Keçər ayğırı, bir Toğlı başlu ⁷ Turı ayğırı. Nagah qaçma-qoma olarsa, birisini ⁸ binəm, birisini yedəm”, – dedi.

Dədə Qorquduñ sözi məqbul ⁹ gəldi. Vardılar, Bayındır xanın tavlāsından ol iki ¹⁰ atı gətürdilər. Dədə Qorqut birin bindi, birin yetdi. ¹¹ “Yaranlar, sizi Haqqa ısmarladım!” – dedi, getdi.

Məgər, sultanım, ¹² Dəlü Qarçar dəxi ağ ban evini, ağ otacağını qara yerin ¹³ üzərinə qurdurmuş idi. Yoldaşlar ilə buta atub
D83 ¹ oturardı. Dədəm Qorqut ötədən bəri gəldi. Baş ² endirdi, bağır basdı. Ağız-dildən görkli salam verdi. ³ Dəlü Qarçar ağzın köpükləndirdi. Dədə Qorquduñ yüzinə ⁴ baqdı. Aydar: “Əleyk-əssalam! Ay əməl azmış, feli dönmüş, ⁵ Qadir Allah ağ alnına qada yazmış! Ayaqlılar buraya gəldiği ⁶ yoq. Ağızlılar bu suyumdan içdiği yoq. Saña noldı? Əməlinmi ⁷ azdı? Fəlinmi döndi? Əcəlinmi gəldi? Bu aralarda ⁸ neylərsən?” – dedi.

Dədə Qorqut aydır:

Qarşu yatan qara dağını ⁹ aşmağa gəlmişəm.
Aqındılı görklü suyunı keçməgə gəlmişəm.
¹⁰ Geñ ətəgünə, dar qoltuğuna qısılmağa gəlmişəm.
Tañrının buyuruğıyla, Peyğəmbərin qövliylə
Aydən arı, gündən görkli qız qardaşın ¹² Baniçiçəgi
Bamsı Beyrəgə diləməgə gəlmişəm! – dedi.

D84 Dədə Qorqut ¹³ böylə digəc Dəlü Qarçar aydır:
Mərə, nə dedigim yetürün, Qara ¹ ayğırı yarağla gətürün! – dedi. Qara ayğırı yarağla gətürdilər. ² Dəli Qarçarı bindirdilər.

Dədə Qorqud göstəgi üzdi; ³ durmadı, qaçdı. Dəli Qarçar ardına düşdi. Toqlı ⁴ başlu Turı ayğır yoruldu. Dədə Qorqud Keçi başlu ⁵ Keçər ayğıra sıçradı, bindi.

Dədəyi qova-qova Dəli Qarçar ⁶ on yelək yer aşurdi. Dədə Qorquduñ ardından ⁷ Dəli Qarçar irdi. Dədəniñ anısı anıtdı. Tañrıya sıqındı. ⁸ İsmi-əzəm oqıdı.

Dəli Qarçar qılıcın əlinə aldı. ⁹ Yuqarısından öykə ilə həmlə qıldı. Dəli bəg dilədi ki, ¹⁰ Dədəyi dəpərə çala. Dədə Qorqut ayıtdı: “Çalırsañ, ¹¹ əlüñ qurısun!” – dedi.

Haq Taalanıñ əmriylə Dəli ¹² Qarçarıñ əli yuqaruda asılı qaldı. Zira Dədə ¹³ Qorqut vilayət issi idi, diləgi qəbul oldu.

D85 Dəlü ¹ Qarçar aydır: “Mədəd, aman, ələman! Tañrınıñ bir-liginə yoqdır güman! ² Sən mənim əlümi sağaldı gör, Tañrınıñ buyruğıyla, Peyğəmbəriñ ³ qövliylə qız qarındaşımı Beyrəgə verəyin!” – dedi.

Üç kərrə ağzından ⁴ iqrar eylədi. Günahına tövbə eylədi. Dədə Qorqut dua eylədi. ⁵ Dəliniñ əli Haq əmriylə sapasağ oldu. Döndi, aydır: ⁶ “Dədə, qız qarındaşımıñ yolına bən nə istərsəm, verərmisin?”

Dədə ⁷ aydır: “Verəlim!” Dedi, görəlim, nə istərsən? Dəlü Qarçar aydır: “Biñ ⁸ buğra gətürüñ kim, maya görməmiş ola. Biñ dəxi aygır gətürüñ ⁹ kim, heç qısağa aşmamış ola. Biñ dəxi qoyun görməmiş qoç ¹⁰ gətürüñ. Biñ də quyruqsız-qulaqsız köpək gətürüñ. Biñ dəxi ¹¹ bürə gətürüñ maña”, – dedi. Əgər bu dedigim nəsnələri gətürərsiñüz, ¹² xoş, verdim. Amma gətürməyəcək olursañ, bu qatla öldürmədim, ¹³ ol vaqtın öldürərin!” – dedi.

D86 Dədə döndi, Baybörə bəgün ¹ evlərinə gəldi. Baybörə bəg aydır:

“Dədə, oğlanmısan, qızımı²san?” Dədə: “Oğlanam!” – dedi. “Ya pəs necə qurtulduñ Dəli Qarçarıñ ³ əlindən?” – dedi. Dədə aydır: “Allahıñ inayəti, ərənləriñ himməti ⁴ oldu; qızı aldım”, – dedi.

Beyrəgə və anasına və qız qardaşlarına ⁵ muştçı gəldi. Sevindilər, şad oldılar. Baybörə bəg ⁶ aydır: “Dəlü nə qədər mal istədi?” Dədə aydır: “Yarımasun-⁷yarçımasun, Dəlü Qarçar eylə mal istədi ki, heç bitməsün!” – ⁸ dedi. Baybörə bəg aydır: “Hələ nə dilədi?” Dədə aydır: ⁹ “Biñ aygır diləyübdür kim, qısağa aşmamış ola. Biñ dəxi ¹⁰ buğra dilədi kim, maya görməmiş ola. Biñ də qoç diləyübdür, ¹¹ qoyuna girməmiş ola.

D87 Biñ də quyruqsız-qulaqsız köpək dilədi. ¹² Biñ dəxi xaraca-qaraca bürələr dilədi. Bu nəsnələri ¹³ gətürəcək olursanız, qız qarındaşımı verərəm. Gətürməyəcək ¹ olursan, gözümə görülməyəsən, yoxsa səni öldürərəm!” – dedi.

² Baybörə bəg aydır: “Dədə, mən üçini buluramsa, ikisini ³ sən bulurmuşsan?” – dedi. Dədə Qorqud “Bəli, xanım, bulayıram” – ⁴ dedi. Baybörə bəg ayıtdı: “İmdi, dədə, köpəklə bürəyi ⁵ sən bul”, – dedi. Dəxi kəndüsi tavlata tavlata atlarına vardı. Biñ ⁶ aygır seçdi. Dəvələrinə vardı, biñ buğra-nər seçdi. Qoyunlarına ⁷ vardı, biñ qoç seçdi.

D88 Dədə Qorqud dəxi biñ quyruqsız-⁸qulaqsız köpəklə biñ dəxi bürə buldı. Alub bunları Dəlü ⁹ Qarçara getdi. Dəli Qarçar eşitdi, qarşu gəldi. “Görəyim, dedigimi gətürdülərmimi?” – ¹⁰ dedi. Aygırları görəcək bəgəndi. Dəvələri gördigində bəgəndi. ¹¹ Qoçları bəgəndi. Köpəkləri görəcək qas-qas güldi, aydır: ¹² “Dədə, ya qanı mənim bürələrim?” Dədə Qorqud: “Hey, oğul Qarçar, ¹³ adama uş bögələk kibi buñludar. Ol bir yavuz canvərdir. ¹ Həb bir yerdə dərib dururam. Gəl gedəlim, simüzün al, aruğın ² qo”, – dedi.

Aldı Dəli Qarçarı bir birəli yerə gətürdi. ³ Dəli Qarçarı yalıncaq eylədi, ağıla qoydı. Birələr ⁴ Dəli Qarçara üşdilər. Gördi bacarı bilməz, aydır: “Mədəd, ⁵ Dədə! Kərəm eylə, Allah eşqinə! Qapuyı aç, çıxayın!” – dedi. ⁶ Dədə Qorqud: “Oğul, Qarçar, nə qarğaşa edərsən? Götür, ⁷ bu ısmarladuğın nəsnədir. Nolduñ, böylə buñaldıñ? Simüzün ⁸ al, aruğın qo!” – dedi.

D89 Dəli Qarçar aydır: “Hay Dədə ⁹ Sultan, Tañrı bunuñ simüzün də alsun, aruğın da ¹⁰ alsun! Haman bəni qapudan tıxarı eylə, mədəd!” – dedi. ¹¹ Dədə qapuyı açdı. Dəlü Qarçar çıxdı. Dədə gördi kim, ¹² Dəlüniñ canına keçmiş başı qopusu olmuş, gövdəsi bir¹³dən görünməz. Yüzi-gözi bəlməz.

Dədəniñ ayağına düşdi: ¹ “Allah eşqinə, bəni qurtar!” – dedi. Dədə Qorqud “Var, oğul, ² kəndüni suya ur!” – dedi. Dəlü Qarçar səgirdərək vardı, ³ suya düşdi. Bürədir, suya aqdı, getdi. Gəldi geyəsi⁴sin geydi, evinə getdi. Ağır düğün yarağın gördi.

Oğuz zamanında bir yigit ⁵ ki evlənsə, ox atardı. Oxı nə yerdə düşsə, anda gərdək ⁶ dikərdi. Beyrək xan dəxi oxın atdı, dibinə gərdəgin ⁷ dikdi. Adağlusından ərgənlik bir qırmızı

qaftan gəldi. ⁸ Beyrək geydi. Yoldaşlarına bu iş xoş gəlmədi. Səxt ⁹ oldılar. Beyrək aydır: “Niyə səxt olduñuz?” – dedi. Ayıtdılar: ¹⁰ “Necə səxt olmayalım? Sən qızıl qaftan geyər-sən, biz ağ qaftan ¹¹ geyəriz!” – dedilər. Beyrək aydır: “Bu qədər nəsnədən ötri niyə ¹² səxt olursız? Bu gün bən geydim, yarın naibim geysün. Qırq ¹³ günə dəkin sıravardı geyəgüz. Andan sonra bir dəvişə ¹ verəlim!” – dedi. Qırq yigid ilən yeyüb-içüb oturdular.

² Yarımasun-yarçımasun, kafiriñ casusu bunları casusladı. ³ Varib Bayburd hasarı bəginə xəbər verdi. Aydır: “Nə oturarsan, ⁴ sultanım, Baybican bəg ol səña verəcəgi qızı Beyrəgə ⁵ verdi. Bu gecə gərdəgə girür”, – dedi.

Yarımasun-yarçımasun, ⁶ ol məlun yedi yüz kafirlə yığladı. Beyrək ap-alaca ⁷ gərdəgi içində yeyüb-içüb bixəbər otururdu. Dün ⁸ uyxusunda kafir otağa qoyuldu. Naibi qılıcın sıyırdı, ⁹ əlinə aldı. “Mənim başım Beyrəgiñ başına qurban olsun!” – ¹⁰ dedi. Naib paralandı, şəhid oldu.

Dərin olsa, ¹¹ batırdır, qalabalıq qorxudur. At işlər, ər ögi-nür. Yayan ¹² əriñ umurı olmaz. Otuz doquz yigidlən Beyrək dutsaq ¹³ getdi.

D91 Dañ ötdi, gün doğdı. Beyrəgiñ atası-¹anası baqdı-gördi kim, gərdək görünməz olmuş. Ah etdilər, ² ağılları başlarından getdi. Gördilər kim, uçarda quzğun ³ qalmış, tazi dolaşmış yurtda qalmış. Gərdək paralanmış, ⁴ naib şəhid olmuş. Beyrəgiñ babası qaba sarıq götürüb ⁵ yerə çaldı. Dartdı, yaqasın yırtıldı. “Oğul! Oğul!” deyübən ⁶ böğürdi, zarlıq qıldı. Ağ bircəklü anası buldır-buldır ⁷ ağladı, göziniñ yaşın dökdi, acı dırnaq ağ yüzinə ⁸ aldı-çaldı. Al yañağın dartdı, qarğu kibi qara saçını ⁹ yoldı. Ağlayıbanı-sıqlayıbanı evinə gəldi.

Baybörə ¹⁰ bəgiñ dünlügi altun ban evinə şivən girdi. Qızı-gəlini qas-¹¹ qas gülməz oldu. Qızıl qına ağ əlinə yaqmaz oldu. Yedi ¹² qız qardaşı ağ çıxardılar, qara donlar geydilər.

D92 “Vay, bəgim ¹³ qardaş! Muradına-məqsuduna irməyən yalñuz qardaş!” – deyib ¹ ağlaşdılar-böğürişdilər.

Beyrəgiñ yavuqlusına xəbər oldu. Banı²çiçək qaralar geydi, ağ qaftanını çıxardı. Güz alması kibi al ³ yanağını dartdı, yırtıdı. “Vay, al duvağım iyəsi! Vay, alnum-⁴başım umurı!

Vay, şah yigidim, vay, şahbaz yigidim! Doyınca ⁵ yüzünə baqmadığım, xanım yigit! Qanda getdiñ, bəni yañluz qoyub, canım ⁶ yigit?! Göz açuban gördüğüm, köñül ilə sevdiğim, bir yasduqda baş ⁷ qoduğım! Yolunda öldüğüm! Qurban olduğum! Vay, Qazan bəgiñ inağı! ⁸ Vay, Qalın Oğuzuñ imrəncəsi Beyrək!” – deyüb zarı-zarı ⁹ ağladı. Bunı eşidüb Qıyan Selcük oğlu Dəlü Dondar ¹⁰ ağ çıqardıb, qara geydi. Beyrəgiñ yarü yoldaşları ağ ¹¹ çıxarıb, qaralar geydilər. Qalın Oğuz bəgləri Beyrək içün əzim ¹² yas tutdılar. Umud üzdilər.

D93   Bunuñ üzərinə on altı yıl ¹³ keçdi. Beyrəgiñ ölüsün-dirisin bilmədilər. Bir gün qızıñ ¹ qardaşı Dəli Qarçar Bayındır xanıñ divanına gəldi. Dizin ² çökdi, aydır: “Dövlətlü xanıñ ömri uzun olsun! ³ Beyrək diri olsa, on altı yıldan bərü gəlürdi. Bir yigit ⁴ olsa, dirisi xəbərin gətürsə, cırğab çuxa, altun-aqça ⁵ verərdim. Ölüsü xəbərin gətürənə qız qardaşım verərdim”, – dedi.

⁶ Böylə digəc, yarımasun-yarçımasun, Yalançı oğlu Yırta-cuq ⁷ aydır: “Sultanım, bən varayın, ölüsü-dirisi xəbərin gətürəyin!” – ⁸ dedi.

Məgər Beyrək buna bir kömlək bağışlamışdı; geyməz idi, ⁹ saqlardı. Vardı, könləgi qana-quna baturdı, Bayındır ¹⁰ xanıñ öñinə gətürüb bıraqdı.

Bayındır xan aydır: “Mərə, bu nə ¹¹ kömləkdir?..” “Beyrəgi Qara Dərvənddə öldürmüşlər, uş da nişanı, ¹² sultanım!” – dedi.

Kömləgi göricək bəglər ökür-ökür ağlaşdılar, ¹³ zarlıqlara girdilər.

D94   Bayındır xan aydır: “Mərə, niyə ağlarsız? Biz bunu ¹ tanı-mazız. Adaqlusına aparıñ, görsün. Ol yaxşı bilür. Zira ² ol di-kübdür, yenə ol tanır”, – dedi.

Vardılar kömləgi Banı³çiçəgə ilətdilər. Gördi, tanıdı: “Oldur!” – dedi.

Dartdı, yaqa⁴sın yırtdı. Acı dırnaq ağ yüzünə aldı-çaldı. Güz alması ⁵ kibi al yañağını yırtdı:

Vay, göz açub gördüğüm!
Köñül verib ⁶ sevdiğim!
Vay, al duvağum iyəsi!

Vay, alnum-başım umudı,
7 xan Beyrək! – deyü ağladı.

Babasına-anasına xəbər oldı. Ap-⁸alaca ordusına şivən girdi. Ağ çıqardılar, qara geydilər. Qalın ⁹ Oğuz bəgləri Beyrəkdən umud üzdilər. Yalançı oğlu Yalancuq kiçi ¹⁰ düğünün eylədi. Ulu düğüninə vədə qodı.

Beyrəğin babası ¹¹ Baybörə bəg dəxi bazirganları qağırdı, yanına gətürdi, ¹² aydır: “Mərə, bazirganlar varın iqlim-iqlim arañ, Beyrəğin ölüsi-dirisi ¹³ xəbərin gətürüb deñiz, ölümüdür?”

D95 Bazirganlar yaraq gördilər. Gecə-¹gündüz deməyüb yürüdilər. Nagah Parasarıñ Bayburd hasarına ² gəldilər.

Məgər ol gün kafirlərin ağır günləriydi: hər biri yeməkdə-³icməkdəydi. Beyrəgi dəxi gətürüb, qopuz çaldırırlardı. Beyrək ⁴ yuca çardağdan baqdı, bazirganları gördi. Bunları gördində ⁵ xəbərləşdi. Görəlim, xanım, nə xəbərləşdi.

Aydır:

Alaň-alçaq⁶ hava yerdən gələn arğış!
Bəg babamıñ, qadın anamıñ sovqatı ⁷ arğış!
Ayağı uzun şahbaz ata binən arğış!
Ünüm aña, ⁸ sözüm diñlə, arğış!
Qalın Oğuz içində Ulaş oğlu Salur ⁹ Qazanı
sorar olsam, sağmı, arğış?
Qıyan Selcük oğlu ¹⁰ Dəlü Dondar
sorar olsam, sağmı, arğış?
Qaragünə oğlu Qarabudağı
sorar olsam, sağmı, arğış?
Ağ saqallu babamı, ¹¹ ağ bürçəklü anamı
sorar olsam, sağmı, arğış?
Bənüm yedi qız qarındaşım
sorar olsam, sağmı, arğış?
Göz açuban ¹² gördüğüm, köñüllə sevdiğim
Baybican qızı Banıçiçək evdəmi, ¹³ arğış,
yoxsa gordamı, arğış?

Degil maña,

D96 Qara başım ¹ qurban olsun, arğış, saña! – dedi.

Bazirganlar aydır:

Sağ²mısan-əsənmişən, canım Bamsı!
On altı yilin həsrəti, xanım Bamsı!
Qalın Oğuz içində
Qazan bəgi sorar olsañ, sağdır, Bamsı!
Qıyan Selcük oğlu Dəli Dondarı ³ sorarsañ,
sağdır, Bamsı!
Qaragünə oğlu Budağı sorar ⁴ olsañ,
sağdır, Bamsı!
Ol bəglər ağ çıqardı, qara geydi
⁵ səniñçün, Bamsı!
Ağ saqallu atanı, ağ birçəklü anañı
sorar ⁶ olsañ, sağdır, Bamsı!
Ağ çıxarıb qara geydilər səniñçün, Bamsı!
⁷ Yedi qız qardaşın yedi yol ayırdında
ağlar gördüm, Bamsı!
⁸ Güz alması kibi al yañaqların
yırtar gördüm, Bamsı!
“Vardı, ⁹ gəlməz qardaş!” – deyü.
Zarılıq edər gördüm, Bamsı!
Göz açuban ¹⁰ gördiğın,
Köñül verib sevdigın
Baybican qızı Banı¹¹çiçək
Kiçik düğünün eylədi,
ulu düğüninə vədə qodı;
Yalançı ¹² oğlu Yırtıcuğa varır gördüm,
xan Beyrək!
Parasaruñ ¹³ Bayburd hasarından uça görgil!
Ap-alaca gərdəğünə ¹ gələ görgil!
Gəlməz olsañ, Baybican qızı Banıçiçəgi
² aldırđın, bəllü bilgil” – dedi.

D97

Beyrək qalqdı, ağlayu-ağlayu ³ qırq yigidiñ yanına gəldi.
Qaba sarıq götürdi, yerə çaldı. ⁴ Aydır: “Hey, mənim qırq yol-
daşım! Bilürmisiz, nələr oldı? Yalançı ⁵ oğlu Yalancuq mənim
ölüm xəbərin ilətmiş, dünlügi altun ⁶ ban evinə babamın şivən
girmiş. Qaza bəñzər qızı-gəlini ⁷ ağ çıxarmış qara geymiş.

Göz açuban gördüğüm, könlü verüb ⁸ sevdiğim Banıçiçək Yalançı oğlu Yalancuğa varar olmuş”.

⁹ Böylə digəc, qırq yigidi qaba sarıqların götürdilər, yerə çaldılar, ¹⁰ bögürü-bөгürü ağlaşdılar, zarılıq qıldılar.

D98 Məgər kafir bəğiniñ ¹¹ bir bıkr qızı vardı. Hər gün Beyrəgi görməgə gəlürdi. Ol ¹² gün genə görməgə gəldi. Baqdı gördi, Beyrək səxt olmuş. ¹³ Qız aydır: “Neçün səxtsən, xanım yigit? Gəldigimcə səni şən ¹ görərdim. Gülərdiñ, oynardıñ. Şimdi nolduñ?” – dedi.

Beyrək ² aydır: “Necə səxt olmayayım? On altı yıldır kim, babanıñ tutsaqıyam. ³ Ataya-anaya, qavuma-qardaşa həsrətəm; və həm bir qara gözlü yavuqlum ⁴ vardı. Yalançı oğlu Yalancuq derlər, bir kişi vardı; ⁵ varmış, yalan söyləmiş, bəni öldi demiş; aña varar olmuş”, – ⁶ dedi.

D99 Böylə digəc, qız – Beyrəgi aşıqlamışdı – aydır: “Əgər səni ⁷ hasardan aşağı orğanla salındıracaq olursam, babaña-⁸anaña sağlıqla varacaq olursañ, bəni bunda gəlüb halallığa ⁹ alurmısan?” – dedi. Beyrək and içdi: “Qılıcıma doğranayın! Oxıma ¹⁰ sancılayın! Yer kibi kətiləyin, topraq kibi savrılayın! Sağlıqla ¹¹ varcaq olursam, Oğuza gəlüb, səni halallığa almaz isəm!” – ¹² dedi. Qız dəxi orğan götürüb Beyrəgi hasardan aşağı ¹³ salındırdı. Beyrək aşağı baqdı. Kəndözin yer yüzində ¹ gördi. Allaha şükr eylədi. Yola düşdi. Gedərək kafiriñ ² ilqısına gəldi. “Bir at bularsam, tutayım binəyim!” – dedi. Baqdı ³ gördi kəndüniñ dəñiz qulunu ⁴ Boz aygır bunda otlanub durar. ⁴ Boz aygır dəxi Beyrəgi görüb tanıdı, iki ayağının üzərinə ⁵ durdı, kişnədi. Beyrək dəxi bunu ögmüş, görəlím, xanım, ⁶ necə ögmüş.

Aydır:

Açuq-açuq meydana bəñzər səniñ alıncuğıñ,

⁷ İki şəbçırağa bəñzər səniñ gözcigəziñ,

Əbrişimə bəñzər səniñ ⁸ yəlicigiñ,

İki qoşa qardaşa bəñzər səniñ qulacığıñ,

Əri ⁹ muradına yetürər səniñ arxacığıñ.

At deməzəm saña, qardaş deyərəm,

¹⁰ qardaşımdan yeg!

Başıma iş gəldi, yoldaş derəm,
yoldaşımdan ¹¹ yeg! – dedi.

D100 At başını yuqarı tutdı, bir qulağın qaldırdı, ¹² Beyrəgə qar-
şu gəldi. Beyrək at köksin qucaqladı. İki gözin ¹³ öpdü. Sıçradı,
bindi. Hasarın qapusına gəldi. Otuz doquz ¹ yoldaşın ısmarla-
dı, görəlim, xanım, necə ısmarladı.

Beyrək aydır:

² Mərə sası dinlü kafir!
Mənim ağzuma sögüb durarsan, duyamadım.
³ Qara doñuz ətindən yaxnı yedirdiñ doymadım.
Tañrı maña yol ⁴ verdi, gedər oldum,

mərə kafir!

Otuz doquz yigidim əmanəti, ⁵ mərə kafir!
Birin əksik bulsam yerinə on öldürəyim,
Onın əksik ⁶ bulsam, yerinə yüzün öldürəyim,
mərə kafir!

Otuz doquz yigidim ⁷ əmanəti, mərə kafir! –
dedi, dəxi aldı yürüyü verdi.

Qırq nəfər ⁸ kafirlər atlandılar, ardına düşdilər. Qova get-
dilər, yetmədilər. Döndilər.

D101 ⁹ Beyrək Oğuzə gəldi. Baqdı gördi bir ozan gedər, aydır:
“Mərə ¹⁰ ozan, nerəyə gedərsən?” Ozan aydır: “Bəg yigit,
dügünə gedərəm”. ¹¹ Beyrək aydır: “Dügün kimün?” “Ya-
lançı oğlu Yalancuğun”, – dedi. ¹² “Mərə, kimün nəsin alır?”
– dedi. Ozan aydır: “Xan Beyrəgiñ ¹³ adaxlusın alır”, – dedi.
Beyrək aydır: “Mərə ozan, qopuzuñ maña ¹ vergil, atumı
saña verəyim. Saqla gələm, bəhasın gətürəm, alam”, – dedi.
² Ozan aydır: “Avazım gödəlmədin, ünüm boğulmadın bir
atdır, əlümə ³ girdi, ilətəyim saqlayayım”, – dedi. Ozan qo-
puzı Beyrəgə verdi.

⁴ Beyrək qopuzı aldı, babasınıñ ordusına yaqın gəldi.
Baqdı ⁵ gördi bir qaç çobanlar yoluñ qıyısın almışlar, ağlar-
lar; həm ⁶ durmayıb, daş yığarlar. Beyrək aydır: “Mərə çö-
banlar, bir kişi yolda ⁷ daş bulsa, yabana atar. Siz bu yolda bu
daşı neçün yığarsız?”

⁶ Qız aydır:

Çalma, ozan, ayıtma, ozan!
Qaraluca mən qızıñ ⁷ nəsinə gərək, ozan?!
Qarşu yatan qara dağı sorar olsañ,
Ağam ⁸ Beyrəgiñ yaylasıydı;
Ağam Beyrək gedəli yaylarım yoq.
⁹ Sovuq-sovuq suları sorar olsañ,
Ağam Beyrəgiñ içədiydi;
¹⁰ Ağam Beyrək gedəli içərim yoq.
Tavla-tavla şahbaz atlarını ¹¹ sorar olsañ,
Ağam Beyrəgiñ binədiydi;
Ağam Beyrək gedəli ¹² binərim yoq.
Qatar-qatar dəvələri sorar olsañ,
Ağam ¹³ Beyrəgiñ yüklədiydi;
Ağam Beyrək gedəli yüklədim yoq.
¹ Ağ ayılda ağca qoyunu sorar olsañ,
Ağam Beyrəgiñ şüləniydi;
² Ağam Beyrək gedəli şülənim yoq.
Qaralu-göglü otağı sorar ³ olsañ,
Ağam Beyrəgiñdir;
Ağam Beyrək gedəli köçərim yoq.

D104

⁴ Yenə qız aydır:

Mərə ozan! Qarşu yatan qara dağdan
Aşub ⁵ gəldigiñdə-keçdigiñdə
Beyrək adlu bir yigidə bulışmadıñmı?
Daşqun-⁶daşqun suları
Aşub gəldigiñdə-keçdigiñdə
Beyrək ⁷ adlu bir yigidə bulışdıñmı?
Ağır-adlu şəhərlərdən gəldügiñdə
⁸ Beyrək adlu bir yigidə bulışmadıñmı?
Mərə ozan, gördüñsə, ⁹ degil maña!
Qara başım qurban olsun, ozan, saña! – dedi.

Qız ¹⁰ genə aydır:

Qarşu yatan qara dağım yıqılıbdur,
Ozan, səniñ ¹¹ xəbəriñ yoq.

D105

Kölgəlicə qaba ağacım kəsilibdür,
Ozan, ¹² səniñ xəbəriñ yoq.
Dünyəlikdə bir qardaşım alinubdur,
Ozan, ¹³ səniñ xəbəriñ yoq.
Çalma, ozan, ayıtma, ozan,
Qaraluca ¹ mən qızıñ nəsinə gərək, ozan?
İləyündə düğün var,
Dügünə ² varub ötgil! – dedi.

Beyrək bundan keçdi. Ulu qız ³ qarındaşları yanına gəldi.
Baqdı gördi qız qardaşları ⁴ qaralu–göglü oturarlar. Çağırıb
Beyrək soylar, görəlim, xanım, ⁵ nə soylar. Aydır:

Alan sabah yerindən duran qızlar!
Ağ otağı ⁶ qoyuban qara otağa girən qızlar!
Ağ çıxarıb qara geyən qızlar!
⁷ Bağır kibi ögnəndə yoğurtdan nə var?
Qara saqac altında göməc⁸dən nə var?
Kəndirikdə ətməkdən nə var?
Üç gündür, yoldan ⁹ gəldim, doyuruñ məni
Üç günə varmasun, Allah sevindirsün ¹⁰ sizi! – dedi.

D106

Qızlar vardılar, yemək gətürdilər. Beyrəgiñ ¹¹ qarnın do-
yurdılar. Beyrək aydır: “Ağañızıñ başı və gözi ¹² sədəqəsi,
köhnə qaftanıñuz var isə, geyəyin, dügünə varayın. ¹³ Dügündə
əlümə qaftan verür, gerü qaftanıñuz verəyim”, – dedi.

¹ Vardılar, Beyrəgiñ qaftanı varmış, buña verdilər. Aldı, ²
geydi. Boyı boyına, beli belinə, qolı qolına yaqışdı. ³ Ulu qız
qardaşı bunu Beyrəgə bəñzətdi. Qara qıyma gözləri ⁴ qan–yaş
doldı. Soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

⁵ Qara qıyma gözləriñ çöngəlməsəydi,
“Ağam Beyrək” deyəydim, ⁶ ozan, saña!
Yüziñi qara saç örtməsəydi,
“Ağam ⁷ Beyrək” deyəydim, ozan, saña!
Qunt-qunt biləkləriñ sol⁸masaydı,
“Ağam Beyrək” deyəydim, ozan, saña!
Apul-apul ⁹ yürüşüñdən,

Aslan kibi duruşuñdan,
Qañrıluban ¹⁰ baqışuñdan,
Ağam Beyrəgə bəñzədürəm, ozan, səni!
Sevindirdiñ, ¹¹ yerindirmə, ozan, məni! – dedi.

Qız bir dəxi soylamış, ¹² aydır:

D107 Çalma ozan, bir zaman ayıtma, ozan!
Ağam Beyrək gedəli bizə ¹³ ozan gəldügi yoq,
Əgnimüzdən qaftanımız alduğı yoq,
¹ Başımızdan gecəligümüz alduğı yoq,
Buynuzı burma qoçlarımız ² alduğı yoq, – dedi.

D108 Beyrək aydır: “Gördüñmi, qızlar bu qaftanla ³ məni tanıdılar. Qalın Oğuz bəgləri dəxi tanırlar”, – dedi. ⁴ “Görəyim, Oğuzda mənim dostum, düşmənim kimdir?” – dedi. Qaftanı ⁵ sıyırdı, götürdi, qızların üstinə atı verdi: “Nə siz oluñ, ⁶ nə Beyrək qalsun! Bir əski qaftan verdiñüz bənim başım-beynim ⁷ aldıñuz”, – deyüb vardı. Bir əski dəvə çuvalı buldı, ⁸ dəldi, boynına keçürdi. Kəndüyi dəlüligə bıraqdı, ⁹ sürdi dügünə gəldi. Gördi dügündə göygü ¹⁰ ox atar. Qaragünə oğlu Budaq, Qazan bəg oğlu Uruz, ¹¹ Bəglər başı Yegnək, Qəflət qoca oğlu Şir Şəmsəddin, ¹² qızıñ qardaşı Dəli Qarcar bilə ox atarlardı. ¹³ Qaçan kim Budağ atsa, Beyrək “Əlüñ var olsun!” dedi. ¹ Uruz atsa, “Əlüñ var olsun!” derdi. Yegnək atsa, ² “Əlüñ var olsun!” derdi. Şir Şəmsəddin atsa, “Əlüñ ³ var olsun!” derdi. Göygü atsa, “Əlüñ qurısun, ⁴ parmaqların çürisün, hey, doñuz oğlu doñuz, – derdi, – ⁵ göygülərə qurban ol!” – derdi.

Yalançı oğlu Yalancuğın ⁶ acığı tutdı, aydır: “Mərə, qavat oğlu dəli qavat, saña ⁷ düşərmi maña bunuñ kibi söz söyləmək? Gəl, mərə qavat, ⁸ mənim yayımı çək, yoxsa şimdİ boynuñ ururam!” – dedi.

⁹ Böylə digəc Beyrək yayı aldı, çəkdi. Qəbzəsindən ¹⁰ yay iki para oldı. Götürİ önİnə bıraqdı: “Daz ¹¹ yerdə turğay atmağa yaxşı!” – dedi.

D109 Yalançı oğlu ¹² Yalancıq yay ufanduğına qatı qaqudı. Aydır: “Mərə, ¹³ Beyrəğin yayı vardır, gətürün!” – dedi. Vardılar, gətürdilər. ¹ Beyrək yayı gördİgİndə yoldaşların andı, ağladı.

Aydır:

² Tol-tolara girdigim,
Tolar əri, doxarlıyı qodığım.
Yağı ³ yordı əlümdə qıl kişlim,
ayğır malı.
Ayğır verüb alduğım,
ağ ⁴ tozlu qatı yayım.
Buğa verüb alduğum boğma kirişim.
Buñlu ⁵ yerdə qodım-gəldim
Otuz doquz yoldaşım, iki arğışım! – ⁶ dedi.

Andan Beyrək aydır: “Bəglər, sizün eşqiñizə çəkəyim ⁷ yayı, atayım oxı” – dedi. Məgər göyginiñ yüziginə nişan ⁸ atarlardı. Beyrək oqla yüzügi urdı, paraladı. ⁹ Oğuz bəgləri bunu görəcək əl ələ çaldılar, gülüşdilər.

¹⁰ Qazan bəg baqub tamaşa edərdi. Adam göndərdi, Bey-rəgi ¹¹ qağırdı.

Dəlü ozan gəldi; baş endirdi, bağır basdı, ¹² salam verdi. Bey-rək aydır:

D110

Alar sabah sapa yerdə dikiləndə ¹³ ağ-ban evli,
Atlasla yapılanda gög sayvanlu,
Tavla-¹tavla çəkiləndə şahbaz atlu,
Çağıruban dad verəndə yol ² çavuşlu,
Yayqandığında yağ dökülən bol nemətlü!
Qalmış ³ yigit arxası! Bizə miskin umudü!
Bayındır xanın ⁴ göygüsü!
Tülü quşun yavrusı!
Türkistanın dirəgi!
⁵ Amit soyının aslanı, Qaraçuğun qaplanı!
Qoñur atın ⁶ ayası,
Xan Uruzuñ babası,
Xanım Qazan, ünüm aña, ⁷ sözüm diñlə:
Alan sabah durmuşsan, ağ ormana ⁸ girmişsən.
Ağ qovağın budağından yırgayuban keçmişsən.
⁹ Can bacuğın əgmişsən,
Oq cığırın qurmuşsan,
¹⁰ Adın gərdək qomışsan.

Sağda oturan sağ ¹¹ bəglər!
 Sol qolda oturan sol bəglər!
 Eşikdəki inaqılar!
¹² Dəbdə oturan xas bəglər!
 Qutlu olsun dövlətiñüz! – ¹³ dedi.

D111   Böylə digəc Qazan bəg aydır: “Mərə dəlü ozan! ¹ Məndən nə dilərsən? Çətirli otaqmı dilərsən? Qul-qaravaşmı dilərsən? ² Altun-aqçamı dilərsən, verəyim!” – dedi. Beyrək aydır: “Sultanım, ³ məni qosañ da şülən yeməgiñ yanına varsam. Qarnım acdur, ⁴ doyursañ”, – dedi.

Qazan aydır: “Dəlü ozan, dövlətiñ dəpdi. ⁵ Bəglər, bugünkü bəgligim bunuñ olsun. Qoñ nerəyə gedərsə-⁶getsün, neylərsə eyləsin”, – dedi.

Beyrək şülən yeməgiñiñ ⁷ üzərinə gəldi. Qarnın doyurduqdan soñra qazanları dəpdi-⁸dökdi, çevirdi. Yaxınıñ kimini sağına, kimini solına ⁹ atar. Sağdan gedəni sağ alır, soldan gedəni sol ¹⁰ alır. Haqluya haqqı dəgə, haqsuya yüzi qaraluğı dəgə.

Qazan ¹¹ bəgə xəbər oldı: “Sultanım, dəlü ozan həp yeməgi dökdi, – ¹² dedilər, – şimdi qızlar yanına varmaq istər”. Qazan aydır: “Mərə ¹³ qon-a, qızlar yanına da varsun!” – dedi.

D112   Beyrək qalqdı, ¹ qızlar yanına vardı. Surnaçıları qovdı, naqaraçıları ² qovdı. Kimini dögdi, kiminiñ başın yarı. Qızlar oturan ³ otağa gəldi; eşigin aldı, oturdı.

Bunu gördi ⁴ Qazan bəgiñ xatunı Boyı uzun Burla qaqudı, aydır: ⁵ “Mərə, qavat oğlu dəlü qavat, saña düşərmi bitəkəllüf ⁶ bənim üzərimə gələsən?” – dedi. Beyrək aydır: “Xanım, Qazan bəgdən ⁷ maña buyruq oldı. Maña kimsə dolaşmaz”, – dedi. Burla xatun ⁸ aydır: “Çünkim Qazan bəgdən buyruq olubdur, qoñ ⁹, otursun!” – dedi. Yenə döndi, Beyrəgə aydır: “Mərə dəlü ozan, ¹⁰ ya məqsuduñ nədir?” Aydır: “Xanım, məqsudım oldur ki, ərə varan ¹¹ qız qalqa oynaya, mən qopuz çalam”, – dedi. Qısırca yengə ¹² derlər, bir xatun vardı, aña ayıtdılar: “Mərə Qısırca yengə, ¹³ dur sən oynaya, nə bilür dəli ozan”, – dedilər. Qısırca yengə ¹ durdı, aydır: “Mərə dəli ozan, ərə varan qız mənəm!” – dedi. ² Oynamağa başladı. Beyrək qopuz çaldı, soyladı, görəlim, ³ xanım, nə soyladı.

Aydır:

And içmişəm qısır qısrağa bindigim ⁴ yoq.
Binübəni qazavata varduğım yoq.
Eviñiz ardında sarvanlar
Saña ⁵ baqar onlar,
Buldır-buldır gözləriniñ yaşı aqar.
Sən anlaruñ ⁶ yanına varğıl,
Muradıñı anlar verər, bəllü bilgil!
Səniñlə mənim ⁷ işim yoq!
Ərə varan qız qalqa,
Qol saluban oynaya,
⁸ Mən qopuz çalam, – dedi.

Qısırca yengə: “Buy, bu zavala gələcək ⁹ dəlü bəni görmiş kibi söylər”, – dedi. Vardı, yerində oturdı.

¹⁰ Boğazca Fatma derlər, bir xatun vardı. “Qalq, sən ¹¹ oynal!” – dedilər. “Hey, şu dəli məğmun mənə də şayəd ancı-layın olmaz sözlər söylər”, – dedi. Qızın qaftanını geydi: “Çal, mərə, dəlü ozan! ¹² Ərə varan qız mənəm, oynayayım”, – dedi. Dəlü ozan aydır:

D114

¹³ And içəyim bu göz boğaz qısrağa bindigim yoq
Binübəni qazavata varduğım ¹ yoq.
Eviñiz ardı dərəcik degilmiydi?
İtüñiz adı Bırağ ² degilmiydi?
Səniñ adıñ Qırq oynaşlu Boğazca Fatma ³ degilmiydi?
Dəxi eybiñ açaram, bəllü bilgil! – dedi.
Səniñlə ⁴ mənim oyunum yoq.
Var yerinə oturğıl!
Ərə varan yerindən dura,
⁵ bən qopuz çalam,
qol saluban oynaya, – dedi.

Böylə digəc ⁶ Boğazca Fatma aydır: “Buy, dəli boğma çı-qaracaq olanca ⁷ eybimizi qaqdı. Dur, qız, oynarsañ–oynamaz-sañ, cəhənnəmdə ⁸ oynal! Beyrəkdən soñra başıña bu hal gə-ləcəgin bilürdüñ”, – ⁹ dedi.

Burla xatun aydır: “Qız, qalq oyna, əlündən nə ¹⁰ gəlür?”
– dedi. Banıçığək qırmızı qaftanın geydi. Əllərin ¹¹ yeninə
çəkdi gözükməsün deyü; oyuna girdi, ayıtdı: “Mərə ¹² Dəlü
ozan, çal, di!” Dəlü ozan çaldı aydır:

D115 Mən bu yerdən gedəli dəlü olmuş¹³san*,
Dəlim ağca qarlar yağmış, dizə yetmiş.
Xan qızının evində ¹ qul-xəlaiq dükənmiş...
Məşrəbə almış, suya varmış –
Biləgindən ² on parmağını sovuq almış.
Qızıl altun gətirün,
Xan qızına ³ dırnaq yonun.
Eyiblücə, xan qızı, ərə varmaq eyib olar, – dedi.

⁴ Bunı eşidcək Banıçığək qaqudı: “Mərə dəlü ozan, mən
eyib⁵lümiyəm kim, maña eyib qoşarsan?” – dedi. Gümüş kibi
ağ biləgin açdı, ⁶ əlin çıqardı. Beyrəğin keçürdüğü yüzük gö-
rindi. Beyrək ⁷ yüzüğü tanıdı. Burada soylamış, görəlim, xa-
nım, nə soylamış, ⁸ aydır:

Beyrək gedəli Bam-bam dəpə başına çıqdıñmı, qız?!
Qarlatıb ⁹ dört yanına baqdıñmı, qız?!
Qarğu kibi qara saçın yoldıñmı, qız?!
¹⁰ Qara gözdən acı yaş dökdüñmı, qız?!
Güz alması kibi al ¹¹ yanağın yırtdıñmı, qız?!
Sən ərə vararsan, altun yüzük mənim¹²dir**,
ver maña, qız! – dedi.

Qız aydır:

D116 Beyrək gedəli Bam-bam dəpə ¹³ başına çıxdığım çoq,
Qarğu kibi qara saçum yolduğum çoq.
¹ Güz alması kibi al yanağım yırtdığım çoq.
Gələnlə gedəndən ² sorduğum çoq.
“Vardı, gəlməz bəg yigidim,
xan yigidim ³ Beyrək” – deyü ağladığım çoq.
Sevişdigim Bamsı Beyrək sən ⁴ degilsən,

* Olmuşsan.

** Mənimdir.

Altun yüzük səniñ degildir.
Altun yüzükdə ⁵ çox nişan vardır.
Altun yüzügi istərsəñ, nişanın ⁶ söylə! – dedi.

Beyrək aydır:

Alan sabah, xan qızı, yerimdən ⁷ durmadımmı?
Boz ayğırın belinə binmədimmi?
Səniñ evün üzərinə ⁸ sığın-keyik yıqmadımmı?
Sən məni yanıña qağırmadıñmı?
Sənüñlə ⁹ meydanda at çapmadıqmı?
Səniñ atunı mənim atım keçmədimi?
Ox ¹⁰ atanda mən səniñ oxunı yarmadımmı?
Gürəşdə mən səni ¹¹ basmadımmı?
Üç öpüb bir dişləyüb, altun yüzügi ¹²
barmağıña keçürmədimmi?
Sevişdiğın Bamsı Beyrək mən degilmiyəm? – ¹³ dedi.

D117 Böylə digəc qız tanıdı-bildi kim, Beyrəkdir. Cübbəsiylə-
¹çuxasıyla Beyrəğin ayağına düşdi. Beyrəgə dayələr qaftan ²
geyürüb donatdılar. Həman qız sıçradı, ata bindi. Beyrəğin ³
atasına-anasına muştuluğa çapar getdi.

Qız aydır:

⁴ Arğab-arğab qara dağın yıxılmışdı, yucaldı, axır!
⁵ Qanlı-qanlı suların sovgulmuşdı, çağladı, axır!
Qaba ağacın ⁶ qurumuşdı, yaşardı, axır!
Şahbaz atın qarımışdı, ⁷ qulun verdi, axır!
Qızıl dəvələrin qarımışdı, köşək ⁸ verdi, axır!
Ağ qoyunun qarımışdı, quzu verdi, axır!
⁹ On altı illiq həsrətin-oğuluñ Beyrək gəldi, axır!

Qayın ¹⁰ ata, qayın ana, muştuluq maña nə verərsiz? – dedi.
Beyrəğin atası-¹¹anası aydır:

Dilün için öləyin, gəlincigüm!
Yoluña qurban ¹² olaym, gəlincigüm!
Yalansa bu sözlərin, gerçək ola, gəlincigüm!
¹³ Sağ-əsən çıqub gəlsə,

D118 Qarşu yatan qara dağlar saña ¹ yaylaq olsun!
 Sovuq-sovuq suları saña içət olsun!
² Qulum-xələyiğım saña qırnaq olsun!
 Şahbaz atlarım saña ³ binət olsun!
 Qatar-qatar dəvələrım saña yüklət olsun!
⁴ Ağayıl da ağca qoyunum saña şülən olsun!
 Altun-aqçam ⁵ saña xərcəliq olsun!
 Dönlügi altun ban evim saña ⁶ kölgə olsun!
 Qara başım qurban olsun saña, gəlincigüm! – ⁷ dedi.

Bu məhəldə bəglər Beyrəgi gətürdilər. Qazan bəg aydır: ⁸
 “Muştuluq, Baybörə bəg! Oğluñ gəldi!” – dedi. Bay⁹börə bəg
 aydır: “Oğlum idigin andan biləyim, sırça parmağını ¹⁰ qanat-
 sun, qanını dəstmalə dürtsün, gözümə sürəyin, ¹¹ açılacaq
 olursa, oğlum Beyrəkdir!” – dedi. Zira ağlamaqdan ¹² gözləri
 görməz olmuş idi. Dəstmalı gözinə silcək ¹³ Allah Taalanın
 D119 qüdrətiylə gözi açıldı. Atası-anası ¹ güldilər. Beyrəgin aya-
 ğına düşdilər. Aydır:

Oğul! Dönlügi ² altun ban evimiñ qəbzəsi oğul!
 Qaza bəñzər qızumuñ–³gəlinimiñ çiçəgi oğul!
 Görər gözüm aydını oğul!
 Tutar belüm ⁴ qüvvəti oğul!
 Qalın Oğuz imrəncəsi, canım oğul!” –deyübən
 çəq ⁵ ağladı,

Allahına şükrələr eylədi.

Yalançı oğlu Yalancuq ⁶ bunu eşitdi. Beyrəgin qorqusundan
 qaçdı, özini ⁷ Dana sazına saldı. Beyrək ardına düşdi, qova-
 qova saza ⁸ düşürdi. Beyrək aydır: “Mərə, od gətürün!” Gə-
 türdilər. Sazi ⁹ oda urdılar.

Yalançıq gördi kim, yanar, sazdan çıqdı. ¹⁰ Beyrəgin ayağına
 düşdi. Qılıcı altından keçdi. Beyrək ¹¹ dəxi suçından keçdi.
 Qazan bəg aydır: “Gəl muradıña yetiş!” ¹² Beyrək aydır: “Yoldaş-
 larımı çıxarmayınca, hasarı almayınca ¹³ murada irməzəm!” –
 D120 dedi. Qazan bəg Oğuzuna: “Bəni sevən yetsün!” – ¹ dedi.

Qalın Oğuz bəgləri atlandılar. Bayburd hasarına ² çapar
 yetdilər. Kafirlər dəxi bunları qarşuladılar.

Qalın ³ Oğuz bəgləri arı sudan abdəst aldılar. Ağ alınların ⁴ yerə qodılar. İki rükət namaz qıldılar. Adı görklü Məhəmməd ⁵ yad gətürdilər. Gumbur-gumbur naqaralar döğüldi. Bir qiyamət ⁶ savaş oldu, meydan dolu baş oldu.

Şökli Məliki ⁷ böğürdübəni Qazan bəg atdan yerə saldı. Qara Təküri Dəli ⁸ Dondar qılıcladı, yerə saldı. Qara Arslan Məliki ⁹ Qarabudaq yerə saldı. Dərələrdə kafirə qırğun girdi. ¹⁰ Yedi kafir bəgi qılıcdan keçdi.

D121 Beyrək, Yegnək, Qazan bəg, ¹¹ Qarabudaq, Dəli Dondar, Qazan oğlu Uruz bəg – bunlar ¹² hasara yürüş etdilər. Beyrək otuz doquz yigidiniñ üzərinə gəldi. Anları sağ və əsən gördi. Allaha ¹ şükr eylədi. Kafiriñ kəlisəsini yıqdılar, yerinə məscid yaptılar. ² Keşişlərdən öldürdilər. Bañ bañlatdılar. Əziz Tañrı adına qudbə ³ oqıtdılar. Quşuñ ala qatını, qumaşıñ arusını, qızıñ göğçəğini, ⁴ doquzlama çırğab çuxa xanlar xanı Bayındıra pəncik ⁵ çıqardılar.

Baybörə bəgiñ oğlancuğı Beyrək Baybican bəgiñ ⁶ qızını aldı. Ağ-ban evinə, ağ otağına gerü döndi. Dügünə ⁷ başladı. Bu qırq yigidiñ bir qaçına xan Qazan, bir qaçına ⁸ Bayındır xan qızlar verdilər. Beyrək dəxi yedi qız qarındaşını ⁹ yedi yigidə verdi. Qırq yerdə otaq dikdi. Otuz doquz ¹⁰ qız “talelü” “tale”inə birər ox atdı. Otuz doquz yigit oxınıñ ¹¹ ardınca getdi. Qırq gün-qırq gecə toy-dügün eylədilər. Beyrək ¹² yigitləriylə murad verdi, murad aldı.

D122 Dədəm Qorqud gəldi, şadlıq ¹³ çaldı. Boy boyladı, soy soyladı. Qazı ərənlər ¹ başına nə gəldügin söylədi. “Bu Oğuz-namə Beyrəgiñ olsun!” – ² dedi. Yum verəyin, xanım:

Yerlü qara dağların yıqılmasun!
Kölgəlicə ³ qaba ağacın kəsilməsün!
Ağ saqallu babañ yeri uçmaq olsun!
⁴ Ağ birçəklü anañ yeri behişt olsun!
Oğulla qarındaşdan ⁵ ayırmasun!
Axır vaxtında arı imandan ayırmasun!
“Amin! Amin!” ⁶ deyənlər didar görsün!
Yığışdırsun, durışdırsun ⁷ günahıñızı
Adı görklü Məhəmməd Mustafa yüzi suyına
bağışlasun, xanım, hey!..

D123

D124

78

Ağladuğuña səbəb nə, degil maña!

Qara başım qurban olsun, ¹⁰ ağam, saña! – dedi.

Qazan bəg alaldı. Oğlanın yüzünə ¹¹ baqdı. Çağırır soylar, görəlim, xanım, nə soylar.

Qazan aydır:

¹²Bərü gəlgi, qulunum oğul!

Sağım ələ baqduğumda

qardaşım Qara¹³günəyi gördüm, –

Baş kəsübdür, qan dökübdür,

Çöndi alubdur, ¹ ad qazanubdur.

Solum ələ baqduğumda

dayım Aruzı gördüm, –

² Baş kəsübdür, qan dökübdür,

Çöldi alubdur, ad qazanıbdır.

³ Qarşum ələ baqduğumda səni gördüm,

On altı yaş yaşladıñ.

⁴ Bir gün ola, düşəm öləm, sən qalasan –

Yay çəkmədiñ, ox ⁵ atmadıñ,

Baş kəsmədiñ, qan dökmediñ,

Qanlu Oğuz içində ⁶ çöldi almadıñ.

Yarınkı gün zaman dönüb, bən ölüb sən ⁷ qalacaq tacım-taxtım saña verməyələr, – deyü soñumı aındım, ağladım, ⁸ oğul! – dedi. Uruz burada soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış; ⁹ aydır:

A bəg baba!

Dəvəcə böyümişsən, köşəkcə aqlıñ yoq!

¹⁰ Dəpəcə böyümişsən, darıca beyniñ yoq!

Hünəri oğul ¹¹ atadanmı görər, ögrənər,

yoxsa atalar oğuldanmı ögrənür?

¹² Qaçan sən məni alub

kafir sərhəddinə çıxardıñ,

qılıç çalub ¹³ baş kəsdiñ?

Mən səndən nə gördüm, nə ögrənim? – dedi.

D126 Qazan ¹ bəg əlin əlinə çaldı, qas-qas güldi. Aydır: “A bəglər! ² Uruz xub söylədi, şəkər yedi. Bəglər, siz yegünüz–

içünüz, ³ söhbətiñüz dağıtmañuz. Mən bu oğlanı alayın, ava gedəyin. ⁴ Yedi günlük azuğla çıxayın. Ox atduğum yerləri, qılıc ⁵ çalub baş kəsdüğüm yerləri göstəreyim. Kafir sərhəddinə, ⁶ Cızıqlara, Ağlağana, Gögcə dağa aluban çıxayın. Soñra ⁷ oğlana gərək olur, a bəglər!” – dedi.

Qoñur atın çəkirdi, ⁸ bütün bindi. Üç yüz mürəssə donlu yigit soyladı, ⁹ boyına aldı. Qırq ala gözlü yigidin Uruz boyına aldı. ¹⁰ Qazan oğlını alub qara dağlar üzərinə ava çıqdı. ¹¹ Av avladı, quş quşladı. Sığın-keyik yıqdı. Gög ¹² alañ görklü çəməməyə çadır tikdi. Bir qaç gün bəglər ilə ¹³ yedi-içdi.

D127 Məgər Başı açuq Tatyən qalasından, ¹ Aqsaqa qalasından kafiriñ casusu vardı. Bunları ² görüb, təkürə gəldi. Aydır: “Hay, nə oturarsan, itüni ³ ulatmayan, çetügiñi molatmayan! Alpanlar başı Qazan oğlancuq ⁴ ilə sərxoş olub yaturlar”, – dedi.

On altı biñ qara donlu ⁵ kafir ata bindi. Qazanın üzərinə alğar yetdi. ⁶ Baqdılar gördilər altı bölük toz endi. Kimi aydır: “Keyik ⁷ tozıdır”. Kimi aydır: “Yağ tozıdır”. Qazan aydır: “Keyik olsa, ⁸ bir ya iki bölük olurdu. Bu gələn, bilmiş oluñ, yağıdır”, – ⁹ dedi. Toz yarıldı, gün kibi şıladı, dəniz kibi ¹⁰ yayqandı, meşə kibi qarardı. On altı biñ ip üz¹¹əngili, keçə börkli, azğın dinli, quzğun dilli kafir ¹² çıqa gəldi. Qazan Qoñur atın çəkirdi, bütün bindi. ¹³ Oğlu Uruz cilavısını çəkirdi.

D128 Bədəvi atın ¹ oynatdı, qarşu gəldi.

Aydır:

Bəri gəlgi, ağam Qazan!

Dəniz ² kibi qararub gələn nədir?

Od kibi şılayub, ıldız kibi parlayub

³ gələn nədir?

Ağız-dildən beş kəlmə xəbər maña!

Qara başım qurban ⁴ olsun, babam, saña! – dedi.

Qazan aydır:

Bəri gəlgi, arslanım ⁵ oğul!

Qara dəniz kibi yayqanıb gələn

kafiriñ ləşkəridir.

⁶ Gün kibi şılayub gələn

Kafiriñ başında aşığıdır.
İldız ⁷ kibi parlayıb gələn
kafiriñ cidasıdır.
Azğun dinlü ⁸ yağı kafirdir, oğul, – dedi.

Oğlan aydır: “Yağı” deyü nəyə ⁹ derlər?” Qazan aydır:
“Oğul, anuñçun yağı derlər ki, biz anlara ¹⁰ yetsəvüz, öldürə-
riz. Anlar bizə yetsə, öldürər” – dedi.

Uruz ¹¹ aydır: “Baba, içində bəg yigitlər öldürsələr, qan
sorularmı, ¹² dəvilərlərmı?” Qazan aydır: “Oğul, biñ kafir öl-
dürsəñ, ¹³ kimsə səndən qan dəviləmöz. Amma azğun dinlü
D129 kafirdir, ¹ xub yerdə tuş oldu. Vəli maña sən yaman yerdə du-
şaq ² olduñ, oğul! – dedi. Uruz burada soylamış, görəlim, ⁵ xa-
nım, nə soylamış.

Uruz aydır:

Bərü gəlgil, ağam Qazan!
Qalqubanı ⁴ yerimdən
Bədəvi atım saqlardım bu gün için.
Güni gəldi, ağ ⁵ meydanda səgirdərin
səniñ için.
Ala uran sür cidamı ⁶ saqlardım
bu gün için.
Güni gəldi, qaba qarın, gen köksdə ⁷ oynadam
səniñ için.
Qara polat uz qılıcım saqlardım
bu ⁸ gün için.
Güni gəldi, sası dinlü kafir başın
kəsdirəyim ⁹ səniñçün.
Əgni bəg dəmür donum saqlardım bu gün için.
¹⁰ Güni gəldi, yeñ-yaqalar dikdürəyim səniñçün.
Başında ¹¹ qunt işıqlar saqlardım səniñçün.
Güni gəldi, qaba çomaq ¹² altında yoğradım
səniñ için.
Qırq yigidim saqlardım ¹³ bu gün için.
Güni gəldi, kafir başın kəsdürəyim səniñçün.
D130 ¹ Aslan adım saqlardım səniñ için.

Köksi gözəl qaba dağlar başına çıxğıl.
 Mənim ⁹ savaşıdığım mənim döğüşdüyüm,
 Mənim çəkişdüyüm, mənim qılıclaşdığım
¹⁰ görgil, ögrəngil!
 Və həm bizə pusu olğıl, oğul! – dedi.

D132 Uruz ¹¹ babasının sözün sımadı, qayıdub gerü döndi. ¹²
 Yerdən yuca dağlar başına yoldaşların alub çıqdı. ¹³ Ol zaman-
 da oğul ata sözün iki eləməzdi. İki ¹ eyləsə, ol oğlanı qəbul
 eləməzlərdi. Uruz geñ ² yaqadan süğüsin sancdı durdı.

Qazan bəg gördi ³ ki, kafir qatı yaqlandı. Atından endi, arı
 sudan abdəst aldı. ⁴ Ağ alnın yerə qodı, iki rikət namaz qıldı.
 Adı görklü ⁵ Məhəmmədi yad gətürdi. Qara dinlü kafirə göz
 qarartdı. ⁶ Hayqırdı, at saldı. Qarşu vardı, qılıc urdı.

⁷ Gumbur-gumbur tavıllar çalındı.
 Burması altun tuc ⁸ borular çalındı.
 Ol gün cilasun bəg ərənlər dönə-⁹dönə savaşıdı.
 Ol gün qara polat uz qılıclar çalındı.
¹⁰ Ol gün qarğu dillü qaim oxlar atıldı.
 Ala uran ¹¹ sür cidalar süsəldi.
 Ol gün namərdlər, muxannətlər ¹² sapa yer gözətdi.
 Ol gün baqa-baqa
 Qazan oğlu Uruzuñ ¹³ eşqi gəldi.

D133 Aydır: “Bərü gəlüñ, qırq yoldaşım! Sizə qurban ¹ olsun
 mənim başım! Görərmisiz, ağam Qazan baş kəsdi, ² qan dök-
 di. “Oğlan-uşaq yimək yiməkcə gəlməz bana!” – dedi. ³ Ba-
 bam bu kafirləri əsirgəmiş kibi; məni sevən yigitlərim, nə du-
 rarsız, ⁴ kafiriñ bir ucına dəpəlim!” – dedi. Qaraqucın oynadı,
 Uruz ⁵ kafiriñ sağına at dəpdi. Sağlı-sollı kafiri xub ⁶ dağıtdı.
 Sanasan kim, dar yolda dolu düşdi. Ya qara ⁷ qazıñ içinə şahin
 girdi. Kafiriñ ucını basdı, ⁸ dağıtdı. Azğın dinlü kafir buñaldı,
 oxa girdi. ⁹ Qovulan kimsə oğlanıñ bədəvi atın oxlatdılar. At
 yıxıldı. ¹⁰ Kafirlər Uruzuñ üzərinə çovuxdı. Uruzuñ qırq ¹¹
 yigidi atdan endi. Ələ qalqan baqını qısa dügdilər. ¹² Qılıc sı-
 yırdılar. Uruzuñ üzərinə çox savaşıdılar. ¹³ Qalaba qorxudar,
 D134 dərin olsa, baturar. Yayanıñ umudı ¹ olmaz. Sağın-solun Uru-

zuñ çevirdilər. Qırq yigidin ² şəhid etdilər. Oğlanın üzərinə düşdilər, tutdılar. ³ Qarısından ağ əllərin bağladılar. Qıl orqan ağ boynına ⁴ taqdılar. Yüzi üzərinə saluban sürdilər. Ağ ətin-dən ⁵ qan çıxınca dögdilər. “Baba” deyü ağlatdılar, “ana” de-yü bozlatdılar. ⁶ Əli bağlı, boynı bağlı yüzi üzərinə salıb al-dılar, yürüyü ⁷ verdilər. Uruz tutsaq oldu.

D135 Qazanın xəbəri yoq. ⁸ Eylə sandı ki, yağı basıldı. At cilavı-sın döndərdi, ⁹ gerü döndi; gəldi, oğlını qoduğu yerdə bulmadı. ¹⁰ “A bəglər, oğlan qancaru getdi, ola?” – dedi. Bəglər aydır: ¹¹ “Oğlan quş yürekli olur. Qaçub anasına getmişdir”, – ¹² de-dilər. Qazan qarardı, döndi. Aydır: “Bəglər, Tañrı bizə ¹³ bir kür oğul vermiş. Varayın, anı anası yanından alayın, ¹ qılıcla paralayayın, altı bölük edəyin, altı yoluñ ayırdında ² bırağayın. Bir dəxi kimsə yazı yerdə yoldaş qoyub qaçmaya!” – ³ dedi.

Daxı Qoñur atın ökcələdi, yola girdi. Evinə gəldi.

⁴ Xan qızı boyı uzun Burla xatun Qazanın gəldüğün ⁵ eşitdi, atdan – ayqırdan, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırdı. ⁶ “Oğlancığımıñ ilk avidir; Qanlı Oğuz bəglərin toylayayım!” – ⁷ dedi. Xan qızı gördi kim, Qazan gəlür; yumurlanub yerindən ⁸ uru durdı. Samur cübbəsin əgninə aldı. Qazana qarşı gəldi. ⁹ Qabaq qaldırdı. Qazanın yüzinə doğru baqdı. Sağlan ¹⁰ solına göz gəzdirdi. Oğlancuğunu – Uruzı görmədi. Qara ¹¹ bağı sar-sıldı, düm yurəgi oynadı, qara qıyma gözləri ¹² qan-yaş doldı. Qazana soylamış, görəlim, xanım, nə ¹³ soylamış; aydır:

D136

Bөрү гөлгил, Salur бәги, Salur гөрги

Başım ¹ baxtı, evim taxtı!

Xan babamın göygüsü,

Qadın anamın ² sevgisi,

Atam-anam verdügi,

Göz açuban gördüğim

Köñül verüb sevdüğim.

Bөг yigidim Qazan!

Qalqubanı yerindən ⁴ uru durdın,

Oğluñla yelisi qara Qazılıq atın

butun ⁵ bindiñ.

Köksi gözəl qaba dağlar öñinə ava bindin

Bir dəxi soylamış:

Quru-quru çaylara su ² saldım,
Qara donlu dərvişlərə nəzir verdim.
Yanıma, ala ³ baqduğımda qonşuma eyü baqdim.
Umanına-usanana aş ⁴ yedirdim.
Ac görsəm, doyurdım,
Yalıncıq görsəm, donatdım.
⁵ Dilək ilə bir oğulı güclə buldum.
Yalñuz oğul xəbərin, ⁶ a Qazan, degil maña!
Diməz olsañ, yana-göynə qarğaram, Qazan, ⁷ saña! -dedi.

Bir dəxi soylamış:

Qarşu yatan qara dağdan
⁸ Bir oğul uçurduñsa, degil maña,
Külünglə yıqdırayım!
⁹ Qamın aqan yügrək sudan
Bir oğul uçurduñsa, ¹⁰ degil maña,
Damarların tuğladayım!
Azğun dinlü kafirlərə
¹¹ Bir oğul tutdurduñsa, degil maña,
Xan babamın yanına ¹² mən varayın,
Ağır ləşkər, bol xəzinə alayın,
Paralanub ¹³ Qazılıq atımdan enməyincə,
Yeñümlə alca qanım silməyincə,
Qol-¹put olub yer yüzünə düşməyincə,
Yalñuz oğul xəbərin almayınca
² Kafir yollarından dönməyəyin! – dedi.
Yoxsa, a Qazan, ayağımdan ³ sərmüzə atayınmı?
Qara dırnaq ağ yüzümə çalayınmı?
Güz alması ⁴ kibi al yañaqlarım yırtayınmı?
Çənbərümə alca qanım dökəyinmi?
Ağır ⁵ şivən səniñ orduña qomayınmı?
“Oğul, “oğul” deyübəni ⁶ bozlayayınmı?
Qaytabanda qızıl dəvə bundan keçdi;
Torumları ⁷ bundan bozlayıb belə keçdi.
Torumcuğum aldırılmışam, bozlayayınmı?
⁸ Qaraqecda Qazılıq at bundan keçdi.

D139

Quluncuğı kişnəyüb ⁹ belə keçdi.
Quluncuğum aldirmışam, kişnəyəyinmi?
Ağayılda ağca ¹⁰ qoyun bundan keçdi,
Quzucuğı məñrişib belə keçdi.
Quzucağım ¹¹ aldirmışam məñriyəyinmi?
“Oğul” deyü bozlayayınmi? – dedi.

Bir dəxi ¹² soylamış:

D140

Qalqubanı yerimdən duram, derdim.
Yelisi qara ¹³ Qazılıq atuma binəyim, derdim.
Qalın Oğuz içinə girəm, derdim.
¹ Ala gözlü gəlin alam derdim.
Qara yerdə ağ otaqlı... dikəm, derdim.
² Yürüyübəni oğulı ulu gərdəyə keçürəm, derdim.
Murad ilə məqsuda ³ irgürəm, derdim.
Murada yetürmədiñ məni,
Qara başım qarışı tutsun, ⁴ Qazan, səni!
Bir bəgim görünməz, bağrım yanar.
Neylədiñ, degil maña!
⁵ Diməz olsañ, yana-göynə qarğaram,
Qazan, saña! – dedi.

Anası oğlanıñ ⁶ böylə digəc Qazanıñ aqlı başından getdi;
qara bağı sarsıldı, ⁷ düm yürəgi oynadı. Qaranñlı gözləri qan-
yaş doldı.

⁸ Aydır: “Görklüm, oğul gəlsə, səndənmi sorardım? Qorx-
ma-qayırma, ⁹ avdadır. Avda qalan oğul için qayırmağı! Yedi
gün bən ¹⁰ Qazana möhlət vergil! Yerdə isə, oğulı çıxarayım;
gögdə ¹¹ isə, endürəyim. Bulursam, buldum; bulmaz isəm,
Tañrı verdi, ¹² Tañrı aldı, neyləyəyin? Gələbənə qara şivən sə-
nünlə bilə eyləyəyin”, – ¹³ dedi.

D141

Xan qızı aydır: “Qazan, oğlan avda idügin ¹ andan biləyin
kim, yorğun atıñla, gedilmiş cidañla ardına ² düşəsən”, – dedi.
Qazan gerü döndi. Gəldügi yolu ³ əlinə alub yortdı. Dün qatdı.
Anası duymadın ⁴ əl altından buyurdi: “Doqsan tümən gənc
oğuz ardımca ⁵ gəlsün! Oğlan tutsaqdır, bəglər bilsün”, – dedi.

⁶ Ol yerə gəldi ki, yağı basılmışdı. Gördi oğlanıñ ala ⁷
gözlü qırq yigidi qırılmış. Bədəvi atı oğlanıñ oxlanmış ⁸ yatur.

Leş arasında oğlancığı leşin bulmadı. Altunluca ⁹ qamçısın buldı. Yəqin bildi kim, oğlı kafirə tutsaqdır, ¹⁰ ağladı:

Qara dağım yüksəgi oğul!
Qanlu suyum daşqunu ¹¹ oğul!
Qocalığım vaxtı aldırduğım
yalnuz oğul! – dedi.

¹² Bozladı. Kafiriñ izin izlədi.

D142 Qanlu qara Dərvənddə ¹³ kafir dəxi qonmuş idi. Oğlana qara kəpənək geydirmişlərdi. ¹ Qapu eşigi üzərində arqurı biraqmışlardı. Girən basar, ² çıxan basardı: “Qarı düşmən tatar oğlı ölümizə ³ girmişkən cəza ilə öldürəlim!” ⁴ Qapu eşigi üzərində arqurı qomışlardı ki, bu məhəldə ⁵ xan Qazan yetdi. Qoñur atın oynatdı. Kafir, Qazanuñ ⁶ gəldüğün gördi, ürkdı. Kim atın binər, kim cövşən geyər. ⁷ Oğlan başını qaldırdı. Aydır: “Mərə kafir, nə haldır?” ⁸ Kafir aydır: “Babañ gəldi, “tutalım” deriz”. Oğlan aydır: “Aman, ⁹ mərə kafir, aman! Tañrının birliyinə yoqdur güman!” Kafirlər oğlana ¹⁰ aman verdilər, əlin çözdilər, gözin açdılar. Babasına ¹¹ oğlan qarşı gəldi; soylar, görəlim, xanım, nə soylamış. ¹² Uruz aydır:

D143 Bərü gəlgil, a bəg baba!
Nerədə bildiñ bənim tutsaq ¹³ olduğum?
Ağ əllərim ardumda bağlandüğün?
Qıl sicim ağ ¹ boynuma taqıldığın?
Qara gözlü yigitlərim qırıldüğün?
Sən gəlmədin, ² baba, kafirlər danışdılar:
“Qoñur atlu Qazanı tutuñ,
Qarusından ³ ağ əllərini bağlañ,
Ğafillücə görklü başın kəsiñ,
Alca ⁴ qanın yer yüzinə döküñ,
Oğlıyla ikisini bir yerdən öldürüñ.
⁵ Ocağın söyündürüñ” – deyü söyləşdilər.
Xanım baba, qorxuram ⁶ səgirdərkən
Qoñur atın sürücdirəsən.
Savaşdüğün vaxtın ⁷ kəndüni tutdurasan.
Ğafillücə gözəl başın kəsdürəsən.

⁸ Ağ bürçəklü anam “oğul” derkən,
“Başım baxtı Qazan” deyü ⁹ ağladasan.
Qayıduban, baba, gerü döngil!
Altun ban eviñə ¹⁰ sürüb varğıl!
Qarıcıq olmuş anama umud olğıl!
¹¹ Qara gözlü qız qardaşımı ağlatmağıl!
Qarıcıq olmuş anamı ¹² sızlatmağıl!
Oğul için ata ölmək eyb olur,
Yaradan ¹³ haqqı için, baba
Qayıda döngil, evə varğıl!
Qarıcıq anam ¹ qarşu gəlsə,

D144

məni saña sorsa,
Baba, doğru xəbər vergil!
Gördüm ² səniñ oğluñ tutsaq, degil!
Qarusından ağ ɵlləri ³ bağlu, degil!
Qara qıldan sicim boynına taqılu, degil!
Qara doñuz ⁴ damında yatur, degil!
Qıl kɵpənək boyuncuğın sürər, degil!
⁵ Ağır buqağtu topucağın dögər, degil!
Yanmış arpa ɵtməgi, acı ⁶ soğan ɵyni, degil!
Mənim anam mənim için qayırməsun!
⁷ Bir ay baqsun, –
Bir ayda varmazsam, iki ay baqsun!
İki ⁸ ayda varmazsam, üç ay baqsun!
Üç ayda varmazsam, ⁹ öldüğimi ol vaqt bilsün!
Ayğır atım boğazlayub aşum ¹⁰ versün!
Yad qızı halalıma dəstur versün!
Baña ¹¹ tutan gərdəgə ayrıq girsün!
Anam mənim için gög geyüb, ¹² qara sarınsun!
Qalın Oğuz elində yasım tutsun!
Mənim ¹³ başım səniñ yoluña qurban olsun!
Gerü dön, baba! – dedi.

D145

Oğlan ¹ bir dəxi soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

² Qarşu yatan qara dağlar istər olsa,
el yaylar,
Qanlı-³ qanlı sular əsən olsa, qanın düşər.

Qaraquc atlar əsən ⁴ olsa, qulun doğar.
 Qaytabanda qızıl dəvə əsən olsa, torum ⁵ verir.
 Ağayıldı ağca qoyun əsən olsa, quzi verir.
⁶ Bəg ərənlər əsən olsa, oğlu doğar.
 Sən əsən ol, ⁷ anam əsən olsun
 Məndən yəgrək Qadir sizə oğul verə.
⁸ Ağ südini anam maña halal eyləsün.
 Savaşmağıl, qayıda ⁹ döngil, baba, gerü, -dedi.

Xan Qazan burada soylamış, görəlim, ¹⁰ xanım, nə soylamış. Aydır:

D146

Oğul, oğul, ay oğul!
 Qarşu ¹¹ yatan qara dağım yüksəgi oğul!
 Güclü belim qüvvəti, ¹² canım oğul!
 Qaranñulu gözlərim aydını oğul!
 Alar dañla ¹³ yerimdən durduğım səniñçün.
 Qoñur atım yorultmışam səniñ içün.
¹ Ağ donuma kir əgləndi səniñçün.
 Mənim başım qurban olsun,
² canım oğul, səniñçün.
 Sən gedəli ağlamağım gögdə ikən
³ yerə endi.
 Gumbır-gumbır tavullar döğülmədi.
 Ağır-ulu ⁴ divanım sürülmədi.
 Səni bilən bəg oğulları
 ağ çıqardı, ⁵ qara geydi.
 Qaza bəñzər qızım-gəlinüm
 ağ çıqardı, qara geydi.
⁶ Qarıcuq anañ qan-yaş dökdi.
 Ağ saqallu babañ ⁷ buñlu oldı.
 Qayıduban buradan, oğul, evə varsam;
⁸ Ağca yüzli anañ qarşu gəlüb oğul desə,
 Ağ əlləri ⁹ ardına bağlu, deyəyinmi?
 Ağ boynında qıl orğan taqılu, ¹⁰ deyəyinmi?
 Kafir yanınca yayaq yürür, deyəyinmi?
 Mənim namusım ¹¹ qanda vara, oğul? – dedi.

Qazan genə aydır:

Məgər xanım, Boyı uzun Burla xatun oğlancuğunu ⁷ aңdı, qərarı qalmadı. Qırq incə bellü qız oğlanla ⁸ Qara ayğırın dartdırdı, butun bindi. Qara qılıcın quşandı. ⁹ “Başım tacı Qazan gəlmədi” deyü izin izlədi, getdi. Gəlü-¹⁰gəlü, Qazana yaqın gəldi. Qazan halalını tanımadı. Xan ¹¹ qızınıñ Qazan üzərinə gəldi. Aydır:

Anuñ ardınca, görəlim, kimlər yetdi.

D151 Parasarıñ ¹³ Bayburd hasarından parlayıb uçan, at alaca ¹ gərdəginə qarşu gələn Qalın Oğuz imrəncəsi, Qazan bəgiñ yı-nağı Boz ² ayğırlı Beyrək çapar yetdi: “Çal qılıcıñ, xanım Qazan, yetdim!” – ³ dedi.

Anuñ ardınca, görəlim, kimlər yetdi. Çayıñ baqsa ⁴ çal-malu, çal qara quş ərđəmlü, qur qurma quşaqlı, qulağı altun ⁵ küpəli, Qalın Oğuz bəglərini bir-bir atdan yıqan Qazılıq ⁶ qoca oğlu bəg Yegnek çapar yetdi: “Çal qılıcıñ, ağam ⁷ Qazan, yetdim!” – dedi.

Anuñ ardınca, görəlim, kimlər yetdi. Yigirmi ⁸ dörd boyun oxşayan Dəli Dondar yetdi. Anuñ ⁹ ardınca biñ qövəm başları Dügər yetdi. Anuñ ardınca ¹⁰ biñ Bəgdiz başları Əmən yetdi. Anuñ ardınca doquz ¹¹ qoca başları Aruz yetdi. Saydığımca Oğuz bəgləri ¹² dükənsə olmaz.

Qazanıñ bəgləri həb yetdi, üzərinə ¹³ yığnaq oldu. Arı su-dan abdəst aldılar.

D152 İki ¹ rikət namaz qıldılar. Adı görklü Məhəmmədə salavat gətürdilər. ² Bitəkəllüf kafirə at saldılar, qılıç urdılar. Ol ³ gün cigərində olan ər yigitlər bəlürdi. Ol gün ⁴ namərdlər sapa yer gözətdi. Bir qiyamət savaş oldu, ⁵ meydan dolu baş oldu. Qiyamətiñ bir günü oldu. ⁶ Bəg nökerədən, nöker bəgdən ayrıldı.

Daş Oğuz bəgləri ilə ⁷ Dondar sağa dəpdi. Cılasun yigit-ləriylə Qarabudaq ⁸ sola dəpdi. Qazan kəndü dopa dəpdi. Tə-kür ilə ⁹ Şöklü Məlikə həvala oldu. Böğürdübəni atdan yerə saldı. ¹⁰ Alca qanın yer üzərinə dökdi.

Sağ tərəfdə Qara ¹¹ Tükən Məlikə Dondar qarşu gəldi, qı-lıcladı yerə ¹² saldı. Sol tərəfdə Buğacıq Məlikə Qarabudaq qarşu ¹³ gəldi. Sancubanı yerə çaldı, dəpərtmədin başın kəsdi.

D153 ¹ Boyı uzun Burla xatun qara tuğın kafiriñ qılıcladı, ² yerə saldı. Təkür alındı, kafir qaçdı. Dərələrdə ³ kafirə qırğun girdi. On beş biñ kafir: kimi qırıldı, ⁴ kimi tutuldu.

Qazan, oğlu üzərinə gəldi. Endi, əlin ⁵ çözdü. Quca-quca ata ilə oğul görüşdi.

Üç ⁶ yüz yigit Oğuzdan şəhid oldu. Qazan oğlancuğın ⁷ qur-tardı, gerü döndi. Gəza mübarək oldu. Oğuz ⁸ bəgləri toyum oldu.

Ağca qala Sürməliyə gəlüb, Qazan ⁹ qırq otaq dikdirdi. Yedi gün yedi gecə yemə-icmə ¹⁰ oldu. Qırq evli qulla qırq ca-

riyə oğlu başına ¹¹ çevirdi, azad eylədi. Cılasun ərənlərə qara ölkə ¹² verdi, cübbə-çuqa verdi.

Dədəm Qorqut gələbən ¹³ şadlıq çaldı. Bu oğuznaməyi düzdi-qoşdı.

D154   ¹ Böylə dedi:

İmdi qanı dedügim bəg ərənlər!?
Dünya ² mənim deyənlər!
Əcəl aldı, yer gizlədi;
Fani dünya kimə ³ qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya,
Axirət-soñ ucı ⁴ ölümli dünya!..
Yum verəyim, xanım:
Yerlü qara dağın yıqılmasun!
⁵ Kölgəlicə qaba ağacın kəsilməsün!
Qamın aqan ⁶ görklü suyun qurımasun!
Qanadların ucı qırılmasun!
⁷ Qadir səni namərdə möhtac etməsün!
Çaparkən ağ-boz atın ⁸ büdrəməsün!
Çalışanda qara polat uz qılıcın ⁹ gedilməsün!
Allah verən umuzun üzülməsün!
Axır-soñı ¹⁰ arı imandan ayırmasun!
Ağ alnunda beş kəlmə dua qıldıq,
¹¹ qəbul olsun!
Yığışdırsun-duruşdursun günahınızı,
¹² Adı görklü Məhəmmədə bağışlasun!
Xanım, hey!

Dünya-aləm ⁷ Dəli Domruluñ gözinə qaranñu oldı. Çağırıb Dəli Domrul ⁸ soylar, görəlim, xanım, nə soylar-aydar:

Mərə, nə heybətli qoca⁹san?

Qapuçılar səni görmədi.

Çavuşlar səni duymadı,

¹⁰ Mənim görər gözlərim
görməz oldı.

Tutar mənim əllərim

tutmaz ¹¹ oldı.

Ditrədi mənim canım

cuşə gəldi.

Altun ayağım ¹² əlimdən yerə düşdi.

Ağzım içi buz kibi,

Sünnüklərim ¹³ duz kibi oldı.

Mərə saqalcığı ağca qoca,

Gözcügəzi ¹ çöngə qoca.

Mərə nə heybətli qocasan, degil maña!

Qadam-bəlam ² toqınar bu gün saña! – dedi.

D158

Böylə digəc Əzrayiliñ acığı ³ tutdı. Aydır:

Mərə, dəli qavat!

Gözüm çöngə idigin nə bəgənməzsən?

⁴ Gözü gögçək qızlarıñ-gəlinləriñ
canın çoğ almışam!

⁵ Saqalım ağarduğın nə bəgənməzsən?

Ağ saqallu, qara saqallu yigitləriñ

⁶ canın çoğ almışam!

Saqalım ağarduğınınıñ mənası budur! – ⁷ dedi.

Mərə dəli qavat, öginürdüñ, derdiñ, “al qanatlu ⁸ Əzrayil mənim əlümə girsə, öldürəydim; yaxşı yigidiñ canın ⁹ onuñ əlindən qurtaraydım” – derdiñ. İmdi, mərə dəli, gəldim ki, ¹⁰ səniñ canıñ alam; verərmisən, yoxsa mənimlə cəng ¹¹ edərmisən?” – dedi.

Dəli Domrul aydır: “Mərə, al qanatlu ¹² Əzrayil, sənmişən?” – dedi.

“Əvət, mənəm!” – dedi. “Bu yaxşı ¹³ yigitlərin canını sənmi alursın?” – dedi.

D159 “Əvət, mən ¹ aluram”, – dedi. Dəli Domrul aydır: “Mərə qapuçılar, qapunu ² qapañ!” – dedi. Mərə Əzrayil, mən səni geñ yerdə istərdim, ³ dar yerdə eyü əlümə girdiñ, olamı? – dedi. – Mən səni öldürəyim, ⁴ yaxşı yigidiñ canın qurtarayım!” – dedi. Qara qılıcın sıyırdı, ⁵ əlinə aldı. Əzrayili çalmağa həmlə qıldı. Əzrayil bir ⁶ gögərçin oldu; pəncərədən uçdı getdi.

Adəmilər əvrəni ⁷ Dəli Domrul əlin əlinə çaldı, qas-qas güldü. Aydar: ⁸ “Yigitlərim, Əzrayiliñ gözini eylə qorxutdum ki, geñ qapuyı ⁹ qodı, dar bacadan qaçdı. Çünki mənim əlüm-dən gögərçin ¹⁰ kibi quş oldu uçdı, mərə, mən anı qormıyam toğana ¹¹ aldırmaıncə?! ” – dedi. Durdı atına bindi. Toğanın əlinə ¹² aldı, ardına düşdi. Bir-iki gögərçin öldürdi, döndi ¹³ evinə; gəli yürürkən Əzrayil atının gözünə göründi. At ¹ ürkdü. Dəli Domrulu götürdi, yerə urdı. Qara başı ² buñaldı, buñlu qaldı. Ağ köksiniñ üzərinə Əzrayil ³ basub qondı. Baya mır-lardı. Şimdi xırlamağa başladı. ⁴ Aydır:

Mərə Əzrayil, aman!

Tañrının birliğinə yoqdur güman!

⁵ Mən səni böylə bilməz idim.

Oğurılayın can aldığñ ⁶ duymaz idim.

Dügməsi böyük bizim dağlarımız olur,

Ol ⁷ dağlarımızda bağlarımız olur,

Ol bağların qara salqumları, ⁸ üzümü olur.

Ol üzümü sıyırlar, al şərabı olur.

⁹ Ol şərabadan içən əsrük olur.

Şərabluydım, duymadım,

¹⁰ nə söylədim, bilmədim.

Bəgligə usanmadım, yigitligə doymadım.

Canım ¹¹ alma, Əzrayil, mədəd! – dedi.

Əzrayil aydır: “Mərə dəli ¹² qavat, maña nə yalvararsan, Allah Taalaya yalvar.

D161 Mənim də ¹³ əlümdə nə var. Mən dəxi bir yumuş oğlanı-yam”, – dedi. Dəli ¹ Domrul aydır: “Ya pəs can verən, can alan

Allah Taala²mıdır?” “Bəli, oldur!” – dedi. Döndü Əzrayilə: “Ya pəs ³ sən nə eyləməklüqdasan? Sən aradan çıqğıl, mən Allah ⁴ Taala bilə xəbərləşim”, – dedi.

Dəli Domrul burada ⁵ soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış-aydır:

Yuca⁶lardan yucasan,
Kimsə bilməz necəsən.
Görklü Tañrı,
⁷ Neçə cahillər səni gögdə arar,
yerdə istər.
Sən xud ⁸ möminlər köñlindəsən.
Daim duran cabbar Tañrı,
⁹ Baqi qalan səttar Tañrı,
Mənim canımı alur olsañ,
¹⁰ sən alğıl!
Əzrayilə almağa qomağıl! – dedi.

D162 Allah ¹¹ Taalaya Dəli Domruluñ burada sözi xoş gəldi. ¹² Əzrayilə nida eylədi kim, çün dəli qavat mənim birliğim ¹³ bildi, birliğümə şükr qıldı, ya Əzrayil, Dəli ¹ Domrul can yerinə can bulsun. Anuñ canı azad ² olsun! – dedi. Əzrayil aydır: “Mərə Dəli Domrul, ³ Allah Taalanıñ əmri böylə oldı kim, Dəli Domrul ⁴ can yerinə can bulsun, onuñ canı azad olsun!” – ⁵ dedi.

Dəli Domrul aydır: “Mən necə can bulayım? Məgər ⁶ bir qoca babam, bir qarı anam var; gəl gedəlim, ikisindən ⁷ biri bolay ki, canın verə, alğıl, mənim canımı qoğıl!” – ⁸ dedi.

Dəli Domrul sürdi, babası yanına gəldi. ⁹ Babasınıñ əlin öpüb soylamış, görəlim, xanım, nə ¹⁰ soylamış-aydır:

Ağ saqallu əziz, izzətlü, canım baba!
¹¹ Bilürmisən, nələr oldı?
Küfr söz söylədim, –
Haq Taalaya ¹² xoş gəlmədi.
Gög üzərində al qanatlu Əzrayilə
əmr ¹³ eylədi, uçub gəldi.

D163 Ağca mənim köksüm basub qondı.
¹ Xırıldadıb datlu canım alur oldı.

Baba, səndən can ² dilərəm, verərmisən?
Yoxsa “oğul, Dəli Domrul!” ³ deyü
ağlarmısan?

Babası aydır:

Oğul, oğul, ay ⁴ oğul!
Canım parası oğul!
Doğduğında doquz ⁵ buğra öldürdüyüm, aslan oğul!
Dünlügi altun ban ⁶ evimiñ qəbzəsi oğul!
Qaza bənzər qızımıñ–gəlinimiñ ⁷ çiçəgi oğul!
Qarşu yatan qara dağım gərəksə,
Söylə, ⁸ gəlsün, – Əzrayiliñ yaylası olsun!
Sovuq-sovuq ⁹ biñarlarım gərəksə,
aña içət olsun!
Tavla-tavla ¹⁰ şahbaz atlarım gərəksə,
aña binət olsun!
Qatar–¹¹qatar dəvələrım gərəksə,
aña yüklət olsun.
Ağa¹²yılda ağca qoyunım gərəksə,
Qara mudbaq altında anuñ ¹³ şüləni olsun!
Altun–gümüş, pul gərəksə,
aña ¹ xərcliq olsun!
Dünya şirin, can əziz,
Canımı qıya ² bilmən, bəllü bilgil!
Məndən əziz, məndən sevgülü anañdır,
³ oğul, anaña var! – dedi.

D164

Dəli Domrul babasından ⁴ yüz bulmayub sürdi, anasına gəldi.
Aydır:

Ana, ⁵ bilürmisən, nələr oldı?
Gög yüzindən al qanatlu ⁶ Əzrayil
uçub gəldi,
Ağca mənim köksümi basub ⁷ qondı,
Xırladıb canım alur oldı.
Babamdan can ⁸ dilədim, amma vermədi.
Səndən can dilərəm, ana,
canıñ ⁹ maña verərmisən,

yolarmısan, ana? – dedi.

**⁵ QAÑLI QOCA OĞLI QANTURALI BOYINI
BƏYAN ⁶ EDƏR, XANIM, HEY-HEY!**

Oğuz zamanında Qañlı qoca, deyərlərdi, ⁷ bir gürbüz ər vardı. Yetişmiş bir cılasun oğlu vardı. ⁸ Adına Qanturalı derlərdi. Qañlı qoca aydır: ⁹ “Yaranlar, atam öldi, mən qaldım. Yerin-yurdın tutdım. ¹⁰ Yarınkı gün mən öləm, oğlum qala. Bundan yegrəgi yox¹¹dur ki, gözüm görəkən, oğul, gəl səni evəreyim!” – dedi. ¹² Oğlan aydır: “Baba, çün məni evəreyim dersən, maña ¹³ layiq qız necə olur?”

D171 Qanturalı aydır: “Baba, mən yerimdən ¹ durmadın ol durmuş ola! Mən qaraquc atıma binmədin ol ² binmiş ola! Mən qanlı kafir elinə varmadın ol varmış, ³ maña baş gətürmüş ola!” – dedi.

Qañlı qoca aydır: “Oğul, ⁴ sən qız istəməzmişsən, bir cılasun-bahadır istəmiş⁵sən, anuñ arqasında yeyəsən-içəsən, xoş keçə⁶sən!” Aydır: “Bəli, canım baba, eylə istərəm! Pəs varasın, ⁷ bir cici-bici türkman qızını alasan, nagahandan tayınam, ⁸ üzərinə düşəm, qarnı yırtıla?” – dedi. Qañlı qoca ⁹ aydır: “Oğul, qız görmək səndən, mal-rizq vermək ¹⁰ bəndən!” – dedi.

Böylə digəc ərənlər əvrəni Qanturalı ¹¹ yerindən durdı. Qırq yigidin yanına aldı. İç Oğuzı ¹² gördi, qız bulmadı, qayıtdı gerü döndi. Evlərinə ¹³ gəldi. Babası aydır:

D172 “Oğul, qız bulduñmı?” Qanturalı ¹ aydır: “Yıqılsun Oğuz elləri, maña yararü qız bulumdum, baba”, – ² dedi. Babası aydır: “Hey, oğul! Qız diləyü varan böylə ³ varmaz”. Qanturalı aydır: “Ya necə varar, baba?” – dedi.

⁴ Qañlı qoca aydır: “Oğul, sabah varub, öylən ⁵ gəlmək olmaz. Öylən varub axşam gəlmək olmaz. ⁶ Oğul, sən mala becid ol yığ, mən saña qız arayı ⁷ gedəyim!” – dedi.

Qañlı qoca sevini-qıvanı urı ⁸ durdı. Ağ saqallu pir-qocalar yanına biraqdı. ⁹ İç Oğuzı girdi. Qız bulmadı. Dolandı. ¹⁰ Daş Oğuzı girdi, bulmadı. Dolandı, Trabuzana ¹¹ gəldi. Məgər Trabuzan təküriniñ bir əzim-görklü ¹² məhəbub qızı vardı. Sağına-soluna iki qoşa ¹³ yay çəkərdi. Atduğı ox yerə düş-məzdı.

D173 Ol ¹ qızın üç canvər qalıñlığı-qaftanlığı vardı. “Hər kim ² ol üç canvəri basa-yeñsə, öldürsə, qızımı ³ aña verirəm” deyü

vədə eyləmişdi. Basamasa, başın ⁴ kəsərdi. Böyləliklə, otuz iki kafir bəginün ⁵ oğlunun başı bürc bədənində kəsilib asılmış idi. ⁶ Ol üç canvərin biri qağan aslandı, biri qara ⁷ buğaydı, biri dəxi qara buğra idi. Buların hər birisi ⁸ bir əjdərhaydı. Bu otuz iki baş kim bürcdə asılmış ⁹ idi, qağan aslanla qara buğranın yüzün görməmişlərdi, ¹⁰ ancaq buğa buynuzunda həlak olmuşlardı.

D174 Qanlı qoca ¹¹bu başları və bu canvərləri gördi, başında olan ¹² bit ayağına dərildi. Aydır: “Varayım, oğluma doğru ¹³ xəbər verəyim, hünəri varsa, gəlsün alsun, yoxsa ¹ evdəki qıza razı olsun”, – dedi.

At ayağı ² külük, ozan dili çevik olur. Qanlı qoca gedərək ³ gəldi, Oğza çıxdı. Qanturalıya xəbər oldu. ⁴ “Babañ gəldi” dedilər. Qırq yigidlə babasına qarşı ⁵ vardı. Əlin öpdü. Aydır: “Canım baba, maña yarar ⁶ qız bulduñmı?” Aydır: “Buldum, oğul, hünərin var isə”, – ⁷ dedi. Qanturalı aydır: “Altun-aqçamı istər? ⁸ Qatır-bəsərəkmi istər?” Babası aydır: “Oğul, hünər gərək, hünər!” – ⁹ dedi. Qanturalı aydır: “Baba, yelisi qara Qazılıq atuma ¹⁰ əyər salayım, qanlı kafir elinə aqın çapayım. Baş ¹¹ kəsim, qan döküm. Kafirə qan qusdurayım. Qul-¹²qaravaş götürəyim, hünər göstərəyim”.

D175 Qanlı qoca aydır: ¹³ “Hay, canım oğul! Hünər dedigim ol degil; ol qız ¹ üçün üç canvər saqlamışlar. Hər kim ol üç canvəri ² basa, ol qızı aña verirlər; basub öldürməsə, ³ anuñ başını kəsirlər, bürcə asarlar”.

Qanturalı ⁴ aydır: “Baba, bu sözi sən maña diməmək gərək idiñ. Çünki ⁵ dediñ, əlbətdə varsam gərək. Başıma qaxınc, yüzümə toxınc ⁶ olmasun. Qadun ana, bəg baba, əsən qalun!” – dedi. Qanlı ⁷ qoca aydır: “Gördüñmi mən maña netdim? Oğlana qorxunc xəbərler ⁸ verəyim, ola kim getməyə, dönə”, – dedi.

Qanlı qoca bu arada ⁹ soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

Oğul, sən ¹⁰ varacaq yerün
Dolamac-dolamac yolları olur.
Atlu ¹¹ batub çıqamaz
anuñ balçığı olur.

Ala yılan sökəməz
¹² anuñ ormanı olur.
 Göglə pəhlu uran
 anuñ qalası ¹³ olur.
 Göz qaçuban köñül alan
 anuñ görklüsü olur.
 D176 ¹ “Hay!” demədin baş götürən
 cəlladı olur.
 Yağrınında ² qalqan oynar
 yiyəsi olur.
 Yavuz yerlərə yeltəndiñ,
 qayıda ³ döngil!
 Ağ saqallu babañı,
 Qarıcıq olmuş anañı bozlatmağıl! – ⁴ dedi.

Qanturalı qaqudı, aydır:

Nə söylərsən, nə ⁵ aydarsan, canım baba?
 Bu qədər işdən qorxan yigitmi olur?
⁶ Alp ərə qorxu vermək eyib olur.
 Dolamac yollarını
⁷ Qadir qorsa, dūnlə yortam.
 Atlu batub anuñ balçığına
⁸ qumlar döşəyim.
 Ala yılan sökəməz ormanını
 çaqmaq çaqub ⁹ oda uram.
 Göglə pəhlu uran qalaların
 Qadir qorsa, ¹⁰ yapam-yıqam.
 Göz qaçuban köñül alan görklüsiniñ
 boynın ¹¹ öpəm.
 Yağrınında qalqan oynar babasınıñ
 Qadir qorsa, ¹² başın kəsəyim!
 Ya varmıyam? Ya gələm, ya gəlməyəm,
 Ya qara buğraniñ
¹³ köksi altında qalam!
 Və ya buğaniñ buynuzında ilişəm.
 D177 ¹ Ya qağan aslanıñ qaynağında didiləm.
 Ya varam, ya varmayam,

² Ya gələm, ya gəlməyəm!..
Yenə görüncə bəg baba, xatun ana,
əsən qalun! – ³ dedi.

Gördilər ki, namus üçün yenilməz, ayıtdılar: “Oğul, ⁴ uğuruñ açıq olsun! Sağ-əsən varub gələsən!” – ⁵ dedilər.

Atasının-anasının əllərin öpdü. Qırq ⁶ yigidin yanına bıraqdı. Yedi gün yedi gecə yortdılar. ⁷ Kafirin sərhədinə irdilər. Çadır dikdilər. Yügrək atın ⁸ yügürdüb Qanturalı gürzin gögə atar, enüb yerə ⁹ düşmədin qarvar-tutar.

Hey qırq eşim, qırq yoldaşım!
Yügrək ¹⁰ olsa, yarışsam.
Güclü olsa, güərəssəm.
Haq Taala ¹¹ inayət eyləsə,
Üç canvəri öldürsəm.
Gözəllər ¹² sərvəri Sarı donlu Selcan xatunı alsam.
¹³ Atam-anam evinə dönsəm.

D178 Hey qırq eşim, qırq yoldaşım!
¹ Qırqıñuza qurban olsun mənim başım! – deyü söylərdi.

² Bunlar bu sözdə ikən məgər, xanım, təkürə xəbər vardı.
³ “Oğuzdan Qanturalı derlər, bir yigit var imiş, qızın ⁴ diləyü gəli yürür”, – dedilər. Kafirlər yedi ağac yer qarşu ⁵ gəldilər. “Niyə gəldiñüz, yigit, yenil”, – dedilər. “Verişməgə-alışmağa ⁶ gəldik”, – dedilər. İzzət-hörmət eylədilər. Aq çadır dikdilər, ⁷ ala qalı döşədilər, ağca qoyun qırdılar, yedi yıllık ⁸ al şərab içürdilər. Aluban bunları təkürə gətürdilər. ⁹ Təkür taxt üzərində oturmuşdı. Yüz kafir için ¹⁰ geyinmişdi. Yedi qat meydanı dolandı gəldi.

¹¹ Məgər qız meydanda bir köşk yaptırmış idi. Cəmi ¹² yanında olan qızlar al geymişlərdi, kəndü sarı ¹³ geymiş idi. Yuqarıdan tamaşa edərdi.

D179 Qanturalı ¹ gəldi, qara şayqalı təkürə salam verdi. Təkür ² “əleyk” aldı. Ala qalı döşədilər, oturdu. Təkür ³ aydır: “Yigit, nə yerdən gəlürsün?” Qanturalı yerindən ⁴ durı gəldi. Apul-apul yürüdi, ağ alnını açdı. ⁵ Ağ biləklərini sığadı, ayıtdı kim:

Qarşu yatan qara dağını ⁶ aşmağa gəlmişəm!
 Aqındılı suyunı keçməgə gəlmişəm!
 Dar ⁷ ətüñə*, geñ qoltuğıña sığını gəlmişəm!
 Tañrı buyuruğıyla, Peyğəmbər ⁸ qövliylə
 Qızıñı almağa gəlmişəm! – dedi.

Təkür aydır: ⁹ “Bu yigidiñ sözi yügrək, əgər əlində hünəri
 var isə”, ¹⁰ dedi. Təkür aydır: “Bu yigidi anadan doğma soyuñ!”
¹¹Soydılar. Qanturalı altunlu incə kətan bezin ¹²belinə sardı.
 Qanturalıyı alub meydana gətürdilər.

D180 ¹³ Qanturalı camal və kamal iyəsi yigit idi. Oğuzda ¹ dörd
 yigit niqabla gəzərdi. Biri Qanturalı, biri ² Qaraçəkür və oğlu
 Qırqqınuq və Boz ayğırlu Beyrək. ³ Qanturalı niqabın sərpdi.
 Qız köşkdən baqardı. ⁴ Daraqlığı boşaldı, kedisi mavladı. Av-
 sal olmuş ⁵ dana kibi ağzının suyu aqdı. Yanındağı qızlara ⁶ ay-
 dır: “Haq Taala atamın köñlinə rəhmət eyləsə, kəbin ⁷ kəsüb
 məni ol yigidə versə. Bunuñ kibi yigit heyf ⁸ ola ki, canvərlər
 əlində həlak ola! – dedi.

Bu məhəldə ⁹ dəmür zəncirlə buğayı gətürdilər. Buğa
 dizin çökdü, ¹⁰ buynuzıyla bir mərmər daşı yoğurdu, penir kibi
 ditdi. ¹¹ Kafirlər aydır: “Şimdi yigidi atar-yıqar, sərər-pırtar.
¹² Yıqılsun Oğuz elləri! Qırq yigit bir bəg oğlıyla ¹³ bir qızdan
 ötri ölmək n olur”, – dedilər.

D181 Bunu eşidicək ¹ qırq yigit ağlaşdılar. Qanturalı sağına baq-
 dı, qırq ² yigidin ağlar gördi. Solına baqdı, eylə gördi. Aydır: ³
 “Hey, qırq eşüm, qırq yoldaşım, niyə ağlarsız? Quruluça qo-
 puzum ⁴ gətürüñ, ögüñ məni!” – dedi. Burada qırq yigit ⁵ Qan-
 turalıyı ögmışlər. Görəlim, xanım, necə ögmışlər. Aydır:

⁶ Sultanım Qanturalı, qalqubanı yerindən durmadıñmı?
 Yelisi ⁷ qara Qazılıq atu binmədiñmi
 Arqu mili Ala dağı avlayuban–⁸quşlayuban?
 Babañın ağ-ban eşigində
 qaravaşlar inək ⁹ sağar görmədiñmi?
 “Buğa, buğa!” dedikləri
 qara inək buzağısı ¹⁰ degilmidir?

* Yəqin ki, katib “ətəgüə” yazmaq istəmişdir.

Alp ərənlər qırımından qayururdu.
Oldur, Sarı ¹¹ donlu Selcan xatun köşkdən baqar,
Kimə baqsa, eşqiylə ¹² oda yaqar!

D182 Qanturalı Sarı donlu qız eşqinə ¹³ bir “hu!” dedi. “Mərə, bu-
ğaını qoyu verin, gəlsün!” – dedi. Buğanın ¹ zəncirin aldılar, sa-
lı verdilər. Buynuzı almas cida kibi ² Qanturalının üzərinə sürdi.

Qanturalı adı ³ görklü Məhəmmədə salavat gətirdi. Buğa-
nın alnına bir yumruq ⁴ eylə urdı kim, buğayı göti üzərinə çö-
kürdi. Alnına ⁵ yumruğun dayadı, sürdi meydanın başına çıxar-
dı. ⁶ Çoq çalışdılar: nə buğa yeñər, nə Qanturalı yeñər. ⁷ Küt-
küt buğa solmağa başladı. Ağzı köpükləndi. ⁸ Qanturalı aydır:
“Bu dünyayı ərənlər aqla bulmuşlardır. ⁹ Bunun ömindən
sıçrayayım, nə hünərim varsa, ardından ¹⁰ göstərəyim!” – de-
di. Adı görklü Məhəmmədə salavat gətirdi. ¹¹ Buğanın ömin-
dən savıldı, buğa buynuzı üzərinə ¹² dikəldi. Quyruğundan üç
D183 kərrə götürüb yerə saldı. ¹³ Süñükləri xurd oldı. Basdı, boğaz-
ladı. Pıçaq ¹ çıxarıb dərisini yüzdi. Ətin meydanda qoyub, də-
risini ² Təkürün ömindən götürüb aydır: “Dañla qızıñı maña
verərsən”, – ³ dedi.

Təkür aydır: “Mərə, qızı verin! Şəhərdən sürün, ⁴ çıqsun-
getsün!” – dedi. Təkürün qardaşı oğlu vardı, ⁵ aydır: “Canvər-
lər sərvəri aslandı, onuñla dəxi oyun ⁶ göstərsün, qızı andan
soñra verəlim!” – dedi.

Vardılar, ⁷ aslanı çıqardılar, meydana gətürdilər. Aslan
hayqırdı, ⁸ meydanda nə qədər at varsa, qan qaşındı. Yigitləri
⁹ aydır: “Buğadan qurtuldu, aslandan necə qurtula?” – dedilər.
¹⁰ Ağlaşdılar. Qanturalı yigitlərin ağlar gördi. Aydır: ¹¹ “Marə,
alca qopuzum ələ aluñ, məni ögün! Sarı donlu ¹² qız eşqinə bir
aslandan dönəyimmi?” – dedi. Yoldaşları ¹³ burada soylamış,
görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

D184 Sultanım ¹ Qanturalı,
Ağca sazlar içində
Sarı gönlər görübən ² taylar basan,
Öñ damarın dəlübən qanın soran,
Qara ³ polad uz qılıcdan qayıtmayan,

Ağca tozlu qatı yaydan dərsinməyən.

⁴ Ağ yeləklü ötkün oxdan qayıqmayan

Canvərlər sərvəri ⁵ qağan aslan qıran

Ala köpək itinə kəndözin taladarmı?

⁶ Alp yigitlər savaşı günü

qırımından qayurırmı? – dedilər.

⁷ Sarı donlu Selcan xatun köşkdən baqar,

Kimə ⁸ baqsa, eşqiylə oda yaqar!

Sarı donlu qız eşqinə ⁹ bir “hu!” dedi Qanturalı: “Mərə kafir, aslanıñı qoy-ver ¹⁰ gəlsün!” – dedi. Qara polad uz qılıcım yox kim, qarvaşduğı ¹¹ dəm iki biçəydim. Saña sığındım comərdlər comərdi, gəni ¹² Tañrı, mədəd!” – dedi. Aslanı qoyu verdilər. Sürdi ¹³ gəldi. Qanturalı bir kəpənəgi qapağına dola-
D185 di, aslanıñ ¹ pəncəsinə sunı verdi. Adı görklü Məhəmmədə salavat ² gətirdi. Aslanıñ alnın gözədüb bir yumruq eylə ³ urdı kim, yumruq çənəsinə toqundı, ovatdı. Sügsünindən ⁴ tutdı, belini üzdi. Andan götürüb yerə urdı. ⁵ Xurd oldu. Təkür öñinə gəldi. Ayıtdı: “Yarın qızıñı ⁶ maña vergil!” – dedi.

Təkür aydır: “Qızı götürün verün, bu ⁷ yigidi gözüm gördi, könlüm sevdi. Gərək dursun, ⁸ gərək getsün!” – dedi. Yenə qardaşı oğlu aydır: “Canvərlər ⁹ sərhəngi dövədir. Anuñla dəxi oyunun oynasun, – dedi. ¹⁰ Andan soñra qızı verəvüz!” – dedi.

Çün inayət ¹¹ Tañrıdan oldu, bəgün, paşanıñ himməti Qanturalıya ¹² oldu. Təkür “Dəvəniñ ağzın yedi yerdən bağlañ!” – ¹³
D186 dedi. Həsud kafirlər bağlamadılar, yülərin sıyırıb salı ¹ verdilər. Qanturalı qızlar, dəvəniñ qoltuğundan girər, ² fırlar-çıqar. Sərxoş yigit həm iki canvərlə savaşmışdı. ³ Tayındı, düşdi. Altı cəllad əñsəsinə gəldilər. ⁴ Yalın qılıc tutdılar. Burada yoldaşları soylamış, ⁵ görəlim, xanım, nə soylamış:

Qalqubanı, Qanturalı, ⁶ yerindən durı gəldiñ,

Yelisi qara Qazılıq atıñ butun ⁷ bindiñ.

Ala gözlü yigitləriñ yanıña aldıñ.

Arxu beli ⁸ Ala dağı dünin aşdıñ,

Aqındılı suyn dünin keçdiñ,

⁹ Qanlı kafir elinə dünin girdiñ.

Qara buğa gəldüğündə ¹⁰ xurd-xaş eylədiñ.

D187

Qağan aslan gəldüğündə belini ¹¹ bükdüñ.
Qara buğra gəldüğündə nə keçdiñ?
Qara-qara dağlardan ¹² xəbər aş.
Qanlı-qanlı sulardan hənir keçə.
Qalın Oğuz ¹³ elinə xəbər vara,
Qanlı qoca oğlu Qanturalı ¹ netmiş deyələr:
Qara buğa gəldüğündə qılçatmamış,
Qağan ² aslan gəldüğündə belin bükmiş,
Qara buğra gəldüğündə ³ nə kiçikmiş?! –
deyələr.

Ulu-kiçi qalmaya, – söz aydına,
Qarı-qoca ⁴ qalmaya, – qu aydına.
Ağ saqallu babañ buñlu ola,
Qarıcıq olmuş ⁵ anañ qan-yaş dökə.
Xanım, qalqubanı yeriñdən durmaz ⁶ olsañ,
Altı cəllad əñsəñdə yalıñ qılıc tutar.
⁷ Ğafillicə görklü başıñ kəsər.
Aşağadan yuqarı ⁸ baqmazmısan?
Qarşuña ala qaz gəldi, şahiniñ atmazmı⁹san?
Sarı donlu Selcan xatun
işarət edər ¹⁰ görməzmişən?
Səni dəvə burnından zəbun olur ¹¹ dedilər,
bilməzmişən?
Sarı donlu Selcan xatun ¹² köşkdən baqar,
Kimsə baqar, eşqlə oda yaqar!

D188

Sarı ¹³ donlu qız eşqinə bir “hu!” dedi. Qanturalı uru ¹ durdı.
Aydır: “Mərə, mən bu dəvəniñ burnına yapışcaq, ² ol qız söziylə
yapışdı, – derlər. Yarıñ Oğuz elinə ³ xəbər vara, dəvə əlində qal-
mışdı, qız qurtardı, – deyələr. ⁴ Mərə, qolca qopuzum çaluñ,
öğüñ məni! Yaradan Qadir Tañrıya ⁵ sığındım. Bir buğradan
dönəyinmi? İnşallah, bunuñ dəxi ⁶ başın kəsəyim!” – dedi.

Yigitləri Qanturalıyı ögü ⁷ soylamış, görəlim, xanım, nə
soylamış:

Qab qayalar başında ⁸ yuva tutan,
Qadir, ulu Tañrıya yaqın uçan,

D191 ¹ Qanturalı baqdı gördi bu qonduğı yerdə quğı ¹² quşları, durnalar, turaclar, kəkliklər uçarlar. Sovuq-³sovuq sular, çayır-lar-çəmən-lər... Selcan xatun bu yeri ⁴ görklü gördi, bəgəndi. Düşdilər, işrətə məşğul oldılar. ⁵ Yedilər, içdilər.

Ol zamanda Oğuz yigitlərinə nə qəza ⁶ gəlsə, uyxudan gəlürdi. Qanturalının uyxusu ⁷ gəldi, uyudu. Uyurkən qız aydır: “Mənim möhüblərim çoxdur. ⁸ Nagah alğarla gəlməsün, tutu-ban yigidim öldürməsünlər! ⁹ Ağca yüzlü mən gəlini tutub, atam-anam evinə ilətməsünlər! – ¹⁰ dedi. Qanturalının atını için tutdı, geydirdi. ¹¹ Kəndü dəxi için tutdı, geyindi. Sügüsün əlinə aldı, ¹² bir yüksək yerə çıqdı, gözlədi.

D192 Məgər, xanım, təkür peşiman ¹² oldı. “Üç canvər öldürdi-giçün bir qızçıgazımı ¹ aldı-getdi”, – dedi. İçin qara donlı, gög dəmürlü ² altı yüz kafir seçdi. Gecə-gündüz yortdılar. Naga-handan yetdilər. ³ Qız hazır idi. Baqdı gördi, ilğar yetdi. Atın ⁴ oynatdı, Qanturalının üzərinə gəldi. Soylamış, görəlim, ⁵ xanım, nə soylamış, aydır:

Ğafil olma, qara başın qaldır, yigit!
⁶ Ala qıyma görklü gözün açıl, yigit!
Qarularıñdan ağ əlləriñ ⁷ bağlanmadın,
Ağ alnuñ qara yerə dəpilmədin,
Ğafillə görklü başın ⁸ kəsilmədin,
Alca qanıñ yer yüzinə dökülmədin,
Yağı yetdi, ⁹ düşmən irdi,
Nə yatarsan, qalqıl!
Qab qayalar oynamadın, ¹⁰ yer obruldı.
Qarı bəglər ölmədin el boşaldı.
Qurcuşuban-¹¹uğraşuban dağdan endi.
Yasanuban üzəriñə yağı ¹² yetdi.
Yatacaq yermi bulduñ, yurtmı bulduñ,
noldı saña? – ¹³ deyü çağırdı.

D193 Qanturalı sərmərdi, oyandı; uru ¹ durdı. Aydır: “Nə söylərsən, görklüm?” – dedi. Aydır: “Yigidim, ² üzəriñə yağı gəl-di. Oymaq bəndən, savaşuban hünər ³ göstərmək səndən!” – dedi. Qanturalı gözin açdı, ⁴ qapaqların qaldırdı. Gördi gəlin

at üzərində geyinmiş, ⁵ sügüsü əlində. Yer öpdü. Aydır: “Amənnə və səddəqna! Məqsudumuz ⁶ Haq Taala dərgahında hasil oldu” deyüb, arı sudan ⁷ abdəst aldı. Ağ alnını yerə qodı. İki rikət namaz qıldı, ⁸ atına bindi. Adı görklü Məhəmmədə salavat gətirdi. Qara ⁹ donlu kafirə at saldı. Qarşu vardı.

D194 Selcan ¹⁰ xatun at oynatdı. Qanturalının öhinə keçdi. ¹¹ Qanturalı aydır: “Görklüm, qanda gedərsən?” – dedi. Aydır: ¹² “Bəg yigit, baş əsən olsa, börk bulunmazmı olur? ¹³ Bu gələn kafir çox kafirdir. Savaşalım, döğüşəlim: ölənimiz ¹ ölsün, diri qalanımız odaya gəlsün!” – dedi. Burada ² Selcan xatun at saldı, qırımın basdı. Qaçanın ³ qovmadı. “Aman” deyəni öldürmədi. Eylə sandı ki, ⁴ yağı basıldı. Qılıcının balçağı qan odaya gəldi. ⁵ Qanturalıyı bulmadı.

Ol məhəldə Qanturalının ⁶ babası-anası çıqa gəldi. Gördilər kim, bu gəlin ⁷ kişini qılıcının balçağı qanlı, oğlu görünməz. ⁸ Xəbər sordılar, görəlim, necə sordılar. Anası aydır:

Anam ⁹ kişi, qızım kişi,
Ala dañla yerindən durı gəldiñ,
oğulı ¹⁰ tutdurduñmı?
Ğafillə görklü başın kəsdirdiñmi?
“Qadın ¹¹ ana, bəg baba” deyü
bozlatdıñmı?
Sən gəliərsən, bir bəbəgüm ¹² görünməz.
Bağrım yanar, –
Ağız-dildən bir qaç kəlmə xəbər maña!
¹³ Qara başım qurban olsun, gəlin, saña!

D195 Qız bildi kim, ¹ qayın anası, qayın atasıdır. Qamçıyla işarət qılub: ² “Odaya düşüñ. Nə yerdə enir-qarışur toz varsa ³ və nə yerdə qarğa-quzğun oynarsa, anda istəyələm!” – dedi. ⁴ Atına mahmuz urdı. Bir yüksək yerə çıxdı, gözlədi; ⁵ gördi kim, bir dərənin içində toz gah dəriliş, gah dağılır. Üzərinə gəldi, gördi kim, Qanturalının ⁷ atını oxlamışlar. Gözünün qapağın oxşamışlar, yüzünü ⁸ qan bürümüş. Durmaz qanın silər. Kafirlər üyişər, qılıcın ⁹ yalın eylər, kafiri öhinə qatub qovar.

Selcan xatun ¹⁰ bunu böylə gördi, içinə od düşdü. Bir bölük qaza ¹¹ şahin girmiş kibi kafirə at saldı. Bir ucından ¹² qırub ka-

D196 firi, ol bir ucına çıqdı. Qanturalı ¹³ baqdı gördi kim, bir kimsənə yağıyı öñinə qatmış, qovar. ¹ Selcan idüğün bilmədi, qaqıdı. Bu arada soylamış, ² görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

Qalqubanı yerindən duran ³ yigit, nə yigitsən?
Yelisi qara Qazılıq atına binən yigit, ⁴ nə yigitsən?
Qafillücə başlar kəsən,
Dəstursızca mənim ⁵ yağıma girən yigit, nə yigitsən?
Dəstursızca yağıya girmək
⁶ bizim eldə eyib olur.

Mərə, yüri!
Toğan quş oluban ⁷ uçayınmı?
Saqalıñla boğazıñdan tutayınmı?
Ğafillücə ⁸ səniñ başıñ mən kəsəyinmi?
Alca qanıñ yer yüzinə tökəyinmi?
⁹ Qara başıñ tərkiyə asayınmı?
Mərə, qəzası yetmiş yigit, nə yigit¹⁰sən,
qayıda döngil! – dedi.

Selcan xatun burada soylamış, ¹¹ görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

D197 Hey, yigidim, bəg yigidim!
¹² Qaytabanlar torumından dönərmı olur?
Qaraqucda Qazılıq ¹³ atlar
quluncığın dəpərmı olur?
Ağ ayılda ağca qoyun
quzıcığın ¹ süsərmı olur?
Alp yigitlər, yeg yigitlər
görklüsində ² qıyarmı olur?
Yigidim, bəg yigidim!
Bu yağının bir ucın ³ maña,
bir ucın saña! – dedi.

Qanturalı bildi kim, bu yağı ⁴ basub dağıdan Selcan xatundur. Bir tərəfinə dəxi ⁵ kəndü girdi, qılıc dartub yürüdi. Kafir başın ⁶ kəsdi. Yağı basıldı, düşməni sındı.

Selcan xatun ⁷ Qanturalıyı at ardına aldı, çıqdı. Gedərək Qan⁸turalınıñ fikrinə bu gəldi kim:

D198 Qalqubanı, Selcan xatun, ⁹ durduğında,
Yelisi qara Qazılıq atıñ bindügiñdə,
Babamıñ ¹⁰ ağ-ban eşiginə düşdügiñdə,
Oğuzuñ ala gözli qızı-¹¹gəlini bildiqda,
Hər kişi sözün söylədikdə,
Sən orada ¹² durasan, ögysən,
“Qanturalı zəbun oldı,
At ¹³ ardına aldım çıqdım” deyəsən.
Gözüm döndi, könlüm getdi.
¹ Öldürürəm səni! – dedi.

Selcan xatun hal nə ² idügin bilüb, soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

Bəg yigit, ³ ögünərsə, ər ögünsün-aslandıır!
Ögünməklük övrətlərə ⁴ böhtandıır.
Ögünməklə övrət ər olmaz.
Ala yorğan içində ⁵ səniñlə dolaşmadım.
Datlu damaq tutubanı soruşmadım.
⁶ Al duvağım altından söyləşmədim.
Tez sevdiñ, tez usandıñ, qavat ⁷ oğlı, qavat!
Qadir Allah bilür, mən saña
munisəm, yaram, qıyma ⁸ maña! – dedi.

D199 Qanturalı aydır: “Yoq, əlbətdə öldürsəm gərək⁹dir”, – dedi. Qız qaqudı aydır: “Mərə, qavat oğlı, qavat! ¹⁰ Mən aşğa qulpa yapışuram, sən yuqarı qulpa yapışursan. ¹¹ Mərə, qavat oğlı, oxıñlamı, qılıcıñlamı? Gəl bərü, söyləşəlim!” – ¹² dedi. Atın dəpdi. Bir yüksək yerə çıqdı. Sadaqından ¹³ doqsan oxın yerə dökdi. İki oxıñ dəmrənin ¹ çıqardı: birin gizlədi, birin əlinə aldı. Dəmrənlü oxla ² atmağa qıyamadı. Aydır: “Yigit, at oxuñı!” Qanturalı ³ aydır: “Qızların yolu əvvəldir, əvvəl sən at!” – dedi. Qız ⁴ bir oxla Qanturalıyı atdı şöylə kim, başında olan ⁵ bit ayağına endi. İlərü gəlib Selcan xatunını qucaqlayıb

⁶ barışmışlar-soruşmuşlar. Qanturalı soylamış, görəlim, ⁷ xanım, nə soylamış, aydır:

Yalab-yalab yalabıyan incə donlum!

⁸ Yer basmayıb yürüyən

Qar üzərinə qan dammış

kibi qızıl ⁹ yañaqlım!

Qoşa badam dar ağızlum!

Qələmçilər çaldığı ¹⁰ qara qaşlım!

Qurması qırq tutam qara saçlım!

Aslan ¹¹ uruğu, sultan qızı,

öldürməgə mən səni qıyarmıdım?!

¹² Öz canıma qıyam, mən saña qıymayam;

Mən səni sınırdım, – dedi.

D200 ¹³ Selcan xatun dəxi bu arada soylamış, görəlim, xanım, nə ¹ soylamış, aydır:

Qalqubanı yerimdən durar idim,

Yelisi ² qara Qazılıq atuma binərdim.

Babamın ağ-ban evindən ³ çıqardım.

Arqu beli, Ala dağı avlar idim.

Ala-geñ sığın-⁴keyik qovar idim.

Darıyanda bir oxla nəmlərdim

Dəmrənsüz ⁵ oxla, yigit, səni sınırdım!

Öldürməgə, yigidim,

mən ⁶ səni qıyarmıdım?! – dedi.

İrağından-yaqınından gəlişdilər. ⁷ Gizlü yaqa tutuban yiləşdilər. Datlu damağ verübən soruşdılar, ⁸ ağ-boz atlar binübən yortuşdılar, bəg babası yanına ⁹ irişdilər.

Babası oğlancuğun gördi, Allaha şükrələr ¹⁰ eylədi. Oğlıyla, gəlinlə Qanlı qoca Oğuza girdi. ¹¹ Göğ ala görklü çəməne çadır dikdi. Atdan aygır*, ¹² dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırdı. Dügün etdi. Qalın ¹³ Oğuz bəglərin ağırladı. Altunluca günlügin diküb, ¹ Qanturalı gərdəginə girüb, muradına-məqsudına

D201

* Ensiklopediyada “atdan-ayğırdan” getmişdir. – Red.

irışdi.² Dədəm Qorqut gəlüb şadlıq çaldı. Boy boyladı,³ soyı
soyladı. Ğazi ərənlər başına nə gəldüğün⁴ söylədi:

İmdi qanı dedigim bəg ərənlər?
Dünya mənim deyənlər?
⁵ Əcəl aldı, yer gizlədi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli, ⁶ gedimli dünya,
Səñ ucu ölümlü dünya?
Əcəl gəldüğündə ⁷ arı imandan ayırmasun!
Qadir səni namərdə möhtac ⁸ etməsün!
Allah verən ümidin üzülməsin!
Ağ alnuñda ⁹ beş kəlmə dua qıldıq, qəbul olsun!
“Amin” deyənlər didar ¹⁰ görsün!
Yığışdırsun, duruşdursun günahınızı
¹¹ Adı görklü Məhəmməd Mustafaya bağışlasun,
xanım, hey!!!

**¹² QAZILIQ QOCA OĞLI YEGNƏK BOYINI
BƏYAN EDƏR, ¹³ XANIM, HEY!**

D202 Qam Ğan oğlu xan Bayındır yerindən durmuşdı, ¹ qara yerin üzərinə ağ-ban evin dikmişdi. Ala sayvan gög ² yüzinə aşanmışdı. Biri yerdə ipək xalçası döşənmişdi. ³ İç Oğuz, Daş Oğuz bəgləri söhbətə dərilmışdi. Yemə-içmə idi.

Qazılıq ⁴ qoca, dəyərlər idi, bir kişi var idi. Bayındır xanının vəzir ⁵ idi. Şərabın itisi başına çıxdı. Qaba dizinin üzərinə ⁶ çökdü. Bayındır xandan aqın dilədi. Bayındır xan ⁷ dəstur verdi: “Nərvə dilərsən, var!” – dedi.

Qazılıq ⁸ qoca iş görmiş, iş yarar adam idi. Yarar qocaların ⁹ yanına cəm eylədi. Yadığı-yarağıyla yola girdi. Çoq ¹⁰ dağlar, dərə-təpə keçdi. Günlərdə bir gün Düzmürd qalasına ¹¹ gəldi. Qara dəniz kənarında idi. Aña irübən qondılar.

Ol ¹² qalanıñ bir təküri var idi. Adına Arşun oğlu Dirək ¹³
D203 təkür deyərlerdi*. Ol kafirin altmış arşun qaməti ¹ vardı. Alt-
mış batman gürz salardı. Qatı-möhkəm yay ² çəkərdi.

Qazılıq qoca qalaya yetdüyünləyin cəngə ³ başladı. Pəs ol təkür qaladan daşra çıqdı. ⁴ Meydana girdi, ər dilədi. Qazılıq qoca anı gördüyünləyin ⁵ yel kibi yetdi, yeləm kibi yapışdı. Kafiriñ ənsəsinə ⁶ bir qılıc urdı. Zərrə qədər kəsdirəmədi. Növbət kafirə ⁷ dəgdi. Ol altmış batman güzrlə Qazılıq qocaya dəpərə ⁸ tutub çaldı. Yalan dünya başına dar oldı. ⁹ Düdük kibi qan şorladı. Qazılıq qocayı qarmalayıb–¹⁰tutub qalaya qoydılar. Yigitləri durmayıb qaçdılar.

¹¹ Qazılıq qoca tamam on altı yil hasarda tutsaq ¹² oldu. Soñ-
ra Əmən deyərlərdi, bir kişi altı kərrə varub ¹³ hasarı alımadı.

D204 Məgər, xanım, Qazılıq qoca tutsaq ¹ olduğu vaxt bir oğlancığı vardı, bir yaşında ² idi. On beş yaşına girdi, yigit oldu. Babasının ³ öldi bilürdi. Yasaq eyləmişlərdi. Tutsaq olduğun ⁴ oğlandan sıqlarlardı. Ol oğlanın adına Yegnək der⁵lərdi*. Günlərdə bir gün Yegnək oturub bəglər ilə söhbət ⁶ edərkən Qaragünə oğlu Budağ ilə uz düşmədi. Bir-birinə ⁷ söz atışdılar.

* Ensiklopediyada “derlərə” getmişdir. – Red.

Yegnək bu xəbəri eşidcək ¹⁰ yürəgi oynadı, qara bağı sarı-
sıldı. Qalqdı, ¹¹ Bayındır xanın nəzərinə vardı. Yüz yerə qodı,
aydır:

D206

D206

dört bahadır sancaq bəgini Yegnəgə ⁶ yoldaşlığa bilə qoşdı. Bəglər cəm olub, yaraqların gördilər. ⁷ Məgər ol gecə Yegnək düş gördi. Düşin yoldaşlarına ⁸ soyladı, görəlim, xanım, nə söylədi. Aydır: “Bəglər, ǵafillücə ⁹ qara başım gözüm uyxuda ikən düş gördi. Ala gözüm açuban, ¹⁰ dünya gördüm. Ağ-boz atlar çapdırır ¹¹ alpanlar gördüm. Ağ aşıqlı alpları yanıma saldım. Ağ saqallu Dədə Qorqutdan ögüt ¹² aldım. Ala yatan qara dağları aşdım. İlürü yatan Qara dənizə ¹³ girdim. Gəmi yapub, kömləgim çıxardım, yelkən qurdum. İlürü ¹ yatan dənizi dəldim-keçdim. Ötəgi qara dağın bir yanında ² altı başı balqar* bir ər gördüm. Qalqubanı yerimdən uru durdum. ³ Qarǵu dillü uz sügümi qapdım, qarşulayu ol ərə vardum. Qarşusından ol əri sancasum vaqt dikdim, göz ucıyla ⁵ ol ərə baqdım. Dayım Əmən imiş, anı bildim. Döndüm ol ərə ⁶ salam verdim. Oǵuz ellərində kimsən, dedim. Qapaqların qaldırıb ⁷ yüzümə baqdı: “Oǵul, Yegnək, qanda gedərsən?” – dedi-söylədi. ⁸ Mən ayıtdım: “Düzmürd qalasına gedərəm. Babam anda tutsaq imiş”, – ⁹ dedim. Burada dayım maña soyladı, aydır:

Yettügimdə yel ¹⁰ yetməzdi yedi urğunum,
Yeni Bayırın qurdına bəñzərdi ¹¹ yigitlərim.
Yedi kiş ilə qurulurdı mənim yayım!
Qayın dalı yeləgindən ¹² sum altunlu mənim oxum!
Yel əsdi, yağmur yağdı, buñı ¹³ qopdı,
Yedi qatla vardım, ol qalayı alımadım,
gerü döndüm.

D208 ¹ Məndən dəxi ər qopmayasan, Yegnəgüm, dön! – dedi

Yegnək düşində ² dayısına soylamış, aydır:

Qalqubanı yerindən durduğında
Ala gözlü bəg ³ yigitləri yanına salmadın.
Adı bəllü bəglərlə sən yortmadın.
Beş aqçalı ⁴ əlüfəçilər yoldaş etdin.
Anunçun ol qalayı sən alımadun! – ⁵ demiş.

* Bu sözləri “alnı-başı balqır” oxumaq münasibdir. “Balqır”ın qədim türkcədə “yaralı” mənasını nəzərə aldıqda “alnı-başı yaralı bir ər gördüm” cümləsi aydın fikir bildirir. – Red.

Yegnək genə aydır:

Kəsə-kəsə yeməgə yəxni yaxşı.

Kəsər gündə ⁶ sərçəsmə yügrək yaxşı.

Daim gəldüğündə dursa, dövlət yaxşı.

⁷ Bildüğün unutmasa, aqıl yaxşı.

Qırımından dönməsə-qaçmasa, ⁸ ərlik yaxşı, – dedi.

Bu düşü Yegnək yoldaşlarına hekayət ⁹ eylədi.

D209 Məgər dayısı Əmən ol arada yaqın idi. Cümlə ¹⁰ bəglərlə yoldaş olub getdilər. Ta ki, Düzmürd qalasına yetdilər. ¹¹ Çevrə alub getdilər, qondılar. Çünki kafirlər bunları gördilər. ¹² Arşun oğlu Dirək təkürə xəbər verdilər. Ol məlun ¹³ dəxi qaladan taşı gəlüb, bunlara müqabil oldu, ər dilədi. ¹ Qıyan Selcik oğlu Dəli Dondar yerindən durı gəldi. Altmış ² tutam sürcidasın qoltuq qısüb, ol kafiri qarşusından ³ süsəm dedi, süsəmədi. Kafir təkür qarmalayıb zərb etdi. ⁴ Sügüsin çəkdi, əlindən aldı. Ol altmış batman gürz ilə ⁵ Dondarı dəpərə tutub çaldı. Geñ dünya başına dar oldu. ⁶ Qazılıq atın döndərdi, qayıda döndi. Andan Dönə bilməz Dülək Uran ⁷ altı pərlü çomağıyla at dəpüb, gəlüb yuqarıdan aşağı kafiri ⁸ qatı urdı, alımadı. Təkür qarmalayıb əlindən çomağın aldı; ⁹ anı dəxi gürz ilə urdı. Ol dəxi Qazılıq atın döndərdi, ¹⁰ qayıda döndi. Xanım, yigirmi dörd sancaq bəgi təkür əlində ¹¹ zəbun oldu.

Pəs Qazılıq qoca oğlu Yegnək-tazə ¹² yigiticik Yaradan Al-laha sığındı. Bizəval məbudı ögdi. ¹³ Aydır:

D210 Yucalardan yucasan,
Kimsə bilməz necəsən, əziz Tañrı!
¹ Anadan toğmadıñ sən, atadan olmadıñ.
Kimsə rizqin yemədüñ.
² Kimsəyə güc etmədiñ.
Qamu yerdə əhədsən, Allahu səmədsən!
Adəmə sən ³ tac urduñ,
Şeytana lənət qıldıñ.
Bir suçdan ötürü ⁴ dərgahdan sürdüñ.
Nəmrud gögə ox atdı,
Qarnı yarıq ⁵ balığı qarşu tutduñ.

Qara ayıllu qoyunuñı yüklü qoduñ, –
qoç oldu!

² Ala gözlü görklü halalın yüklü qoduñ, –
aslan oldu! – dedi.

³ Yegnək babasıyla görüşdi. Əldən qalan bəglər görüşdi.
Pəs bir ⁴ uğurdan bəglər hasara yüriş etdilər, yağmaladılar.

Babasıyla Yegnək ⁵ gizlü yaqa tutuban yiləşdilər. İki həsrət bir-birinə buluşdılar; issüz ⁶ yerin qurdi kibi ulaşdılar. Tañrıya şükrələr qıldılar. Qalanın ⁷ kəlisəsini yıqub, yerinə məscid yaptılar. Əziz Tañrı adına qudbə ⁸ oqıtdılar. Quşun ala qatını, qumaşın arusını, qızın göğçəgini, ⁹ doquzlama çırgab çuqa Bayındır xana pəncik çıqardılar. ¹⁰ Baqisin gəzilərə bəxş etdilər. Döndilər, evlərinə gəldilər.

¹¹ Dədəm Qorqut gəlibən boy boyladı, soy soyladı. ¹² Bu oğuznamə Yegnəgin olsun! – dedi. Yum verəyin, xanım:

D213

¹³ Yerlü qara dağların yıqılmasun!
Kölgəlicə qaba ağacın ¹ kəsilməsün!
Ağ saqallu babanın yeri uçmaq olsun!
Ağ ² birçəklü ananın yeri behişt olsun!
Axır-soñı arı ³ imandan ayırmasun!
Ağ alnunda beş kəlmə dua qıldıq,
qəbul ⁴ olsun!

Günahınızı adı görklü
Məhəmməd Mustafa yüzi ⁵ suyına bağışlasun!
Xanım, hey!!!

BASAT DƏPƏ⁶GÖZİ ÖLDÜRDÜĞÜ BOYI BƏYAN EDƏR, XANIM, HEY!

⁷ Məgər, xanım, bir gün Oğuz otururkən üstünə yağdı. ⁸ Dün içində ürkdü, köçdü. Qaçub gedərkən Aruz ⁹ qocanın oğlan-cığı düşmüş, bir aslan bulub götürmüş, ¹⁰ bəsləmiş. Oğuz genə əyyamla gəlüb, yurdına qondı. Oğuz ¹¹ xanın ilqıçısı gəlüb xəbər gətirdi. Aydır: “Xanım, sazdan ¹² bir aslan çıxar, at urar, apul-apul yürüyüşü adam kibi. ¹³ At basuban, qan sümürər”.

D214 Aruz aydır: “Xanım, ürkdigimiz ¹ vaxtın düşən mənim oğlancığımdır, bəlkə?” – dedi. Bəglər bindilər. ² Aslan yatağı üzərinə gəldilər. Aslanı qaldırıb oğlanı ³ tutdılar. Aruz oğlanı alub evinə gətirdi. Şadlıq ⁴ etdilər. Yemə-içmə oldu. Amma oğlanı nə qədər gətürdilsə, durmadı, ⁵ gerü aslan yatağına vardı. Gerü tutub gətürdilər.

Dədəm Qorqud ⁶ gəldi. Aydır: “Oğlanım, sən insansan. Heyvanla müsahib ⁷ olmağı! Gəl, yaxşı at bin. Yaxşı yigitlər ilə eş yort! – ⁸ dedi. – Ulu qardaşın adı Qıyan Selcikdir. Sənin ⁹ adın Basat olsun! Adını mən verdim, yaşuñı Allah ¹⁰ versün!” – dedi. Oğuz bir gün yaylaya köçdü. Aruzuñ ¹¹ bir çobanı vardı. Adına Qoñur qoca Sarı çoban ¹² deyərlərdi*. Oğuzuñ öñincə bundan əvvəl kimsə köçməzdi.

D215 ¹³ Uzun biñar diməklə məşhur bir biñar vardı. Ol biñara ¹ pərilər qonmuşdı. Nagahandan qoyun ürkdü. Çoban ərkəcə ² qaçdı, ilərü vardı. Gördi kim, pəri qızları qanat ³ qanada bağlamışlar, uçarlar. Çoban kəpənəğini üzərlərinə ⁴ atdı. Pəri qızınıñ birini tutdı. Tama edüb, dərhal ⁵ cima eylədi. Qoyun ürkməgə başladı. Çoban qoyunuñ ⁶ öñinə səgirdi. Pəri qızı qanat urub uçdı. ⁷ Aydır: “Çoban, yil tamam olıcaq məndə əmanətiñ var, gəl, al! – ⁸ dedi. – Amma Oğuzuñ başına zaval gətürdün”, – dedi.

⁹ Çobanın içinə qorxu düşdi. Amma qızın dərdindən ¹⁰ bəñizi sarardı.

Zamanla Oğuz genə yaylaya köçdü. ¹¹ Çoban genə bu biñara gəldi. Genə qoyun ürkdü. Çoban ilərü ¹² vardı. Gördi kim,

* Ensiklopediyada “derlərdi” getmişdir. – Red.

D216 bir yığanaq yatur, yıldır-yıldır yıldırır. ¹³ Pəri qızı gəldi. Aydır: “Çoban, əmanətiñ gəl, al! Amma ¹ Oğuzuñ başına zaval gətürdüñ!” – dedi. Çoban bu ² yığanağı görcək ibrət aldı. Gerü döndi. Sapan ³ daşına tutdı. Urduqca böyüdi. Çoban yığanağı ⁴ qodı qaçdı, qoyun ardına düşdi.

Məgər ol dəm Bayındır ⁵ xan bəglər ilə seyrana yetmişlərdi. Bu biñariñ üzərinə gəldilər. ⁶ Gördilər kim, bir ibrət nəsnə yatur, başı-göti bəlürsiz. ⁷ Çevrə aldılar. Endi bir yigit bunı dəpdı. Dəpdikcə böyüdi. ⁸ Bir qaç yigit dəxi endilər, dəpdilər. Dəpdiklərincə böyüdi. ⁹ Aruz qoca dəxi enüb dəpələdi, mahnuzı toqundı. ¹⁰ Bu yığanaq yarıldı, içindən bir oğlan çıqdı. Gövdəsi ¹¹ adam, dəpəsində bir gözi var. Aruz aldı bu oğlanı ¹² ətəginə sardı. Aydır: “Xanım, munı maña veriñ, oğlum Basatla ¹³ yaşlı-yayın!” – dedi. Bayındır xan “Səniñ olsun!” – dedi.

D217 ¹ Aruz Dəpəgözi aldı, evinə gətürdi. Buyurdi, bir dayə ² gəldi. Əmcəgini ağzına verdi. Bir sordı, olanca südin ³ aldı. İki sordı, qanın aldı. Üç sordı, canın ⁴ aldı. Bir qaç dayə gətürdilər, həlak etdi. Gördilər ⁵ olmaz, “Süd ilə bəslİYəlim” – dedilər. Gündə bir qazan süd yetməzdi. ⁶ Bəslədilər, böyüdi, gəzər oldı. Oğlancılarla oynar oldı. ⁷ Oğlancılarını kiminiñ burnın, kiminiñ qulağın yeməgə başladı. ⁸ Əlhasili, ordı bunuñ ucından qatı incindilər. Aciz ⁹ qaldılar. Aruza şikayət edüb ağlaşdılar. Aruz, Dəpə¹⁰gözi dögdı-sögdı, yasaq eylədi, esləmədi. Axır ¹¹ evindən qodı.

Dəpəgöziñ pəri anası gəlib oğlınıñ ¹² parmağına bir yüzük keçürdi. “Oğul, saña ox batmasun, ¹³ tənüñi qılıc kəsməsün!” – dedi.

D218 Dəpəgöz Oğuzdan çıqdı, ¹ bir yuca dağa vardı. Yol kəsdi, adam aldı, böyük ² hərami oldı. Üzərinə bir qaç adam göndərdilər. Ox atdılar, ³ batmadı. Qılıc urdılar, kəsmədi. Sügüylə sancdılar, ⁴ ilmədi. Çoban-çoluq qalmadı, həb yedi. Oğuzdan ⁵ dəxi adam yeməgə başladı. Oğuz yığılıb üzərinə vardı. ⁶ Dəpəgöz görüb qaqıdı. Bir ağacı yerindən qopardı. ⁷ Atub əlli-altmış adam həlak eylədi. Alplar başı Qazana ⁸ zərb urdı, – dünya başına dar oldı.

Qazanın qardaşı ⁹ Qaragünə Dəpəgöz əlində zəbun oldı. Dözən oğlu ¹⁰ Alp Rüstəm şəhid oldı.

Uşun qoca oğlu kibi ¹¹ pəhlivan əlində şəhid oldu. Aruq candan iki ¹² qarındaşı Dəpəgöz əlində həlak oldu. Dəmir donlu
D219 ¹³ Mamaq əlində həlak oldu. Bıgı qanlı Bügdüz Əmən ¹ əlində zəbun oldu. Ağ saqallı Aruz qocaya qan qusdurdı. ² Oğlu Qıyan Selcügün ödi yarıldı. Oğuz Dəpəgözə ³ kar qılmadı, ürkdı qaçdı. Dəpəgöz çevürüb, öñin ⁴ aldı. Oğuzı salı vermədi, gerü yerinə qondurdu. ⁵ Əlhasil, Oğuz yedi kərrə ürkdı. Dəpəgöz öñin alub, ⁶ yedi kərrə yerinə gətürdü. Oğuz Dəpəgöz əlində tamam zəbun ⁷ oldu. Vardılar, Dədə Qorqutı çağırdılar. Anuñla danışdılar. ⁸ “Gəlün, kəsım kəsəlüm!” – dedilər.

Dədəm Qorqudı Dəpəgözə göndərdilər. ⁹ Gəldi, salam verdi. Aydır: “Oğul, Dəpəgöz, Oğuz əlündə ¹⁰ zəbun oldu, buñaladı. Ayağın toprağına məni saldılar. ¹¹ Saña kəsım verəlim, deyərlər”*, – dedi. Dəpəgöz aydır: “Gündə ¹² altmış adam verin yeməgə!” – dedi. Dədə Qorqut aydır:

“Bu vəchlə ¹³ sən adam qomaz, dükədərsən, – dedi. –
D220 Amma gündə iki adam ilə ¹ beş yüz qoyun verəlim!” – dedi.

Dədə Qorqud böylə digəc ² Dəpəgöz aydır: “Xoş, öylə olsun! Əvət, həm maña iki ³ adam verin, yeməgüm bənim bişürsün, mən yiyəyim!” – dedi.

Dədə ⁴ Qorqud döndi, Oğuza gəldi. Aydır: “Buñlu qoca ilə ⁵ Yapağlu qocayı Dəpəgözə verün, aşın pişürsün!” – dedi. ⁶ “Və həm gündə iki adam ilə beş yüz qoyun istədi”, – dedi. Bunlar ⁷ dəxi razı oldu. Dört oğlu olan birin verdi, ⁸ üçi qaldı. Üç olan birin verüb iki qaldı. ⁹ İki olan birin verdi, biri qaldı.

Qapaqqan derlər, ¹⁰ bir kişi var idi. İki oğlu var idi. Bir oğlın verüb, ¹¹ biri qalmış idi. Gerü növbət dolanub, aña gəlmişdi. Anası ¹² fəryad edüb ağladı, zarlıq eylədi. Məgər, xanım, Aruz oğlu ¹³ Basat gəzaya getmiş idi. Ol məhəldə gəldi.
D221 Qarıcıq aydır: ¹ “Basat şimdi aqından gəldi. Varayın, bolay ki, maña bir ² əsir verəydi, oğlancığım qurtaraydım”, – dedi.

Basat altunlu ³ günlüğün tiküb oturur ikən gördilər ki, bir xatun kişi ⁴ gəlür. Gəldi içəri Basata; girdi, salam verdi, ağladı. ⁵ Aydır:

Avcına sığmayan əlüklü oğlu,
Ərdil təkə buynuzından ⁶ qatı yaylı,

İç Oğuzda, Daş Oğuzda adı bəllü,
Aruz ⁷ oğlu xanım Basat, maña mədəd! – dedi.

D222 Basat aydır: “Nə dilərsən?” ⁸ Qarıcıq aydır: “Yalancı dünya yüzində bir ər qopdı. Yaylamında ⁹ Oğuz elin qondurmadı. Qara polad uz qılıclar kəsən ¹⁰ qılını kəsdirmədi. Qarğu cida oynadanlar ildirəmədi. ¹¹ Qayın oxı atanlar kar qılamadı. Alp-lar başı Qazana bir zərb ¹² urdı. Qardaşı Qaragünə əlində zəbun oldu. Bıgı ¹³ qanlı Bügdüz Əmən əlində zəbun oldu. Ağ saqallu babañ ¹ Aruza qan qusdurdı. Meydan yüzində qardaşıñ Qıyan ² Selcik ödi sındı, can verdi. Qalın Oğuz bəglərin ³ dəxi-kimini zəbun edüb, kimini şəhid eylədi. Yedi ⁴ qatla Oğuzı yerindən sürdi. “Kəsim” dedi, kəsdi. ⁵ Gündə iki adam, beş yüz qoyun istədi. Buñlu qoca ⁶ ilə Yapağlu qocayı aña xiz-mətkar verdilər. Dört oğlu ⁷ olan birin verdi. Üç olan birin verdi. İki ⁸ olan birin verdi. İki oğlancığım vardı. Birin ⁹ verdim, biri qaldı. Çevrildi, növbət gerü – maña gəldi. ¹⁰ Anı dəxi is-tərlər. “Xanım, maña mədəd!” – dedi.

¹¹ Basatın qaranñulu gözləri yaşla doldı. Qarındaşıyçun soylamış, ¹² görəlīm, xanım, nə soylamış, aydır:

D223 Qırañ yerdə tikilmiş ¹³ otaxlarıñ
O zalım yıqdırdı ola, qardaş!
Yügrək ¹ olan atlarıñ tavlısından
O zalım seçdirdi ola, ² qardaş!
Bisərək-bisərək dəvələriñ qatarından
O zalım ³ ayırdı ola, qardaş!
Şüləniñdə qırduğun qoyunuñ
O zalım ⁴ qırdı ola, qardaş!
Güvəncimlə gətürdüyün gəlincüyün
O zalım ⁵ səndən ayırdı ola, qardaş!
Ağ saqallu babamı
“Oğul” deyü ağlatdın ola, qardaş!
Ağca yüzlü anamı

sızlatdın ⁷ ola, qardaş!
Qarşu yatan qara dağım yüksəgi, qardaş!
⁸ Aqındılı görklü suyumuñ daşqunu qardaş!
Güclü ⁹ belim qüvvəti,
qaranñu gözlərimün aydını, qardaş!

“Qardaşımdan ¹⁰ ayrıldım!” deyü çox ağladı, zarlıq qıldı. Ol xatun ¹¹ kişiye bir əsir verdi. “Var, oğluñı qurtar!” – dedi.

D224 ¹² Xatun aldı gəldi, oğlı yerinə verdi. Həm “oğluñ ¹³ gəldi!” deyü Aruza muştladı. Aruz sevindi. Qalın Oğuz bəglər ilə ¹ Basata qarşı gəldi. Basat babasının əlin öpdü. ² Ağlaşdılar, bozlaşdılar.

Anasının evinə gəldi. ³ Anası qarşı gəldi. Oğlancuğunu qucdı. Basat anasının əlin ⁴ öpdü. Görüşdilər, bozlaşdılar. Oğuz bəgləri dəridi. ⁵ Yemələr-içmələr oldı. Basat aydır: “Bəglər, qardaş uğrına ⁶ Dəpəgöz ilə buluşuram. Nə buyurursız?” – dedi.

Qazan bəg ⁷ burada soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış! Aydır:

⁸ Qara əvrən qopdı Dəpəgöz,
Ərş yüzində çevirdim, alımadım, ⁹ Basat!
Qara qaplan qopdı Dəpəgöz,
Qara-qara dağlarda ¹⁰ çevirdim, alımadım,
Basat!

Qağan aslan qopdı Dəpəgöz,
¹¹ Qalıñ sazlarda çevirdim, alımadım, Basat!
Ər olsañ, ¹² yeg.
Olsañ, mərə, mən Qazanca olmayasan, Basat! – dedi.
¹³ Ağ saqallu babanı ağlatmağıl!
Ağ birçəklü ananı bozlatmağıl!

D225 ¹ Basat aydır: “Əlbətdə, varıram!” Qazan aydır: “Sən bilürsən”.

² Babası ağladı, aydır: “Oğul, ocağım issüz qoma, kərəm ³ eylə, varma!” – dedi.

Basat aydır: “Yoğ, ağ saqallu əziz ⁴ baba, varıram”, – dedi. Esləmədi, biləgindən bir tutam ox ⁵ çıqardı, belinə soqdı. Qılcın həm quşandı. ⁶ Yayın qarusına biraqdı. Ətəklərin qıvırdı. Babasının–⁷anasının əlin öpdü, halallaşdı, “xoş qaluñ!” – dedi. ⁸ Dəpəgöz olduğu Salaxana qayasına gəldi. Gördü ⁹ Dəpəgöz günə qarşı arxasın vermiş. Yalnız çəkdi ¹⁰ belindən bir ox çıqardı. Dəpəgözün yağrına bir ox ¹¹ urdı. Ox keçmədi, paralandı. Bir dəxi atdı. Ol ¹² dəxi para-para oldı. Dəpəgöz qocalara ayıtdı: “Bu ¹³ yerin siñəgi bizi üşəndirdi!” – dedi.

D226 Basat bir dəxi ¹ atdı. Ol dəxi paralandı, bir parası Dəpəgözün ² ölinə düşdi. Dəpəgöz sıçradı baqdı: Basat gördi. ³ Əlinə çaldı, qas-qas güldi. Qocalara aydır: “⁴ Oğuzdan yenə bizə bir türfəndə quzı gəldi”, – dedi. Basatı ⁵ ölinə qatdı, tutdı. Boğazdan salındırdı. Yatağına ⁶ gətürdi. Ədügini quncına soqdı. Aydır: “Mərə qocalar, ⁷ ikindü vaqtı muni maña çevirəsiz, yiyəm”, – dedi. Yenə uyıdı.

⁸ Basatın xəncəri vardı. Ədügini yardı, içindən çıqdı. ⁹ Aydır: “Mərə qocalar, muniñ ölümi nədəndir?” Ayıtdılar: “Bilməziz. ¹⁰ Amma gözündən geyri yerdə ət yoqdur”, – dedilər. Basat Dəpə¹¹gözün başı ucına gəldi. Qapaq qaldırdı. Baqdı ¹² gördi kim, gözi ətədir. Aydır: “Mərə qocalar, sügüligi ocağa ¹³ qoñ, qızsun!” – dedi. Sügüligi ocağa biraqdılar, qızdı. ¹

D227 Basat əlinə aldı. Adı görklü Məhəmmədə salavat gətürdi. ² Sügüligi Dəpəgözün gözinə eylə basdı kim, Dəpəgözün ³ gözi həlak oldu. Şöylə nərə urdı, hayqırdı ⁴ kim, dağ və daş yangulandı. Basat sıçradı, qoyun ⁵ içinə mağaraya düşdi. Dəpəgöz bildi kim, Basat mağara⁶dadır. Mağaranın qapusın alub, bir ayağın qapunun bir yanına, ⁷ birin dəxi bir yanına qodı. Aydır: “Mərə qoyun başları ərəkəç, ⁸ bir-bir gəl, keç!” – dedi. Bir-bir gəlüb keçdi. Hər birinin başların ⁹ sığadı. “Toğlıcılar, dövlətim saqar qoç, gəl, keç!” – dedi. Bir ¹⁰ qoç yerindən qalqdı, gərinüb sündi. Dəfi Basat qoçı ¹¹ basub boğazladı, dərisini yüzdi, quyuğuyla başını ¹² dəridən ayırmadı: içinə girdi. Basat Dəpəgözün ölinə

D228 ¹³ gəldi. Dəpəgöz də bildi kim, Basat dəri içindədir. ¹ Aydır: “Ay saqar qoç, mənim nerədən həlak olacağım bildiñ? ² Şöylə çalayım səni mağara divarına kim, quyuğun mağarayı ³ yağlasun!” – dedi. Basat qoçun başını Dəpəgözün ⁴ əlinə sundı. Dəpəgöz buynuzından bərk tutdı. Qaldıracaq ⁵ buynuz dəriylə əlində qaldı. Basat Dəpəgözün budı ⁶ arasından sıçrayub çıqdı. Dəpəgöz buynuzu götürüb ⁷ yerə çaldı. Aydır: “Oğlan qurtulduñmı?” Basat aydır: “Tañrım ⁸ qurtardı”. Dəpəgöz aydır: “Mərə oğlan, al şol barmağında⁹kı yüzügi, parmağıña taq, saña ox və qılıç kar eyləməsün” ¹⁰ Basat aldı, yüzügi parmağına keçürdi. Dəpəgöz aydır: ¹¹ “Oğlan, yüzügi alub taqındıñmı?” Basat aydır: “Taqındım”. ¹² Dəpəgöz Basatın üzərinə qodı, xəncərlə çaldı-kəsdi, ¹³ sıçradı geñ yerdə durdı. Gördi kim yüzük genə ¹ Dəpəgözün ayağı altında yatur.

Dəpəgöz aydır: “Qurtulduñmı?” ² Basat aydır: “Tañrım qurtardı”.

Dəpəgöz aydır: “Oğlan, ³ şol günbədi gördüñmi?” Aydır: “Gördüm”. Dəpəgöz aydır: “Mənim ⁴ xəzinəm var. Ol qocalar almasunlar. Var, möhürlə!” – dedi. Basat ⁵ günbəd içinə girdi. Gördi kim, altun-aqça yığılmış. Baqaraq ⁶ kəndözin unıtdı. Dəpəgöz günbədiñ qapusın aldı. Aydır: ⁷ “Günbədə girdiñmi?” Basat aydır: “Girdim”. Dəpəgöz aydır: “Şöylə çalayım ⁸ ki, günbədlə dardağan olasan”, – dedi. Basatıñ dilinə ⁹ bu gəldi kim, “La ilahə illallah, Məhəmməd rəsulallah!” – dedi. Dedi, ¹⁰ həman dəm günbəd yarıldı, yedi yerdən qapu açıldı. Birindən ¹¹ daşra gəldi.

D230 Dəpəgöz günbədə əlin soqdı. Eylə ¹² qaçdı kim, günbəd zirü zəbər oldı. Dəpəgöz aydır: “Oğlan, ¹³ qurtulduñmı?” Basat aydır: “Tañrım qurtardı”, – dedi. Dəpəgöz ¹ aydır: “Saña ölüm yoğ imiş! Şol mağarayı gördüñmi?” Basat ² aydır: “Gördüm”. Aydır: “Anda iki qılıc var; biri qınlı, biri ³ qınsuz. Ol qınsuz kəsər mənim başımı. Var, gətür, mənim başımı ⁴ kəs!” – dedi. Basat mağara qapusına vardı. Gördü bir ⁵ qınsuz qılıc durmaz: enər, çıxar. Basat aydır: “Mən muña bi⁶təkəllüf yapışmayım”, – deyüb kəndü qılıcın çıxardı, tutdı. İki ⁷ para böldi. Vardı, bir ağac gətürdi, qılıca tutdı. ⁸ Anı dəxi iki para eylədi. Pəs yayını əlinə aldı. Oxlə ⁹ ol qılıc asılan zənciri urdı. Qılıc yerə düşdi, ¹⁰ kömüldi. Kəndü qılıcın qınına soqdı. Balçağından ol ¹¹ qılıcı bərk tutdı. Gəldi, aydır: “Mərə Dəpəgöz, necəsən?” – ¹² dedi. Dəpəgöz aydır: “Mərə oğlan, daxı ölmədiñmi?” Basat ¹³ aydır: D231 “Tañrım qurtardı”. Dəpəgöz aydır: “Saña ölüm yoğ imiş!” – ¹ dedi. Çağırub Dəpəgöz soylamış, görəlim, nə soylamış, ² aydır:

Gözüm, gözüm yalnız gözüm!

Sən yalnız gözlə

mən ³ Oğuzı sındırmışdım.

Ala gözdən ayırdıñ, yigit məni!

Datlu ⁴ candan ayırsun Qadir səni!

Eylə kim mən çəkərəm göz buñını,

⁵ Hiç yigidə verməsün Qadir Tañrı

göz bu günü! – dedi.

⁶Dəpəgöz genə aydır:

Qalarda-qoparda yigit,

yeriñ nə yerdir?

⁷ Qaranñu dün içində yol azsañ,

umuñ nədir?

Qaba ələm ⁸ götürən xanıñuz kim

qırış günü öñdin?

Ağ saqallu babañ ⁹ adı nədir?

Alp ərən ərđən adın

yaşurmaq eyib olur,

¹⁰ Adıñ nədir, yigit, degil maña! – dedi.

Basat Dəpəgözə soylamış, ¹¹ görəlim, xanıñ, nə soylamış:

Qalarda-qoparda yerim Günortac!

¹² Qarañu dün içrə yol azsam,

umum Allah!

Qaba ələm götürən ¹³ xanıımız –

Bayındır xan!

Qırış günü öñdin dəpən alpımız

Salur ¹ oğlu Qazan!*

Atam ² adın sorar olsañ, – Qaba Ağac!

Anam adın deyərsəñ, – Qağan Aslan!

Mənim adım sorarsañ, –

Aruz ³ oğlu Basatdır, – dedi.

D232

Dəpəgöz aydır: “Əmdi qardaşuz, ⁴ qıyma maña!” – dedi.

Basat aydır:

Mərə qavat! Ağ saqallu babamı ⁵ ağlatmışsan,

Qarıcıq ağ birçəklü anamı bozlatmışsan.

Qarındaşım ⁶ Qıyanı öldürmüşsən.

Ağca yüzlü yengəmi dul eyləmişsən.

⁷ Ala gözlü bəbəklərin öksüz qomışsan.

Qormıyam səni,

Qara ⁸ polad uz qılıcım dartmayınca,

* Katib “Ulaş oğlu Salur Qazan” yazmaq istəmişdir.

Qafalu-börklü başın kəsməyincə,
9 Alca qanın yer yüzünə tökməyincə,
Qardaşım Qıyanın qanın almayınca?
10 Qomazam! – dedi.

Dəpəgöz dəxi burada soylamış, aydır:

Qalqu¹¹banı yerimdən duram, deyərdim.
Qalın Oğuz bəglərindən əhdim¹² bozam, deyərdim.
Yənidən toğanın qıram, deyərdim.
Bir göz adam¹³ ətinə doyam, deyərdim.
Qalın Oğuz bəgləri üzərimə

D233

yığılub gələ, ¹ deyərdim.
Qaçubanı Salaxana qayasına girəm, deyərdim.
Ağır mancılaq² daşla atam, deyərdim.
Enüb daş başıma düşübən öləm, ³ deyərdim.
Ala gözdən ayırdıñ, yigit, məni!
Datlu candan⁴ ayırsun Qadir səni! – dedi.

Dəpəgöz bir dəxi soylamış, aydır:

⁵ Ağ saqallu qocaları çox ağlatmışam.
Ağ saqalı, qarışı⁶ tutdı ola, gözüm, səni?
Ağ birçəklü qarıcıqları⁷ çox ağlatmışam.
Gözi yaşı tutdı ola, gözüm, səni?
Bığçağı⁸ qararmış yigitcikləri çox yemişəm.
Yigitlikləri tutdı ola, ⁹ gözüm, səni?
Əlcügəzi qınalı qızcıgazları çox yemişəm.
¹⁰ Qarışçuları tutdı ola, gözüm, səni?
Eylə kim çəkərəm mən ¹¹ göz buñını,
Heç yigidə verməsün Qadir Tañrı göz yükini!
¹² Gözüm, gözüm, ay gözüm!
Yalñuz gözüm! – dedi.

D234

Basat qaqıb¹³ yerindən durı gəldi. Buğra kibi Dəpəgözi dizi
üzərinə¹ çökürdi. Dəpəgözün kəndü qılıcıyla boynını urdı. ²
Dəldi, yay kirişin taqdı. Süriyi-süriyi mağara³ qapusına gəldi.
Buñlı qoca ilə Yapağlu qocayı Oğuz⁴ muştçı göndərdi. Ağ boz
atlar binübən yortışdılar. ⁵ Qalın Oğuz ellərinə xəbər gəldi.

At ağızlu Aruz qoca ⁶ evinə çapar gəldi. Atasına Basatın sevinc verdi: ⁷ “Muştuluq! Oğluñ Dəpəgözi dəplədi!” – dedi.

Qalın Oğuz ⁸ bəgləri yetdilər. Salaxana qayasına gəldilər. Dəpəgöziñ ⁹ başını ortaya gətürdilər.

Dədəm Qorqud gələbən şadlıq ¹⁰ çaldı. Ğazi ərənlər başına nə gəldiyin aydı verdi. ¹¹ Həm Basata alqış verdi:

Qara dağa yetdüyündə aşıt ¹² versün!

Qanlı-qanlı sulardan keçit versün! – dedi.

D235 ¹³ Ərlilə qardaşın qanın aldıñ. Qalın Oğuz bəglərini buñ-
dan ¹ qurtardıñ. Qadir Allah yüzün ağ etsün, Basat!” – dedi.

² Ölüm vaxtı gəldüyündə arı imandan ayırməsün!

Günahınızı ³ adı görklü Məhəmməd Mustafaya
bağışlasun, xanım, hey!

⁴ BƏKİL OĞLI ƏMRANIN BOYINI BƏYAN EDƏR

⁵ Qam Ğan oğlu xan Bayındır yerindən durmuşdı. ⁶ Ağ ban evini qara yerin üzərinə dikdirmişdi. Ala sayvan ⁷ gög yüzünə aşanmışdı. Biri yerdə ipəg xalçası ⁸ döşətmışdi. İç Oğuz Daş Oğuz bəgləri yığnaq ⁹ olmuşdı.

D236 Doquz tümən Gürcüstanın xəracı gəldi: ¹⁰ bir at, bir qılıc, bir çomaq gətirdilər. Bayındır xan qatı ¹¹ səxt oldı. Dədəm Qorqud gəldi, şadlıq çaldı. ¹² “Xanım, niyə səxt olursan?” – dedi. Aydır: “Necə səxt olmayam? ¹³ Hər yıl altun-aqça gəlürdi, yigidə-bəgə verirdin, xatirləri ¹ xoş olurdu. Şimdi bunu kimə verər kim, xatiri xoş ² ola?” – dedi.

D237 Dədə Qorqud aydır: “Xanım, bunun üçini daxı ³ bir yigidə verəlim, – dedi, – Oğuz elinə qaravul olsun!” – dedi. ⁴ Xan Bayındır “Kimə verəlim?” – dedi, sağına-solına baqdı. ⁵ Kim-sə razı olmadı. “Bəkil” derlərdi, bir yigit vardı. Aña ⁶ baqdı, aydır: “Sən nə dersən?” Bəkil razı oldı. Qalqıdı, ⁷ yer öpdü. Dədəm Qorqud himmət qılıcın belinə bağladı. Çomağı ⁸ omuzına biraqdı. Yayı qarusına keçürdi. Şahbaz ⁹ aygırı çəkdi, buda bindi. Xəsmi, qövmini ayırdı, ¹⁰ evini çözdü. Oğuzdan köç eylədi. Bərdəyə, Gəncəyə ¹¹ varub vətən tutdı. Doquz tümən Gürcüstan ağzına ¹² varub qondı, qaravullıq eylədi. Yədkafir gəlsə, başın ¹³ Oğuz ərməğan göndərdi. Yılda bir kərre Bayındır xan ¹ divanına varardı.

Yenə Bayındır xandan adam gəldi, “tez ² gələsən” deyü; pəs Bəkil gəldi, pişkeşin çəkdi. Bayındır ³ xanın əlin öpdü. Xan dəxi Bəkili qonaqladı. Yaxşı ⁴ at, yaxşı qaftan, vafir xərcəliq verdi. Üç gün tamam ⁵ ağırladı. “Üç gün dəxi Bəkili av-şıkar ətilə qonaqlayalım, ⁶ bəglər!” – dedi.

Av çıxırdılar. Çün av yarağı oldı, kim atın ⁷ ögər, kim qılıcın, kim çəküb ox atmağın ögər. Salur Qazan ⁸ nə atın ögdi, nə kəndin ögdi; amma bəglərin hünərin ⁹ söylədi.

Üç yüz altmış altı alp ava binsə, qanlı ¹⁰ keyik üzərinə yürüş olsa, Bəkil nə yay qurardı, ¹¹ nə ox atardı. Haman yayı biləgindən çıxarardı, ¹² buğanın-sığının boynına atardı, çəküb durğuzardı. ¹³ Arıq olsa, qulağın dələrdi, avda bəllü olsun

D238 deyü; ¹ amma semüz olsa, boğazlardı. Arıq olsa, qulağın də-
lərdi, ² avda bəllü olsun deyü; amma semüz olsa, boğazlardı. ³
Əgər bəglər keyik alsa, qulağı dəlük olsa, “Bəkül sünicidir” ⁴
deyü Bəkilə göndərərlərdi.

Qazan bəg aydır: “Bu hünər atıñmıdır, ⁵ əriñmidir?”
“Xanım, əriñdir”, – dedilər. Xan aydır: “Yox, at işləməsə, ⁶ ər
ögünməz. Hünər atıñdır”, – dedi. Bu söz Bəkilə xoş gəlmədi.
⁷ Bəkil aydır: “Alplar içində bizi qusqunumuzdan balcığa ba-
turduñ”, – ⁸ dedi. Bayındır xanıñ bəxşişin öñinə dökdi. Xana ⁹
küsdü. Divandan çıxdı. Atın çəkдилər. Ala gözlü ¹⁰ yigitlərin alub
evinə gəldi. Oğlancıkları qarşı gəldi, ¹¹ oxşamadı. Ağ yüzlü xa-
tunına söyləmədi. Xatun ¹² burada soylamış, görəlim, xanım,
nə soylamış, aydır:

D239 Altun ¹³ taxtım ayası, bəgim yigit!
Göz açuban gördüğüm,
Köñül ¹ verüb sevdüğüm.
Qalqubanı yerindən durı gəldiñ.
Ala gözlü ² yigitlərin yanıña saldıñ.
Arqu beli Ala dağdan dünin aşdıñ.
³ Aqındılı görklü sudan dünin keçdiñ.
Ağ alınlı Bayındır ⁴ xanıñ divanına
dünin vardıñ,
bəglərlə yedüñ-içdiñ.
Qövmlü ⁵ qövmiylə gənəşdimi?
Çərib başıñ govğada qaldımı?
Qanı xanım, ⁶ altuñda yaxşı atı yoq!
Alnuñda altun aşıq cübbəsi yoq!
⁷ Ala gözlü bəglərin oxşamazsan.
Ağca yüzlü görklüñlə ⁸ söyləşməzsən,
nədir halıñ? – dedi.

Bəkil soylamış, görəlim, ⁹ xanım, nə soylamış, aydır:

Qalqubanı yerimdən durı gəldim.
Yelisi ¹⁰ qara Qazılıq atın butun bindim.
Arqu beli Ala dağdan ¹¹ dünin aşdım.
Aqındılı görkli suyu dəlüb dünin keçdim.

D240

¹² Ağ alınlı Bayındırın divanına çapar vardım.
Ala gözlü bəglərlə ¹³ yedim-içdim.
Qövmülü qövmiylə görklü gördüm.
Xanımızın nəzəri bizdən ¹ dönmüş gördüm.
Eli-güni köçürün,
doquz tümən Gürcüstana ² gedəlim!
Oğuza asi oldum, bəllü biliñ! – dedi.

Xatun ³ aydır: “Yigidim, bəg yigidim! Padşahlar Tañrının kölgəsidir. ⁴ Padşahına asi olanın işi rast gəlməz. Arı köñüldə ⁵ pas olsa, şərab açar. Sən gedəli, xanım, arqurı yatan ⁶ Ala dağların avlanmamışdır. Ava bingil, köñlün açılson!” – dedi.
⁷ Bəkil gördi, xatun kişinin aqlı-kələcisi eyüdü. Qazılıq ⁸ atın çəkdirüb, butun bindi. Ava getdi.

D241

Av avlayu gəzərkən ⁹ öñindən bir yaralı keyik çıqdı. Bəkil buña at saldı. ¹⁰ Buğanın ardından irdi. Yay kirişin boynına atdı. Buğa ¹¹ acmışdı, kəndüyi bir yuca yerdən atdı. Bəkil at cilavısının ¹² yeñimədi, bilə uçdı. Sağ oyluğu qayaya toqındı, sındı. ¹³ Bəkil aru durdı, ağladı. Aydır: “Ulu oğlum, ulu qardaşım ¹ yoq. Haman biləgindən gəz çıxarub, atının tərkilərini dardı ² urdı. Qaftanı altından ayağın bərk sardı, var ³ qüvvətiylə atının yelisinə düşdi. Avçılardan ayru dilbəndi ⁴ boğazına keçdi. Ordusu ucına gəldi. Oğlancuğu ⁵ Əmran bahadır babasına qarşı gəldi. Gördi bəñzi sararmış, ⁶ dilbəndi boğazına keçmiş. Yoldaşlarını sorub, oğlan burada ⁷ soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

Qalqubanı yerindən durı ⁸ gəldiñ,
Yelisi qara Qazılıq atın butun bindiñ.
Arqurı ⁹ yatan ala dağlar ətəginə ava vardıñ.
Qara donlu kafirlərə ¹⁰ uğradıñmı?
Ala gözlü yigitlərin qırdırdıñmı?
Ağız-dildən bir qac ¹¹ kəlmə xəbər maña,
Qara başım qurban olsun, ağam, saña! – dedi.

Bəkil ¹² oğluna soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış; aydır:

Oğul, ay ¹³ oğul!
Qalqubanı yerimdən durı gəldim.

D242

Qara dağlar öñinə ¹ ava bindim.
Qara donlu kafirlərə uğramadım.
Ala gözlü yigitlərim ² qırdırmadım.
Sağdır-əsəndir yigitlərim,
oğul, qayurma!
Üç ³ gündür qoşluğum yox!
Oğul, at üzərindən məni qap, döşəgimə ⁴ çıxar”, – dedi.

Aslan əniği yenə aslandır; atası at üzərindən ⁵ qarvadı, tutdı döşəginə çıxardı. Cübbəsin üzərinə büridi. ⁶ Qapusın örttdi.

Bu yaña yigit bəglər gördilər kim, av bozılmış, hər ⁷ biri evlü evinə gəldi.

Bəkil beş gün oldı, divana çıqmadı. ⁸ Ayağının sınduğunu kimsəyə demədi. Bir gecə döşəgində ⁹ qatı-qatı iñlədi, ah etdi. Xatunı ayıtdı: “Bəg yigidim, qalaba¹⁰lıq yağı gəlsə, qayıtmaz idiñ. Butuña ala ox toxunsa, ¹¹ əgilməz idiñ. Kişi qoynında yatan halalına sirrin deməzmi olur? ¹² Nədir halıñ?” – dedi. Bəkil aydır: “Görklüm, atdan düşdüm, ayağım ¹³ sındı”, – dedi.

D243

Övrət əlin əlinə çaldı, qaravaşa söylədi. ¹ Qaravaş çıqub qapuçıya söylədi. Otuz iki dişdən ² çıxan bütün orduya yayıldı, “Bəkil atdan düşmüş, ³ ayağı sınımış” deyü.

Məgər kafirñ casusu vardı. Bu xəbəri ⁴ eşidüb vardı, təkür-rə xəbər verdi. Təkür aydır: “Qalqubanı ⁵ yerüñüzdən uru duruñ, yatur yerdə bəg Bəkili tutuñ! Ağ ⁶ əllərin qarusından bağlañ. Ğafillücə görklü başın kəsiñ. ⁷ Alca qanın yer yüzinə döküñ. Elin-günün çapıñ. Qızın-gəlinin ⁸ yesir ediñ!” – dedi.

Məgər Bəkiliñ də anda casusu hazırdı; ⁹ Bəkilə xəbər göndərdi. Aydır: “Baş yarağın eyləñ, üzəriñüzə ¹⁰ yağı gəlür”, – dedi. Bəkil yuqaru baqdı. “Gög ıraq, yer qatı”, – ¹¹ dedi. Oğ-lancuğın yanına gətürüb soylamış; görəlim, xanım, ¹² nə soylamış, aydır:

Oğul, oğul, ay oğul!
Qaranñuluca ¹³ gözlərim aydını oğul!
Güclü belim qüvvəti oğul!

D244

Gör ¹ axır nələr oldı,
nələr qopdı mənim başıma, – dedi.
Qalqubanı ² oğul, yerimdən durı gəldim.

Boynı sinsun Al ayğırı, butun ³ bindim.
Av avlayub, quş quşlayub gəzərkən buñaldı,
süricdi, ⁴ məni yerə çaldı.

Sağ oyluğum sındı.
Mənim qara başıma nələr ⁵ gəldi.
Qara-qara dağlardan xəbər aşmış,
Qanlı-qanlı sülardan ⁶ xəbər keçmiş,
Dəmir qapu Dərvəndindən xəbər varmış,
Alca ⁷ atlu Şöklü Məlik qatı pusmuş.
Pusduğundan qara dağlara ⁸ duman düşmüş,
“Yatduğu yerdə bəg Bəkili tutuñ”, – demiş,
⁹ “Qarusından ağ ɵllərin bağlañ”, – demiş.
“Qan alaca ordusını ¹⁰ çapıñ”, – demiş.
“Ağca yüzlü qızını-gəlinini yesir eylən”, – demiş.
¹¹ Qalqubanı oğul, yerindən durı gəlgi!
Yelisi qara Qazılıq ¹² atuñ butun bingil!
Arqurı yatan Ala dağı dünin aşğıl!
¹³ Ağ alınlu Bayındır xanıñ divanına
dünin varğıl!

D245

Ağız-dildən ¹ Bayındıra salam vergil!
Bəglər bəgi olan Qazanıñ ɵlin ɵpgil!
² “Ağ saqallu babam buñlu”, – degil!
“Əlbətdə və əlbətdə Qazan bəg
maña ³ yetişsün dedi”, – degil!
Gəlməz olsañ, məmləkət bozulub
xarab ⁴ olur,
Qızım-gəlinim ɵsir getdi, bəllü bilgil! – dedi.

Bu arada ⁵ oğlan babasına soylamış, görəlim, xanım, nə soy-
lamış, aydır:

Baba nə ⁶ söylərsən, nə aydarsan?
Bağrım ilə yüregim nə dağlarsan?
Qalqubanı ⁷ yerimdən durmağım çox,
Yelisi qara Qazılıq atıma binməgim ⁸ çox.
Arqubeli Ala dağı avlayuban aşmağım yoq.
Ağ ⁹ alınlu Bayındırın divanına varmağım yoq.

D246

Qazan kimdir? Mən anuñ ¹⁰ əlin öpməyim yoq.
Altundağı Al ayğırı maña vergil!
Qan ¹¹ dərlədi çapdırayım səniñ için.
Əgni bəg dəmür donuñ ¹² maña vergil
Yeni yaqa dikdirəyim səniñçün!
Qara polad uz ¹³ qılıcın maña vergil,
Ğafillücə başlar kəsım səniñçün!
Qarğu ¹ dalı süğünü maña vergil,
Köksindən ər sancayım səniñ ² için!
Ağ yələklü ötkün oxın maña vergil,
Ərdən ərə ³ keçürəyim səniñ için!
Ala gözlü üç yüz yigidiñ
maña ⁴ vergil yoldaşlığa,
Dini-Məhəmməd yolına
dürişəyim səniñçün! – dedi.

⁵ Bəkil aydır: “Öləyim ağzın için, oğul! Ola kim, mənim keçmiş günümü ⁶ aındırtmayasan”, – dedi. “Mərə, geyimim gətürün, oğlum geysün! Al ⁷ ayğırım gətürün, oğlum binsün! El ürkmədin oğlum meydana ⁸ varsun-girsün!” – dedi.

Oğlanı donatdılar. Atasıyla-⁹anasıyla gəldi görüşdi. Əllərin öpdü. Üç yüz ¹⁰ yigidi yanına biraqdı, meydana vardı.

Al ayğır qaçan kim ¹¹ yağı qoxusun alsa, ayağın yerə dögərdi, tozu gögə ¹² çıqardı.

D247

Kafirlər aydır: “Bu at Bəkiliñdir, biz qaçırız”. Təkür ¹³ aydır: “Mərə, oñat görüñ. Bu gələn Bəkil sə, sizdən öndən mən qaçaram”, – ¹ dedi.

Gözçi gözlədi. Gördi kim, at Bəkiliñ, Bəkil üzərində ² degil, amma bir quş dəklü oğlandır. Gəlüb təkürə xəbər ³ verdi. Aydır: “At, yaraq və işıq Bəkiliñ, Bəkil içində degil!” – ⁴ dedi. Təkür aydır: “Yüz adam seçilün, taraqa çatladıñ, oğlanı ⁵ qorquduñ. Oğlan quş yürəklü olur, meydana qor ⁶ qaçar”, – dedi.

Yüz kafir seçilüb oğlanın üzərinə gəlmiş. ⁷ Oğlana kafir soylamış, görəlim, nə soylamış, aydır:

Oğlan, ⁸ oğlan, ay oğlan,
Haramzada oğlan!
Altında Al ⁹ ayğırı arıq oğlan,

⁴ Altuñdağı Al ayğırı bilürüz Bəkiliñdir,

Bəkil qanı?

Qara polad ⁵ uz qılıcuñ Bəkilüñdür,

Bəkil qanı?

Əgnuñdağı dəməür donuñ ⁶ Bəkiliñdir,

Bəkil qanı?

Yanuñdağı yigitlər Bəkiliñdir,

Bəkil qanı?

Əgər ⁷ Bəkil bunda imiş isə,

Gecəyədəkin cəng edəydik,

Ağca tozlu ⁸ qatı yaylar dartışaydıq.

Ağ yeləklü ötkün oxlar ⁹ atışaydıq.

Sən Bəkilüñ nəsisən, oğlan,

degil mizə! – dedi.

D250 ¹⁰ Bəkil oğlu burada soylamış; görəlim, xanım, nə soylamış, aydır: ¹¹ “Mərə kafir, sən məni bilməzmisin? Ağ alınlu Bayındır xanuñ ¹² bəglərbəgisi Salur Qazan, qardaşı Qaragünə çapar yetdi. ¹³ Dönəbilməz Dülək Uran, Dözən oğlu Alp Rüstəm, Boz atlu ¹ Beyrək bəg Bəkilüñ evində içərlərdi, səndən casus gəldi. ² Altındağı Al ayğıra Bəkil məni bindirdi; qara polad uz ³ qılıcın qüvvət verdi; qarğu dalı sügüsin himmət verdi; ⁴ yanındağı üç yüz yigidin maña yoldaşlığa qoşdı. ⁵ Mən Bəkiliñ oğlıyam, mərə kafir! Bərü gəl, döğüşəlim!” – dedi.

D251 Kafir ⁶ təkür aydır: “Qatlan, mərə qavat oğlu, mən saña varayım! – dedi. ⁷ Altı pərlü gürzini ələ aldı, oğlanuñ üzərinə sürdi. ⁸ Oğlan qalqanını gürzə qarşu tutdı. Yuqarudan aşağı ⁹ kafir oğlanı qatı urdı. Qalqanını avatdı, tuğulqasını ¹⁰ yoğurdu, qapaqların sıyırdı, oğlanı alımadı. Gürzlə ¹¹ döğışdilər, qara polad uz qılıc ilə dartışdılar, sərpə–¹²sərpə meydanda qılıclaşdılar, çiginləri doğrandı, qılıc¹³ları avandı, bir-birin alımadı. Qarğu dalı sügülər ilə ¹ qırışdılar, meydanda buğa kibi süsəşdilər; köksləri dəlindi, ² sügüləri sındı, bir-birin alımadılar. At üzərindən ikisi ³ qarvaşdılar, dartışdılar. Kafirüñ güci ziyadə, oğlan zəbun ⁴ oldu. Allah Taalaya yalvarub soylamış, görəlim, necə soylamış, ⁵ aydır:

Dədəm Qorqud ⁵ gəlübən, şadlıq çaldı. Bu oğuznaməyi düzdi-qoşdı, ⁶ “Bəkil oğlu Əmraniñ olsun!” – dedi. Gəzilər başına ⁷ nə gəldügin söylədi:

Yum verəyin, xanım!
Yerlü qara dağların ⁸ yıqılmasun!
Kölgəlicə qaba ağacın kəsilməsün!
Allah verən ⁹ ümidin üzülməsün!
Günahınızı adı görklü Məhəmmədə ¹⁰ bağışlasun,
xanım, hey!!!

UŞUN QOCA OĞLI SƏGRƏK BOYINI ¹¹ BƏYAN EDƏR

Oğuz zamanında, Uşun qoca ¹² deyərlər*, bir kişi vardı. Ömründə iki oğlu vardı. Ulu ¹³ oğlının adı Əgrək idi. Bahadır, D254 dölü, yaxşı yigid ¹ idi. Bayındır xanın divanına qaçan istəsə varır-gəlür²di. Bəglərbəgi olan Qazan divanında buña heç qapu-baca ³ yoğdı. Bəgləri basub, Qazan öñində oturardı. Kimsəyə ⁴ iltifat eyləməzdi.

Məgər xanım, genə bir gün bəgləri basub ⁵ oturacaq Tərsu-zamış derlərdi, Oğuzda bir yigit ⁶ vardı, aydır: “Mərə Uşun qoca oğlu, bu oturan bəglər ⁷ hər biri oturduğu yeri qılıcıyla-ətmə-giylə alubdur. Mərə, sən ⁸ başımı kəsdin, qanımı tökdün, acımı doyurduñ, yalnızqımı ⁹ donatdın?!” – dedi.

Əgrək aydır: “Mərə Tərsuzamış, baş ¹⁰ kəsüb-qan tökmək hünərimdir?” – dedi. Aydır: “Bəli, hünəridir ¹¹ ya”.

Tərsuzamışın sözi Əgrəgə kar eylədi. Durdı, ¹² Qazan bəgdən aqın dilədi. Aqın verdi, çağırtdı. Aqınçı ¹³ dərildi. Üç D255 yüz say cidalu yigit bunun yanına cəm ¹ oldu. Meyxanədə beş gün yemə-içmə oldu. Andan Şiröküz ² ucından Gögcə dənizə dəkin el çarpdı. Ğalaba toyum oldu. ³ Yolu Əlincə qalasına uğramışdı. Qara təkür orada bir qorı ⁴ yapdırmışdı. Uçardan qaz, tavuq; yürürdən keyik, tavşan ⁵ bu hovlaya doldurub, Oğuz yigitlərinə bunu dam etmişdi.

Uşun ⁶ qoca oğlının bu qorıya uğradı. Qorunun qapusın ovatdılar. ⁷Sığın-keyik, qaz-tavuq qırdılar; yedilər-içdilər. At-larının ⁸ əyərlərin aldılar, geyimlərin çıxardılar.

Məgər Qara Təkürün casusu ⁹ vardı, bunları gördi. Gəlüb aydır: “Mərə, Oğuzdan ¹⁰ bir bölük atlı gəldi. Qorunun qapusın ovatdılar, atlarının ¹¹ əyərin alub, geyimlərin çıxardılar. Mərə, nə durarsız?” – dedi.

Altı ¹² yüz qara donlu kafir bunların üzərinə qoyuldılar. Yigitləri ¹³ qırdılar, Əgrəgi tutdılar. Əlincə qalasına zindana bıraqdılar.

---

* Katib “Ulaş oğlu Salur Qazan” yazmaq istəmişdir.

D256 ¹ Qara-qara dağlardan xəbər aşdı. Qanlu-qanlu sülalədən
xəbər ² keçdi. Qalın Oğuz ellərinə xəbər vardı. Uşun qocanın
³ ağ-ban evi önündə şivən qopdı. Qaza bənzər qızı-⁴gəlini ağ
çıqarub qara geydi. Uşun qoca “Oğul, oğul!” – deyü ağca ⁵
yüzlü anasıyla ağlaşdılar, bozlaşdılar.

İyögülü ulalur, ⁶ qabırqalı böyür. Məgər xanım, Uşun
qocanın kiçi oğlu Səgrək ⁷ eyü, bahadır, alp, dəlü yigit qopdı.
Bir gün yolu bir dərnəgə ⁸ uğradı, qondılar. Yemək-içmək et-
dilər. Səgrək məst oldı. ⁹ Dışra ayaq yolına çıqdı. Gördi kim,
öksüz oğlan bir ¹⁰ qız anı çəkişür. “Mərə, noldıñız?” deyü bir
şillə birinə, bir şillə ¹¹ birinə urdı. Əski donuñ biti, öksüz oğ-
lanın dili ¹² acı olur. Biri aydır: “Mərə, mizim öksüzligimiz
yetməzmi, bizi ¹³ niyə urarsan? Hünərin var isə, qardaşın

D257 Əlincə qalasında əsirdir, ¹ var, anı qurtar!” – dedi.

Səgrək ayıtdı: “Mərə, qardaşının adı ² nədir?” Ayıtdı:
“Əgrəkdir”. Ayıtdı imdi: “Əgrəgə Səgrək yaraşur, ³ qardaşım
sağmış, qayurmazam; qardaşsız Oğuzda durmazam. ⁴ Qaran-
nulu gözüm aydını qardaş!” deyü ağladı. İçəri – söhbətə ⁵ gir-
di. Dəstur dilədi. “Bəglər, xoş qaluñ!” – dedi. Atın ⁶ çəkildilər,
bindi. Çapdı, atasının evinə gəldi. Atından ⁷ endi. Anasının di-
lin aradı. Səgrək burada söyləmiş, ⁸ görəlim, xanım, nə soyla-
mış, aydır:

Qalqubanı, ana, yerimdən durdı

⁹ Yelisi qara Qazılıq atıma butun bindim.

Arqurı yatan Ala ¹⁰ dağ ətəginə vardım.

Qanlu Oğuz ellərində dərnək var imiş,

¹¹ anda vardım.

Yemək-içmək arasında

ağ-boz atlu bir çapar ¹⁰ gəldi.

Çoq zamanmış, “Əgrək” deyərlər*,

bir yigit tutsağmış.

¹³ Qadir Tañrı yol vermiş, çıqub gəlmiş.

D258 Ulu-kiçi qalmadı, ¹ ol yigidə qarşu getdi.

Ana, mən də varayınmı, nə dersin? – ² dedi.

Anası burada soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış. ³ Aydır:

Ağzın üçün öləyim, oğul!

Dilün üçün öləyim, oğul!

⁴ Qarşu yatan qara dağın yıqılmış idi,
yucaldı, axır!

Aqındılı ⁵ görklü suyuñ sovğulmuşdı,
çağladı, axır!

Qaba ağacda ⁶ dal-budağın qurumuşdı,
yaşarib-gögərdi, axır!

⁷ Qalın Oğuz bəgləri izinə varsa,
sən varğıl!

Ol yigidə ⁸ yetdügündə
ağ-boz atın üzərindən yerə engil!

Əl qavşırıb, ⁹ ol yigidə salam vergil!

Əlin öpüb, boynın quçğıl!

¹⁰ Qara dağım yüksəgi qardaş degil!

Nə durarsan, oğul, ¹¹ yortğıl! – dedi.

Oğlan anasına soylamış, görəlim, ¹² nə soylamış, aydır:

Ana, ağzın qurısun!

Ana, diliñ çürisün!

¹³ Mənim xud qardaşım varmış,
qayursam, olmaz!

D259

Qardaşsuz ¹ Oğuzda dursam, olmaz!

Ana haqqı Tañrı haqqı olmasaydı,

² Qara polad uz qılıcım tutaydım,

Ğafillücə görklü başın ³ kəsəydim,

Alca qanıñ yer yüzinə tökəydim,

Ana, zalım ana! – dedi.

⁴ Babası aydır: “Yañlış xəbərdir, oğul. Qaçan-gedən səniñ ağañ ⁵ degil, aydır. Ağ saqallı mən babañı ağlatmağıl! Qarıcıq olmuş ⁶ anañı bozlatmağıl!” – dedi. Oğlan burada soylamış, aydır:

⁷ Üç yüz altmış altı alp ava binsə,

Qanlı keyik üzərinə ⁸ qovğa qopsa,

Qardaşlu yigitlər qalqar-qopar olur.

Qardaşsız ⁹ miskin yigit əñsəsinə

yumruq toqunsa,

Ağlayuban dörd ¹⁰ yanına baqar olur.
Ala gözdən acı yaşın dökər olur...
Ala ¹¹ gözlü oğluñuzu görüncə
Bəg baba, xatun ana, əsən ¹² qaluñ! – dedi.

D260 Ata-ana “yañlış xəbərdir, getmə, oğul!” – dedilər. ¹³
Oğlan aydır: “Məni yolımdan ayırmañ! Ağam tutulan qalaya ¹
varmayınca, ağamıñ ölüsin-dirisin bilməyincə, öldisə, ² qanın
almayınca Qalın Oğuz elinə gəlməgim yox!” – dedi.

Ata-³ana ağlaşub, Qazana adam saldılar. “Oğlan qardaşın
⁴ aңdı gedər; bizə nə ögüt verərsən?” – dedilər. Qazan aydır:
⁵ “Ayağına ət tuşağın uruñ!” – dedi. Yavuqlusu vardı, ⁶ tez dü-
gün-diring etdilər. Atdan-ayğırdan, dəvədən buğra, ⁷
qoyundan qoç qırdırdılar.

Oğlanı gərdəgə qoydılar. Qızla ⁸ ikisi bir döşəgə çıqdılar.
Oğlan qılıcıñ çıxardı. ⁹ Qızla kəndü arasına bıraqdı. Qız aydır:
“Qılıcıñ geydir, yigit, ¹⁰ murad ver, murad al, sarılalım!” – de-
di. Oğlan aydır: “Mərə qavat ¹¹ qızı, mən qılıcıma doğrana-
yım, oxuma sancılayım! Oğlum doğmasun, ¹² doğarsa, on ya-
şına varmasun, ağamıñ yüzin görməyincə, ¹³ ölmüş isə, qanın
almayınca bu gərdəgə girərsəm!” – dedi.

D261 Uru ¹ durdı, tavladan bir şahbaz at çıxardı, əyərlədi, geyi-
min ² geydi. Dizcik, qarucıq bağlandı. Aydır: “Qız, sən maña
³ bir yıl baqğıl! Bir yildə gəlməzsəm, iki yıl baqğıl! İki yildə ⁴
gəlməzsəm, üç yıl baqğıl. Gəlməzsəm, ol vaqt mənim öldügi-
mi biləsən. ⁵ Ayğır atum boğazlayub, aşum vergil! Gözüñ kimi
tutarsa, ⁶ köñlüñ kimi seversə, ana varğıl!” – dedi. Qız burda
soylamış, ⁷ görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

Yigidim, mən saña bir yıl baqam.
⁸ Bir yildə gəlməzsəñ, iki yıl baqam.
İki yildə gəlməzsəñ, ⁹ üç-dört yıl baqam.
Dört yildə gəlməzsəñ, beş yıl, ¹⁰ altı yıl baqam.
Altı yol ayırdına çadır dikəm.
Gələndən-gedən¹¹dən xəbər soram.
Xeyir xəbər gətürənə at, don verəm,
qaftanlar ¹² geydürəm.

Şər xəbər gətürəniñ başın kəsəm.

Ərkəg siñəgi ¹³ üzərimə qondurmayam.

D262

Murad ver, murad al, andan get, yigidim! – ¹ dedi.

Oğlan aydır: “Mərə qavat qızı, ağam başına and ² içmişəm, dönməgim yox!” – dedi. Qız aydır: “Qədəmi qutsuz gəlin ³ deyincə, udsuz gəlin desünlər. Qayın atama, qayın anama aydayım”, – ⁴ dedi.

Soylamış, qız aydır:

Atamdan yegrək qayın ata!

Anamdan ⁵ yegrək qayın ana!

Qaytabanıñ buğrası ürkdı gedər,

⁶ Sarvanlar öñin aldı, döndөрөmөz.

Qaraquc ayğırınñ ürkdı, ⁷ gedər,

İlqıçılar öñin aldı, döndөрөmөz.

Ağayılñ qoçları ⁸ ürkdı, gedər,

Çoban öñin aldı, döndөрөmөz.

Ala ⁹ gözlü oğluñ qardaşını aındı, gedər,

Ağca yüzlü gəlinüñ ¹⁰ döndөрөmөz;

sizə məlum olsun! – dedi.

Ata-ana ah etdilər. ¹¹ Yerlərindən qalqdılar “oğul, getmə” deyü. Gördilər, çarə olmadı. ¹² “Əlbətdə, ol ağam tutulan qalaya varmayınca olmazam”, – dedi.

D263

¹³ Atası-anası: “Yort, oğul! Uğuruñ açuq olsun, ¹ sağ-əsən varub gələsən, gələcəgiñ varsa!” – dedilər. Atasınıñ-²anasınıñ əlin öpdı. Qaraquc atına sıçrayub bindi.

³ Dün qatdı, yort eylədi. Üç gün dünli-günli ⁴ yortdı. Dərəşam ucından keçdi, ol qardaşı tutılan ⁵ qorıya gəldi. Gördi kim, ilqıçı kafirlər yund güdərlər. Qılıc ⁶ çəküb altı kafir dəplədi, tovlanbaz urub yundları ⁷ ürkitdi. Gətürüb ol qorıya qoydı. Dün qatmış, ⁸ üç gün-dünli yortmış yigit, qaranñulu gözin ⁹ uyxu almış yigit, atınıñ çilbərini biləginə bağladı, yatdı-¹⁰uydu.

Məgər kafiriñ casusu vardı. Gəlib təkürə ¹¹ aydır: “Oğuzdan bir dəlü yigit gəldi. İlqıçıları öldürdi. ¹² Yundları ürkitdi, gətürüb qorıya qoydı” Təkür ¹³ aydır: “Yaraqlu altmış adam seçiñ, varsunlar, tutub gətürsünlər”, – ¹ dedi.

D264

Altmış yaraqlı adam seçdilər, vardılar. Nagahandan altmış² dəmir donlu kafir oğlanın üzərinə gəldilər. Geyim qılıcdısından,³ at çıxırməsindən (məgər yigit aygır binərdi), xanım, at⁴ qulağı sağ olur, çəkübəni oğlanı oyardı. Oğlan⁵ gördi kim, bir alay atlu gəlür, sıçradı. Adı görklü⁶ Məhəmmədə salavat gətürdi. Atına bindi. Qara donlu kafirə⁷ qılıc urdı. Basdı qalaya qoydı. Yenə uyxusun⁸ yeñməyüb, yerinə varub yatdı-uyıdı. Genə atınun⁹ çilbərin biləginə keçürdi.

Kafirlər, sağ olanları,¹⁰ qaçaraq təkürə gəldilər. Təkür aydır: “Tu yüzünüzə, altmış kişi!¹¹ Bir oğlanı tutamadınız!” – dedi. Bu kərrə yüz kafir¹² oğlanın üzərinə gəldilər. Aygır yenə oğlanı oyardı.¹³ Gördi, kafirlər alay bağlamış gəlirlər.

D265 Oğlan durdı,¹ atına bindi. Adı görklü Məhəmmədə salavat gətürdi. Kafirə² qılıc qoydı, basdı qalaya tıqadı. Atını döndərdi.³ Genə mənzilinə gəldi. Uyxusun yeñmədi, gerü yatdı-uyıdı.⁴ Atının çilbərin yenə biləginə keçürdi. Bu kərrə at oğlanın⁵ biləgindən boşandı, qaçdı.

Kafirlər yenə təkürə gəldilər.⁶ Təkür aydır: “Bu qatla üç yüz varın!” – dedi.

Kafirlər aydır: “Varmazuz,⁷ kökümüz kəsər, həpümüz qırar!” – dedilər. Təkür aydır: “Ya necə eyləmək gərək?⁸ Varın, ol tutsaq yigidi çıxarın-gətürün. Dəpəgən köbini⁹ süsəgən yırtar. At verin, don verin!” – dedi.

Gəldilər. Əgrəgə¹⁰ ayıtdılar: “Yigit, saña təkür himmət eylədi. Şunda bir dəlü yigit¹¹ yolçının-yolıqçının, çobanın-çolığın ətməgin alur.¹² Tut ol dəlüyi öldür, səni qoyu verəlim, var-get!” – dedilər.¹³ “Xoş ola!” – dedi. Əgrəgi zindandan çıqardılar. Saçı-¹ saqalını yüldilər. Bir at, bir qılıc verdilər. Üç yüz kafir² aña yoldaşlığa verdilər. Oğlanın üzərinə gəldilər. Üç³ yüz kafir geñ yerdə durdılar.

D266

Əgrək aydır: “Qanı ol dəlü yigit?”.⁴ İraqdan göstərdilər. Əgrək aydır: “Gölün varalım,⁵ turalım!” Kafirlər aydır: “Təkürdən buyruq saña oldı, sən var!” –⁶ dedilər. Əgrək aydır: “Uşda uyur, gölün varalım!” – dedi.⁷ Kafirlər aydır: “Hay, nə uymaq, qoltuğu altından baqar, qalqar, bizə⁸ geñ yazuyı dar göstərər”, – dedi. Aydır: “İmdi mən varayım,⁹ əlin-ayağın bağlayayım, andan siz gələsiz”, – dedi. Sıçradı, kafirlər¹⁰ arasından çıxdı. At sürüb, bu yigidi üzərinə gəldi.¹¹ Atından

D267 endi, çilbərini bir dala ilişdirdi. Baqdı gördi kim, ¹² ayuñ on dördinə bənzər bir məhbub, ala gözlü gənc yigit burçuq-¹³burçuq dərləmiş, uyur. Gələndən-gedəndən xəbəri yox. Dolandı, ¹ başı ucına gəldi. Gördi kim, belində qopuzu var. Çıqarub, ² əlinə aldı. Soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış, aydır:

Qalqubanı yerindən ³ duran yigit,
Yelisi qara Qazlıq atın butun binən,
Arqubeli ⁴ Ala dağdan dünin aşan,
Aqındılı görkli suyu dəlüb ⁵ keçən,
Qarıplığa gələn yaturmı olur?
Bənciləyin qarısından ağ ɵllərən ⁶ bağladuban,
doñuz damında yaturmı olur?
Ağ saqallu babasını, ⁷ ağ birçəklü anasını
ağladuban bozladurmı olur?
Niyə yatarsan, ⁸ yigit?
Ğafil olma, görklü başın qaldır, yigit!
Ala gözün açğıl, ⁹ yigit!
Qadir verən dadlu canın uyxu almış,
Yigit, qarısından ¹⁰ qollarını bağlatmağıl!
Ağ saqallu babañı, qarıcıq anañı ağlatmağıl!
¹¹ Nə yigitsən, Qalın Oğuz elindən gələn yigit?
Yaradan haqqıyçun ¹² durı gəlğil!
Dörd yanını kafir bağladı, bəllü bilgil! – dedi.

D268   ¹³ Oğlan sərmərdi uru durdı. Qılıncınıñ belçağına yabışdı ¹
kim, bunu çırpı, gördi kim, əlində qopuz var. Aydır: “Mərə
kafir, dədəm Qorqud ² qopuzı hörmətinə çalmadım, – dedi, –
əgər əlində qopuz olmasaydı, ³ ağam başıyçun, səni iki para
qılurdum”, – dedi. Çəkdi qopuzı ⁴ əlindən aldı oğlan burada.
Soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış:

⁵ Alan sabah yerindən durduğum qardaş üçün.
Ağ-boz atlar yorultmuşam ⁶ qardaş üçün.
Qalañızda tutsaq varmıdır, kafir, degil maña?
⁷ Qara başım qurban olsun, kafir, saña! – dedi.

Ulu qardaşı Əgrək ⁸ burada soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış. Aydır:

Ağzın için ⁹ öləyim, qardaş!
Dilün için öləyim, qardaş!
Qalarda-qoparda ¹⁰ yeriñ sorar olsam, nə yerdir?
Qara gərdun içində yol arasañ,
¹¹ azsañ, umuñ nədir?
Qaba ələm götürən xanlar kim?
Çovğa günü ¹² öñdin dəpən alpiñuz kim?
Yigit, səniñ babañ kim?
Alp ər ərden ¹³ adın yaşımaq eyib olur,
adıñ nədir, yigit? – dedi.

D269 Bir dəxi ¹ soylamış, aydır:

Qaytabanım güdəndə sarvanımmısan?
Qaragücim güdəndə ² ılıçımmısan?
Ağayılım güdəndə çobanımmısan?
Qulağında şırşıyan ³ naibimmisən?
Beşikdə qoyub getdigim qardaşcığımmısan?
Yigit, ⁴ degil maña!
Qara başım qurban olsun bu gün saña! – dedi.

Səgrək ⁵ burada ulu qardaşına soyladı. Aydır:

Qara gərdun içində ⁶ yol azsam,
umum, – Allah!
Qaba ələm götürən xanımız, – Bayındır xan!
Qırış ⁷ günü öñdin dəpər alpımız, – Salur Qazan!
Babam adın sorarsañ, – Uşun ⁸ qoca!
Mənim adım sorar olsañ, – Səgrək!
Qardaşım varmış, adı ⁸ Əgrək! – dedi.

Bir dəxi soyladı, aydır:

Qaytabanda güdəndə sarvanıñam.
¹⁰ Qaraquçıñ güdəndə ılıçıñam.
Beşikdə qoyub getdigiñ qardaşıñam, – ¹¹ dedi.

Ulu qardaşı Əgrək burada soylamış, görəlim, xanım, necə ¹² soylamış, aydır:

D270 Ağzın için öləyim, qardaş!
Dilün için öləyim, ¹³ qardaş!
Ərmi olduñ, yigitmi olduñ, qardaş!
Qəribliğa qardaşın ¹ istəyü
sənmi gəldiñ, qardaş!

Qalqubanı iki qardaş quca-²quca görüşdilər. Əgrək kiçi qardaşın boynun öpdü. ³ Səgrək daxı ağasının əlin öpdü.

Qanlu kafir əlindən qardaşuğun dartub ¹¹ aldı. Ağ saqallu babasına mustəci göndərdi. “Babam maña qarşı ¹² gəlsün!” – dedi.

Dədəm Qorqud⁹ gəlübən boy boyladı, soy soyladı:

**SALUR QAZAN ¹³ TUTSAQ OLUB OĞLI URUZ
ÇIQARDIĞI BOYI ¹ BƏYAN EDƏR**

D272

Məgər xanım, Tırabuzan təküri bəglər bəgi ² olan xan Qazana bir şahin göndərmişdi. Bir gecə yeyüb ³ oturarkən şahin-çibasına aydır: “Mərə, sabah şahinləri ⁴ al, xəlvətcə ava binəlim!” – dedi.

Erkən bindilər, av yerinə vardılar. ⁵ Gördilər, bir süri qaz oturur. Qazan şahini saldı, ⁶ alımadı. Şahin pərvaza ağdı. Gözlədilər, şahin Tumanın ⁷ qalasına endi. Qazan gəyət səxt oldu.

Şahiniñ ardına ⁸ düşdi, dərə-dəpə aşdı. Kafir elinə gəldi. Gedərkən Qazanın ⁹ qaranlıqlı gözüni uyxu aldı. Bəglər aytdılar: “Xanım, dönəlim!” ¹⁰ Qazan aydır: “Birəz dəxi ilərü varalım!” – dedi.

Baqdı, bir qala ¹¹ gördi. Aydır: “Bəglər, gəliñ yatalum!” – dedi.

Qazanı küçicik ¹² ölüm tutdı, uyudu. Məgər xanım, Oğuz bəgləri yedi gün ¹³ uyurdu. Anuñçun “küçicik ölüm” derlərdi.

D273 Məgər ol ¹ gün Tumanın qalasının təküri ava binmişdi. Casus ² gəldi, aydır: “Bir bölük atlu gəldi, içində bəgləri yatdı-³uyudu”. Təkür adam saldı, “Kim idügin bilün!” – dedi.

Gələnlər ⁴ bildi kim, bunlar Oğuz ərənlərindəndir. Gəlib təkürə xəbər verdilər. ⁵ Təkür dəxi haman çərisini dərdi, bunların üzərinə gəldi. ⁶ Qazanın bəgləri baqdılar, gördilər kim, yağı gəlür, aytdılar: “Qazanı ⁷ birağur gedərsəvüz, evində bizi qovarlar. Yegreği budur ki, ⁸ bunda qırılavuz!” – dedilər. Kafiri qarşuladılar, cəng etdilər. ⁹ Qazanın üzərinə yigirmi beş bəgini şəhid etdilər. Qazanın üzərinə ¹⁰ düşdilər. Uyuduğı yerdə tutdılar. Əlin-ayağın bərk bağladılar, ¹¹ bir ərəbəyə yüklətdilər. Ərəbəyə möhkəm orğanla sardılar. Ərəbəyi çəkdilər, ¹² yürüyü verdilər.

D274 Gedərkən ərəbə qıncırdısından Qazan oyandı, ¹³ gərindi, bu əlindəki orğanları həb qırdı. Ərəbəniñ ¹ üzərinə oturdı. Əlin əlinə çaldı, qas-qas güldi. ² Kafirilər aydırlar ki, “gülürsən?!” Qazan aydır: “Mərə kafirlər, bu ərəbəyi ³ beşigim sandım. Sizi yamrı-yumrı dadım-dayəm sandım”, – ⁴ dedi.

Helə Qazanı gətürdilər, Tumanın qalasında bir quyuya ⁵ bıraqdılar. Quyunun ağzına bir dəgirman daşı qodılar. Yemə-gini-suyını ⁶ dəgirmən daşı dəlügindən verərlərdi.

Bir gün təkürün övrəti ⁷ aydır: “Varayın, Qazanı görəyin, nə hallu kişidir, bunca adamlara ⁸ zərb urarmış?!” – dedi. Xatun gəlib zindançıya qapuyı açdırdı. ⁹ Çağırdı, aydır: “Qazan bəg, nədir halın? Dirliğin yer altındamı ¹⁰ xoşdur, yoxsa yer yüzündəmi xoşdur? Həm şimdi nə yersən, ¹¹ nə içərsən və nəyə binərsən?” – dedi. Qazan aydır: “Ölülərinə aş verdigni ¹² vaqt əllərindən aluram. Həm ölülərinizi yorğasın binərəm, kahillərin ¹³ yedərəm”, – dedi. Təkür övrəti aydır: “Diniñ için, Qazan bəg, ¹ yedi yaşında bir qızçuğazım ölmüşdür, kərəm eylə, aña, binmə!” – ² dedi.

Qazan aydır: “Ölülərinizdə andan yorğa yoqdur, həp ³ aña binərəm!” – dedi. Övrət aydır: “Vay, səniñ əlüñdən nə yer ⁴ yüzində dirimiz və nə yer altında ölümüz qurtulurmuş!” – dedi. ⁵ Gəldi, təkürə aydır: “Kərəm eylə, ol tatari quyudan çıxar. ⁶ Qızıcığazın belini üzər, yer altında qızçuğazıma binərmiş. ⁷ Qalan ölülərimizi cəm edərmış, həm ölülərimiz için verdüğimiz ⁸ aşı əllərindən çəküb, alub yer imiş. Anuñ əlindən nə ölümüz, nə ⁹ dirimiz qurtulurmuş! Diniñ eşqinə, ol əri quyudan çıxar”, – ¹⁰ dedi.

Təkür bəglərini cəm eylədi. Aydır: “Gəlüñ Qazanı quyudan ¹¹ çıxaruñ, bizi ögsün, Oğuzı sındırsun. Andan sonra ¹² şərt eyləsün, bizim elümüzə yağılığa gəlməyə”, – dedi.

Vardılar, ¹³ Qazanı quyudan çıxarub gətürdilər. Aytdılar: D276 “And iç kim, ¹ bizim elümüzə yağılığa gəlməyəsən. Həm bizi ög, Oğuzı sındırğıl, ² səni qoyu verəlim, var-get!” – dedilər. Qazan aydır: “Vallah, billah, ³ doğru yolu görər ikən əgri yoldan gəlməyəyin!” – dedi. Aytdılar: ⁴ “Vallah, Qazan eyü and içdi”, – dedilər. “İmdi Qazan bəg, di, ⁵ bizi ög!” – dedilər. Qazan aydır: “Mən yer yüzində adam ögməzin. ⁶ Bir adam gətürün, binəyim, sizi ögəyim!” – dedi. Vardılar, bir ər kafir ⁷ gətürdilər. “Bir əyər, bir uyan” – dedi, gətürdilər. Kafirin arxasına ⁸ əyər saldı, ağzına uyan urdı. Qolanını çəkdi, sıçradı, ⁹ arqasına bindi. Ökcəsin ökcəsinə qaqdı, qapurgasını ¹⁰ qarnına qavşurdu. Uyanın çəkdi, ağzın ayırdı, kafiri ¹¹ öldürdi. Çökdi,

üzərinə oturdu. Aydır: “Mərə kafirlər, ¹² qopuzum gətürün, si-
zi ögəyin!” – dedi. Vardılar, qopuzu ¹³ gətürdilər.

D277   ¹ Əlinə alub, burada soylamış, görəlim, xanım, nə soylamış,
aydır:

Biñ-biñ ərđən yağı gördümsə, “oyunum” dedim.

Yigirmi ² biñ ər yağı gördümsə, yiləmədim.

Otuz biñ ər yağı gördümsə, ³ ota saydım.

Qırq biñ ər yağı gördümsə, qıya baqđım.

Əlli ⁴ biñ ər gördümsə, əl vermədim.

Altmış biñ ər gördümsə, aytışmadım.

⁵ Səksən biñ ər gördümsə, səksənmədim.

Doqsan biñ yağı ⁶ gördümsə, donanmadım.

Yüz biñ ər gördümsə, yüzüm dönmədim.

⁷ Yüzi dönməz qılıcum ələ aldım.

Məhəmmədiñ dini eşqinə qılıc urdım.

⁸ Ağ meydanda yumrı başı topca kəsdim.

Anda dəxi “ərəm-bəgəm” ⁹ deyü ögünmədim.

Ögünən ərənləri xoş görmədim!

Əlüñə girmiş ¹⁰ ikən, mərə kafir, öldür məni,

Qara qılıcıñ sal boynuma, kəs başım.

¹¹ Qılıcıñdan saparım yoq!

Kəndü əslim, kəndü köküm sımağım yoq! – dedi.

¹² Bir soy dəxi soylamış, aydır:

Yüksək-yüksək qara dağdan ¹³ daş yuvalansa,

Qaba ökcəm-oyluğum qarşu tutan Qazan ər idim.

D278   ¹ Firon şişlər yükəlib yerdən çıqsa,

Qaba ökcəmlə pərçin ² qılan Qazan ər idim.

Qaba-qaba bəglər oğlu govğa qılsa,

Qamçı ³ salub tökdürən Qazan ər idim.

Yuca dağları duman ⁴ dursa,

qara pusarıq dolı qopsa,

Qaraqucumuñ qulağı ⁵ görünməz olsa,

Qayı ərən qılağuzsız yol yañılsa,

Qılağuzsız ⁶ yol başaran Qazan ər idim.

Yedi başlu əjdərhaya yetüb ⁷ vardım.

Bir torba saman döşəkli,
⁶ Yarım kərpic yasdıqlı,
 Yonma ağac tañrılı.
 Köpəgim kafir,
 Oğuzı ⁷ görərkən səni ögməgim yox!
 Andan öldürərsəñ, mərə kafir, öldür ⁸ məni,
 Öldürməzsəñ, Qadir qorsa,
 öldürəyim, kafir, səni! – ⁹ dedi.

Kafirələr aydır: “Bu bizi ögmədi. Gəlün, bunı öldürəlim!”
 – ¹⁰ dedilər. Kafir bəgləri dəridilər, gəldilər. Yenə ayıtdılar:
 “Bunuñ ¹¹ oğlu var, qardaşı var; bunı öldürmək olmaz”, –
 dedilər. ¹² Gətürdilər, doñuz damına həbsə saldılar.

D282 At ayağı külük, ¹³ ozan dili çevik olur. Qazanın ölüsini –
 dirisini kimsə ¹ bilmədi.

Məgər, xanım, Qazanın bir oğlancığı vardı; böyüdi, ²
 yigiticik oldu. Bir gün ata binüb divana gəlürkən bir kişi ³ aydır:
 “Məgər sən xan Qazanın oğlu degilsən?” – dedi. Uruz ⁴ qaqudı,
 aydır: “Mərə qavat, mənim babam Bayındır xan degilmidir?”
⁵ Ayıtdı: “Yox, ol, anañın babasıdır, səniñ dədəñdir”. Uruz:
 “Mərə, ⁶ ya bənim babam ölümüdür, dirimidir?” – dedi. Ayıtdı:
 “Diridir, ⁷ Tumanın qalasında tutsaqlıdır”, – dedi. Böylə digəc
 oğlan ⁸ ağladı, məlul oldu, atını qayıtdı; gerü döndü, ⁹ anasına
 gəldi. Burada anasına soylamış, görəlim, xanım, ¹⁰ nə soyla-
 mış, aydır:

Mərə ana, mən xan oğlu degilmişəm.
 Xan ¹¹ Qazan oğlu imişəm.
 Mərə qavat qızı, muni maña neçün diməzdin?
¹² Ana haqqı Tañrı haqqı degilmişsə,
 Qara polad uz qılıcum ¹³ dartaydım,
 Gəfillicə görklü başın kəsəydim,
 D283 Alca qanıñ ¹ yer yüzinə dökəydim, – dedi.

Anası ağladı, aydır: “Oğul, babañ ² sağdır, amma söylə-
 məyə qorxudum, kafirə varasan, kəndözünü ³ urasan həlak
 olasan. Anuñcun saña diməzdim, canım, oğul, – ⁴ dedi, – am-
 ma əmmiñə adam sal, gəlsün; görəlim, nə der”, – dedi.

⁵ Adam saldı, əmmisini oxudu. Gəldi. Uruz aydır: “Mən babam ⁶ tutsaq olduğu qalaya gedirəm”. İttifaqla danışıq qıldılar. Cəmi ⁷ bəglərə xəbər oldu: “Uruz babasına gedər, yarağla gəlün!” – dedilər.

⁸ Ləşkər dəridi, gəldi. Alp Uruz çadırların açdırdı, ⁹ cəb-bəxanasın yüklətdi. Qaragünə çəribaşı oldu. Borı ¹⁰ ağardıb köçdilər. Yola girdilər.

Yol üzərində kafiriñ Ayasofyası ¹¹ vardı. Keşişlər bəklərdi. Ğayət sarb kəlisaydı. ¹² Atndan enüb, tacir donın geydilər. Bazirgan surətində ¹³ qatır-dövə çəkildilər, gəldilər.

D284   Kafirlər gördilər, gələnlər tacirə ¹ bəñzəməz; qaçdılar, qalaya girdilər, qapuların yapdılar. Bürcə çıxub ² “Kim-lərsiz?” dedilər. Bunlar ayıtdı: “Bazirganlarız”, – dedilər.

Kafirlər ³ “yalan söylərsiz” deyü daşa tutdılar. Uruz atndan endi, ⁴ aydır: “Hay, atamıñ altun qədəhindən şərab içən, məni sevən ⁵ atndan ensün! Bunuñ qapusına birər gürz uralım!” – dedi. On ⁶ altı yigit sıçrayub atndan endilər. Qalqan yapındılar. Gürzlərin ⁷ umuzlarına urdılar, qapuya gəldilər; birər gürz urub qapuyı ⁸ ovatdılar, içəri girdilər. Bulduqları kafiri qırdılar. Dil ⁹ çıxartmadılar. Malını yağmaladılar. Çəri üzərinə gəldilər, qondılar.

¹⁰ Məgər bir sığırtmacları vardı. Gördi kim, qalayı aldılar.

Qaçdı ¹¹ təkürə vardı, Ayasofya alunduğun xəbər verdi. “Nə oturarsız, ¹² üzəriñizə yağı gəldi, başıñız yarağın görüñ!” – dedi.

D285   Təkür ¹³ bəgləri cəm eylədi. “Bunlarla nə müdara qılalum?” – dedi. Bəglər ayıtdılar: ¹ “Bunuñ müdarası oldur kim, Qazanı çıxaravuz, anlara bərabər edövüz”. ² Bu sözi məsləhət gördilər. Vardılar, Qazanı çıxarub, ³ təkür öñinə gətürdilər. Təkür aydır: “Qazan bəg, üzərimizə yağı gəldi. ⁴ Bu yağıyı üzərimizdən ayırsansañ, səni qoyu verəlim! – dedilər. Həm ⁵ xəraca müti olalım. Sən dəxi and iç kim, bu bizim elə yağılığa ⁶ gəlməyəsən”, – dedilər. Qazan aydır: “Vallah, billah, doğru yolu görərkən ⁷ əgri yoldan gəlməyəlim!” – dedi. Kafirlər “Qazan eyü and içdi” deyü ⁸ sevindilər. Təkür çərisin dəvşürüb meydana gəldi. Çadır ⁹ tikdirdi. Kafir ləşkəri Qazanıñ üzərinə yığıldı. Qazana ¹⁰ geyim gətürdilər. Qılıc və sügü və çəmaq və sair cəng alətin ¹¹ geydirüb donatdılar.

cını dartdı, babasının üzərinə at saldı. ⁸ Durundurmadı, çigninə qılıc endirdi. Geyimini kəsdi, omuzına ⁹ dörd parmaq dəklü zəxm urdı. Alca qanı şorladı, ¹⁰ qoynına endi.

Uruz genə döndi ki, bir dəxi çala, Qazan ¹¹ burada çağırıb oğlına soylar, görəlim, xanım, nə soylar. ¹² Aydır:

Qara dağım yüksəgi oğul!
Qaranñulu gözlərim ¹³ aydını oğul!
Alpım Uruz, aslanım Uruz,
Ağ saqallu ¹ babaña qıyma, oğul! – dedi.

D290

Uruzuñ şəfqət damarları qaynadı. ² Qara qıyma gözləri qan-yaş doldı. Atndan yerə endi, atasınıñ ³ əlin öpdı. Qazan dəxi axtarıldı, yerə endi. Oğlınıñ ⁴ boynın öpdı. Bəglər Qazanla oğlınıñ üzərinə at saldılar. ⁵ Çevrə aldılar. Cəmisi atndan enüb, Qazanın əlin öpdilər. ⁶ Yürüyübən kafirə at saldılar, qılıc urdılar. Dərələrdə, ⁷ dəpələrdə kafirə qırğun girdi. Qalayı aldılar. Kəlisasın yıqub ⁸ məscid yaptılar. Qanlı kafir əlindən babasını dartub aldı.

⁹ Qalın Oğuz elinə gəlüb çıqdı. Ağca yüzli anasına muştçı ¹⁰ saldı. Qaza bəñzər qızı-gəlini Qazana qarşu gəlüb, əlin ¹¹ öpdilər, ayağına düşdilər.

Qazan görklü çəmənə çadır otaq ¹² dikdirdi. Yedi gün yedi gecə toy-düğün edüb, yemə-¹⁵ içmə oldı. Dədəm Qorqud gəl-di, qopuz çaldı; ğazi ərənlər ¹ başına nə gəldügin söylədi:

D291

Qanı ögdüğümüz bəg ərənlər,
Dünya ² mənim deyənlər?
Əcəl aldı, yer gizlədi.
Fani dünya kimə qaldı?
³ Gəlimlü-gedimlü dünya!
Soñ ucu ölümlü dünya!
Ölüm vaqtı ⁴ gəldüğündə arı imandan ayırmasun!
Qadir səni namərdə möhtac ⁵ etməsün!
Beş kəlmə dua qıldıq, qəbul olsun!
“Amin! Amin!” ⁶ deyənlər didar görsün!
Günahınızı adı görklü Məhəmməd ⁷ Mustafa
hörmətinə bağışlasun! Xanım, hey!

164

Mərə qavat,
Qalqubanı Qazan xan yerindən ¹¹ durı gəldi.
Ala dağda çadırın-otağın dikdi.
Üç ¹² yüz altmış altı alp ərənlər
yanına yığnaq oldı.

D294

sınyu gəldim.

Qalqub “Xoş qal!” deyüb ³ getdi.

D295

Aruz aydır: “Bəglər, ³ ya siz nə dersiz?” Bəglər aydır: “Nə deyülüm? Çün sən Qazana düşməən olduñ, ⁴ biz də düşməñiz”, – dedilər.

Aruz araya Mühəf gətirdi. Həb bəglər ⁵ əl urub and içdilər. “Səniñ dostuñə dost və düşmənuñə ⁶ düşmənuz”, – dedilər. Aruz cümlə bəgləri xələtlədi, döndi aydır: “Bəglər, ⁷ Beyrək bizdən qız almışdır, güyөгүmүzdür; amma Qazanın inadır. ⁸ Gəlsün, bizi Qazanla barışdırsun. Deyəlim, gətürəlim; bizə müti ⁹ olursa, xoş! Olmaz isə, bən saqalını tutayın,

siz qılıc ¹⁰ aşuruñ, paralañ! Aradan Beyrəgi götürəlim. Andan soñra Qazan ilə ¹¹ işümüz xeyir ola!” – dedi.

Beyrəgə kağıd göndərdilər. Beyrək oda¹²sında yigitlərlə yeyüb-içirdi. Aruzdan adam gəldi, salam ¹³ verdi.

D296 Beyrək əleyk aldı. Ayıtdı: “Xanım Aruz sizə salam ¹ aydar. Kərəm etsün, Beyrək gəlsün, Qazanla bizi barışdırısun!” ² – der. Beyrək “Xoş ola!” dedi. Atın çəkdlər, bindi. Qırq yigidlə ³ Aruzuñ evinə gəldi. Daş Oğuz bəgləri oturarkən girib salam ⁴ verdi. Beyrəgə Aruz aydır: “Bilürmisən, səni niyə qağırdıq?” Beyrək ⁵ aydır: “Niyə qağırdınız?” Aruz aydır: “Həb şol oturan bəglər Qazana ⁶ asi olduq, and içdik”. Müshəf gətürdilər, “Sən dəxi and iç!” – ⁷ dedilər. “Qazana mən asi olmazam” deyü and içdi. Soyladı, ⁸ aydır:

Mən Qazanın nemətini çox yemişəm,

Bilməzsəm, gözümə dursun!

⁹ Qaraqucda Qazılıq atına çox yılmışəm.

Bilməzsəm, maña, tabut olsun!

¹⁰ Yaxşı qaftanların çox geymişəm,

Bilməzsəm, kəfənim olsun!

Ala bargah ¹¹ otağına çox girmişəm,

Bilməzsəm, maña zindan olsun!

Mən Qazandan ¹² dönməzəm, bəllü bilgil! – dedi.

Aruz qağıdı, qarvayub Beyrəgin saqalını tutdı. Bəglər ¹³ Beyrəgə qıyamadı.

D297 Beyrək Aruz qağıduğun burada bildi. Soylamış, ¹ aydır:

Aruz, maña bu işi edəcəgin bilsəydim,

Qaraqucda Qazılıq ² atuma binərdim!

Əgni bərk dəmür donum geyərdim!

Qara polad uz qılıcım ³ belümə bağlardım!

Alın-başa qunt işuğum urardım!

Qarğu dalı ⁴ altmış tutam sügümi

ələmə alurdım.

Ala gözlü bəgləri yanıma ⁵ salırdım!

Qavat, mən bu işi duysam,

⁶ Aldayuban ər tutmaq övrət işidir,
Övrətiñdənmi ögrəndiñ, sən ⁷ bu işi, qavat?! – dedi.

D298

Beyrək ³ burada soyladı, aydır:
Yigitlərim, yerüñüzdən uru duruñ,
⁴ Ağ-boz atumuñ quyruğunu kəsiñ,
Arqubeli Ala dağdan ⁵ dünin aşuñ,
Aqındılı görkli suyu dölüb keçüñ.
Qazanın ⁶ divanına çapub varıñ.
Ağ çıxarib qara geyüñ.
“Sən sağ ol, ⁷ Beyrək öldi” deyüñ.

D299

Yigitlərim, ² Aruz oğlu Basat gəlmədin,
Elim-günüm çapılmadı,
Qaytabanda ³ dövələrim bozlatmadın,
Qaraqucda Qazılıq atım kişnətmədin,

Ağca ⁴ qoyunlarım mənrişmədin.
 Ağca yüzlü qızım-gəlinüm əkşəşmədin,
 Ağca ⁵ yüzli görklimi Aruz oğlu Basat
 gələb almadın,
 Elüm-günüm ⁶ çapmadın,
 Qazan maña yetişsün,
 Mənim qanım Aruza qomasun.
 Ağca ⁷ yüzlü görklümi oğlına alı versün.
 Axirət haqqını halal etsün.
⁸ Beyrək padşahlar padşahı Haqqa vasil oldı,
 bəllü bilsün! – ⁹ dedi.

D300   Beyrəğin babasına-anasına xəbər oldı. Ağ evi-eşigində ¹⁰ şivən qopdı. Qaza bənzər qızı-gəlini ağ çıxardı, ¹¹ qara geydi. Ağ-boz atının quyruğunu kəsdilər. Qırq-əlli yigit ¹² qara geyüb-gög sarındılar. Qazan bəgə gəldilər, sarıqların yerə ¹³ urdılar. “Beyrək!” deyü çox ağladılar. Qazanın əlin öpdilər. ¹ “Sən sağ ol, Beyrək öldi!” – dedilər. Namərd dayıñ al ey-ləmiş. ² Oquyuban bizi aldılar. Vardıq, Daş Oğuz bəgləri sizə ³ asi olmuşlar, bilmədik. Müshəf gətürdilər; biz Qazana asi ⁴ olduq, sən dəxi bizə müti ol! – dedilər. And içdilər. Beyrək ⁵ ötməgün basmadı. Anlara müti olmadı. Dayıñ namərd Aruz ⁶ qağıdı, Beyrəgi oturduğu yerdə qılıcladı. Bir oyluğın düşürdi. ⁷ “Sən sağ ol, xanım, Beyrək Haqqa vasil oldı; mənim qanım Aruza ⁸ qomasun”, – dedi, – dedilər.

Qazan bu xəbəri eşitdi. Dəstmalın ⁹ əlinə alub ökür-ökür ağladı. Divanda zarlıq qıldı. Həp ¹⁰ anda olan bəglər ağlaş-dılar. Qazan vardı, odasına girdi; ¹¹ yedi gün divana çıqmadı, ağladı oturdu.

D301   Bəglər yığıldı, ¹² divana gəldi. Qazanın qardaşı Qaragünə aydır: “Qılbaş, var ¹³ ayıt, ağam Qazan gəlsün-çıqsun; bir yi-gid səniñ ucuñdan ¹ aramızdan əksildi. Həm vəsiyyətlər etmiş, “Mənim qanım qomayasan, ² alasan” – demiş. Varalım, düş-məni haqlayalum, di!” – dedi. Qılbaş ³ aydır: “Sən qarın-daşısən, sən var!” – dedi.

Əlhasil, ikisi bilə ⁴ vardılar. Qazanın odasına girdilər. Sa-lam verdilər. “Sən sağ ol, ⁵ xanım, – dedilər. – Bir yigit ara-

mızdan əksildi, səniñ yoluñda baş ⁶ verdi. Derəm, qanın alalm; həm sizə ısmarlamış, “mənim qanım alsun” demiş. ⁷ Ağlamaqla nəsnəmi olur? Durı gəl yuqarı” – dedilər.

Qazan aydır: ⁸ “Məsləhətdir. Tez cəbbəxanayı yüklətsünlər. Həp bəglər həp binsünlər!” ⁹ dedi.

Cəmi bəglər bindi; Qazanın Qoñur atın çəkдилər, bindi. Borı ¹⁰ çalındı, kos uruldu. Gecə–gündüz demədilər, yortma oldı.

D302 ¹¹ Aruza və cəmi Daş Oğuz bəglərinə xəbər oldı. “İşdə, Qazan gəldi”, ¹² dedilər. Anlar dəxi çəri dərüb, borı ağardan Qazana qarşı gəldilər. ¹³ Üç Oq, Boz Oq qarşılaşdılar. Aruz aydır: “Mənim İç Oğuzda ¹ qırımım Qazan olsun!” Əmən aydır: “Mənim qırımım Tərsuzamış olsun!” ² Alp Rüstəm aydır: “Mənim qırımım Əñsə qoca oğlu Oqçı olsun!” – ³ dedi. Hər biri bir qırım gözetdi. Alaylar bağlandı, qoşunlar ⁴ düzüldi. Borılar çalındı. Tavullar döğildi. Aruz qoca ⁵ meydana at dəpdı. Qazana çağırıb “Mərə qavat, sən mənim qırımımsan, ⁶ sən gəl bərü!” – dedi.

D303 Qazan qalqan yapındı, süğüsün əlinə aldı. ⁷ Başı üzərinə çevirdi. Aydır: “Mərə qavat, muxannatlıq ilə ər öldürmək ⁸ necə olur, mən saña göstəreyim!” – dedi. Aruz Qazanın üzərinə ⁹ at saldı. Qazanı qılıcladı, zərrə qədər kəsdirəmədi, ötə ¹⁰ keçdi. Növbət Qazana dөгdi. Altmış tutam ala göndərin ¹¹ qoltuq qısdı, Aruza bir göndər urdı. Köksindən yalabdaq ¹² ötə keçdi. At üzərindən yerə saldı. Qarındaşı Qaragünəyə ¹³ işarət etdi: “Başın kəs!” – dedi. Qaragünə atdan endi. ¹ Aruzuñ başın kəsdi.

Daş Oğuz bəgləri bunu görüb, ² həp atdan endilər. Qazanın ayağına düşdilər, suçların dilədilər, ³ əlin öpdilər. Qazan suçların bağışladı. Beyrəgiñ qanın ⁴ dayısından aldı. Aruzuñ evini çapdırdı. Elini–günini ⁵ yağmalatdı. Yigit bəglər toyum oldı.

Qazan göğ alañ çəmənə ⁶ çadır dikdirdi. Otağın qurdı. Dədəm Qorqud gəlübən ⁷ şadlıq çaldı. Qazi ərənlər başına nələr gəldüğün ⁸ aydı-verdi:

Qanı dedigim bəg ərənlər,
Dünya mənim deyənlər?
⁹ Əcəl aldı, yer gizlədi.
Fani dünya kimə qaldı?

Gəlimli-¹⁰gedimli dünya!
Soñ ucu ölümli dünya!
Əlaqibət, ¹¹ uzun yaşın
ucu ölüm, axırı ayrılıq.

Yum verəyim, ¹² xanım:

D304

Ölüm vaxtı gəldügendə
arı imandan ayırməsün!
¹³ Ağ saqallu babañ yeri uçmağ olsun!
Ağ birçəklü ¹ anañ yeri behişt olsun!
Qadir səni namərdə ² möhtac etməsün!
Ağ alnuñda ³ beş kəlmə dua qıldıq,
⁴ qəbul olsun!
“Amin! ⁵ Amin!” deyənlər didar görsün!
⁶ Yığışdırsun, duruşdursun
⁷ Günahıñı Məhəmməd Mustafaya ⁸ bağışlasun!
Xanım, hey!..

KİTABİ-DƏDƏ QORQUD

Sadələşdirilmiş mətnlər

Müəlliflər: F.Zeynalov, S.Əlizadə

MÜQƏDDİMƏ

Məhəmməd peyğəmbərin zamanına yaxın Bayat boyunda “Qorqud ata” deyilən bir kişi vardı. O kişi oğuzların kamil bilicisi idi: nə deyirdisə, olurdu. Gələcəkdən qərribə xəbərlər söyləyirdi. Allah onun könlünə ilham verirdi...

Qorqud ata dedi: “Axırda xanlıq geriyyə – Qayıya dönər, heç kim əllərindən almaz...” Qorqud atanın bu dediyi Osman nəslidir. /Qiyamət günü qopunca necə var, elə də ömür sürüb gedəcək/... və daha buna bənzər neçə söz söylədi.

Qorqud ata oğuz xalqının çətin işlərini həll edərdi. Nə olsa, Qorqud ataya danışmayınca iş görməzdilər. O nə buyursa, qəbul edirdilər, sözün tutub gedirdilər...

Dədə Qorqud soylamış:

Allah–Allah deməyincə işlər düzəlməz.
Qadir Allah verməyincə kişi varlanmaz.
Əzəldən yazılmasa, qul başına qəza gəlməz.
Əcəl vaxtı çatmayınca kimsə ölməz.
Ölən adam dirilməz, çıxan can geri gəlməz.
Bir igidin Qara dağ yumrusunca malı olsa,
yığar-toplayar, qismətindən artığını
yeyə bilməz.
Qovuşaraq sular daşsa, dəniz dolmaz.
Təkəbbürlük eyləyəni Tanrı sevməz.
Könlünü uca tutan adamda ağıl olmaz.
Yad oğlunu saxlamaqla oğul olmaz, –
böyüyəndə atar-gedər, gördüm deməz...
Kül təpəcik olmaz (Kürəkən oğul olmaz).
Qara eşşək başına yüyən vursan, qatır olmaz.
Qaravaşa don geydirsən də, qadın olmaz.
Lopa-lopa qarlar yağsa, yaza qalmaz.
Gül-çiçəkli göycə çəmən payıza qalmaz.
Köhnə pambıq bez olmaz.

Qarı düşmən dost olmaz.
Qaracığa qıymayınca yol alınmaz.
Böyük, iti, polad qılıncı çalmayınca döyüş bitməz.
Kişi malına qıymayınca adı çıxmaz.
Qız anadan görməyincə öyüd almaz.
Oğul atadan görməyincə süfrə çəkməz.
Oğul atanın yetirməsi, iki gözünün biridir.
Ağıllı oğul olsa, ocağının közüdür.
Oğul daha neyləsin, ata ölüb mal qalmasa.
Ata malından nə fayda, başda ağıl olmasa...
Ağılsız adamın şərindən Allah saxlasın, xanım, sizi!
Dədə Qorqud soylamış:
Bərk qaçarkən Qazlıq ata namərd igid minə bilməz,
minincə, minməsə yaxşıdır!
Çalıb-kəsən iti qılıncı müxənnətlər çalınca,
sınsa yaxşıdır!
Vura bilən igidə oxla qılıncdan bir çomaq yaxşıdır.
Qonağı gəlməyən böyük evlər yırılsa yaxşıdır!
At yeməyən acı otlar bitincə, bitməsə yaxşıdır!
Adam içməyən acı sular sızınca, sızmasa yaxşıdır!
Ata adını ucaltmayan fərsiz oğul
ata belindən enincə, enməsə yaxşıdır.
Ana bətninə düşüncə, doğulmasa yaxşıdır.
Ata adını yaşatmaqçın ağıllı oğul yaxşıdır.
Yalan söz bu dünyada olunca, olmasa yaxşıdır.
Doğrucul adamlar yüz yaşasa yaxşıdır.
Üç yüz on yaşına çatasan;
Allah sizə yamanlıq göstərməsin,
Dövlətiniz əbədi olsun, xanım, hey!

Dədə Qorqud soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Getdiyi yerin otlaqlarını keyik tanıyar.
Uzaq yerlərin çəmənlərini qulan tanıyar.
Ayrı-ayrı yollar izini dəvə tanıyar.
Yeddi dərə qoxularını tülkü tanıyar.
Gecə ikən karvan köçdüyünü torağay bilər.
Oğulun kimdən olduğunu ana bilər.
Ərin ağzının kəsərini at bilər.

Ağır yükün zəhmətini qatır bilər.
Hansı yerdə sıyrılan varsa, çəkən bilər.
Qafil başın ağrısını beyni bilər.
Qolça qopuz götürüb eldən-elə, bəydən-bəyə
ozan gəzər;
Ər comərdini, ər namərdini ozan bilər.
Elinizdə-evinizdə çalıb-deyən ozan olsun!
Azıb gələn qəzanı Tanrı sovuşdursun, xanım, hey!

Dədə Qorqud yenə soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ağız açıb tərifləsəm, üstümüzdə Tanrıya əhsən!
Tanrı dostu, din başçısı Məhəmmədə əhsən!
Məhəmmədin sağ yanında namaz qılan
sadiq Əbubəkrə əhsən!
Quranın son fəslində “əmmə” surəsi gözəldir!
Höccələnin düz oxunsa, yasin gözəldir!
Qılinc çaldı, din açdı mərdlər şahı Əli, – əhsən!
Əlinin oğulları – peyğəmbərin nəvələri –
Kərbəla çölündə Yezid əlində öldürülən
iki qardaşa – Həsənlə Hüseyinə əhsən!
Yazılıb-düzülüb göydən enən Tanrı elmi
Qurana əhsən!
O, Quranı yazdı-düzdü, alimlər öyrəninçə
ölçdü-biçdi, –
Alimlər başçısı Üffan oğlu Osmana əhsən!
Alçaq yerdə tikilibdir, Tanrı evi Məkkə gözəldir.
O Məkkəyə sağ-salamat gedib-gəlsə, sidqi
bütöv Hacıya əhsən!
Sayılan günlərdən cümə gözəldir,
Cümə günü oxunanda xütbə gözəldir.
Qulaq asıb-dinləyəndə ümmətə əhsən!
Minarədə azan verən azançıya əhsən!
Dizini yerə basıb oturanda qadın gözəldir.
Sinəsindən ağarırsa, ata gözəldir.
Ağ südünü doyunca əmizdirsə, ana gözəldir.
Yanaşib yola girəndə qara buğur gözəldir.
Sevgili qardaş gözəldir.
Uca ev yanında qurulsa gəlin çadırı, gözəldir.

Uzunca ipi də gözəldir. Oğul gözəldir.
Heç kimə bənzəməyən, bütün aləmləri yaradan
Allaha əhsən!..
O təriflədiyim uca Tanrı dost olub,
sənə kömək etsin, xanım, hey!

Ozan deyir: “Arvadlar dörd cürdür: birisi soy soldurandır; birisi toy doldurandır; birisi evin dayağıdır; birisi necə desən, bayağıdır”.

Ozan, evin dayağı odur ki, çöldən-bayırdan evə bir qonaq gəlsə, əri evdə olmasa, o gələn adamı yedirir-içirir, əzizləyib-oxşayır, yola salır. O cür arvad Ayişə, Fatimə cinsidir, xanım. Onun uşaqları sağ olsun. Ocağına bu cür arvad gəlsin...Gəldin, o ki soy soldurandır, oğrunca yerindən qalxar, əl-üzünü yumadan doqquz bozlamaqla bir bardaq qatığı gəvələyər, tıxıb-basıb doyunca yeyər, əlini böyrünə vurur, deyər: “Bu evi görüm, xaraba qalsın! Ərə gedəndən bəri qarnım da doymadı, üzüm də gülmədi. Ayağım başmaq, üzüm yaşmaq görmədi. Deyər: “Ah, nə olaydı, birinə də gedəydim. Umduğumdan da yaxşı-uyğun olaydı”. Onun kiminin, xanım, uşaqları böyüməsin! Ocağına bu cür arvad gəlməsin.

Gəldin, o ki toy doldurandır, tərپəninçə yerindən qalxdı, əl-üzünü yumadan obanın o ucunu bu ucuna çarpışdırdı. Söz-şayiə yaydı, qapılara qulaq qoydu. Öynəyədək gəzdi. Öynədən sonra evinə gəldi. Gördü ki, oğru köpəklə yekə dana evini qatıb-qatışdırmışdır; evi toyuq komasına, inək damına dönmüşdür. Qonşularını çağırır ki: “Yetər! Zəlihə! Zibeydə! Ürüdə-can, qız-can! Paşa! Ayna Mələk! Qutlu Mələk! Ölməyə itməyə getməmişdim. Yatacaq yerim yenə bu xaraba olardı. Nə olardı, mənim evimə azacıq baxaydınız? “Qonşu haqqı – Tanrı haqqıdır” – deyib-söylər. Bunun kiminin, xanım, uşaqları böyüməsin! Ocağına bunun kimi arvad gəlməsin.

Gəldin, o ki necə desən, bayağıdır. Əri evdə olanda çöldən-bayırdan evinə bir abırlı qonaq gəlsə, əri desə ki, dur çörək gətir, yeyək; qonaq da yesin. Desə, bişmiş çörək daimi deyil, yemək lazımdır. Arvad deyər: “Neyləyim, bu yıxılacaq evdə un yox, ələk yox. Dəvə də dəyirməndən gəlmədi... Nə gəlersə, mənim sağrıma gəlsin”,-deyə əlini yanına vurur, üzünü o tərəfə, sağrısını ərinə döndərər. Min söylərsən, birisini eşitməz, – ərin sözünü qulağına almaz. O, Nuh peyğəmbərin eşşəyi nəslindəndir. Xan, ondan da sizi Allah saxlasın! Ocağınıza belə arvad gəlməsin!

DİRSƏ XAN OĞLU BUĞAC XAN BOYU

Bir gün Qam Ğan oğlu Bayındır xan yerindən durmuşdu. Şami günlüyünü yer üzündə qurdurmuşdu. Hündür alaçığı göy üzünə dirənmişdi. Min yerdə ipək xalça döşənmişdi...

Xanlar xanı Bayındır xan ildə bir dəfə şadlıq edib, oğuz bəylərini qonaq edərdi. Yenə şadlıq məclisi qurub, atdan ayğır, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırmışdı. Bir yerdə ağ otaq, bir yerdə qırmızı otaq, bir yerdə qara otaq qurdurmuşdu. “Kimin oğlu-qızı yoxdursa, qara otaqda oturdun, altına qara keçə döşəyin, önünə qara qoyun ətinin qovurmasından gətirin. Yeyir-yesin, yemirsə – dursun getsin” demişdi. “Oğlu olanı ağ otağa, qızı olanı qırmızı otağa yerləşdirin. Oğlu-qızı olmayanı Allah qarğıyıb, biz də qarğayırıq; qoy bilsin” demişdi.

Oğuz bəyləri bir-bir gəlib yığılmağa başladılar. Dirsə xan deyilən bir bəyin oğlu-qızı yox idi. Ozan soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Salxım-salxım dan yelləri əsdikdə,
Saqqallı, boz, ac torağay ötdükdə,
Saqqalı uzun tat kişi azan çəkəndə,
Bədəvi atlar yiyəsini görüb kişnədikdə,
“Ağlı”, “qaralı” seçilən çağda,
Köksü gözəl qaya dağlara gün dəyəndə,
İgid bəylər, pəhləvanlar bir-birilə güləşəndə

Dirsə xan sübh tezdən qalxıb, yerindən durdu; qırx igidini dəstəsi-nə qatıb Bayındır xanın məclisinə gəldi.

Bayındır xanın igidləri Dirsə xanı qarşıladılar, gətirib qara otaqda oturdular, altına qara keçə döşədilər, qara qoyun qovurmasından önünə gətirdilər. “Bayındır xanın əmri belədir, xanım!” dedilər. Dirsə xan deyir: “Bayındır xan mənim hansı əksikliyimi gördü? Qılıncımdanmı gördü, süfrəmdənmi gördü? Məndən alçaq kişiləri ağ otaqda, qırmızı otaqda oturtdu. Mənim günahım nə oldu ki, qara otağa yerləşdirdi?”.

Dedilər: “Xanım, bu gün Bayındır xandan buyruq belədir ki, oğlu-qızı olmayanı Tanrı qarğayıbdır; biz də qarğayırıq”.

Dirsə xan yerindən qalxdı: “İgidlərim, qalxıb yerinizdən durun! Bu böyük eyib mənə ya məndən, ya arvaddandır”, -dedi.

Dirse xan evinə gəldi. Çağırıb qadınını soylayır, görək, xanım, nə soylayır. Soylama. Deyir:

Bəri gəl, başımın baxtı, evimin taxtı!
Evdən çıxıb yeriyəndə sərv boylum!
Topuğuna sarmaşanda qara saçlım!
Qurulmuş yaya bənzər çatma qaşlım!
Qoşa badam sığmayan dar ağızlım!
Payız almasına bənzər al yanaqlım!
Qadınım, dayağım, döl verənim!
Görürsənmi nələr oldu?

Bayındır xan qalxıb yerindən durmuş, bir yerdə ağ otaq, bir yerdə qırmızı otaq, bir yerdə qara otaq tikdirmişdir. “Oğulluları ağ otaqda, qızlını qırmızı otaqda, oğlu-qızı olmayanı qara otaqda oturdun; altına qara keçə döşəyin, önünə qara qoyun ətinin qovurmasını gətirin: yeyir–yesin, yemirsə, dursun–getsin. Bir adamın ki, oğlu-qızı olmaya, onu Allah qarğayıbdır, biz də qarğayırq” – demişdir.

Gəlib qarşılادılar, qara otaqda oturdular, qara qoyun ətindən qovurmanı önümə gətirdilər. “Oğlu-qızı olmayanı Tanrı qarğayıbdır, bil ki, biz də qarğayırq” – dedilər. “Səndənmidir, məndənmidir, nədəndir Allah bizə bir yetkin oğul vermir?” – dedi. Soyladı:

Xan qızı, yerimdən durummu?
Yaxandan-boğazından tutummu?
Qaba dizimin altına salımmı?
Böyük, iti, polad qılıncımı əlimə alımmı?
Öz gövdəndən başını kəsimmı?
Can şirinliyini sənə bildirimmi?
Alca qanını yer üzünə tökümmü?
Xan qızı, səbəbi nədir, de mənə!
Qatı cəza verərəm indi sənə! – dedi.

Dirse xanın qadını soylamış, görək, nə soylamışdır:

Ay Dirse xan, mənə qəzəblənmə!
İnciyib acı sözlər söyləmə!
Yerindən qalx, ayağa dur,
Yer üzündə böyük çadır qur!

Ayğır, buğra, qoç qırdır!
İç Oğuzun, Daş Oğuzun bəylərini üstünə yığ!
Ac görsən, doydur; çılpaq görsən, geyindir!
Borclunu borcundan qurtar!
Təpə kimi ət yığ, göl kimi qımız sağdır!
Böyük şadlıq məclisi qur, Allahdan arzunu dilə!
Bəlkə bir ağzı dualının alqışı ilə
Tanrı bizə bir yetkin övlad verə, – dedi.

Dirsə xan arvadının sözü ilə böyük məclis qurdu, Allahdan istəyini dilədi. Atdan ayğır, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdı. İç Oğuz, Daş Oğuz bəylərini ora topladı. Ac gördü, doydurdu.

Yalın gördü, geyindirdi. Borclunu borcundan qurtardı. Təpə kimi ət yığdı. Göl kimi qımız sağdı. Əl götürüb arzularını dilədilər. Allah bir ağzı dualının alqışı ilə övlad verdi. Arvadı hamilə oldu. Bir neçə müddətdən sonra isə bir oğlan doğdu. Oğlancığı dayələrə verdi, saxlatdı...

At ayağı iti, ozan dili çevik olur. Yiyəsi olan yekəlik, qabırğalı böyüyür. Oğlan on beş yaşına girdi. Oğlanın atası köçüb Bayındır xanın adamlarına qarışdı.

Deyilənə görə, Bayındır xanın bir buğası və bir də buğrası vardı. O buğa bərk daşa buynuz vursa, un kimi üyüdərdi. Bir yazda, bir də payızda buğa ilə buğranı savaşırdırlar. Bayındır xan Qalın Oğuz bəyləri ilə tamaşaya baxır, əylənirdi.

Bir dəfə, sultanım, yenə yazda buğanı saraydan çıxardılar. Dəmir zəncirli buğanı üç kişi sağdan, üç kişi də sol yandan tutmuşdu. Gəlib meydanın ortasında qoyub getdilər. Bu vaxt Dirsə xanın oğlu üç uşaqla meydanda “aşıq-aşıq” oynayırdı. Buğanı qoyub gedəndə oğlanlara “qaç” dedilər. Oğlanların üçü qaçdı, Dirsə xanın oğlu qaçmadı. Hündür meydanın ortasında durdu-baxdı. Buğa da hücum edib oğlana sarı gəldi. İstədi ki, oğlanı həlak etsin. Oğlan buğanın alnına çəpəki bir zərbə vurdu. Buğa dal-dalı getdi, geri qayıdıb oğlana hücum etdi. Oğlan yenə buğanın alnına möhkəm bir yumruq vurdu; bu dəfə buğanın alnına yumruğunu dayadı, itələyib meydanın başına çıxardı.

Oğlanla buğa xeyli çəkişdilər. Buğanın iki kürəyi üstündə köpük durdu. Nə oğlan, nə də buğa üstün gəlirdi. Oğlan fikirləşib öz-özünə dedi: “Bir dama dirək vururlar, o dama dayaq olur. Mən niyə bunun alnına dayaq olub dururam?” Yumruğunu buğanın alnından çəkib,

yolundan atıldı. Buğa ayaq üstündə dura bilmədi, yıxıldı; təpəsi üstə düşdü. Oğlan bıçağına əl atdı. Buğanın başını kəsdi.

Oğuz bəyləri gəlib, oğlanın başına topladılar, əhsən dedilər. “Dədəm Qorqud gəlsin, bu oğlana ad qoysun: özüylə götürüb, atasının yanına getsin. Atasından oğlana bəylik istəsin, təxt alıb versin”- dedilər.

Çağırdılar, Dədə Qorqud gəldi. Oğlanı götürüb atasının yanına getdi. Dədə Qorqud oğlanın atasına soylamış, görək, xanım, nə soylamış – demişdir:

Hey Dirsə xan! Oğlana bəylik ver,
Təxt ver, -güclüdür, ərđəmlidir!
Boynu uzun bədəvi at ver,
Qoy minsin, hünərlidir!
Yaylağından on qoyun ver,
Bu oğlana şişlik olsun, cüssəlidir!

Qaytabandan qızılı dəvə ver bu oğlana,
Qoy yükləsin, hünərlidir!
Qızıl tağı hündür ev ver bu oğlana,
Kölgə olsun, ərđəmlidir!
Çiyini quşlu cübbə-don ver sən bu oğlana,
Qoy geyinsin, hünərlidir!

Bu oğlan Bayındır xanın uca meydanında vuruşmuşdur. Sənin oğlun bir buğa öldürmüşdür, qoy adı “Buğac” olsun. Adını mən verdim, yaşını Allah versin, -dedi.

Dirsə xan oğlana bəylik verdi, taxt verdi. Oğlan taxta çıxdı, atasının qırx igidini unuttu. O qırx igid həsəd çəkdi, kin saxladı. Bir-birinə söylədilər: “Gəlin, oğlanı atasının gözündən salağ. Bəlkə atası onu öldürə, hörmətimiz onun atası yanında yenə xoş ola, artıq ola”, -dedilər.

Bu qırx igidin iyirmisi bir yana, iyirmisi də o biri yana getdi. Əv-vəlcə iyirmisi gedib, Dirsə xana bu xəbəri gətirdi: “Görürsənmi, Dirsə xan, nələr oldu? Yarımasın sənin oğlun, nankor və fərsiz çıxdı. Qırx igidini dəstəsinə qatıb, Qalın Oğuzun üstünə yürüş etdi. Harada gözəl vardısı, çəkib aldı. Ağ saqqallı qocanın ağzına, ağ birçəkli qarının südünə söydü. Axan duru sulardan, çıpaq yatan Ala dağdan söz-sov

adlayıb-keçər, xanlar xanı Bayındıra xəbər çatır. “Dirşə xanın oğlu belə yaramaz işlər görüb” desələr, yer üzündə gəzməyindən ölməyin yaxşı olar. Bayındır xan səni çağırar, sənə ağır cəza verər. Belə oğul sənın nəyinə gərəkdir? Belə oğulun olmasından olmaması yaxşıdır. Öldürsənə!” – dedilər.

Dirşə xan: “Gedin, gətirin, öldürüm!” – dedi. Belə dedikdə, xanım, o namərdlərin iyirmisi də gəlib çıxdı və bir iftira da onlar gətirdilər. Dedilər: “Dirşə xan, sənın oğlun qalxıb yerindən durdu, köksü gözəl böyük dağa ova çıxdı. Sən var ikən ov ovladı, quş vurdu. Anasının yanına götürüb gəldi. Al şərabin tündünü aldı, içdi. Anası ilə dilbir olub, atasına qəsd etmək istəyir. Sənın oğlun nankor çıxdı. Çılpaq yatan Ala dağdan ötüb, xanlar xanı Bayındıra xəbər çatır. “Dirşə xanın oğlu belə yaramaz işlər görüb” deyərlər. Səni çağırdaqlar, Bayındır xanın yanında sənə cəza verərlər. Belə oğul nəyinə gərəkdir? Öldürsənə!” – dedilər.

Dirşə xan dedi: “Gedin, gətirin, öldürüm! Belə oğul mənə gərək deyil!”.

Dirşə xanın nöklərləri deyir: “Biz sənın oğlunu necə gətirək? Sənın oğlun bizim sözüümüzü dinləməz, bizim sözüümüzə gəlməz. Qalxıb yerindən dur. İgidlərini oxşayıb başına yığ; oğlunla görüş, yanına alıb ova çıx. Quş uçurub ov ovlayanda oğlunu oxlayıb öldür! Əgər belə öldürməsən, bil ki, başqa cür öldürə bilməzsən!”. Soylama:

Salxım-salxım dan yelləri əsdikdə,
Saqqallı boz, ac torağay ötdükdə,
Bədəvi atlar yiyəsini görüb kişnədikdə,
Saqqalı uzun tat kişi azan çəkəndə,
“Ağlı”, “qaralı” seçilən çağda,
Qalın Oğuzun gəlini-qızı bəzənən çağda,
Köksü gözəl böyük dağlara gün dəyəndə,
İgid bəylər, qəhrəmanlar bir-birilə döyüşəndə...

Dirşə xan sübh tezdən yerindən durdu. Oğlunu yanına salıb, öz qırx igidinin dəstəsinə qoşdu, ova çıxdı. Ov ovladılar, quş vurdular. O qırx namərdin bir neçəsi oğlının yanına gəlib deyir: “Atan dedi, keyikləri qovub gətirsin, mənım qarşımda toplansın; oğlumun at səyirtməyini, qılnc çalmağını, ox atmağını görüm, sevinim, öyünüm!”.

Oğlan cavandır, nə bilsin? Keyiki qovub gətirir, atasının qarşısında qıcıqlandırır-acıqlandırır ki, “atam at çapmağıma baxsın, – öyünsün; ox atmağıma baxsın, – fərəhlənsin; qılnc çalmağıma baxsın – sevensin!”.

O qırx namərd isə deyir: “Dirşə xan, görürsənmi, oğlanı? Çöldən-düzdən keyiki qovur, sənin qabağına gətirir ki, keyikə atarkən oxla səni vurub öldürsün. Oğlun səni öldürməmiş sən oğlunu öldür!”.

Oğlan keyiki qovarkən atasının önündən gəlib-gedirdi. Dirşə xan Qorqud sinirli bərk yayını əlinə aldı. Üzəngiyə qalxıb möhkəm çəkdi, sərrast atdı: oğlanı iki kürəyinin arasından vurub yıxdı. Ox yarasından oğlanın qanı şoruldadı, qoynuna doldu. O, bədəvi atının boynunu qucaqlayıb yerə yıxıldı.

Dirşə kövrəlib oğlunun üstünə atılmaq istədi. O qırx namərd qoymadı. Atının cilovunu döndərüb qərargahına gəldi.

Dirşə xanın arvadı “oğlancığının ilk ovudur” deyə atdan aygır, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırmışdı. “Ovu qanlı oğuz bəylərini yedirim-içirim, sevindirir” dedi. Özünü yığışdırıb yerindən cəld durdu. Qırx incə qızı da özü ilə götürdü. Dirşə xana tərəf getdi. Qapaq qaldırdı, Dirşə xanın üzünə baxdı. Sağına-soluna göz gəzdirdi, oğlunu görmədi. Qara bağırsarsıldı. Ürəyi tamam yerindən oynadı. Qara qıyma gözləri qan-yaşla doldu. Çağırır Dirşə xana soylayır, görək, xanım, nə soylayır:

Başımın baxtı, evimin taxtı, bəri gəl!
Xan atamın kürəkəni,
Xanım anamın seviləni,
Atam-anam verdiyi,
Göz açaraq gördüyüm,
Könül verib sevdiyim, a Dirşə xan!
Qalxıb yerindən durdun,
Qara yallı gözəl Qazlıq atını mindin.
Köksü gözəl böyük dağa ova çıxdın.
İki getdin, bir gəlirsən, balam hanı?
Qara dövranda tapdığım oğul hanı?
Çıxsın mənim bu kor gözüm, a Dirşə xan,
yaman səyriyir.
Kəsilsin oğlun əməm süd damarım, yaman sızlayır.

Sarı ilan sancmadan ağca bədənım qalxıb şişir.
Təkə-bircə oğlum görünmür, bağrım yanır.
Quru-quru çaylara suçu saldım,
Qara donlu dərvişlərə nəzirlər verdim.
Ac gördüm, -doyurdum; yalın gördüm, -geyindirdim.
Təpə kimi ət yığdım, göl kimi qımız sağdırdım.
Arzu-diləklə bir oğul güclə tapdım.
Yalnız oğlumun xəbərini, a Dirsə xan, de mənə!
Qarşıdakı Ala dağdan bir oğul uçurdunsa, de mənə!
İti axan coşğun sudan axıtdınsa, de mənə!
Aslana-qaplana oğlumu yedirtinsə, de mənə!
Qara donlu, azğın dinli kafirlərə tutdurdunsa, de mənə!
Xan atamın yanına mən gedim,
Ağır xəzinə, böyük qoşun alım,
Azğın dinli kafir üstünə gedim,
Yaralanıb Qazlıq atımdan enməyincə,
Yenimlə, ətəyimlə al qanımlı silməyincə,
Qol-bud olub yer üstünə düşməyincə,
Tək oğlumun yolundan mən dönmərəm.
Yalnız oğul xəbərini, a Dirsə xan, de mənə!
Qara başım qurban olsun bu gün sənə! – dedi, zarılayıb ağladı.

Arvadı belə danışanda Dirsə xan cavab vermədi. O qırx namərd qabağa gələrək dedi: “Oğlun sağ-salamatdır, ovdadır. Bu gün sabah harda isə, gələr. Qorxma, qayğılanma, bəy sərxoşdur, cavab verə bilmir”.

Dirsə xanın arvadı qayıdıb geri döndü. Dözmədi, qırx incə qızı özü ilə götürüb, bədəvi ata mindi, oğlunu axtarmağa getdi. Qışda-yazda qarı-buzu əriməyən Qazlıq dağına gəldi-çıxdı. Alçaq yerləri gəzdirdi, çapıb uca yerlərə çıxdı. Baxdı-gördü ki, bir dərənin içində qarğa-quzğun enir-çığır, qonur-qalxır. Bədəvi atını sürüb, o tərəfə çapdı.

Sən demə, sultanım, oğlan o arada yıxılıbmış. Qarğa-quzğun qan görüb, oğlanın üstünə qonmaq istəyirdi. Oğlanın iki ov iti vardı, qarğa-quzğunu qovurdu, qonmağa qoymurdu. Oğlan orada yıxılanda Boz atlı Xızır oğlanın yanında hazır oldu. Üç dəfə yarasını əliylə sıgallayıb: “Oğlan, qorxma, sənə bu yarıdan ölüm yoxdur. Dağ çiçəyi ilə ananın südü sənənin yarına məlhəmdir” – deyib yox oldu.

Oğlanın anası çapıb, oğlanın olduğu yerə gəlib çıxdı. Baxdı gördü oğlu al qanına bulaşmış yatır. Çağıraraq oğlancığını soylayır, görək, xanım, necə soylayır:

Qara qıyma gözlərini yuxu almışdır, aç daha!
O uzanmış qol-qıçını yığışdır daha!
Tanrı verən şirin cana gəldin daha,
Üz-gözündə can qalıbsa, oğul, xəbər ver mənə!
Qara başım qurban olsun, oğul, sənə!..
Niyə axır sənin suların, Qazlıq dağı,
Belə axmaqdanssa, heç axmasın!
Niyə bitir sənin otların, Qazlıq dağı,
Belə bitməkdənsə, heç bitməsin!
Keyiklərin qaçır sənin, Qazlıq dağı,
Qaçar ikən qaçmaz olsun, daşa dönsün!
Nə bilim, oğul, aslandan, yoxsa qaplardan oldu?
Nə bilim, oğul, bu qəza sənə haradan oldu?
Bədənində canın varsa, xəbər ver, oğul,
Qara başım qurban olsun, oğul, sənə!
Ağız-dildən bir neçə söz, xəbər mənə!

Belə dedikdə oğlanın qulağına səs dəydi. O, başını qaldırdı, azacıq gözünü açdı. Anasının üzünə baxdı. Soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Bəri gəl, ağ südünü əmdiyim, xanım ana!
Ağ birçəkli, hörmətli, canım ana!
“Axar sular” deyib qarğama,
Qazlıq dağının sularının günahı yoxdur.
Qaçan keyiklərini qarğama,
Qazlıq dağının günahı yoxdur.
Aslanını, qaplanını qarğama,
Qazlıq dağının günahı yoxdur.
Qarğayırsan, atamı qarğa,
Bu suç, bu günah atamındır, – dedi.

Oğlan yenə dedi: “Ana, ağlama; qorxma, bu yaradan mənə ölüm yoxdur. Boz atlı Xızır yanıma gəldi, üç dəfə yaramın üstündə əl gəz-

dirdi. “Bu yaradan sənə ölüm yoxdur. Dağ çiçəyi ilə anan südü sənə dərmandır”, – dedi”.

Oğlan belə dedikdə qırx incə qız yayılıb, dağ çiçəyi topladı. Oğlanın anası əmcəyini bir sıxdı, südü gəlmədi. İki sıxdı, südü gəlmədi. Üçüncüdə özünə bir zərbə vurdu, sıxdı, südlə qan qarışıq gəldi. Dağ çiçəyi ilə südü oğlanın yarasına çəktilər. Oğlanı ata mindirdilər, götürüb evə gətirdilər. Oğlanı həkimlərə tapşırıb Dirsə xandan gizlətdilər.

At ayağı iti, ozan dili çevik olur, xanım! Oğlanın yarası qırx gündə sağaldı, sap-sağlam oldu. Oğlan ata minir, qılınc qurşanırdı. Ov ovlayır, quş vururdu. Dirsə xanın isə xəbəri yox idi. Oğlunu ölmüş bilirdi.

O qırx namərd bunu duydu. “Nə eyləyək?” deyə düşündülər. “Dirsə xan oğlunu görərsə, oturmaz, hamımızı qırar”, – dedilər. “Gəlin, Dirsə xanı tutaq, ağ əllərini ardına bağlayaq, ağ boynuna qıl sicim taxaq, götürüb kafir ellərinə gedək”, – deyə Dirsə xanı tutdular, ağ əllərini ardına bağladılar, boynuna qıl sicim taxdılar, ağ ətindən qan çıxınca döydülər. Dirsə xan piyada, bunlar atlı getdilər, qalın ellərinə yönəldilər. Dirsə xan dustaq oldu – getdi. Onun dustaqlığından oğuz bəylərinin xəbəri yox idi.

Sən demə, sultanım, Dirsə xanın arvadı bunu duyubmuş; oğlunun qarşısına gedib soylamış, görək, xanım, nə soylayıb demişdir:

Görürsənmi, ay oğul, nələr oldu?!
Sərt qayalar oynamadı, yer ovuldu.
Eldə düşmənin yoxkən atanın üstünə düşmənin gəldi.
Atanın o qırx namərd yoldaşı onu tutdu.
Ağ əllərini ardına bağladılar.
Ağ boynuna qıl sicim taxdılar.
Özləri atlı, atanı piyada yeritdilər.
Alıb uzaq kafir ellərinə yönəldilər.
Xan oğlum! Qalxıb yerindən ayağa dur!
Qırx igidini dəstənə qat!
Atanı o qırx namərddən qurtar!
Yeri, oğul!
Atan sənə qıydısa da, sən atana qıyma! – dedi.

Oğlan anasının sözünü sındırmadı. Buğac bəy yerindən durdu. Böyük, iti polad qılıncını belinə qurşadı. Ağ tozluca bərk yayını əlinə

aldı. Qızıl nizəsini əlinə götürdü. Gözəl bədəvi atını tutdurub mindi. Qırx igidini yanına alıb, atasının ardınca çapıb getdi.

O namərdlər də bir yerdə dayanıb dincəlirdilər. Al şərabin tündündən içirdilər. Buğac xan çapıb yetişdi. O qırx namərd onu görüb dedi: “Gəlin, gedək, o igidi tutaq götürək. İkisini bir yerdə kafirə yetirək”. Dirsə xan dedi: “Qırx yoldaşım, aman verin! Tanrının birliyinə şübhə yoxdur. Mənim əllərimi açın, qolça qopuzumu verin, o igidi geri döndərim. Sonra məni ya öldürün, ya da diri aparın!”

Əllərini açdılar, qolça qopuzunu verdilər. Dirsə xan oğlu olduğunu bilmədi, qarşıya gəlib soylayır, görək, xanım, nə soylayır:

Boynu uzun bədəvi atlar gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də mindiyin varsa, igid, de mənə,
Savaşmadan-vuruşmadan alıb verim, qayıt geri!
Yaylaqdan on min qoyun gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də şişliyin varsa, söylə mənə,
Savaşmadan-vuruşmadan alıb verim, qayıt geri!
Qaytabandan qızılı dəvə gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də yüklədiyin varsa, söylə mənə,
Savaşmadan-vuruşmadan alıb verim, qayıt geri!
Qızıl tağlı uca evlər gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də otağın varsa, igid, söylə mənə,
Savaşmadan-vuruşmadan alıb verim, qayıt geri!
Ağ üzli, ala gözlü gəlinlər gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də nişanlın varsa, igid, de mənə.
Savaşmadan-vuruşmadan alıb verim, qayıt geri!
Ağ saqqallı qocalar gedirsə, mənimki gedir,
İçində sənin də ağ saqqallı atan varsa, de mənə,
Savaşmadan-vuruşmadan xilas edim, qayıt geri!
Mənim üçün gəldinsə, oğlancığımı öldürmüşəm.
İgid, sənin yazığın gəlməsin, qayıt geri!

Oğlan burada atasına soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Boynu uzun bədəvi atlar gedirsə, səninki gedir;
Mənim də içində mindiyim var,
qırx namərdə qoymaram!
Qaytabandan qızılı dəvə səninki gedir,

Mənim də içində yüklədiyim var,
qırx namərdə qoymaram!
Yaylaqdan gedən min-min qoyun səninkidir,
Mənim də içində şişliyim var,
qırx namərdə qoymaram!
Sənin ağ üzünü, ala gözlü gəlinlərin gedirsə,
İçində mənim də nişanım var,
qırx namərdə qoymaram!
Qızıl tağlı uca evlərin gedirsə,
İçində mənim də otağım var,
qırx namərdə qoymaram!
Sənin ağ saqqallı qocaların gedirsə,
İçində mənim də bir ağı çasmış,
Başı itmiş qoca atam var,
qırx namərdə qoymaram! – dedi;

Qırx igidinə çalmasını yellədi, əl eylədi. Qırx igid bədəvi atını oynatdı, oğlanın yanına yığıldı.

Oğlan qırx igidini götürüb, atını irəli sürdü, vuruşdu, döyüşdü. Kiminin boynunu vurdu, kimini dustaq etdi. Atasını xilas edib qayıtdı, geri döndü.

Dirsə xan burada yenə oğlunun sağ olduğunu bildi. Xanlar xanı, oğlana bəylik verdi, taxt verdi. Dədəm Qorqud boy boyladı, soy soyladı, bu oğuznaməni düzdü-qoşdu, belə dedi:

Onlar da bu dünyadan gəldi, keçdi,
Karvan kimi qondu, köçdü.
Onları da yer gizlədi, əcəl aldı.
Fani dünya yenə qaldı...
(Gəlimli-gedimli dünya,
Son ucu ölümlü dünya!)
Qara ölüm gəldikdə keçid versin.
Sağlıqla dövlətini Allah artırsın.
O təriflədiyim uca Tanrı yar olub yardım etsin.
Xeyir-dua verək, xanım:
Yerli böyük dağların yıxılmasın!
Kölgəlicə uca ağacın kəsilməsin!

Coşğun axan gözəl suyun qurumasın!
Qanadlarının uçları qırılmasın!
Çaparkən ağ-boz atın büdrəməsin!
Döyüşəndə böyük, iti polad qılıncın gödəlməsin!
Vuruşarkən uzun nizən əyilməsin!
Ağ birçəkli ananın yeri behişt olsun!
Ağ saqqallı atanın yeri cənnət olsun!
Haqq yandıran çırağın daim yansın!
Qadir Tanrı səni namərdə möhtac eyləməsin,
xanım, hey!..

SALUR QAZANIN EVİNİN YAĞMALANDIĞI BOY

Bir gün Tüklü quşun balası, yazıqların ümidi, Amit soyunun aslanı, Qaracığın qaplanı, Qonur atın yiyəsi, Uruz xanın ağası, Bayındır xanın kürəkəni, Qalın Oğuzun dayağı, igidlərin arxası Ulaş oğlu Salur Qazan yerindən durmuşdu. Doxsan otaqlı uca evlərini qara yer üzərində tikdirmişdi. Doxsan yerdə böyük ipək xalı döşətdirmişdi. Səksən yerdə küplər qoyulmuşdu. Qızıl qədəhlər-sürəhilər düzülmüşdü. Doqquz qara gözlü, göyçək üzlü, saçı arxada düyünlənmiş, köksü qızıl düyməli, əlləri biləyindən xınalı, barmaqları naxışlı, gözəl kafir qızları Qalın Oğuz bəylərinə şərab paylayırdılar.

Ulaş oğlu Salur Qazan içdi-içdi, axırda şərabın təsiri başına vurdu. O, qaba dizləri üstünə çökdü, dedi: “Sözümü dinləyin, səsime səs verin, bəylər! Yata-yata yanımız ağrıdı. Dura-dura belimiz qurudu. Duraq gedək, a bəylər! Ov ovlayaq, quş vuraq, sığın-keyik yıxaq, qayıdıb otağımıza düşək: yeyib-içək, günümüzü xoş keçirək!”.

Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz deyir: “Bəli, xan Qazan, məsləhətdir”.

Qaragünə oğlu Qarabudaq deyir: “Ağam Qazan, məsləhətdir”. Onlar belə dedikdə Atağızlı Aruz qoca iki dizi üstünə çöküb dedi: “Ağam Qazan, sası dinli Gürcüstan sərhəddinə gedirsən, qəragahının üstündə kimi qoyursan?”.

Qazan deyir: “Oğlum Uruz üç yüz igidlə evimin keşiyində dursun”. Qonur atını çəkirdi, mindi. Dəli Dondaz Təpəlqaşqa aygırını mindi. Qazan bəyin qardaşı Qaragünə Göy bədəvi atını tutdurub mindi.

Bayındır xanın düşməninə məğlub edən Şir Şəmsəddin Ağ atını çəkdirib mindi.

Parasarı Bayburd hasarından sıçrayıb aşan Beyrək Boz aygırına mindi.

Qonur atlı Qazana “keşiş” deyən bəy Yeynək Duru aygırına mindi.

Saymaq istəsəm, tükənən deyil; Qalın Oğuz bəyləri atlandılar. Böyük qoşun Ala dağa ova çıxdı.

Kafirələrin casusu bunu gördü; çuğul gedib, Şöklü Məliyə xəbər verdi. Yeddi min qaftanının arxası cırıq, kəsik qara saçlı, sası dinli, din düşməni, alaca atlı kafir mindi çapdı, gecə yarısı Qazan bəyin düşərgəsinə gəldi. Kafirələr onun qızıl tağlı evlərini çalıb-çapdılar, qaza

bənzər qız-gəlinini çıxışırdılar. Tövlə-tövlə şahənə atlarını mindilər. Qatar-qatar qızılı dəvələrini yedəkləyib apardılar. Qiymətli xəzinəsini, bol pulunu talan etdilər. Qırx incə belli qız ilə Boyu uzun Burla xatun əsir getdi. Qazan bəyin qarımış anası qara dəvə boynundan asılı getdi.

Qazan xanın oğlu Uruz bəy üç yüz igidlə əli bağlı, boynu bağlı getdi. İlək qoca oğlu Sarı Qalmaş Qazan bəyin evi üstündə döyüşdə həlak oldu.

Qazanın bu işlərdən xəbəri yox idi.

Kafir deyir: “Bəylər, Qazanın tövlə-tövlə şahənə atlarını minmişik, qızıl-gümüşünü talan etmişik, qırx igidlə oğlu Uruzu dustaq etmişik. Qatar-qatar dəvələrini gətirmişik, qırx incə belli qızla Qazanın arvadını tutmuşuq. Biz bu heyfləri Qazana vurmuşuq”. Kafilərdən biri dedi: “Qazan bəydə bir heyfimiz qaldı”.

Şöklü Məlik dedi: “Ədə, aznavur, nə heyfimiz qaldı?”.

Kafir: “Qazanın Qapılı Dərbənddə on min qoyunu vardır. O qoyunları da götürsək, Qazana çox böyük ziyan vurardıq”, – dedi. Şöklü Məlik: “Altı yüz kafir getsin, qoyunu gətirsin” – dedi.

Altı yüz kafir atlandı, qoyun üzərinə yürüş etdi.

Gecə yatarkən Qaraca çoban yuxuda qara qayğılı əhvalat gördü. Hövlnak ayağa durdu. Qabangücü və Dəmirgücü adlı iki qardaşını yanına çağırırdı. Ağılın qapısını bərkitdi. Üç yerdə təpə kimi daş yığdı, ala qollu sapandını əlinə aldı.

Qaraca çobanın üstünü qəflətən altı yüz kafir aldı. Onlar dedilər:

Qaranlıq axşam olanda qayğılı çoban!
Qar-yağış yağanda od-ocaqlı çoban!
Südü, pendiri bol, qaymaqlı çoban!
Qazan bəyin qızıl tağlı uca evlərini biz yıxmışuq.
Tövlə-tövlə şahənə atlarını biz minmişik.
Qatar-qatar qızıl dəvəsini biz yedəkləmişik.
Qarıcıq anasını biz gətirmişik.
Qiymətli xəzinəsini, bol pulunu biz talan etmişik.
Qaza bənzər qız-gəlinini biz əsir etmişik.
Qırx igidlə Qazanın oğlunu biz tutmuşuq.
Qırx incə belli qızla Qazanın arvadını biz gətirmişik.

Ay çoban, uzaqdasan-yaxındasan, bəri gəl! Baş endirib təzim et! Bizə salam ver, öldürməyə! Səni Şöklü Məlikin yanına aparaq, bəylik alıb verək. Çoban deyir:

Boş-boş danışma, itim kafir!
İtimlə bir yalaqdan yal içən azğın kafir,
Altındakı alaca atını nə öyürsən?
Ala başlı keçimcə görünməz mənə!
Başındakı dəbilqəni nə öyürsən, ay kafir?
Başındakı papağımca görünməz mənə!
Altmış tutam nizəni nə öyürsən, murdar kafir?
Qırmızı dəyənəyimcə görünməz mənə!
Qılıncını nə öyürsən, ay kafir?
Əyri başlı çövkənimcə görünməz mənə!
Belində doxsan oxunu nə öyürsən, ay kafir?
Ala qollu sapandımca görünməz mənə!
Uzaqdasan-yaxındasan, bəri gəl!
İgidlərin zərbəsini gör, sonra get!

Kafirlər sakitcə irəli cumub ox atdılar. İgidlər igidi Qaraca çoban sapandının ağzına daş qoydu, atdı. Birini atanda ikisini-üçünü yıxdı. İkisini atanda üçünü-dördünü yıxdı. Kafirlərin gözünə qorxu düşdü. Qaraca çoban kafirin üç yüzünü sapand daşı ilə yerə yıxdı. İki qardaşı isə oxlandı, həlak oldu.

Çobanın daşı tükəndi; qoyun demir, keçi demir, sapandın ağzına qoyur atır, kafiri yırırdı.

Kafirin gözü qorxdı, dünya-aləm başına qaranlıq oldu. Dedilər: “Arzusu gözündə qalsın, bu çoban birdən bizim hamımızı qırar?!”. Daha durmayıb qaçdılar.

Çoban həlak olan qardaşlarını dəfn etdi. Kafirlərin leşindən bir böyük təpə düzəltdi, çaxmaq çaxıb odda yandırdı. Yapıncısından kəsib yandırdı, qurumunu yarasına basdı. Yolun əyrisini tutub oturdu. Ağladı, sızladı. Dedi: “Salur Qazan, bəy Qazan! Ölüsənmi, dirisənmi? Bu işlərdən xəbərin yoxdurmu?”.

Sən demə, xanım, o gecə Qalın Oğuzun dayağı, Bayındır xanın kürəkəni, Ulaş oğlu Salur Qazan yuxuda qarma-qarışıq əhvalat gördü, hövlnak ayağa durdu. Dedi: “Qardaşım Qaragünə, bilirsənmi yuxumda nə göründü? Qara-qayğılı əhvalatlar gördüm. Gördüm ki, yumruğumda bir şahin çırpınıb, quşumu əlimdən alır. Hündür evimin üzərinə göydən ildırım çaxdığını gördüm. Qatı, qara dumanın düşərgəmin üstünü бүürüdüyünü gördüm. Quduz qurdların evimi dəldiyini gördüm.

Qara dəvənin ənsəmdən qapdığını gördüm. Gördüm ki, qara saçım qarğı kimi uzanır, uzandıqca gözümü örtür. Əllərimdə on barmağımı qan içində gördüm. Bu yuxunu görəndən bəri ağılımı-huşumu yığa bilmirəm. Xan qardaşım, mənim bu yuxumu yoz mənimçin!”.

Qaragünə deyir: “Qara bulud dediyin sənin taleyindir. Qar ilə yağmur dediyin sənın qoşunundur. Saç qayğıdır, dərdi-sərdir. Qan-qanqaralıqdır. Qalanın yoza bilmərəm, Allah yozsun”.

Belə dedikdə Qazan deyir: “Mənim ovumu pozma, qoşunumu dağıtma! Mən bu gün Qonur atı çapıb, üç günlük yolu bir gündə gedərəm; evə döymədən yurduma baş çəkərəm. Əgər salamatlıqdırsa, axşam olmadan yenə sənın yanına gələrəm. Oradakılar sağ-salamat deyilsə, başınıza çarə edin. Mən daha getdim. Qazan bəy Qonur atını mahmızladı, yola çıxdı. Gəlib-gəlib yurduna çatdı. Gördü ki, yurdunda bir tazı qalib, quzğun dolaşır. Qazan bəy burada yurdu ilə xəbərləşib, görək xanım, necə xəbərləşib, nə demişdir:

Qohum-qəbiləli komam-yurdum!
Qulanla sığına-keyikə qonşu yurdum!
Səni düşmən haradan talayıb, gözəl yurdum!
Uca evimin tikilisi, yurdu qalmış,
Qoca anamın oturduğu yer də qalmış.
Oğlum Uruzun ox atdığı nişan qalmış.
Bəylərin at çapdırdığı meydan qalmış.
Qara mətbəxin yerində ocaq qalmış...

Bu halı gördükdə Qazanın qara qıyıq gözləri qan-yaş doldu. Qanı damarlarında qaynadı. Qara bağı sarsıldı. Qonur atını dizləri ilə vurub, kafirin keçdiyi yola düşdü, getdi. Qazanın qarşısına bir su çıxdı. Qazan dedi: “Su, Allahın üzünü görmüşdür. Mən bu su ilə xəbərləşim!”. Görək, xanım, necə xəbərləşdi. Qazan deyir:

Çağlayaraq qayalardan çıxan su!
Ağac gəmiləri atıb-tutan su!
Həsən ilə Hüseynin həsrəti su!
Bağ ilə bostanın zinəti su!
Ayışə ilə Fatimənin baxışı su!
Şahanə atların içdiyi su!

Qızıl dəvələrin gəlib keçdiyi su!
Çevrəsində ağ qoyunların yatdığı su!
Yurdumdan bir xəbər bilirsənsə, de mənə!
Dərdli başım qurban olsun, suyum, sənə!

Su necə xəbər versin?! Sudan keçdi, bu dəfə bir qurda rast gəldi.
“Qurd üzü uğurludur, qurdla bir xəbərləşim”, – dedi. Görək, xanım,
necə xəbərləşdi:

Qaranlıq axşam olanda günü doğulan!
Qarla yağış yağanda ər kimi duran!
Qaracığ atları kişnəşdirən!
Qızıl dəvə gördükdə inləşdirən!
Ağca qoyun görəndə quyuğuyla qamçı çəkən!
Arxasıyla vurub, bərk ağılın ardını sökən!
Burma-axta kök qoçları alıb-tutan!
Qanlı quyruq üzüb şap-şap udan
Ulaşması köpəkləri təşvişə salan!
Əldə məşəl çobanları gecə vaxtı yüyürdən!
Yurdumdan bir xəbər bilirsənsə, de mənə!
Dərdli başım qurban olsun, qurdum, sənə! – dedi.

Qurd necə xəbər versin?! Qurddan da ötüb-keçdi. Qaraca çobanın
qara köpəyi Qazanın qarşısına gəldi. Qazan qara köpəklə xəbərləşdi,
görək, xanım, necə xəbərləşdi:

Qaranlıq axşam olanda hav-hav hürən!
Turş ayran töküləndə şap-şap içən!
Gələn yadı, oğrunu qorxudan!
Hürməyiylə qorxudaraq hürküdən!
Yurdumun xəbərini bilirsənsə, de mənə!
Dərdli başım sağ olduqca
yaxşılıqlar edim, köpək, sənə! – dedi.

Köpək necə xəbər versin?! Köpək Qazanın atının ayağına atılıb-
düşür, zing-zing zingildəyir. Qazan qamçı ilə köpəyi vurdu. Köpək
çəkildi, gəldiyi yolla getdi. Qazan köpəyi qovlayıb, Qaraca çobanın

yanına gəldi. Çobanı gördükdə xəbərləşdi, görək, xanım, necə xəbərləşdi:

Qaranlıq axşam olanda qayğılı çoban!
Qarla yağış yağanda od-ocaqlı çoban!
Səsimi anla, sözümü dinlə!
Evimin buradan keçdiyini gördünmü, de mənə!
Dərdli başım qurban olsun, çoban sənə! -dedi.

Çoban deyir:

Ölmüşdünmü, itmişdinmi, a Qazan!
Harda gəzirdin, haradaydın, a Qazan!
Dünən yox, o biri gün evin buradan keçdi.
Qoca anan qara dəvə boynundan asılı keçdi.
Qırx incə belli qızla arvadın –
Boyu uzun Burla xatun ağlayıb burdan keçdi.
Qırx igidlə oğlun Uruz başı açıq, ayağı yalın
kafirlərin yanınca dustaq getdi.
Tövlə-tövlə atlarını kafir minmiş.
Qatar-qatar qızıl dəvələrini kafir yedəkləmiş,
Qızıl-gümüş, pul xəzinəni kafir talamışdır!..

Çoban belə deyərkən Qazan ah çəkdi, ağlı başından çıxdı. Dünya-aləm başına qaranlıq oldu. Dedi: “Ağzın qurusun, çoban! Dilin çürüsün, çoban! Allah sənin alnına bəla yazsın, çoban!”. Qazan belə deyəndə çoban deyir:

Nə danlayırsan məni, ağam Qazan?
Yoxsa heç köksündə yoxmudur iman?

Altı yüz kafir də mənim üstümə gəldi. İki qardaşım həlak oldu. Üç yüz kafiri öldürdüm, cəzasına çatdırdım. Sənin qapından bir kök qoyun, arıq toğlu da kafirlərə vermədim. Üç yerdən yaralandım, dərdli başım dumanlandı, yalqız qaldım. Günahım budurmu?”. Sonra çoban deyir:

Qonur atını mənə ver!
Altmış tutamlıq nizəni mənə ver!
At o böyük qalxanını, mənə ver!

Böyük, iti, polad qılıncını mənə ver!
Oxqabından səksən oxunu mənə ver!
Ağ tozluca tutacaqlı bərk yayını mənə ver!
Gedim kafirin qolundakı şahinini öldürüm.
Paltarımın qolu ilə alnımın qanını silim.
Ölərsəm, qoy sənin uğrunda mən ölüm!
Allah qoyarsa, evini mən xilas eləyim!

Çoban belə dedikdə Qazan qəhərləndi. Yola düzəlib götürüldü. Çoban da Qazanın ardından yetişdi. Qazan dönüb baxdı, soruşdu: “Oğul çoban, hara gedirsən?” Çoban dedi: “Ağam Qazan, sən evini-ailəni xilas etməyə gedirsən, mən də qardaşımın qanını almağa gedi-rəm”.

Belə dedikdə Qazan soruşdu: “Oğul çoban, qarnım acdır. Yeməyə bir şeyin varmı?” Çoban dedi: “Bəli, ağam Qazan, gecədən bir quzu bişirib qoymuşam. Gəl bu ağacın dibində oturaq, yeyək”.

Endilər. Çoban dağarcığını çıxardı. Yedilər. Qazan fikirləşdi, dedi: “Əgər çobanla getməli olsam, Qalın Oğuz bəyləri bunu başıma qaxınc edərlər. Çobanla olmasaydı, Qazan kafiri məğlub etməzdi deyərlər”.

Qazana qeyrət gəldi. Çobanı bir böyük ağaca sarıya-sarıya möhkəm bağladı. Atlandı getdi. Çobana dedi: “Ədə, çoban! Qarnın acmamış, gözün qaralmamışkən bu ağacı qopar! Yoxsa səni burda qurd-quş yeyər”.

Qaraca çoban güc elədi, iri ağacı yeriyə-yurduyla qopardı, arxasına alıb Qazanın ardınca düşdü.

Qazan baxdı gördü, çoban ağacı arxasına alıb gəlir. Qazan soruşdu: “Ədə, çoban, bu ağac nədir?”. Çoban deyir: “Ağam Qazan, bu ağac ona görədir ki, sən kafiri basarsan, qarnın acar, mən də sənə bu ağacla yemək bişirərəm”.

Bu söz Qazana xoş gəldi. Atından endi, çobanın əllərini açdı. Bir dəfə alından öpüb dedi: “Allah mənim evimi bələdan qurtararsa, səni bütün ilxılarına başçı qoyaram.”. İkisi birlikdə yola düzəldi.

Bu yanda Şöklü Məlik keyfi kök, kafirlərlə yeyib-içib oturmuşdu. Dedi: “Bəylər, bilirsizmi, Qazana necə heyif vurmaq lazımdır? Boyu uzun Burla xatununu gətirdək, badə paylasın!”.

Boyu uzun Burla bunu eşitdi, ürəyinə-canına od düşdü. Qırx incə belli qızın içinə girib, məsləhət verdi, dedi: “Qazan bəyin xatunu hansınızdır?”-deyə hansınıza yapışarlarsa, qırx yerdən səs verərsiz”.

Şöklü Məlikdən adam gəldi: “Qazan bəyin xatunu hansınızdır?” deyə soruşdu. Qırx yerdən səs gəldi. Hansıdır, bilmədilər. Kafirə xə-

bər verdilər: “Birinə yapışdıq, qırx yerdən avaz gəldi. Bilmədik, hansıdır”, – dedilər.

Kafir dedi: “Ədə, gedin Qazanın oğlu Uruzu dartıb çəngəldən asın. Ağ ətindən qıyma-qıyma çəkin; qara qovurma bişirib, qırx bəy qızına aparın. Hər kim yedi, o deyil, hər kim yemədi, odur. Götürün-gəlin, şərab paylasın!”.

Boyu uzun Burla xatun oğlunun yanına gəldi. Çağırıb oğlunu soy-layır, görək, xanım, nə soylayır:

Oğul, oğul, ay oğul!
Bilirsənmi, nələr oldu?
Söyləşdilər xısın-xısın,
Duydum işini kafirin.
Qızıl tağlı uca evimin dirəyi oğul!
Qaza bənzər qız-gəlinimin çiçəyi oğul!
Oğul, oğul, ay oğul!
Doqquz ay dar qarnımda gəzdirdiyim oğul!
On ay deyəndə dünyaya gətirdiyim oğul!
Bələyini beşikdə bələdiyim oğul!

Kafirlər fikirlərini dəyişiblər; deyiblər ki, Qazan oğlu Uruzu həbs-dən çıxarıb, örkənlə boğazından asın. İki kürəyindən çəngələ sancın, qıyma-qıyma ağ ətindən çəkin. Qara qovurma edib, qırx bəy qızına aparın. Hər kim yedi, o deyil. Hər kim yemədi, o Qazanın xatunudur; çəkin-gətirin, döşəyimizə salaq, şərab paylatdıraq! “Sənin ətindən, ay oğul, yeyimmi? Yoxsa iyrənc dinli kafirin döşəyinə girimmi? Ağan Qazanın namusunu tapdayımmı? Neyləyim, ay oğul?!” – dedi.

Uruz deyir: “Ağzın qurusun, ana! Dilin çürüsün, ana! “Ana haqqı – Tanrı haqqı” – deyilməşəydi, qalxıb yerimdən durardım, yaxandan-boğazından tutardım. Qaba dizimin altına salardım. Ağ üzünü qara yerə çırpardım. Ağzından-üzündən qan şoruldayardı. Can şirinliyini sənə göstərərdim. Bu nə sözdür? Saqın, xanım ana! Mənim üzərimə gəlməyəsən! Mənim üçün ağlamayasan! Qoy məni, xanım ana, çəngələ sancsınlar! Qoy ətimdən çəksinlər; qara qovurma edib, qırx bəy qızının önünə aparsınlar. Onlar bir yeyəndə, sən iki dəfə ye. Kafirlər duymasınlar, səni tanımasınlar. Təki murdar dinli kafirin döşəyinə düşməyəsən. Onlara şərab paylayıb, atam Qazanın namusunu sındır-mayasan. Saqın!”.

Oğlan belə deyəndə gözünün yaşı gildir-gildir axdı. Boyu uzun, belə incə Burla xatun boyun-qulağını tutdu, yıxıldı. Payız alması kimi al yanağını yırtdı-dağıtdı. Qarğı kimi qara saçını yoldu. “Oğul!”, “Oğul!” deyib, zar-zar ağladı. Uruz deyir:

Xanım ana! Qabağımı kəsib nə inləyirsən?
Niyə zarıyırsan, niyə ağlayırsan?
Bağrımı, ürəyimi nə dağlayırsan?
Keçmiş günlərimi nə andırırsan?
Ay ana! Ərəb atları olan yerdə
bir qulunu tapılmazmı?
Qızıl dəvələr olan yerdə
bir köşək tapılmazmı?
Ağca qoyunlar olan yerdə
bir quzusu tapılmazmı?
Sən sağ ol, xanım ana! Atam sağ olsun!
Bir mənim kimi oğul tapılmazmı?!

Belə dedikdə anası dözə bilmədi. Ana gedib, qırx incə belli qızın arasına girdi.

Kafirlər Uruzu tutub qənarə dibinə gətirdilər. Uruz dedi: “Ay kafir, amandır, Tanrının birliyinə şübhə yoxdur! Qoyun məni, bu ağac-la danışım”. Çağırıb ağaca soylamış, görək, xanım, necə soylamışdır:

Sənə “Ağac!”, “Ağac!” deyirəmsə, öyünmə, ağac!
Məkkə ilə Mədinənin qapısı ağac!
Museyi-Kəlimin əsası ağac!
Böyük-böyük suların körpüsü ağac!
Nəhəng-nəhəng dənizlərin gəmisi ağac!
Əlinin Döldülünün yəhəri ağac!
Əlinin qılıncının qınıyla dəstəyi ağac!
İmam Həsənlə Hüseyin beşiyi ağac!
Ər də olsa, arvad da olsa, qorxusu ağac!
Başını tutub baxarsam, başsız ağacsan!
Dibini tutub baxarsam, dibsiz ağacsan!
Məni səndən asarlar, götürmə, ağac!
Götürsən, igidliyim səni tutsun, ağac!

Görək bizim eldə olaydın, ağac!
Qara hindu qullarıma buyuraydım,
Səni para-para doğrayaydılar, ağac!

Sonra dedi:

Tövlə-tövlə bağlanan atlarımdan heyf!
“Qardaş” deyə sızlayan yoldaşlarımdan heyf!
Yumruğumda qanad çalan şahin quşumdan heyf!
Yetər ilə Tutan kimi tazılarımdan heyf!
Bəylikdən doymadım, özümdən heyf!
İgidlikdən yorulmayan canımdan heyf!

Uruz hönkür-hönkür ağladı, yanıq ciyərini dağladı.

Bu zaman, sultanım, Salur Qazanla Qaraca çoban çaparaq yetdi. Çobanın sapandının daşlığı üçyaşar dana dərisindən, sapandının qolları isə üç keçi tükündən düzəlmişdi. Sapandın çatısı bir keçi tükündən idi. Hər atanda on iki batman daş atardı. Atdığı daş yerə düşməzdi. Yerə düşsə də, toz kimi sovrular, kül kimi ovulardı. Üç ilədək daşının düş-düyü yerin otu bitməzdi. Bayırda kök qoyun da, arıq toğlu da qalsaydı, sapandın qorxusundan qurd gəlib yeməzdi.

Sultanım, Qaraca çoban çatan kimi, sapandını işə saldı. Dünya-aləm kafirin gözündə qaraldı. Qazan dedi: “Qaraca çoban, qoy anamı kafirdən istəyim, at ayağı altında qalmasın”.

At ayağı iti, ozan dili çevik olur. Qazan kafiri çağırıb soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ay Şöklü Məlik!
Qızıl tağlı uca evlərimi götürüb gəlmisən,
sənə kölgəlik olsun!
Qiyətli xəzinəmi, bol gümüşümü götürmüşən,
sənə xərclik olsun!
Qırx incə belli qızla Burla xatunu gətirmisən,
sənə əsir olsun!
Qırx igidlə oğlum Uruzu gətirib gəlmisən,
sənin qulun olsun!
Tövlə-tövlə şahanə atlarımı gətirib gəlmisən,

sənin miniyin olsun!
Qatar-qatar dəvələrimi gətirib gəlmisən,
sənin yükünü daşısın.
Qoca anamı gətirmisən, ay kafir,
anamı ver mənə!
Savaşmadan-vuruşmadan qayıdım geri,
dönüb gedim!

Kafirlər dedilər:

Qızıl tağlı uca evini gətirmişik, bizimdir!
Şöklü Məlik qırx incə belli qızla Burla xatunu
gətirmişdir, bizimdir!
Qırx igidlə oğlun Uruzu gətirmişdir, bizimdir.
Tövlə-tövlə atlarını, qatar-qatar dəvələrini
gətirmişdir, bizimdir!
Qarıcıq ananı gətirmişiksə, bizimdir,
Sənə vermərik; Yayxan keşiş oğluna verərik,
Yayxan keşiş oğlundan oğlu doğular,
Biz onu sənə əvəz qoyarıq!

Belə dedikdə Qaraca çobanın acığı tutdu, dodaqları səyridi. Çoban dedi:

Ehey, dinsiz, huşsuz kafir!
Ağılsız, başsız kafir!
Qarşıdakı qarlı dağlar
Qarıyıbdır, otu bitməz.
Qan-qadalı ırmaqlar
Quruyubdur, suyu gəlməz.
Şahanə-şahbaz atlar
Qarıyıbdır, qulun verməz.
Qızıl-qızıl dəvələr də
Qarıyıbdır, köşək verməz.
A kafir, Qazanın anası
Qocalıbdır, oğul verməz.

Şöklü Məlik, cins toxuma meylin varsa, qara gözlü qızını gətir Qazana ver! Ay kafir, sənin qızından oğlu doğulsun, siz onu Qazan bəyin xidmətinə göndərəsiniz!

Bunun ardınca, görək, kimlər yetişdi:

Kafirləri it ardına qoşub-alçaldan, eldən çıxıb Ayğırgözlü suyunda at üzdürən, əlli yeddi qalanın açarını alan, Ağ Məliyin Çeşmə qızına evlənən Sufi Sandal Məlikə qan qusduran, qırx cübbə bürünüb otuz yeddi qala bəyinin gözəl qızlarını oğurlayıb bir-bir boynunu qucan, üzündən-dodağından öpən İlək qoca oğlu Alp Ərən çaparaq yetişdi: “Çal qılincını, ağam Qazan, çatdım!” – dedi.

Sayılaqla oğuz bəyləri tükənməz. Hamı yetişdi. Təmiz suda yuyundular. Ağ alınlarını yerə qoydular. İki rükət namaz qıldılar. Adı əziz Məhəmmədə salavat gətirdilər. Sakitcə kafirin üstünə at saldılar, qılinc çaldılar. Gumbur-gumbur nağaralar döyüldü. Burması qızıl tunc borular çalındı.

O gün cəsur ər igidlər bəlli oldu. O gün namərdlər gizlənməyə yer axtardı. O gün bir qiyamət savaş oldu, meydan başla doldu; başlar top kimi kəsildi. Şahanə atlar qaçanda nalı düşdü. Böyük-uzun nizələr sancılıb süstəldi. Böyük, iti polad qılınclar çalındı, tiyəsi korşaldı. Üç lələkli qayın oxlar atıldı, dəmir ucluğu düşdü. O gün, elə bil, qiyamətin bir günü idi. Bəy nökerindən, nöker bəyindən ayrıldı.

Daş Oğuz bəyləri ilə Dəli Dondaz sağdan, cəsur igidlərlə Qaragünə oğlu Dəli Budaq sol yandan hücum etdi. İç Oğuz bəyləri ilə Qazan mərkəzdə düşmənlərin toposına hücum etdi. Şöklü Məlikə çatdı, bö-yürdüb atdan yerə saldı, qəfilcə tutub başını kəsdi. Bir zərbə ilə al qanını yer üzünə tökdü. Sağ tərəfdə Qara Tükən Məliklə Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz qarşılaşdı. Sağ yanını qılınclayıb yerə saldı. Sol tərəfdə Buğacıq Məliklə Qaragünə oğlu Dəli Budaq qarşılaşdı. Altı pərli gürz ilə təpəsinə möhkəm zərbə vurdu. Dünya-aləm Buğacıq Məlikin gözündə qaraldı: atın boynunu qucaqlayıb, yerə düşdü.

Qazan bəyin qardaşı kafirin bayrağını qılınclayıb yerə saldı. Dərələrdə, təpələrdə kafirlərə qırğın düşdü, leşlərinə quzğun toplasdı. On iki min kafir qılincdan keçdi. Oğuz igidlərindən beş yüzü həlak oldu. Qazan bəy qaçanı qovmadı, “aman” deyəni öldürmədi. Qalın Oğuz bəyləri böyük qənimət əldə etdilər.

Qazan bəy öz ordusunu, arvad-uşağını, xəzinəsini geri aldı, qızıl taxtında geri döndü. Yenə evlərini tikdirdi. Qaraca çobanı əmiraxur etdi. Yeddi gün, yeddi gecə yemək-içmək oldu. Qırx nəfər qulu, qırx kənizi oğlu Uruza görə azad elədi. Cəsur qoç igidlərə çoxlu torpaqlar verdi: şalvar, çuxa, arxalığ verdi...

Dədəm Qorqud gəlib boy boyladı, soy soyladı. Bu oğuznaməni qoşdu-düzdü, belə dedi:

Hani dediyim bəy ərənlər?
Dünya mənimdir deyənlər?
Əcəl aldı, yer gizlədi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya,
Son ucu ölümlü dünya!

Xeyir-dua verək, xanım:

Qarlı uca dağların yıxılmasın!
Kölgəlik hündür ağacın kəsilməsin!
Coşğun axan gözəl suyun qurumasın!
Tanrı səni namərdə möhtac etməsin!
Çaparkən ağ-boz atın büdrəməsin!
Vuruşanda iti polad qılıncın gödəlməsin!
Sancılarkən uzun nizən əyilməsin!
Ağ saqqallı atan yeri cənnət olsun!
Ağ birçəkli anan yeri behişt olsun!
Son gündə təmiz imandan ayırmasın!
“Amin!” deyənlərin üzünü görsün!
Ağ alınımızı yerə qoyub, beş kəlmə dua qıldıq,
qəbul olunsun!
Allah verən ümidin üzülməsin!
Yığışdırsın, saxlasın günahlarını
Adı gözəl Məhəmməd Mustafanın
üzü suyuna bağışlasın, xanım, hey!..

BAYBÖRƏNİN OĞLU BAMSI BEYRƏK BOYU

Qam Ğan oğlu Bayındır xan yerindən durmuşdu. Qara yerin üstündə hündür ağ evini tikdirmişdi. Uca alaçığı göy üzünə dirənmişdi. Min yerdə ipək xalça döşənmişdi. İç Oğuzun, Daş Oğuzun bəyləri Bayındır xanın söhbətinə toplaşmışdı. Baybörə və onun adamları da Bayındır xanın məclisinə gəlmişdi. Bayındır xanın qarşısında oğlu Qarabudaq bəy dayanıb durmuşdu. Sağ yanında Qazanın oğlu Uruz durmuşdu. Sol yanında Qazlıq qoca oğlu Yeynək bəy durmuşdu. Baybörə bunları gördükdə ah çəkdi. Ağlı başından çıxdı. Dəsmalını əlinə alıb, hönkürə-hönkürə ağladı.

Bunu gören Qalın Oğuzun arxası, Bayındır xanın kürəkəni Salur Qazan qaba dizi üstünə çökdü. Baybörə bəyin üzünə qıyqacı baxdı. Dedi: “Baybörə bəy, niyə ağlayıb zarıyırsan?”. Baybörə bəy deyir: “Qazan xan, necə ağlamayım, necə zarımayım? Oğuldan dayağım yox, qardaşdan sayılmağım! Allah-taala məni qarğayıbdır... Bəylər, taxtım-tacım üçün ağlayıram. Bir gün ola, düşəm öləm, yerimdə-yurdumda kimsə qalmayacaq”.

Qazan deyir: “Arzun elə budurmu, Baybörə bəy?”. Deyir: “Bəli, budur. Mənim də oğlum olsun, Bayındır xanın xidmətində durub, qulluq eləsin, mən də baxıb güvənim, sevinib-fərəhlənəm...”

Belə dedikdə Qalın Oğuz bəyləri göy üz tutdular. Əl qaldırıb dua elədilər. “Allah-taala sənə bir oğul versin!” – dedilər.

O zamanlar bəylərin alqışı alqış, qarğıışı qarğıış idi. Duaları yerini tuturdu. Baybican bəy də yerindən durdu, dedi: “Bəylər, mənimçin də bir dua eləyin. Allah-taala mənə də bir qız versin” – dedi. Qalın Oğuz bəyləri əl qaldırdılar, dua etdilər: “Allah-taala sənə də bir qız versin” – dedilər.

Baybican bəy deyir: “Bəylər, siz şahid olun, Allah-taala mənə bir qız verərsə, Baybörə bəyin oğluna göbəkkəsmə adaxlı olsun!”.

Bunun üstündən bir müddət keçdi. Allah Baybörə bəyə bir oğul, Baybican bəyə bir qız verdi. Qalın Oğuz bəyləri bunu eşitdilər, şad olub sevindilər.

Baybörə bəy tacirlərini yanına çağırıb əmr etdi: “Ay tacirlər, Allah mənə bir oğul verdi. Oğluma görə Rum elinə gedin, oğlum böyüyüncə

yaxşı hədiyyələr gətirin!” – dedi. Tacirlər gecə-gündüz yol getdilər. İstanbula gəldilər. Danışq aparıb yaxşı hədiyyələr aldılar. Baybörənin oğlu üçün bir dəniz qulunu, boz aygır aldılar. Dəstəyi ağ tozlu bir möhkəm yay aldılar, bir də altı pərli gürz aldılar. Qayıtmaq üçün yol hazırlığı gördülər.

Baybörənin oğlu beş yaşına girdi. Bir müddət sonra çaya baxanda öz əksinə şığıyan çal qaraquş ərdəmli, bir gözəl, yaxşı igid oldu.

O zamanlar bir oğlan baş kəsməsə, qan tökməsəydi, ona ad qoyulmazdı. Baybörə bəyin də oğlu atlandı, ova çıxdı. Ov ovarkən atasının tövləsinə gəldi. Onu əmiraxurbaşı qarşıladı, atdan endirdi, qonaq etdi. Yeyib-içib oturdular. Bu yandan da tacirlər gəlib, böyük Dərbənd sərhəddində dayanmışdılar. Yarımasınlar Evnik qalasının kafirləri, onlardan casusluq etdilər. Tacirlər yatarkən qəflətən beş yüz kafir hücum edib, mallarını çaldılar çapdılar. Tacirbaşı tutuldu, tacirlərdən biri qaçaraq oğuz diyarına gəldi. Baxdı gördü ki, oğuz yurdunun ucqarında bir hündür alaçıq qurulmuş; bir yaraşlıq, gözəl igid də sağında və solunda qırx igidlə oturmuşdur. Tacir fikirləşdi: “Oğuzun yaxşı igidlərindəndir, gedim kömək istəyim”. Tacir deyir: “İgid, igid, bəy igid! Sən mənim səsimi anla, sözümü dinlə! On altı ildir ki, oğuzların içindən getmişdik. Danışq-razılıqla kafirin malını oğuz bəylərinə gətirirdik. Böyük Dərbəndin Pasnik qalası yanında yatmışdıq. Evnik qalasının beş yüz kafiri bizə hücum etdi. Qardaşım dustaq oldu. Malımızı, azuqəmizi çalıb-çapıb getdilər. Dərdli başımı götürüb, yanına gəldim. Başına dönüm, igid, mənə kömək et!”.

Bu dəfə oğlan içdiyi şərabı içmədi. Əlindəki qızıl qədəhi yerə çırpdı. Dedi: “Nə dediyimi yetirin, mənim geyimimi, şahbaz atımı gətirin! Hey! Məni sevən igidlər atlansınlar!”. Tacir də qabaqlarına düşdü, bələdçi oldu.

Kafirlər də bir yerə çəkilib, pul bölüşdürməkdəydi. Bu vaxt igidlər meydanının aslanı, pəhləvanların qaplanı Boz oğlan özünü yetirdi. Nə bir dedi, nə iki, kafirləri qılıncladı. Baş qaldıranları öldürdü, cəzasına çatdırdı. Tacirlərin malını xilas etdi.

Tacirlər dedilər: “Bəy igid, sən mərdlik göstərüb bizi xilas etdin. İndi gəl, bəyəndiyin malı götür!”. İgidin gözü bir dəniz qulunu boz aygırı tutdu, bir də altı pərli gürzlə dəstəyi ağ tozlu yayı. Bu üç şeyi bəyəndi. Dedi: “Ay tacirlər, bu aygırı, bu yayı və bir də bu gürzü mənə verin!”. Belə dedikdə tacirlər pərt oldular.

İgid dedi: “Ay tacirlər, çoxmu istədim?!” Tacirlər dedilər: “Niyə çoxdur?”. Amma bizim bəyimizin bir oğlu vardır, bu üç şeyi gərək ona hədiyyə aparaydıq!”.

Oğlan deyir: “Ədə, bəyinizin oğlu kimdir?”. Dedilər: “Baybörənin oğlu var, adına Bamsı deyirlər”. Baybörənin oğlu olduğunu bilmədilər.

İgid barmağını dişləyib fikirləşdi: “Burda minnətlə almaqdansa, orada atamın yanında minnətsiz almaq yaxşıdır”, – dedi. Atını qamçılıyıb, yola düşdü. Tacirlər ardınca baxa-baxa qaldı. “Vallah, yaxşı igiddir, insafılı igiddir!” – dedilər.

Boz oğlan atasının evinə gəldi. Atası tacirlərin gəlməsindən xəbər tutdu, sevindi. Çətirli çadır, uca alaçıq qurdurdu. Yerə ipək xalçalar saldırdı. Keçdi oturdu. Oğlunu sağ yanında əyləşdirdi. Oğlan tacirlər barədə bircə söz söyləmədi. Kafirləri qırdığını demədi.

Gözlənilmədən tacirlər gəldilər. Baş endirib, salam verdilər. Gördülər ki, o baş kəsən, qan tökən igid Baybörə bəyin sağında oturur. Tacirlər yanaşıb igidin əlini öpdülər.

Bunlar belə etdikdə Baybörə bəyin acığı tutdu. Tacirlərə dedi: “Ədə, əbləh oğlu əbləhlər! Ata dura-dura oğlunmu əlini öpərlər?” Dedilər: “Xan, bu igid sənin oğlundurmu?”. “Bəli, mənim oğlumdur!” – dedi. Dedilər: “İndilikdə əvvəlcə onun əlindən öpdüyümüzdən incimə, xan. Əgər sənin oğlun olmasaydı, bizim malımız Gürcüstanda getmişdi. Hamımız dustaq olmuşduq”.

Baybörə bəy deyir: “Ədə, mənim oğlum başmı kəsib, qanmı töküüb?”. “Bəli, baş kəsdi, qan tökdü, atdan adam saldı!” – dedilər. “Aha, bu oğlan ad qoymaq həddinə çatıbmi?” – dedi. “Bəli, sultanım, ondan da artıqdır!” – dedilər.

Baybörə bəy Qalın Oğuz bəylərini çağırdı, qonaq etdi. Dədəm Qorqud gəldi, oğlana ad qoydu. Dedi: “Sözümü dinlə, Baybörə bəy! Allah-taala sənə bir oğul vermişdir, əlində qalsın! Ağır bayraq götürəndə müsəlmanlara arxa olsun! Qarşı yatan uca qarlı dağlardan aşarsa, Allah sənin oğluna keçid versin! Coşğun sulardan keçərsə, keçid versin! Kafir qoşununa baş vuranda Allah-taala sənin oğluna fürsət versin! Sən oğlunu “Bamsım” – deyə oxşayırsan; onun adı Boz aygırlı Bamsı Beyrək olsun! Adını mən dedim, yaşını Allah versin!”.

Qalın Oğuz bəyləri əl götürüb dua etdilər. “Bu ad bu igid üçün uğurlu olsun!” – dedilər.

Bəylər hamı ov üçün atlandılar. Beyrək Boz aygırını çəkdirib mindi. Böyük qoşun Ala dağa ova çıxdı. Birdən oğuz yurdunun üzərinə bir

sürü keyik gəldi. Bamsı Beyrək birini qovub getdi. Qova-qova bir yerə gəldi çıxdı. Nə görsə yaxşıdır?! Gördü ki, göy çəmənlikdə bir qırmızı çadır qurulmuşdur. “Görəsən, bu otaq kimin ola?!” – deyər fikirləşdi. Xəbəri yox idi ki, alacağı ala gözlü qızın otağıdır. Bu otağa sarı getməyə utandı. Sonra dedi: “Nə olursa-olsun, hər halda mən ovumu tutmalıyam!”. Gəlib çadırın önünə çatdı, keyiki qıcıqlandırdı. Baxdı gördü ki, bu otaq onun göbökkəsmə nişanlısı-adaxlısı olan Banıçığəyin otağıymış.

Banıçığək otaqdan baxırdı. Dedi: “Ay dayələr, bu əbləh oğlu əbləh bizə gücünümü göstərir? Gedin ondan bir pay diləyin, görün nə deyir?” – Qısırca yengə deyilən bir qadın vardı. İrəli gedib pay istədi. “Hey, bəy igid, bizə də bu keyikdən pay ver!” – dedi. “Ay dayə, mən ovçu deyiləm, hamınızın bəyinin oğluyam. Amma soruşmaq eyib olmasın, bu otaq kimindir?” – dedi. Qısırca yengə deyir: “İgid bəyim, bu otaq Baybican bəyin qızı Banıçığəyindir”.

Xanım, bunu eşidəndə Beyrəyin qanı qaynadı. Ədəblə yavaş-yavaş geri döndü. Qızlar keyiki göturdülər. Gözəllər şahı Banıçığəyin önünə gətirdilər. Banıçığək baxdı gördü ki, bu bir sultana layiq, kök sığın-keyikdir. Banıçığək deyir: “Ay qızlar, bu igid necə igiddir?”. Qızlar: “Vallah, sultanım, bu igid üzü örtüklü yaxşı igiddir. Bəy oğlu bəy imiş”, – dedilər. Banıçığək deyir: “Hey, hey, dayələr, atam həmişə mənə səni üzü niqablı Beyrəyə vermişəm, deyərdi. Olmaya, bu ola. Çağırın bir xəbərleşim”, –dedi.

Çağırdılar, Beyrək gəldi. Banıçığək yaşmaqlandı, soruşdu: “İgid, hardan gəlirsən?” Beyrək deyir: “İç Oğuzdan”. “İç Oğuzda kimin nəyisən?”. “Baybörə bəy oğlu Bamsı Beyrək dedikləri mənəm”. Qız dedi: “Bəs nə məqsədlə gəlmisən, igid?”. Beyrək deyir: “Baybican bəyin bir qızı var, onu görməyə gəldim!”. Qız dedi: “O elə qız deyildir ki, sənə görünə! Amma mən Banıçığəyin dayəsiyəm. Gəl indi sənənlə ova çıxmaq. Əgər sənənin atın mənənim atımı keçsə, onun atını da keçər. Həm də ox ataq. Məni keçsən, onu da keçərsən; həmçinin sənənlə güleşək. Məni bassan, onu da basmış olursan”.

Beyrək dedi: “Yaxşı, indi atlanın!”. İkisi də atlanıb meydana çıxdılar. At sürdülər. Beyrəyin atı qızın atını keçdi. Ox atdılar. Beyrəyin oxu qızın oxunu ötdü.

Qız deyir: “Ay igid, heç kimin atı mənənim atımı, kimsənin oxu mənənim oxumu keçməyib. İndi gəl sənənlə qurşaq tutaq!”. Beyrək dər-

hal atdan endi. Güləşməyə başladılar; iki pəhləvan kimi bir-birinə sarmaşdılar. Gah Beyrək qızı, gah da qız Beyrəyi yerə vurmaq istəyir. Beyrək sarsıldı, fikirləşdi: “Bu qıza basılısam, Qalın Oğuz içində başıma qaxınc, üzümə rişxənd olacaq”. Qeyrətə gəldi. Qarmalayıb qızın sinəbağını ələ keçirdi. Döşündən tutdu. Qız qurcandı. Bu dəfə Beyrək qızın incə belindən yapışdı, fırladıb arxası üstə yerə vurdu. Qız dedi: “İgid, Baybicanın qızı Banıçiçək mənəm!”. Beyrək üç öpdü, bir dişlədi, “düyün qanlı olsun, xan qızı!” – deyə barmağından qızıl üzüyü çıxardı, qızın barmağına keçirdi. “Bu üzük aramızda nişan olsun, xan qızı!” – dedi.

Qız deyir: “Belə oldusa, indi irəli durmaq lazımdır, bəy oğlu!”. Beyrək də həmçinin: “Nə deyirəm, xanım, baş üstə!” – dedi.

Beyrək qızdan ayrılıb, evlərinə gəldi. Ağ saqqallı atası qarşısına gəlib dedi: “Oğul, bu gün oğuz yurdunda nə gördün, nə eşitdin?”. Deyir: “Nə görəcəkdim, oğlu olan evləndirmiş, qızı olan köçürmüşdür...” Atası deyir: “Oğul, yoxsa səni evləndirmək lazımdır?”. “Bəli, ağ saqqallı əziz ata, evləndirmək lazımdır” – dedi. Atası dedi: “Oğuzda kimin qızını alıb verim?”. Beyrək: “Ata, mənə bir qız alıb ver ki, mən yerimdən durmadan o durmuş olsun! Mən qaracığ atıma minmədən o minmiş olsun! Mən döyüşə getməmiş o mənə baş gətirsin! Ata, mənə belə bir qız alıb ver”, – dedi.

Atası Baybörə xan deyir: “Oğul, sən qız yox, özünə bir yoldaş-silahdaş istəyirsənmiş. Oğul, bəlkə istədiyin qız Baybican bəyin qızı Banıçiçəkdir?”. Beyrək: “Bəli, ağ saqqallı əziz ata, mənim istədiyim elə odur”, – dedi.

Atası dedi: “Ay oğul, Banıçiçəyin bir dəli qardaşı vardır, adına Dəli Qarcar deyirlər. Qız istəyəni öldürür”. Beyrək deyir: “Yaxşı, bəs nə edək?”. Baybörə bəy deyir: “Oğul, Qalın Oğuz bəylərini evimizə dəvət edək, necə məsləhət görərlərsə, ona uyğun da iş görək”. Bütün Qalın Oğuz bəylərini çağırıb, evlərinə yığdılar. Zəngin qonaqlıq verildilər. Qalın Oğuz bəyləri dedilər: “Bu qızı istəməyə kim gedə bilər?”. Məsləhət gördülər ki, Dədə Qorqud getsin. Bu təklifə qarşı Dədə Qorqud deyir: “Dostlar, madam ki, məni göndərirsiniz, bilirsiniz ki, Dəli Qarcar bacısını istəyəni öldürür; Barı Bayındır xanın tövləsindən iki şahənə yüyrek at gətirin. Bir Keçi başlı Keçər aygırı, bir də Toğlu başlı Duru aygırı. Birdən qaç-qov olarsa, birisini minim, o birini yedəkləyim”.

Dədə Qorqudun sözü ağllarına batdı. Getdilər, Bayındır xanın tövləsindən o iki atı gətirdilər. Dədə Qorqud birini mindi, birini yedəklədi. “Dostlar, sizi Allaha tapşırdım!” – dedi, getdi.

Sultanım, bu vaxt Dəli Qarcar da öz uca evini, hündür otağını qara yer üstündə qurduymuşdu. Yoldaşları ilə nişan qoyub atırdı. Dədəm Qorqud da o yandan gəldi. Baş endirib təzim etdi. Dil-ağız edib, hörmətlə salam verdi. Dəli Qarcar ağzını köpükləndirdi. Dədə Qorqudun üzünə baxdı. Dedi: “Əleykəssəlam! Ay əməli azmış, yolundan dönmüş, qadir Allah ağ alnına qada yazmış! Ayaqlıların buraya gəldiyi, ağızlıların buradakı sudan içdiyi yox idi. Sənə nə oldu? Əməlinmi azdı? Ağlınmi azdı? Əcəlinmi gəldi? Bu aralarda neyləyirsən?”. Dədə Qorqud deyir:

Qarşı yatan uca dağını aşmağa gəlmişəm.
Coşub daşan təmiz suyunu keçməyə gəlmişəm.
Gen ətəyinə, dar qoltuğuna qısılmağa gəlmişəm.
Tanrının əmriylə, peyğəmbərin rəyi ilə
Aydan arı, gündən duru bacın Banıçıçəyi
Bamsı Beyrəyə diləməyə gəlmişəm!

Dədə Qorqud belə dedikdə Dəli Qarcar deyir: “Əyə, nə dediyimi yetirin, Qara ayğını yaraqlı gətirin!”. Qara ayğını yaraqlı gətirdilər. Dəli Qarcar atlandı. Dədə Qorqud ümidini üzüb gözləmədi, qaçdı. Dəli Qarcar ardınca düşdü. Toğlu başlı Duru ayğır yoruldu. Dədə Qorqud Keçi başlı Keçərə sıçrayıb mindi.

Dədəni qova-qova Dəli Qarcar on ox məsafəsini keçdi, arxadan Dədə Qorquda çatdı. Dədənin yaddaşı canlandı, Allaha sığınıb, ismi-əzəm oxudu.

Dəli Qarcar qılınıncını əlinə aldı. Qolunu yuxarı qaldırıb hücum etdi. Dəli bəy Dədəni bir anda vurmaq istədi. Dədə Qorqud dedi: “Vursan, əlin qurusun!”.

Allahın əmri ilə Dəli Qarcarın əli yuxarıdan asılı qaldı. Dədə Qorqud vilayətin ruhani ağası olduğu üçün diləyi qəbul olundu. Dəli Qarcar deyir: “Amandır, kömək et! Tanrının birliyinə şübhə yoxdur! Sən mənim əlimi sağalt; Tanrının əmri ilə, peyğəmbərin rəyi ilə bacımı Beyrəyə verim”. Dediyni üç dəfə təsdiq elədi. Günahına tövbə etdi. Dədə Qorqud dua eylədi. Allahın əmri ilə dəlinin əli sap-sağlam

oldu. Döndü, dedi: “Dədə, bacımın yolunda mən nə istəsəm, verər-sənmi?”. Dədə deyir: “Verərik, de, görək nə istəyirsən?”. Dəli Qarcar deyir: “Min buğra gətirin ki, maya görməmiş olsun. Min də ayğır gətirin ki, ilxıya girməmiş olsun. Min də qoyun üzü görməmiş qoç gətirin. Min də quyuqsuz-qulaqsız köpək gətirin. Min də birə gətirin mənə! Əgər bu dediyim şeyləri gətirərsinizsə, bacımı verdim. Amma gətirməsən, bu dəfə öldürmədim, o vaxt öldürərəm!”.

Dədə döndü, Baybörə bəyin evinə gəldi. Baybörə bəy deyir: “Dədə, oğlanmısan, qızımısan?”. Dədə “oğlanam!” – dedi. “Bəs Dəli Qarcarın əlindən necə xilas oldun?” – dedi. Dədə deyir: “Allahın köməyi, ərənlərin səyi ilə qızı aldım”.

Beyrəyə, anasına və bacılarına müjdəçi gəldi. Sevindilər, şad oldular. Baybörə bəy deyir: “Dəli nə qədər mal istədi?”. Dədə dedi: “Yarımасыn Dəli Qarcarı, heç mümkün olmayan mal istədi!”. Baybörə bəy deyir: “Axı, nə dilədi?”. Dədə deyir: “Min ayğır istəyibdir ki, ilxıya girməmiş olsun. Min də buğra istədi ki, maya görməmiş olsun. Min də qoç diləyibdir ki, qoyun üzü görməmiş olsun. Min də quyuqsuz-qulaqsız köpək istəyib. Min də qaraca-qaraca birələr dilədi. “Bu şeyləri gətirsəniz, bacımı verərəm. Gətirməsən, gözümə görünməyəsən, yoxsa səni öldürərəm!” – dedi”. Baybörə bəy deyir: “Dədə, mən üçün tapar-sam, ikisini sən taparsanmı?”. Dədə Qorqud “Bəli, xanım, tapacağam” – dedi. Baybörə bəy: “İndi, Dədə, köpəklə birəni sən tap”, – dedi. Özü də tövlə-tövlə atları üçün getdi. Min ayğır seçdi. Dəvələrinin arasından min buğra-nər seçdi. Qoyun sürülərindən min qoç seçdi.

Dədə Qorqud da min quyuqsuz-qulaqsız köpəklə min də birə tapdı. Bunları götürüb Dəli Qarcarın yanına getdi. Dəli Qarcar eşitdi, qarşısına gəldi. “Görüm, dediyimi gətirdilərmimi?” – dedi. Ayğırları görəndə bəyəndi. Dəvələri də görüb bəyəndi. Qoçları bəyəndi. Köpəkləri görəndə qah-qah güldü, dedi: “Dədə, bəs mənim birələrim hanı?”. Dədə Qorqud: “Hey, oğul Qarcar, o itmilçəyi kimi adamı dəli eləyər. O bir acıqlı canlıdır. Ona görə də bir yerdə yığıb saxlamışam. Gəl gedək, kökünü gətir, arığını qoy qalsın”, – dedi.

Dədə Qorqud Dəli Qarcarı birə olan yerə gətirdi. Dəli Qarcarı soyundurub ağıla saldı. Birələr Dəli Qarcarın bədəninə dərasedilər. Dəli Qarcar gördü birələrlə bacarmır, dedi: “Dədə, kömək! Allah eşqinə, insaf elə! Qapını aç, çıxım”. Dədə Qorqud: “Oğul, Qarcar, qarğayıb eləməyəsən, bu tapşırığın şeydir, götür! Nə oldu, belə özünü itirdin? Köklərini seç, arığını qoy!” – dedi.

Dəli Qarcar deyir: “Vay, Dədə sultan, Allah bunların kökünü də götürsün, arığını da! Bir məni qapıdan çölə çıxar, kömək elə”. Dədə qapını açdı. Dəli Qarcar çıxdı. Dədə gördü ki, birələr Dəlinin canına keçmişdir; başı-bədəni birədən görünmür. Üz-gözü bəlli deyil. Dəli Qarcar Dədənin ayağına düşdü: “Allah eşqinə, məni xilas et!” dedi. Dədə Qorqud “Get, oğul, özünü suya vur!” – dedi.

Dəli Qarcar qaçaraq getdi, suya düşdü. Birədir də, suda axdı getdi. Gəldi paltarını geydi, evinə getdi. Böyük toy hazırlığını gördü.

Oğuz zamanında evlənən hər igid ox atardı. Oxu düşən yerdə də gəlin otağı qurardı. Beyrək xan da oxunu atdı, oxu sancılan yerdə otağını qurdu. Adaxlısından bir bəylik qırmızı qaftan gəldi. Beyrək geydi. Bu iş yoldaşlarına xoş gəlmədi. Pərt oldular. Beyrək deyir: “Niyə pərt oldunuz?” Dedilər: “Necə pərt olmayaq? Sən qırmızı qaftan geyirsən, biz isə ağ qaftan!”. Beyrək: “Belə şeydən ötrü niyə halınızı pozursunuz? Bu gün mən geymişəm, sabah naibim geysin. Qırx günədek sıra ilə geyinək. Ondan sonra bir dərişə verək!” – dedi. Qırx igidlə yeyib-içib oturmuşdular.

Yarımасыn kafirin casusu, bunları görüb, getdi Bayburd hasarının bəyinə xəbər verdi. Deyir: “Nə oturursan, sultanım, Baybican bəy o sənə verəcəyi qızı Beyrəyə verdi. Bu gecə gəlin gedəcəkdir”.

O məlun yeddi yüz kafirlə atlanıb yürüşə çıxdı. Beyrək ap-alaca gəlin otağında yeyib-içib xəbərsiz oturmuşdu. Gecə yuxusu vaxtı kafirlər hücum etdi. Naib qılıncını siyirdi, əlinə aldı. “Mənim başım Beyrəyin başına qurban olsun!” – dedi. Naib yaralandı, həlak oldu.

Dərinlik gizlədər, çoxluq qorxudar.

At işləyər, ər öyünər...

Atsız kişinin ümidi olmaz.

Otuz doqquz igidlə Beyrək dustaq getdi. Dan yeri qızardı, günəş doğdu. Beyrəyin atası-anası baxıb gördü ki, gəlin otağı görünməz olmuşdur. Ah-vay etdilər, ağlları başlarından çıxdı. Gördülər ki, yurdda bir quzğun, bir təzi dolaşır. Otaq yerlə-yeksan, naib isə həlak olmuşdur. Beyrəyin atası böyük çalmasını götürüb yerə çırpdı. Dartdı, yaxasını yırtı. “Oğul, oğul!” – deyib yüyürdü, zarıldadı. Ağ birçəkli anası ağladı, gildir-gildir göz yaşını tökdü, ağ üzünə acı dırnaq çaldı. Al yanağını dartdı, qarğı kimi qara saçını yoldu. Ağlayıb-sızlayıb evinə gəldi.

Baybörə bəyin qızıl tağlı hündür evinə şivən düşdü. Qız-gəlininin qəhqəhəli gülüşü kəsildi. Ağ əllərə qızıl xına yaxmadılar. Yeddi bacı

ağ çıxarıb, qara donlarını geydilər. “Vay, bəy qardaşımız! Muradına-arzusuna çatmayan yalqız qardaş!” – deyib hönkür-hönkür ağlaşdılar.

Beyrəyin nişanlısına xəbər çatdı. Banıçiçək qaralar geydi, ağ qaftanını çıxardı. Payız alması kimi al yanağını dartdı, yırtdı. “Vay, al duvağımın yiyəsi! Vay, alnımın-başımın ümidi! Vay, şah igidim, şah-zadə igidim. Doyunca üzünə baxmadığım, igid xanım! Hara getdin, məni yalqız qoyub igid xanım?! Göz açaraq gördüyüm, könül verib sevdiyim, bir yasdıqda baş qoyacağım! Yolunda öldüyüm! Qurban olduğum! Vay, Qazan bəyin dostu! Vay, Qalın Oğuzun sevimlisi Beyrək!” – deyib zar-zar ağladı. Bunu eşidən Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz ağ çıxardı, qara geydi. Beyrəyin yar-yoldaşları ağ çıxarıb qara geydilər. Qalın Oğuz bəyləri Beyrək üçün böyük yas tutdular. Ümidlərini üzdülər.

Bu hadisədən on altı il keçdi. Beyrəyin ölü-dirisini bilmədilər. Bir gün qızın qardaşı Dəli Qarcar Bayındır xanın divanına gəldi. Diz çöküb dedi: “Ağıllı xanın ömrü uzun olsun! Beyrək diri olsaydı, on altı ildən bəri gələrdi. Beyrəyin diri olduğu xəbərini gətirən bir igid olsa, qızılı tikişli, naxışlı çuxa, qızıl-gümüş verərəm. Ölüm xəbərini gətirənə bacımı verərəm”.

Belə dedikdə, muradı gözündə qalsın, Yalançı oğlu Yalancığ dedi: “Sultanım, mən gedim, ölüsü-dirisi xəbərini gətirim!”.

Sən demə, Beyrək Yalançı oğluna bir köynək bağışlayıbmuş; geyməyib saxlayırmış. Getdi, həmin köynəyi qana-mana batırdı, gətirib Bayındır xanın önünə atdı. Bayındır xan deyir: “Ədə, bu nə köynəkdir?” Yalancıq: “Beyrəyi Dərbənddə öldürmüşlər, bu da nişanıdır, sultanım!” -dedi.

Bəylər köynəyi görəndə hönkür-hönkür ağlaşdılar, zarıldadılar. Bayındır xan deyir: “Əyə, niyə ağlayırsınız, biz bunu tanıyıraq. Adaxlısına aparın, görsün. O yaxşı bilər. Çünki o tikibdir, yenə o tanıyar”.

Getdilər, köynəyi Banıçiçəyə apardılar. Gördü, tanıdı. “Odur!” dedi. Dartdı, yaxasını yırtdı. İti dırnaq ilə ağ üzünü aldı-cırdı. Payız alması kimi al yanağını yırtdı. “Vay, göz açıb gördüyüm, könül verib sevdiyim! Vay, al duvağımın sahibi! Vay, alnımın-başımın ümidi, Beyrək xan!” – deyə ağladı.

Beyrəyin ata-anasına xəbər çatdı. Baybörənin böyük düşərgəsinə şivən düşdü. Ağ çıxardılar, qara geydilər. Qalın Oğuz bəyləri Beyrəkdən bütün ümidlərini üzdülər.

Tacirlər hazırlıq gördülər. Gecə-gündüz deməyib yol getdilər. Təsədüfən Parasarın Bayburd hasarına gəlib çatdılar. Kafirlərin şadlıq günləri idi. Hər biri yeməkdə-içməkdə idi. Beyrəyi də gətirib qopuz çaldırırdılar. Beyrək uca çardağdan baxdı, tacirləri gördü. Bunları gördükdə xəbərləşdi. Görək, xanım, necə xəbərləşdi, nə dedi:

Tacir dedi:

211

Payız alması tək al yanaqlarını
yırtar gördüm, Bamsı!
“Gedib gəlməyən qardaş!” – deyə
inləyən gördüm, Bamsı!
Göz açaraq gördüyün, könül verib sevdiyin
Baybican qızı Banıçiçək
kiçik nişanını eylədi,
böyük toyu üçün vaxt qoydu.
Yalançı oğlu Yalancığa gedən gördüm,
xan Beyrək!
Parasarin Bayburd hasarından sıçrayıb aş,
Ap-alaca gəlin otağına yetiş, gəl!
Gəlməzsənsə, öz sevgilin Banıçiçəyi
Həmişəlik itirərsən, yəqin bil!

Beyrək qalxdı, ağlaya-ağlaya qırx igid yoldaşının yanına gəldi. İri çalmasını götürüb yerə çırpdı. Dedi: “Hey, mənim qırx yoldaşım! Bilirsinizmi nələr olub? Yalançı oğlu Yalancıq mənim ölüm xəbərimi aparmışdır. Atamın qızıl tağlı hündür evinə şivən düşüb. Qaza bənzər qızı-gəlini ağ çıxarıb qara geymişdir. Göz açaraq gördüyüm, könül verib sevdiyim Banıçiçək Yalançı oğlu Yalancığa getməli olmuşdur.

Bunu eşitdikdə qırx igid böyük çalmalarını götürüb yerə vurdu, hıçqıra-hıçqıra ağlaşdı, inlədi.

Deyirlər ki, kafir bəyinin bir bakirə qızı vardı. Hər gün Beyrəyi görməyə gəlirdi. O gün yenə gəldi. Baxdı gördü Beyrək pərtidir. Qız dedi: “Niyə pərtsən, xan igidim? Həmişə gələndə səni şən görürdüm. Gülərdin, oynardın. İndi nə oldu sənə?”. Beyrək dedi: “Necə pərt olmayım? On altı ildir ki, sənin atanın dustağıyam. Ata-anaya, qohum-qardaşa həsrətəm; bir də bir qara gözlü sevgilim vardı; Yalançı oğlu Yalancıq deyilən bir kişi var, gedib yalandan mənim öldüyümü demiş, sevdiyim qız da ona getməli olmuşdur”.

Qız Beyrəyə aşiq olmuşdu, ona görə də dedi: “Əgər səni hasardan örkənlə aşağı sallasam, sağ-salamat ata-ananın yanına getsən, məni burda gəlib halallıqla alarsanmı? Beyrək and içdi: “Oğuz yurduna salamat çatsam, gəlib səni halallıqla almasam, qılıncımla doğranım! Oxuma sancılım! Yer kimi çatlayım, torpaq kimi sovrulum!”. Qız da örkən götürüb, Beyrəyi hasardan aşağı sallandırdı. Beyrək aşağı baxdı. Özünü

yer üzündə gördü. Allaha şükür etdi. Yola düşdü. Gedəndə kafirin ilxısına gəldi. “Bir at tapa bilsəm, tutum minim!” – dedi. Baxdı gördü öz dəniz qulunu Boz aygır burada otlamaqdadır. Boz aygır da Beyrəyi görüb dayandı, şahə qalxıb iki ayağının üstündə durdu, kişnədi. Beyrək də atını öyüb-tərifləmiş, görək, xanım, necə öymüş, nə demişdir:

Açıq-açıq meydanlara bənzər sənin alnın.
İki gecə çırağıdır sənin gözlərin.
Yumşaq ipəyə bənzəyir sənin yalın.
Qoşa qardaşa bənzər sənin qulaqların.
Mərdi muradına çatdırar sənin belin.
Mən sənə at demərəm, qardaş deyərəm,
qardaşımdan artıq!
Başıma iş gələndə yoldaş deyərəm,
yoldaşımdan artıq!

At başını yuxarı tutub bir qulağını qaldırdı, Beyrəyin qabağına gəldi. Beyrək atın köksünü qucaqladı. İki gözündən öpdü. Sıçrayıb mindi. Qala hasarının qapısına gəldi. Otuz doqquz yoldaşını tapşırdı, görək, xanım, necə tapşırdı:

Ey murdar dinli kafir!
Mənim ağzıma söyüb durdun, anlamadım,
Qara donuz ətindən xörək yedirtdin, dözə bilmədim.
Allah mənə yol verdi, gedəsi oldum, ay kafir!
Otuz doqquz igidim əmanət qalsın, ay kafir!
Birini əskik görsəm, yerinə onunu öldürərəm.
Onunu əskik görsəm, yerinə yüzünü öldürərəm, ay kafir!
Otuz doqquz igidim əmanət olsun, ay kafir! –
belə deyib dayanmadı, atını çapdı.

Qırx nəfər kafir atlandı, ardınca düşdü; qova-qova getdilər, çata bilməyib geri döndülər.

Beyrək oğuz diyarına gəldi. Gördü bir ozan gedir, dedi: “Ay ozan, hara gedirsən?”. Ozan deyir: “Bəy igid, toya gedirəm”. Beyrək dedi: “Kimin toyudur?”. “Yalançı oğlu Yalancığın”, – dedi. “Əyə, kimin qızını alır?”. Ozan deyir: “Xan Beyrəyin adaxlısını alır”. Beyrək deyir: “Ay ozan, qopuzunu mənə ver, atımı sənə verim; saxla, gəlim, dəyər-

ini-qiymətini gətirim, alım”. Ozan deyir: “Avazım qısalmadan, səsim boğulmadan bir atdır əlimə keçib, aparıb saxlayım”. Ozan qopuzu Beyrəyə verdi. Beyrək qopuzu aldı, atasının düşərgəsinə yaxınlaşdı. Baxdı gördü ki, bir neçə çoban yol ayrıcında oturub ağlayırlar, həm də durmadan daş yığırlar. Beyrək deyir: “Ay çobanlar, bir adam yolda daş tapsa, çölə atar. Siz niyə bu daşı yola yığırsınız?”. Çobanlar deyir: “Eh, sən ancaq özündən xəbərin var, bizim halımızdan xəbərin yoxdur”. “Halımıza nə olub ki?”. Çobanlar dedi: “Bəyimizin bir oğlu vardı, on altı ildir ki, ölüsü-dirisi xəbərini kimsə bilmir. Yalançı oğlu Yalancıq deyilən birisi onun ölüm xəbərini gətirdi. Adaxlısını ona verməli oldular: Qız gəlib buradan keçəcək. Daşlayacağıq onu ki, Yalancığa getməsin, tayına-tuşuna getsin”. Beyrək deyir: “Əyö, üzünüz ağ olsun! Ağanızın çörəyi sizə halal olsun!”. Sonra atasının evinə gəldi. Evlərinin önündə bir böyük ağac vardı, dibində də bir yaxşı bulaq. Beyrək baxdı gördü ki, kiçik bacısı bulaqdan su götürməyə gəlir, “Beyrək, qardaşım!” – deyə ağlayıb-inləyir. “Toy-düyünün qara oldu”, – deyə ağlayır.

Ayrılıq Beyrəyə yaman təsir elədi, dözmədi, göz yaşı gildir-gildir axdı. Burada çağırır soylayır, görək, xanım, nə soylayır; deyir:

Ay qız, “ağa” deyib nə ağlayıb-inlərsən,
 Yandı bağrım, göynədi içim.
 Yoxsa ağan yoxa çıxıb, ölübdür?
 Ürəyinə qaynar yağlar tökübdür?
 Qara bağrın didilibdir,
 “ağa” deyə nə ağlayıb-inlərsən?
 Yandı bağrım; göynədi içim...
 Qarşıdakı uca dağı soruşarsam,
 yaylaqları kimindir?
 Soyuq-soyuq sularını soruşarsam,
 bulaqları kimindir?
 Tövlə-tövlə atlarını soruşarsam,
 kimin miniyidir?
 Qatar-qatar dəvəsini soruşarsam,
 kimin yüklüyüdür?
 Yaylaqlarda ağ qoyunu soruşarsam,
 şülənliyi kimindir?

Qız yenə deyir:

Qarşıdakı uca dağım yıxılıbdır,
Ozan, sənın xəbərın yox!
Bir kölgəli uca ağacım kəsilibdir,
Ozan, sənın xəbərın yox!
Bu dünyada bir qardaşım tutulubdur,
Ozan, sənın xəbərın yox!
Çalma, ozan, danışma, ozan,
Nəyinə gərək qara geymiş bir qızın?!
İrəliddə toy-düyün var,
Toya gedib, oxu-çal!

Beyrək kiçik bacısının yanından keçdi. Böyük bacılarının yanına gəldi. Baxdı-gördü bacıları göy-qara geyinib oturmuşlar. Beyrək çağırıb soylayır, görək, xanım, nə soylayır; deyir:

Sübh tezdən öz yerindən duran qızlar!
Ağ otaqdan qara otağa girən qızlar!
Ağ çıxarıb, qara paltar geyən qızlar!
Ciyər rəngli sərniciyə qatıq varmı?
Qara sac altında köməciniz varmı?
Tabağınızda çörəyiniz varmı?
Üç gündür yoldan gəlmişəm,
doyurun məni.
Üç gün keçməsin, Allah sevindirsin sizi!

Qızlar getdilər, yemək gətirdilər. Beyrəyin qarnını doyurdular. Beyrək dedi: “Qardaşınızın baş-gözüne sədəqə olsun, köhnə bir qaftanınız varsa, verin geyim, toya gedim. Toyda əlimə qaftan keçər, qaftanınızı qaytararam”.

Getdilər, bir qaftanı varmış, gətirib ona verdilər. Aldı, geydi. Boyu boyuna, belı belinə, qolu qoluna yaraşdı. Böyük bacısı onu Beyrəyə bənzətdi. Qara, qıyılmış gözləri qan-yaş doldu. Soyladı, görək, xanım, nə soylayıb dedi:

Qara qıyma gözlərin çökməsəydi,
“Ağam Beyrək” deyərdim, ozan, sənə!

Üzünü qara saçın örtməsəydi,
“Ağam Beyrək” deyərdim, ozan, sənə!
Ətli-canlı biləklərin boşalmasaydı,
“Ağam Beyrək” deyərdim, ozan, sənə!
İti-iti yerişindən,
Aslan kimi duruşundan,
Qanrılaraq baxışından
Ağam Beyrəyə bənzədirəm, ozan, səni!
Sevindirdin, qəmləndirmə, ozan, məni!

Qız bir daha soylamış – demişdir:

Belə çalma-oxuma, ozan!
Beyrək gedəndən bəri bizə ozan gəlməmiş.
Əynimizdən paltarımızı almamış.
Başımızdan çadırımızı istəməmiş,
Buynuzu burma qoçumuzu almamış.

Beyrək fikirləşdi: “Gördünmü, qızlar bu qaftanda məni tanıdılar. Qalın Oğuz bəyləri də tanıyarlardı. Görək Oğuz yurdunda mənim dostum, düşmənim kimdir?” – dedi. Qaftanı sıyıdırıb, qızların üstünə atdı: “Nə sən qal, nə Beyrək qalsın! Bir köhnə qaftan verdiniz, mənim baş-beynimi apardınız”, – dedi. Bir köhnə dəvə çuvalı tapdı; dəldi, boynuna keçirdi. Özünü dəliliyə vurdu, toy yerinə gəldi. Gördü ki, burada kürəkən ox atır. Qaragünə oğlu Budaq, Qazan bəyin oğlu Uruz, bəylərbəyi Yeynək, Qəflət Qoca oğlu Şir Şəmsəddin, qızın qardaşı Dəli Qarcarla ox atırdılar.

Budaq ox atanda Beyrək “Əlin var olsun!” – dedi. Uruz atanda “Əlin var olsun!” – dedi. Yeynək də atanda “Əlin var olsun!” – dedi. Şir Şəmsəddin atdı, “Əlin var olsun!” – dedi. Elə ki, kürəkən atdı, “Əlin qurusun, barmaqların çürüsün, hey, donuz oğlu donuz, bu bəylərə qurban ol!” – dedi.

Yalançı oğlu Yalancığın acığı tutdu, dedi: “Ədə, əbləh oğlu əbləh, mənə belə sözlər deməyə sənənin haqqın varmı? Gəl, əbləh oğlu, mənim yayımı çək, yoxsa indi boynunu vuraram!”.

Belə dedikdə, Beyrək yayı aldı, çəkdi. Yay dəstəyindən iki para oldu. Götürüb qabağına atdı. “Quru yerdə torağaya atmağa yaxşıdır”, – dedi. Yalançı oğlu Yalancıq yay sındığı üçün bərk qəzəbləndi. Dedi:

“Əyə, Beyrəyin yayı vardır, gətirin!”. Getdilər, gətirdilər. Beyrək yayı gördükdə yoldaşlarını xatırladı, ağladı. Dedi:

Neçə-neçə döyüslərə girdiyim,
Hər yaraqlı toxarlımı⁴⁵ qovduğum,
Düşməni yordu qıl kişli yayım,
Ayğır cinsli ayğır verib aldığım
Dəstəyi ağ tozlu, möhkəm yayım...
Buğa verib aldığım boğan kırısim,
Dar yerdə qoyub-gəldim sirdaşımı, –
İki sarvan, otuz doqquz yoldaşımı!

Bundan sonra Beyrək dedi: “Bəylər, sizin eşqinizə bu yayı çəkib, oxu atıram”. Bu vaxt kürəkənin üzünü nişan alıb atırdılar. Beyrək oxla üzünü vurdu, paraladı. Oğuz bəyləri bunu görəndə əl çaldılar, gülüşdülər.

Qazan bəy baxıb tamaşa edirdi. Adam göndərdi. Beyrəyi çağırırdı. Dəli ozan gəldi; baş endirib təzim etdi, salam verdi. Beyrək deyir:

Sübh tezdən sərt yerdə qurulmuş hündür otaqlı,
Atlaslardan tikilmiş göy çardaqlı,
Tövlə-tövlə çəkilən şahənə atlı,
Çağıranda haya yetən yolu çavuşlu,
Yağ içində yayxanan, bol nemətli!
İgidlərin arxası, yazıqların ümidi!
Bayındır xanın kürəkəni!
Tüklü quşun balası, Türküstanın dirəyi!
Amit soyunun aslanı, Qaracığın qaplanı!
Qonur atın yiyəsi, Uruz xanın atası!
Ay Qazan xan, səsimi anla, sözümü dinlə!
Sübh erkən durmuşsan, ağ ormana girmişsən.
Ağ qovağın budağından yırğalanıb keçmişsən.
Dirəkləri basdıraraq, oxçun nişan qoymuşsan.
Bəy-gəlinçin yaraşıqlı, adlı otaq qurmuşsan.
Sağ tərəfdə əyləşən hörmətli bəylər,
Sol tərəfdə əyləşən qeyrətli bəylər,
Eşikdəki yavərlər! Dəbdə oturan dost bəylər,
Dövlətiniz güclü olsun, uğurlar sizə!

Bunu söylədikdə Qazan bəy dedi: “Ay dəli ozan, məndən nə istəyirsən? Arzun çətirli çadırdırmı? Qul-qaravaşımı istəyirsən? Qızıl-gümüşümü istəyirsən, verim?”.

Beyrək deyir: “Sultanım, məni qoysana toy süfrəsinin yanına gedim. Qarnım acdır, doyduzsana!”. Qazan dedi: “Dəli ozan, bəxtin gətirdi. Bəylər, bu günkü bəyliyim bunun olsun. Qoyun haraya gedirsə–getsin, neyləyirsə, eyləsin”.

Beyrək toy süfrəsinin üstünə gəldi. Qarnını doyuzdurduqdan sonra qazanları vurdu-tökdü, çevirdi. Qovurmanı kiminin sağına, kiminin soluna atırdı. Sağdan gedəni sağdan, soldan gedəni soldan tutur, haqlıya toxunmur, haqsız tənqir edib alçaldırdı...

Qazan bəyə xəbər çatdı: “Sultanım, bu dəli ozan bütün yeməyi tökdü, – dedilər – indi də qızların yanına getmək istəyir”. Qazan deyir: “Əyə, qoyunuz qızların yanına da getsin!”. Beyrək qalxdı, qızların yanına getdi. Zurnaçıları qovdu, nağaraçıları qovdu. Kimini döydü, kiminin başını yardı, qızlar oturan otağa gəldi; qapının ağzını kəsib oturdu.

Bunu görən Boyu uzun Burla xatun qəzəblənib dedi: “Ədə, əbləh oğlu, sənə layiqdirmi çəkinmədən mən olan yerə gələsən? Beyrək deyir: “Xanım, mənə Qazan bəy icadə verib. Mənə kimsə dəyib-dolaşmır”. Burla xatun dedi: “Qazan bəy icazə veribsə, qoyun otursun!”. Yenə döndü Beyrəyə, dedi: “Ay dəli ozan, bəs mətləbin nədir?”. Dedi: “Xanım, mətləbim odur ki, ərə gedən qız qalxıb oynasın, mən qopuz çalım”. Qısırca yengə deyilən bir qadın vardı, ona dedilər: “Ay Qısırca yengə, dəli ozan nə bilir, dur sən oyna!” Qısırca yengə durub deyir: “Ay dəli ozan, ərə gedən qız mənəm!”. Oynamağa başladı. Beyrək qopuz çaldı, soyladı, görək, xanım, nə soylayıb dedi:

“And içmişəm, qısır ata minmirəm.
Qısır atın belində döyüşlərə getmirəm.
Evinizin arxasında sarvanlar,
Sənə baxar onlar.
Gildir-gildir göz yaşın axar,
Sən onların yanına get,
Muradını verənlər çoxdur!
Mənim səninlə işim yoxdur!

Ərə gedən qız qalxsın,
qol sallayıb oynasın,
mən də qopuz çalım.”

Qısırca yengə: “Buy, bu zavala gəlmiş dəli mənı görmüş kimi söyləyir”, – dedi. Gedib yerində oturdu.

Bundan sonra Boğazca Fatma deyilən bir qadın vardı “Qalx, sən oynal!” – dedilər. “Ey, bu dəli mən yazığa da birdən o cür sözlər söyləyər” – deyər qorxudan qızın qaftanını geydi, “Çal, ay dəli ozan, ərə gedən qız mənəm, oynayım!” – dedi. Dəli ozan deyir:

And içirəm, boğaz ata minmərəm,
Minsəm belə, döyüşlərə getməmə.
Evinizin ardı dərək deyildimi?
İtinizin adı Burax deyildimi?
Adın da Qırx oynaslı Boğazca Fatma deyildimi?
Daha da eybini açaram, yəqin bil!
Mənim sənə nə oyunum,
Get bu qaftanı soyun,
Ərə gedən qız dursun,
Mən qopuz çalım ona,
Qol sallayıb oynasın!

Beyrək belə dedikdə Boğazca Fatma deyir: “Buy, dəli boğma çıxarmış nə qədər eybimiz varsa, açıb-tökdü. Dur, ay qız oynayırısan, oynal; oynamırısan, cəhənnəmə oynal! Beyrəkdən sonra başına belə iş gələcəyini bilirdin”.

Burla xatun dedi: “Qız, qalx oynal, daha əlindən nə gələr?”. Banıçığək qırmızı qaftanını geydi. Görünməsin deyər əllərini içəriyə – qaftanının qoluna çəkdi, oyuna girib dedi: “Ay dəli ozan, di çal!”. Dəli ozan çalıb dedi:

Mən bu yerdən gedəli dəli olubsan, dəlim!..
Çoxlu ağca qarlar yağıb dizə çıxmışdır,
Xan qızının evində qul da yoxa çıxmışdır...
Səhəng alıb soyuqda, suya getmişdir, –

sənin barmağına taxmadımmı?
Sevişdiyin Bamsı Beyrək mən deyiləmmi?

Belə dedikdə qız tanıdı-bildi ki, Beyrəkdir. Cübbə çuxası əynində Beyrəyin ayağına düşdü. Dayələr Beyrəyə təzə qaftan geyindirdilər. Bu anda qız sıçrayıb ata mindi, çaparaq muştuluq üçün Beyrəyin atasına xəbərə getdi. Qız deyir:

Sıra dağların yıxılmışdı, ucaldı axır!
Aşıb-daşan suların axmırdı, çağladı axır!
Böyük ağacın qurumuşdu, göyərdi axır!
Gözəl atın qarımışdı, qulun verdi axır!
Dəvələrin qarımışdı, köşək verdi axır!
Qoyunların qarımışdı, quzu verdi axır!
On altı illik həsrətin – oğlun Beyrək gəldi axır!
Qayınata, qayınana, nə muştuluq verərsiz mənə?

Beyrəyin ata-anası deyir:

Dilin üçün ölüm, gəlinciyim!
Yolunda qurban olum, gəlinciyim!
Yalansa bu sözlərin, gerçək olsun, gəlinciyim!
Sağ-salamat gəlib çıxsan,
Qarşıdakı dağlar yaylağın olsun!
Soyuq-soyuq sular bulağın olsun!
Qulum-qaravaşım sən xidmətçin olsun!
Şaha layiq atlarım sən miniyin olsun!
Qatar-qatar dəvələrim yüklüyün olsun!
Yaylaqdakı qoyunumu sərf eylə şülənlüyə,
Qızılımlı-gümüşümü xərcə sən şənliyə!
Qızıl tağlı hündür evim olsun sən kölgəliyin!
Bu bələli başım sənə qurban olsun, gəlinciyim!

Bu zaman bəylər Beyrəyi gətirdilər. Qazan bəy dedi: “Baybörə bəy, muştuluq! Oğlun gəldi!” Baybörə bəy dedi: “Oğlum olduğun ondan bilərəm ki, kiçik barmağını qanatсын, qanını dəsmala silsin, gözümə çəkim: gözüm açılsa, oğlum Beyrəkdir!”.

Baybörənin gözləri ağlamaqdan görmürdü. Dəsmalla gözünü silən kimi Allahın qüdrəti ilə gözü açıldı. Ata-anası güldü sevindi. Beyrəyin ayağına düşdülər. Dedi:

Oğul! Qızıl tağlı evimin dayağı oğul!
Qaza bənzər qız-gəlinimin çiçəyi oğul!
Görən gözümün işığı oğul!
Belimin tutarı, qüvvəti oğul!
Qalın Oğuzun sevimlisi, canım oğul!

-deyib çox ağladı, Allahına şükür etdi.

Yalançı oğlu Yalancıq bunu eşitdi. Beyrəyin qorxusundan qaçdı, özünü “Dana sazi” deyilən qamışlığa saldı. Beyrək onun ardınca düşdü. Qovub qamışlıqda yaxaladı. Dedi: “Ədə, od gətirin!” Gətirdilər, qamışlığa od vurdular.

Yalançı oğlu gördü ki, yanır, qamışlıqdan çıxdı. Beyrəyin ayağına yığıldı, qılıncının altından keçdi. Beyrək də günahından keçdi.

Qazan bəy deyir: “Gəl, muradına yetiş!” Beyrək deyir: “Yoldaşları-mı qurtarmayınca, Bayburd qalasını almayınca muradıma çatmayım!”. Qazan bəy: “Məni sevən yetişsin!” -dedi. Qalın Oğuz bəyləri atlandılar. Çaparaq Bayburd hasarına çatdılar. Kafirlər də bunları qarşıladılar.

Qalın Oğuz bəyləri təmiz suda yuyunub, ağ alınların yerə qoydular. İki rükət namaz qıldılar. Adı gözəl Məhəmmədi yada gətirdilər. Gumbur-gumbur nağaralar döyüldü. Bir qiyamət savaşı oldu, meydan dolu baş oldu.

Şöklü Məliki Qazan bəy böyürdüb atdan saldı. Qara Təkəri Dəli Dondaz qılınclayıb yerə saldı. Qara Arslan Məliki Qarabudaq yerə saldı. Dərələrdə kafirlərə qırğın düşdü. Yeddi kafir bəyi qılıncdan keçirildi.

Beyrək, Yeynək, Qazan bəy, Qarabudaq, Dəli Dondaz, Qazanın oğlu Uruz bəy hasara yürüş etdilər. Beyrək otuz doqquz igidin yanına gəldi. Onları sağ-salamat görüb, Allaha şükür etdi.

Kafirin kilsəsini yıxdılar, yerində məscid tikdilər. Keşişi öldürdülər. Əziz Tanrı adına xütbə oxutdurub, azan verdirdilər...Ov ovlayan quşların ən yaxşısını, qumaşın gözəlini, qızın göyçəyini, doqquzlama qızıl naxışlı çuxanı xanlar xanı Bayındır üçün hədiyyə ayırdılar.

Baybörə bəyin oğlu Beyrək Baybican bəyin qızını aldı, hündür evlərinə, ağ otağına qayıtdı. Toy şənliyinə başladı. Bu qırx igidin bir neçəsinə Qazan xan, bir neçəsinə Bayındır xan qız verdilər. Beyrək də yeddi bacısını yeddi igidə verdi. Qırx yerdə otaq tikdirdi. Otuz doqquz qız hərə bəxtinə-taleyinə görə bir-bir ox atdı. Otuz doqquz igidin hər biri öz oxunun ardınca getdi. Qırx gün-qırx gecə toy-düyün etdilər.

Beyrək igidlərlə birlikdə öz muradına çatdı. Dədəm Qorqud gəldi, qopuz çaldı. Boy boyladı, soy soyladı. İgid ərլərin başına nə gəldiyini söylədi. “Bu oğuznamə Beyrəyin olsun!” dedi. Xeyir-dua verək, xanım:

Uca dağların yıxılmasın!
Böyük kölgəlik ağacın kəsilməsin!
Ağ saqqallı atanın yeri cənnət olsun!
Ağ birçəkli ananın yeri cənnət olsun!
Oğuldan, qardaşdan ayırmasın!
Axır vaxtında təmiz imandan ayırmasın!
“Amin! Amin!” deyən üzlər görsün!
Yığışdırıb saxlasın günahınızı
Adı gözəl Məhəmməd Mustafanın
Üzü suyuna bağışlasın, xanım, hey!..

QAZAN BƏYİN OĞLU URUZ BƏYİN DUSTAQ OLDUĞU BOY

Bir gün Ulaş oğlu Qazan bəy yerindən durmuşdu. Qara yer üzərində otaqlarını tikdirmişdi. Min yerdə ipək xalça döşətmişdi. Hündür alaçıq göy üzünə dirənmişdi. Doxsan dəstə gənc oğuz məclisinə toplaşmışdı. Ağzı böyük şərab küpləri ortalığa qoyulmuşdu. Doqquz yerdə kef məclisi qurulmuşdu, qızıl qədəhlər, sürəhilər düzülmüşdü. Doqquz qara gözlü, hörmə saçlı, əlləri biləyindən xınalı, barmaqları naxışlı, boğazları bir qarış kafir qızları al şərabı qızıl qədəhlə Qalın Oğuz bəylərinə paylayırdılar. Ulaş oğlu Salur Qazan hər bir şərab küpündən içmişdi. Qızılı sapla tikilmiş çadır-otaqlar, qatar-qatar dəvələr bağışlayırdı. Oğlu Uruz, qarşısında yay kimi söykənib durmuşdu. Sağ yanında qardaşı Qaragünə oturmuşdu. Sol yanında dayısı Aruz oturmuşdu.

Qazan sağına baxdı, qah-qah güldü. Soluna baxdı, çox sevindi. Qarşısına baxdı, oğlu Uruzu gördü. Əlini əlinə çalıb ağladı. Oğlu Uruza bu iş xoş gəlmədi. İrəli gəldi, diz çökdü. Çağırır atasına soylayır, görək, xanım, nə soylayıb deyir:

Sözümü anla mənim, sözümü dinlə, ağam Qazan
Sağına baxdın qah-qahla güldün.
Soluna baxdın, çox sevindin.
Qarşıya baxdın, məni görüb ağladın.
Səbəbi nədir, söylə mənə,
Qara başım qurban olsun, ata, sənə!
Deməzsənsə, qalxıb yerimdən duraram,
Qara gözlü igidlərimi öz dəstəmə qataram,
Qanlı Abxaz elinə mən gedərəm,
Qızıl xaça mən əl basaram,
Pilon geyən keşişin əlini öpərəm,
Qara gözlü kafir qızını mən alaram,
Daha sənün üzünə mən gəlmərəm.
Ağlamağına səbəb nədir? Söylə mənə!
Qara başım qurban olsun, ağam, sənə!

Qazan bəy qızardı. Oğlanın üzünə baxdı. Çağırır soylayır, xanım, görək, nə soylayır:

Bəri gəl, qulunum oğul!
Sağ tərəfə baxanda mən
Qardaşım Qaragünəni gördüm –
Baş kəsib – qan tökübdür,
haqqın alıb, ad qazanıbdır.
Sol tərəfə baxdıqda dayım Aruzu gördüm, –
Baş kəsib – qan tökübdür,
haqqın alıb, ad qazanıbdır.
Qarşıma baxanda səni gördüm.
On altı yaşın oldu
Bir gün ola, düşüb öləm, sən qalarsan, –
Yay çəkməmişən, ox atmayıbsan,
baş kəsməyibsən, qan tökməyibsən.
Qanlı Oğuz yurdunda bir mükafat almayıbsan.

Sabahkı gün vaxt gələr, mən ölüb sən qalanda taxt-tacımı birdən sənə verməzlər, – deyə sonumu andım, ağladım, oğul, – dedi.

Uruz burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:
Dəvəcə böyümüşsən, köşəkcə ağlın yox!
Təpəcə böyümüşsən, darıca beynin yox!
Hünəri oğul atadanmı görər, öyrənər,
Yoxsa atalar oğuldanmı öyrənir?
Sən məni götürüb haçan kafir sərhədinə çıxardın,
qılnc çalıb baş kəsdin?
Mən səndən nə gördüm, nə öyrənim? – dedi.

Qazan bəy əlini əlinə vurub qah-qah güldü. Dedi: “Ay bəylər, Uruz yaxşı deyir. Siz yeyiniz-içiniz, söhbətinizi eləyin. Mən bu oğlanı götürüb ova gedim. Yeddi günlük azuqə ilə çıxacaq. Ox atdığım yerləri, qılnc çalıb baş kəsdiyim yerləri göstərim. Kafir sərhədində Cızıqlara, Ağlağana, Göycə dağa götürüb aparım. Sonra oğlana gərək olar, a bəylər!” Qonur atını çəkdi, mindi. Donu qaş-daşla bəzənmiş üç yüz igidi seçdi, öz dəstəsinə qoşdu. Uruz da qırx ala gözlü igidini özü ilə

Sən demə, Başı açığın Dadiani qalasından, Aq-saqa qalasından kafirin casusu bunları görüb, təkura dedi: “Hey, nə oturursan, ay itini ulatmayan, pişiyini miyoldatmayan! Albənlərin başçısı Qazan öz oğlu ilə sərxoş olub yatır”.

Bəri gəl, ağam Qazan!
Dəniz kimi qaralıb gələn nədir?
Od kimi ısrıb, ulduz tək parlayıb
gələn nədir?
Öz dilinlə beş kəlmə xəbər ver mənə!
Qara başım qurban olsun, atam, sənə!

Bəri gəl, aslanım oğul!
Böyük dəniz kimi yayxanıb gələn
   kafirin qoşunudur.
Gün kimi parlayıb gələn
   kafirin papağındakı işıqdır.
Ulduz kimi ışıarıb gələn
   kafirin nizəsidir.
Azğın dinli yağıdır, düşməndir, oğul!

227

Uruz deyir: “Ata, onların içində bəy igidlərdən öldürülsə, qan haqqı tələb edərlərmiz?”. Qazan deyir: “Oğul, min kafir öldürsən də, kimsə səndən qan iddiasında olmaz. Amma bunlar azğın dinli kafirdirlər, yaxşı yerdə rast gəldilər. Ancaq sən yaman yerdə mənə buxov oldun, oğul!”.

Uruz burada soylamışdır, görək, xanım, nə soylayıb demişdir:

Bəri gəl, ağam Qazan!
Qalxıb yerimdən
bədəvi atımı saxlayırdım bu gün üçün.
Günü gəldi, hündür meydanda səyirdim mən sənin üçün!
Uzaq vuran sür nizəmi
saxlayırdım bu gün üçün.
Günü gəldi, qarınlara-kökslərə sancım mən sənin üçün.
Böyük, iti polad qılıncımı saxlayırdım bu gün üçün,
Günü gəldi, murdar dinli kafir başın kəsdirim sənin üçün!
Əynimdə bərk dəmir donumu saxlayırdım bu gün üçün.
Günü gəldi, qolçaq-yaxa tikdirib-taxım sənin üçün!
Günü gəldi, qaba toppuz altında yoğurdum sənin üçün
Qırx igidimi saxlayırdım bu gün üçün.
Günü gəldi, kafir başını kəsdirim sənin üçün!
Aslan adımı saxlayırdım sənin üçün.
Kafir ilə əlbəyaxa tutaşım mən sənin üçün!
Ağız-dildən bir neçə söz söylə mənə!
Qara başım qurban olsun, ağam, sənə!

Qazan burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır, – deyir:

Oğul, oğul, ay oğul!
Səsimi anla, sözümü dinlə!
O kafirin oxçusu var,
atdığı üç oxdan biri boşa çıxmaz.
“Hı!” demədən başlar kəsən cəlladı var.
Adam ətindən qovurma edən aşbazı var.
Bu, sən deyən düşmən deyil,
Mən yerimdən qalxıb durum.
Qonur atın belinə qoy mən minim.
Düşmən mənimçin gəlir, qoy mən gedim.

Böyük, iti polad qılıncı mən çalım.
Kafir azğın dinlidir, başların kəsım.
Dönə-dönə savaşıım, dönə-dönə döyüşüm.
Qılınc çalıb baş kəsməyi gör, öyrən.
Başın bəlaya düşsə, görəyin olar...

Uruz burada soylamış, görək, xanım, nə soylamış, nə demişdir:

A bəy ata, eşidirəm,
Ərafatda erkək quzu qurban kəsilər.
Ata oğul qazanar ad üçün.
Oğul da qılınc qurşanar ata qeyrəti üçün.
Mənim də başım qurban olsun səninçün.

Qazan burada soylamış, görək, xanım nə soylamış. Qazan dedi:

Oğul, oğul, ay oğul!
Düşmən arasına girib baş kəsməyibsən,
Adam öldürüb qan tökməyibsən,
Ala gözlü qırx igidi götür özünlə,
Köksü gözəl dağ başına çıx.
Mənim necə savaşıaraq döyüşdüyümə,
Mənim necə qılınc çalıb çəkişdiyimə
Həm bax, öyrən, həm göz olub, pusquda dur sən!

Uruz atasının sözünü sındırmadı, geri döndü. Yoldaşlarını da götürüb uca dağların başına çıxdı. O zamanlar oğul, ata sözünü iki eləməzdi. İki eləsəydi, o cür oğulu qəbul etməzdilər. Uruz süngüsünü gen yaxasından keçirib, yerə sancdı, durdu.

Qazan bəy gördü ki, kafir yaxınlaşdı. Atından endi, təmiz suda yuyundu. Ağ alnını yerə qoydu, iki rükət namaz qıldı. Adı gözəl Məhəmmədi yada saldı. Qara dinli kafirin gözüne qaranlıq çökdürdü. Hayqırıb at sürdü, irəli gedib qılınc vurdu.

Gumbur-gumbur nağaralar çalındı,
Burması qızıl tunc borular çalındı.
O gün igid bəy ərənlər dönə-dönə savaşıdı.
O gün iti polad qılınclar çalındı.
O gün qarğı dilli bərk oxlar atıldı.
Uzaq vuran sür nizələr sancıldı.

O gün namərdlər xəlvət yer gözlədi.
O gün Uruz baxa-baxa cuşə gəldi.
Dedi: “Bəri gəlin, qırx yoldaşım,
Qurban getsin yolunuzda mənim başım!”

Görürsünüz ki, ağam Qazan baş kəsdi, qan tökdü. Mənə də heç oğul-uşağın yeməyi qədər təsir etmir. Amma atam, elə bil, bəzi kafirləri bağışlayır. Məni sevən igidlərim, nə durmusuz, düşmən qoşununun bir ucuna hücum edək!” Qaracığ atını oynatdı. Uruz kafirin sağ cinahına at sürdü. Sağlı-sollu düşməni yaxşıca dağıtdı. Sanki dar yolda dolu düşdü, ya qaz sürüsünə şahin girdi. Kafirin bir cinahı basıldı. Azğın dinli kafir əldən düşüb ox atmağa başladı. Qovulanlardan biri Uruzun bədəvi atını oxladı. At yıxıldı. Kafirlər qayıdıb Uruzun üstünə yığışdılar. Uruzun qırx igidi atdan endi. Böyük qalxan bağını qısa düyünlədilər. Qılınc siyirdilər. Uruzun üstündə çox vuruşdular. Lakin çoxluq qorxudur, dərinlik batırır. Piyada yolçunun ümidi olmaz. Uruza sağdan-soldan hücum etdilər, qırx yoldaşını həlak etdilər. Oğlanın üstünə düşüb tutdular. Qollarını bağladılar. Ağ boynuna qıl örkən taxdılar. Üzü üstə salıb sürüdülər. Ağ ətindən qan çıxınca döydülər. “Ata” deyə ağlatdılar, “ana” deyə inlətdilər. Əli bağlı, boynu bağlı, üzü üstə salıb sürüyərək apardılar. Uruz dustaq oldu. Qazan xəbər tutmadı. Elə sandı ki, düşmən basılıb. Atın yüyənini döndərüb geri qayıtdı. Gəldi, oğlanı qoyduğu yerdə tapa bilmədi. “A bəylər, oğlan hara getmiş ola?” – dedi. Bəylər dedilər: “Oğlan quş ürəkli olur. Qaçıb anası yanına getmişdir”. Qazan qaraldı döndü. Dedi: “Bəylər, Allah bizə bir fərasətsiz oğul vermişdir. Gedək, onu anası yanından alağ, qılıncla paralayaq, altı bölük edək, altı yolun ayrıcına ataq. Bir daha kimsə çöllük yerdə yoldaş qoyub qaçmasın!”. Sonra Qonur atını dizləri ilə vurub yola düşdü. Evinə gəldi.

Xan qızı Boyu uzun Burla xatun Qazanın gəldiyini eşitdi. Atdan aygır, dəvədən buğra, qoyundan qoç kəsdirtdi. “Oğlancığımın ilk ovudur, ovu qanlı oğuz bəylərini sevindirib-şənləndirim!” – dedi. Xan qızı gördü ki, Qazan gəlir, özünü yığışdırıb yerindən cəld durdu. Samur cübbəsini əyninə geydi. Qazanın qarşısına gəlib üz örtüyünü qaldırdı. Qazanın üzünə sarı baxdı. Sağ-soluna göz gəzdirdi. Oğlu Uruzu görmədi. Qara bağı sarsıldı, ürəyi yerindən oynadı, qara qıyılmış gözləri qan-yaşla doldu. Qazana soylamış, görək, xanım, nə soylamış, demişdir:

Bəri gəl, Salur bəyi, Salur göyçəyi!
Başımın bəxti, evimin taxtı!
Xan atamın kürəkəni,
Xanım anamın seviləni,
Ata-anamın verdiyi,
Göz açaraq gördüyüm,
Könül verib sevdiiyim.
İgid bəyim Qazan!
Qalxıb yerindən sən durdun,
Oğlunla gözəl qara yallı Qazlıq atını mindin.
Boynu uzun vəhşi keyiki vurub-yıxdın,
Sən atını yüklətdin, geri döndün?
İki getdin, bir gəlirsən, bəlam hanı?
Qara dövrəndə tapdığım oğlum hanı?
Təkcə bəyim görünmür, bağrım yanır.
Asılan uçurum qayalardan
Qazan, oğlumu uçurdunmu?
Talı sazın aslanına yedirdinmi?
Ağ əllərini qollarından sarıtdınmı?
Kafirlər önündə qaçırdınmı?
Dörd yanına baxdırdınmı?
Dil-damağını qurutdunmu?
Qara gözdən acı yaşlar axıtdınmı?
“Xanım ana, bəy ata!” – deyib ağlatdınmı?

Yenə söyləyib deyir:

Oğul, oğul, ay oğul! Evimin dirəyi oğul!
Qarşı yatan qara dağın yüksəyi, oğul!
Qaralıca gözlərimin işığı, oğul!
Acı yellər əsmədən, Qazan, qulağım cingildəyir.
Sarımsaq otunu yemədən, Qazan, içim göynəyir.
Sarı ilan sancmadan ağ bədənim qalxır-şişir.
Qurumuşca sinəmdə südüm oynayır.
Yalqızca oğul görünmür, bağrım yanır.
Yalnız oğul xəbərini, Qazan, söylə mənə!
Deməzsənsə, yana-yana qarğayaram, Qazan, sənə!

Anası bir soy daha soylayıb deyir:

Qarğı nizə oynadanlar getdi, gəldi.
Qızıl nizə oynadana, yarəb, nə oldu?
Qaracıq ata minənlər getdi, gəldi.
Bədəvi atlı bir oğula, yarəb, nə oldu?
Nökər gəldi, naib gəldi.
Yalnız bir oğula, yarəb, nə oldu?
Yalnız oğul xəbərini, Qazan, söylə mənə!
Deməzsənsə, yana-yana qarğayaram sənə!

Bir daha soylamışdır:

Quru-quru çaylara su buraxdım;
Qara donlu dərvişlərə nəzir verdim.
Yan-yörəmə baxdıqda qonşuma yaxşı baxdım.
Umub-küsənə, dilənçiyə yemək verdim.
Ac görsəm, doyurdum; çıpaq görsəm, geyindirdim.
Dilək ilə bircə oğul güclə tapdım.
Yalnız oğul xəbərini, a Qazan, söylə mənə!
Deməzsənsə, yana-yana qarğayaram sənə!

Bir daha soylamışdır:

Qarşı yatan uca dağdan
Bir oğul uçurdunsa, de mənə,
külünglə yıxdırım!
Coşğun axan yüyrək sudan
Bir oğul uçurub-axıtdınsa, de mənə,
Mənbəyini-mənsəbini dağdım!
Azğın dinli kafirlərə
Bir oğul tutdurdunsa, de mənə;
Xan atamın yanına gedim mən,
Böyük qoşun, bol xəzinə alım mən.
Yaralanıb Qazlıq atımdan enməyincə,
Ətəyimlə alca qanıımı silməyincə,
Qol-bud olub yer üzünə düşməyincə,
Bircə oğlumun xəbərini almayınca
Kafir yollarından dönməyim mən! – dedi.
Yoxsa, a Qazan, ayaqdan başmağımı çıxarım?

Ağ üzümə uzunca dırnaqlarımı çalım?
Payız alması kimi yanağımı yırtımmı?
Öz çadrama, donuma qanımı axıdımmı?
Sənin yurduna ağır bir şivən salmayımmı?
“Oğul, oğul!” deyərək hamını ağladımmı?
Qızıl dəvə sürüsüylə burdan keçdi;
Köşəkləri mələyərək ordan keçdi.
Balacığazımı itirmişəm, mələyimmi?
Bir Qaracığ Qazlıq at da burdan keçdi,
Quluncuğu kişnəyərək ordan keçdi.
Quluncuğumu itirmişəm, kişnəyimmi?
Yaylaqdakı ağca qoyun burdan keçdi,
Quzucuğu mələşərək ordan keçdi.
Quzu balamı itirmişəm mələyimmi?
“Oğul” deyə hıçqırımmı, inləyimmi?

Bir daha soylamışdır:

Qalxıb yerimdən durum, deyirdim.
Qara yallı Qazlıq atıma minim, deyirdim.
Qalın Oğuz içində gəzim-arayım, deyirdim, –
Oğluma bir ala gözlü gəlin alım, deyirdim.
Qara yerdə ağ otaqlı çadırlar qurdurum, deyirdim.
Oğlumu həvəslə bəy otağına keçirim, deyirdim.
Muradına, mətləbinə yetirim, deyirdim.
Muradıma, arzuma yetirmədin məni,
Dərdli başımın qarğıışı tutsun, Qazan, səni!
Bir bəyim görünmür, bağrım yanır,
Neylədin, söylə mənə!
Deməzsənsə, yana-yana qarğaram, Qazan, sənə!

Oğlanın anası belə dedikdə Qazanın ağlı başından getdi. Qara bağı sarsıldı, ürəyi yerindən oynadı. Qaranlıq çökmüş gözləri qan-yaşla doldu. Dedi: “Əzizim, oğul gəlsəydi, səndənmi soruşardım? Qorxma, fikir eləmə, ovdadır. Ovda qalan oğul üçün qəmlənmə! Mən Qazana yeddi gün möhlət ver! Yerdə isə oğlunu yerdən çıxarım; göydə isə, göydən endirim. Tapa bildim, tapdım; tapmasam, Tanrı verdi, Tanrı aldı, neyləyək? Səninlə birlikdə qara şivənə girək”.

Xan qızı deyir: “Qazan, oğlanın ovda olduğuna onda inanaram ki, yorğun atınla, kütləşmiş nizənlə ardına düşəsən”.

Qazan geri döndü. Gəldiyi yolu alıb çapdı. Gecəni gündüzə qatdı. Oğlanın anası duymadan ələlti buyurdu: “Doxsan dəstə gənc oğuz ardımca gəlsin! Bəylər bilsin ki, Uruz dustaqdır”, – dedi.

...O yerə gəldi ki, düşmən basılmışdı. Gördü oğlanın ala gözlü qırx igidi qırılmışdır. Oğlanın bədəvi atı oxlanmış yatır. Meyitlər arasında oğlunu tapmadı. Qızıl dəstəkli qamçısını tapdı. Yəqin bildi ki, oğlu kafirlərə dustaqdır, ağladı:

Uca dağımın zirvəsi oğul!

Coşğun sularımın daşqını oğul!

Qocalığımda itirdiyim yalnız oğul! – dedi,

hiçqırdı. Kafirin izinə düşdü. Kafir Dərbənddə sakın olmuşdu. Oğlana qara yapıncı geydirmişdilər. Eşikdə, qapı ağzında quru yerdə qoymuşdular; girən basır, çıxan basırdı. Fikirləşirdilər: “Bu qarı düşmən, yad oğlu əlimizə düşmüşkən əzabla öldürək!”. Uruzun belə quru yerdə atıldığı vaxtda Qazan xan yetişdi. Qonur atını oynatdı. Kafirlər Qazanın gəldiyini görüb təşvişə düşdülər. Kimi at minir, kimisi zirehli paltar geyir. Oğlan başını qaldırıb soruşdu: “Ədə, kafir, nə olub?” Kafir dedi: “Atan gəlib, tutmaq istəyirik.” Oğlan deyir: “Aman, ay kafir, aman! Tanrının birliyinə şübhə yoxdur!”. Kafirlər oğlana aman verdilər, əlini-gözünü açdılar. Oğlan atasına qarşı gəldi, soyladı, görək, nə soyladı;

Uruz dedi:

Bəri gəl, a bəy ata!

Haradan bildin dustaqlığımı?

Ağ əllərimin bağlandığımı?

Ağ boynuma qıl sicimin taxıldığımı?

Qaragöz igidlərimin qırıldığımı?

Sən gəlincə, ata, kafirlər danışdılar:

“Qonur atlı Qazanı tutun,

Ağ əllərini, qollarını bağlayın.

Səs-səmirsiz gözəl başını kəsin.

Alca qanını yer üzünə tökün.

235

Oğlan bir daha soylamışdır, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qarşı yatan uca dağlar istəsə, el yaylar.
Aşqın-daşqın sellər-sular istəsə, axar-çağlar.
Qaracıq atlar sağlam olsa, qulun verər.
Qaytabanda qızıl dəvə sağlam olsa, doğar-törər.
Yaylaqdakı ağca qoyun sağlam olsa, quzulayar.
İgid bəylər sağlam olsa, oğlu doğular.
Sən sağ ol, anam sağ olsun,
Allah sizə məndən yaxşı oğul verər.
Anam mənə halal etsin ağ südünü,
Vuruşma, sən, qayıt, ata, qayıt geri!

Qazan xan burada soylamış, görək, xanım, nə soylayıb demişdir:

Oğul, oğul, ay oğul!
Qarşıdakı uca dağımın zirvəsi oğul!
Güclü belimin qüvvəti, canım oğul!
Qaranlıq gözlərimin işığı oğul!
Dan söküləndə yerimdən səninçin durmuşam.
Qonur atı çaparaq səninçin yormuşam.
Kirə-toza sənə görə bulamışam ağ donumu.
Qurban verim qoy səninçin mən başımı, bu canımı.
Sən gedəli uca taxtım göydə ikən yerə endi.
Nağaralar, təbillər də gumbur-gumbur döyülmədi.
Əzəmətli divanımda bütün işlərim dayandı.
Tanıdığım bəyzadələr ağ çıxarıb qara geydi.
Qaza bənzər qız-gəlinim ağ çıxardı, qara geydi.
Qarımış anan qan-yaş tökdü.
Ağsaqqal atanın huşu başından getdi.
Oğul, burdan qayıdaraq evə getsəm,
Ağca üzlü anan gəlib “oğul” desə,
Deyimmi ki, qıl örkən də ağ boynuna taxılıdır?
Deyimmi ki, ağ əlləri arxasında bağlıdır?
Deyimmi ki, necə səni yüyürdülər ayaqla?
Onda mənəm bəs namusum hara getsin, de, bala?
Qıl yapıncı necə sürtmüş boyuncuğunu, deyimmi?
Ağır buxov necə döyüb topuğunu, deyimmi?
Arpa çörəyi, acı soğan naharıdır, deyimmi?

Qazan yenə deyir:

Qarşıdakı uca dağlar.
Qurusa, otu bitməz, el yaylamaz.
Axıntılı gözəl sular
Qurusa, aşıb-daşmaz.
Dəvələr qarısı, nəsil verməz.
Qaracıq atlar qarısı, qulun verməz.
İgid ərlər qocalsa, oğlu olmaz.
Atan qoca, anan qarı
Səndən yaxşı Allah bizə oğul verməz.
Versə belə, sənin yerini tuta bilməz.
Qara bulud olub göy asimanda,
Kafirin üstündə qoy gurlayım mən.
Ağ ildırım olub qoy çaxım mən.
Kafiri qamış kimi od olub yandırım.
Bir nəfərin yerinə doqquzunu saydırım.
Vuruş, döyüş səsiylə qoy aləmi doldurum.
Yaradan Allah köməyim olsun!

Qonur atından yerə endi, axıb gedən təmiz suda yuyundu. Ağ alnını yerə qoydu. Namaz qıldı, ağladı. Qadir Allahdan güc istədi. Məhəmmədə salavat çekdi. Dəvə kimi kükrədi. Aslan kimi nəbə çəkib hayqırdı. Ata kafirlərə yalnız hücum etdi, at sürüb qılınc vurdu. Dönə-dönə yaxşıca vuruşdu, kafiri məğlub etmək istədi, bacarmadı. Bir saat ərzində atla üç dəfə hücum etdi. Birdən göz qapağına qılınc toxundu. Qara qanı şoruldayıb, gözüne töküldü. Özünü xəlvət yerlərə saldı. Görək, indi yaradan neyləyir.

Boyu uzun Burla xatun oğlunu andıqca qərarı qalmadı. Qırx incə belli qız-oğlanla Qara aygırını çəkdirib mindi. Böyük qılıncına qurşandı. “Başımın tacı Qazan gəlmədi”, – deyə izinə düşüb getdi. Gəlib, gəlib Qazana yaxınlaşdı. Qazan öz arvadını tanıya bilmədi. Deyir:

Qara aygırın cilovunu mənə ver, igid!
Ayaq saxla, üzümə bax bir, igid!
Altındakı qara aygırı mənə ver, igid!
Əlindəki sür nizəni
Yanıdakı göy polad silahı mənə ver, igid!

Bu günümdə kömək ol mənə!
Qala-ölkə verim sənə!

Burla xatun deyir:

Qarşımı alıb, igid, mənə nə saxlayırsan?
Mənim keçmiş günümü nə yadıma salırsan?
Qalxıb yerindən duran Qazan!
Qaragöz atın belinə yatan Qazan!
Apararaq uca dağımı yıxan Qazan!
Kölgəsi tək iri ağacımı kəsən Qazan!
Bıçaq alıb qanadlarımı qıran Qazan!
Yalnız oğlum Uruza qıyan Qazan!
At üstündə oturmayıb, ayaq üstə çapan Qazan!
Üzəngiyə yığışmazdı dizin sənə
Xan qızını, – arvadını tanımayır gözün sənə!
Nə olmuşdur sənə belə, öz huşunu itirmisən?
Çal qılıncını, yetdim, Qazan!

Bu zaman oğuz igidləri bir-bir yetişdi. Görək, xanım, kimlər yetişdi:

Qaradərə ağzında Allah verən, qara buğa dərisindən beşiyinin örtüyü olan, acığı tutanda qara daşı kül eyləyən, qara bığını ənsəsində düyünləyən, Qazanın qardaşı Qaragünə çapar yetdi: “Çal qılıncını, Qazan qardaş, çatdım!” – dedi.

Onun ardınca görək, xanım, kimlər yetişdi:

Dəmir qapı Dərbənddəki dəmir qapını alan, altmış tutamlıq böyük nizəsinin ucunda igidləri böyürdən, Qazan kimi pəhləvanı bir savaşda üç dəfə atından yıxan Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz çaparaq yetdi: “Çal qılıncını, ağam Qazan, çatdım!” – dedi.

Onun ardınca, görək, kimlər yetdi:

Gedib Bayındır xanın düşməni icazəsiz basan, altmış min kafirə qan qusduran Qəflət qoca oğlu Şir Şəmsəddin çaparaq yetdi: “Çal qılıncını, ağam Qazan, çatdım!” – dedi.

Onun ardınca, görək, kimlər yetdi:

Parasarı Bayburd hasarından sıçrayıb aşan, atı böyük gəlin otasının qarşısına gələn, Qalın Oğuz sevimlisi, Qazan bəyin dostu – silahdaşı Boz aygırlı Beyrək çaparaq yetişdi: “Çal qılıncını, xanım Qazan, çatdım!” – dedi.

Onun ardınca, görək, kimlər yetişdi:

Çaya baxsa, qılinc çalan, qaraquş ərdəmli, qurama qurşaqılı, qulağı qızıl küpəli, Qalın Oğuz bəylərini bir-bir atdan yıxan Qazılıq qoca oğlu Yeynək bəy çaparaq yetdi: “Çal qılincını, ağam Qazan, çatdım!” – dedi.

Onun ardınca, görək, kimlər yetişdi:

İyirmi dörd boyunu tərəf edib oxşayan Dəli Dondaz yetdi. Onun ardınca min nəfərin başçısı Düyər yetdi. Onun ardınca minbaşı Bügdüz Əmən yetdi. Onun ardınca doqquz tayfanın başçısı Aruz yetdi. Saydıqca Oğuz bəyləri tükənən deyil.

Qazanın bütün bəyləri yetdi, ətrafına yığıldılar. Təmiz suda yuyundular. İki rükət namaz qıldılar. Adı gözəl Məhəmmədə salavat gətirdilər. Cəsarətlə kafirin üstünə at saldılar, qılinc çaldılar. O gün ciyərli, cəsur igidlər bəlli oldu. O gün namərdlər gizlənməyə yer axtardı. Bir qiyamət savaş oldu, meydan başla doldu. Bir qiyamət günü oldu, bəy nökdərən, nökr bəydən ayrıldı.

Oğuz bəyləri ilə Dəli Dondaz sağdan hücum etdi. Cəsur igidlərlə Qarabudaq soldan hücum etdi. Qazan özü düşmən qoşununun mərkəzinə hücum etdi. Təkur ilə Şöklü Məlikə çatdı. Böyüdüb atdan saldı. Al qanını yer üzərinə tökdü.

Sağ tərəfdə Dondaz Qara Tükənə qarşı gəldi. Qılınclayıb yerə saldı. Sol tərəfdə Buğacıq Məlikə qarşı Qarabudaq gəldi. Nizəsiylə sancıb yerə çaldı, bir anda başın kəsdi.

Boyu uzun Burla xatun kafirin qara bayrağını qılıncladı, yerə saldı. Təkur basıldı, qalan düşmənlər qaçdı. Dərələrdə kafirlərə qırğın düşdü. On beş min kafirdən kimi qırıldı, kimisi tutuldu.

Qazan, oğlunun yanına gəldi. Atından düşüb, əllərini açdı. Ata ilə oğul qucaqlayıb görüşdülər. Oğuzlardan üç yüz igid həlak oldu. Qazan, öz oğlunu xilas edib geri döndü. Hamı bir-birini təbrik etdi. Oğuz bəyləri sevindilər, böyük qənimət əldə etdilər.

Qazan Ağca qala Sürməliyə gəlib, qırx otaq tikdirdi. Yeddi gün, yeddi gecə yemək-içmək oldu. Qazan qırx evli qulla qırx xidmətçi qızı oğlunun başına çevirib azad eylədi. Qəhrəmanlıq göstərənlərə böyük ölkə verdi, cübbə-çuxa verdi.

Dədəm Qorqud gəlib qopuz çaldı, oxudu: bu Oğuznaməni düzdü qoşdu. Belə dedi:

İndi hanı o dediyim bəy ərənlər?
Dünya mənimdir deyənlər!
Əcəl aldı, yer gizlədi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya,
Son ucu ölümlü dünya!

Xeyir-dua verək, xanım:

Yerli uca dağın yıxılmasın!
Kölgəli iri ağacın kəsilməsin!
Coşğun axan gözəl suyun qurumasın!
Qanadlarının ucu qırılmasın!
Allah səni namərdə möhtac etməsin!
Çaparkən ağ-boz atın büdrəməsin!
Vuruşanda iti polad qılıncın gödəlməsin!
Allah verən ümidin üzülməsin!
Axır gündə arı imandan ayırmasın!
Ağ alnımızı yerə qoyub beş kəlmə dua etdik, qəbul olsun!
Ulu Tanrı yığıdırsın, saxlasın günahınızı,
Adı gözəl Məhəmmədə bağışlasın, xanım, hey!!!

DUXA QOCA OĞLU DƏLİ DOMRUL BOYU

Deyilənə görə, xanım, oğuzların arasında Duxa qoca oğlu Dəli Domrul deyilən bir igid vardı. Quru bir çayın üzərində bir körpü saldırmışdı. Körpüdən keçəndən otuz üç axça, keçmək istəməyəndən qırx axça alırdı. Bunu niyə belə edirdi? Ona görə ki, “Məndən cəsur, məndən güclü bir igid varmı ki, çıxıb mənimlə savaşsın? – deyirdi; mənim cəsurluğumun pəhləvanlıq və igidliyimin şöhrəti Ruma, Şama gedib çatmışdır”, – deyirdi.

Bir gün körpünün yanında obanın bir bölük camaatı çadır qurmuşdu. Həmin obada bir gözəl igid xəstələnmişdi. Allahın əmri ilə o igid öldü. Kimi “oğul” – deyə, kimi “qardaş” – deyə ağladı. O igidin üstündə bərk qara şivən qopdu. Gözlənilmədən Dəli Domrul çaparaq yetişdi, dedi: “Ay əbləhlər, nə ağlayırsız? Mənim körpümün yanında bu hay-küy nədir, niyə şivən salmırsız?”. “Xan, bir yaxşı igidimiz öldü, ona ağlayırıq”, – dedilər. Dəli Domrul deyir: “Aya, igidinizi kimi öldürdü?”. Dedilər: “Vallah, igid bəy, Allah-taaladan buyruq oldu. Al qanadlı Əzrayıl o igidin canını aldı”. Dəli Domrul deyir: “Eh, Əzrayıl dediyiniz nə kişidir ki, adamın canını alır? Ya qadir Allah, birliyin, varlığın xatirinə, Əzrayılı mənim gözümə göstər, vuruşum, gülüşüm, döyüşüm – yaxşı igidlərin canını qurtarım. Bir daha yaxşı igidlərin canını almasın”. Dəli Domrul qayıtdı, evinə gəldi.

Allah-taalaya Domrulun sözü xoş gəlmədi.

“Bax bir, dəli axmaq mənim birliyimi tanımır, köməyimə-kərəmimə şükür eləmir. Mənim böyük sarayımda gəzib məğrurluq eləyir?” – dedi. Əzrayıla əmr etdi ki, ey Əzrayıl, get o dəli əbləhin də gözüne görün, bənizini saralt, xırıldadıb canını al!

Dəli Domrul qırx igidlə yeyib-içib oturarkən birdən Əzrayıl gəlib çıxdı. Əzrayılı nə qapıçı gördü, nə gözətçi. Dəli Domrulun görən gözü görmədi, tutan əllərində qüvvət qalmadı. Dünya-aləm Dəli Domrulun gözündə qaraldı. Dəli Domrul çağırıb soylayır, görək, xanım, nə soylayır, – deyir:

Vay, nə heybətli qocasan?
Qapıçılar səni görmədi.

Gözətçilər də duymadı.
Görən gözüm qaraldı,
Tutan əlim yoruldu.
Canıma titrətmə düşdü,
Qızıl qədəh əlimdən yerə düşdü.
Ağzım dondu buz kimi,
Sümüklərim ovuldu duz kimi,
Ay saqqallı ağ qoca,
Gözləri domba qoca,
Vay, nə qorxunc qocasan, de mənə!
Qadam-balam toxunar bu gün sənə!

Belə deyəndə Əzrayılın acığı tutdu. Deyir:

Ədə, dəli əbləh!
Gözümün dombalığını nə bəyənmirsən?
Göycək gözlü qızların-gəlinlərin, canını çox almışam!
Saqqalımın ağlığını nə bəyənmirsən?
Ağsaqqal, qarasaqqal igidlərin canını çox almışam!
Saqqalımın ağardığının mənası budur!

Ay dəli axmaq, öyünüb deyirdin “al qanadlı Əzrayıl mənim əlimə düşəydi, öldürəydim; yaxşı igidin canını onun əlindən qurtaraydım”. İndi, ay dəli, gəlmişəm ki, sənin canını alım. Verirsənmi, yoxsa mənimlə döyüşürsən?

Dəli Domrul deyir: “Aya, al qanadlı Əzrayıl sənsənmi?”. “Bəli, mənəm!” – dedi. “Bu yaxşı igidlərin canını sənmi alırsan?” – dedi. “Bəli, mən alıram”, – dedi. Dəli Domrul deyir: “Ədə, qapıçılar, qapını örtün! Ay Əzrayıl, mən səni gen yerdə axtarırdım, dar yerdə yaxşı əlimə keçmisən, deyəsən? Mən indi səni öldürüm, yaxşı igidlərin canını qurtarım!”. Böyük qılıncını siyirdi, əlinə aldı. Hücum etdi ki, Əzrayılı vursun. Əzrayıl bir göyərçin olub, pəncərədən uçdu-getdi.

İgid Dəli Domrul əlini əlinə çaldı, qah-qah güldü. Dedi: “İgidlərim, Əzrayılın gözünü elə qorxutdum ki, gen qapını qoydu, dar bacadan qaçdı. Mənim əlimdən göyərçin kimi bir quş olub uçdu. Ay hay, mən onu qızılquşa aldırmayınca qoyarammı canını qurtarsın?!” Durdu, atna mindi. Şahini əlinə alıb, ardınca düşdü. Bir-iki göyərçin öldürdü, döndü evinə gələrkən Əzrayıl onun atının gözünə göründü.

At ürkdü. Dəli Domrulu götürüb yerə vurdu. Qara başı fırlandı, huşsuz qaldı. Əzrayıl ağ köksünün üstünə qondu. Dəli Domrula mırıldanırdı. Sonra onu boğmağa başladı.

Dəli Domrul deyir:

Ay Əzrayıl, aman!
Tanrının birliyinə şübhə yox, inan!
Mən səni belə bilməz idim.
Oğru kimi can aldığını duymaz idim.
Bizim böyük səhəli dağlarımız olur,
O dağlarımızda bağlarımız olur.
O bağların qara salxımlı üzümü olur.
O üzümü sıxırlar, al şərabı olur.
O şərabdan içən sərxoş olur.
Sərxoşdum, duymadım; nə dediyimi bilmədim.
Bəylikdən usanmadım, igidlikdən doymadım.
Canımı alma, Əzrayıl, aman ver!

Əzrayıl deyir: “Ay dəli axmaq, mənə nə yalvarırsan, Allah-taalaya yalvar. Mənim əlimdə nə var? Mən buyruq quluyam”. Dəli Domrul deyir: “Bəs can verən, can alan da Allahdırımı?”. “Bəli, odur!” dedi. Əzrayıla dönüb dedi: “Bəs sən nə iş görürsən? Sən aradan çıx, mən Allah-taala ilə xəbərleşim”. Dəli Domrul burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ucalardan ucasan,
Kimsə bilməz necəsən.
Gözəl Tanrı!
Nəçə cahillər səni
Göydə arar, yerdə istər.
Sən möminlər könlündəsən.
Sən böyüksən, qüdrətlisən,
Əbədi sirt sahibisən.
Canımı alsan, özün al.
Qoyma, Əzrayıl alsın!

Dəli Domrulun sözü burada Allah-taalaya xoş gəldi. Əzrayılı çağırıb dedi ki, bu dəli mənim birliyimi bildiyi, birliyimə şükür etdiyi üçün onun canı əvəzinə can tap; qoy Dəli Domrulun canı azad olsun!

Əzrayıl deyir: “Ay Dəli Domrul, Allahın əmri belə oldu ki, Dəli Domrul öz canı yerinə can tapsın, onun canı azad olsun!”. Dəli Domrul deyir: “Mən canı necə tapım? Bir qoca atam, bir qarı anam var, gəl gedək, ikisindən biri bəlkə canını verdi, al, mənim canım qalsın!”.

Dəli Domrul durub atasının yanına gəldi. Atasının əlini öpüb soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır; dedi:

Ağ saqqallı əziz, hörmətli, canım ata!
Bilirsənmi, nələr oldu?
Günah söz söylədim, –
Allaha xoş gəlmədi,
Göydə al qanadlı Əzrayıla
Əmr elədi, uçub gəldi.
Basıb qonmuş ağ köksümə,
Şirin canı alır məndən.
Ata, səndən can istərim, verərsənmi?
Yoxsa “oğul, Domrul!” deyə ağlarsanmı?

Atası deyir:

Oğul, oğul, ay oğul!
Canımın bir parası oğul!
Doğulanda doqquz buğra öldürdüyüm aslan oğul!
Qızıl tağlı uca evimin dirəyi oğul!
Qaza bənzər qız-gəlinimin çiçəyi oğul!
Qarşı yatan uca dağım gərəksə,
Söylə, olsun Əzrayılın yaylağı!
Soyuq-soyuq bulaqlarım gərəksə,
Onlar olsun Əzrayılın bulağı!
Tövlə-tövlə şah atlarım gərəksə, onun miniyi olsun!
Qatar-qatar dəvələrım gərəksə, onun yüklüyü olsun!
Yaylaqdakı ağ qoyunum gərəksə,
Mətbəxlərdə olsun ona şülənlik!
Qızıl-gümüş pul gərəksə,
Xərcləsin, qursun böyük bir şənlik!
Dünya şirin, can əzizdir,
Canımı qıya bilmərəm!
Məndən əziz, məndən yaxın
Anan vardır, get yanına!

Dəli Domrul, atasından ümidi üzülüb, atını sürdü, anasının yanına gəldi. Deyir:

Ana, bilirsənmi nələr oldu?
Al qanadlı Əzrayıl göy üzündən uçub gəldi.
Mənim ağca köksümü basıb qondu,
Xırıldadıb canımı alır indi.
Atamdan can istədim, amma vermədi.
Səndən can istəyirəm, ana, canını mənə verərsənmi,
yoxsa “Oğul, Domrul!” – deyə ağlarsan?
Ağ üzünə iti dırnaq çalarsan?
Qarğı kimi qara saçını yolarsan, ana?

Anası burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır. Anası dedi:

Oğul, oğul, ay oğul!
Doqquz ay dar qarnımda gəzdirdiyim oğul!
Bələyini beşiklərdə bələdiyim oğul!
On ay deyəndə yer üzünə gətirdiyim oğul!
Doyunca ağ südümü əmizdirdiyim oğul!
Ağca bürcü hasarlarda tutulsaydın, oğul!
İyrənc dinli kafır əlində dustaq olsaydın, oğul,
Qızıl-gümüş gücünə səni qurtardım, oğul!
Yaman yerə gedib-sən; gedə bilmərəm,
Dünya şirin, can əzizdir,
Canımı qıya bilmərəm, yəqin bil!-dedi.

Anası da canını vermədi. Belə deyəndə Əzrayıl Dəli Domrulun canını almağa gəldi. Dəli Domrul deyir:

Ay Əzrayıl, aman!
Allahın birliyinə yox şübhə, inan.

Əzrayıl deyir: “Ay dəli axmaq! Daha nə aman istəyirsən? Ağ saqqallı atanın yanına getdin, canını vermədi. Ağ birçəkli ananın yanına getdin, can vermədi. Daha kim verəcəkdir? Dəli Domrul deyir: “Həsərtlim vardır, onunla görüşüm”. Əzrayıl deyir: “Ay dəli, həsərtlin kimdir?” Deyir: “Yad qızı arvadım var, ondan iki oğlum var; əmanətim var, onlara tapşırım, ondan sonra mənim canımı alarsan”. Atını sürüb arvadının yanına gəldi. Dedi:

Bilirsənmi nələr oldu?
Al qanadlı Əzrayıl göy üzündən uçub gəldi.
Mənim ağca köksümü basıb qondu.
Mənim şirin canımı alır indi.
Atama dedim, canını vermədi,
Anama dedim, canını vermədi,
“Dünya şirin, can şirin!” – dedilər.
İndi uca-uca dağlarım yaylağın olsun!
Soyuq-soyuq sularım bulağın olsun!
Tövlə-tövlə şahanə atlarım sənin miniyin olsun!
Qızıl tağlı uca evim sənin kölgəliyin olsun!
Qatar-qatar dəvələrım sənin yüklüyün olsun!
Yaylaqdakı ağ qoyunum sənin şülənliyin olsun!
Gözün kimi tutursa,
Könlün kimi sevir sə, ona ərə get!
İki oğlancığı yetim qoyma!

Arvad burada soylamışdır, görək, xanım, nə soylamışdır –
demişdir:

Nə deyirsən, nə ötürsən,
Göz açaraq gördüyüm!
Könül verib sevdiyim!
Qoç igidim, şah igidim,
Şirin damağ verib öpüşdüyüm,
Bir yasdıqda baş qoyduğum,
Qarşı yatan uca dağları
Səndən sonra mən neylərəm?
Yaylayarsam, gorum olsun!
Soyuq-soyuq sularını mən içərsəm, mənim qanım olsun!
Qızılını-gümüşünü xərcləsəm, kəfənlüyüm olsun!
Tövlə-tövlə atlarını mən minsəm, mənim tabutum olsun!
Səndən sonra bir igidi sevib seçsəm,
ərə getsəm, birgə yatsam,
Bir əjdaha ilan olub, məni çalsın!
O müxənnət, etibarsız atan-anan
Can nədir ki, sənə qıya bilməmişlər?

Yerlər şahid olsun, göy şahid olsun,
Qüdrətli Allah şahid olsun, qurbanam sənə,
Mənim canım qurban olsun sənin canına!

Əzrayıl razılaşdı, qadının canını almağa gəldi. İgid Domrul ömür yoldaşına qıya bilmədi. Burada Allaha yalvarmış, görək, necə yalvarmışdır, deyir:

Ucalardan ucasan,
Kimsə bilməz necəsən!
Gözəl Tanrı, çox cahillər
Səni göydə arar, yerdə arzular.
Sən möminlərin könlündəsən.
Sən əbədi hökmransan.
Böyük yollar üzərində
İmarətlər yapım-qurum səninçin.
Harda görsəm, ac doyurum səninçin.
Çılpaq görsəm, don geydirim səninçin.
Alırsansa, ikimizin canını birgə al!
Sağ qoyursan, ikimizə də rəhm et!
Kərəmi çox, Qadir Allah!

Dəli Domrulun sözü Allaha xoş gəldi. Əzrayıla əmr etdi: “Dəli Domrulun ata-anasının canını al! Dəli Domrula və arvadına yüz qırx il ömür verdim”, – dedi. Əzrayıl da dərhal onun atasının-anasının canını aldı. Dəli Domrul ömür yoldaşı ilə yüz qırx il də yaşadı.

Dədə Qorqud gəlib boy boyladı, soy soyladı. “Bu dastan Dəli Domrulun olsun. Məndən sonra igid ozanlar söyləsinlər! Alınacaq, əliaçıq igid şəxslər dinləsinlər!” – dedi.

Xeyir-dua verək, xanım:

Köklü uca dağların yıxılmasın!
Kölgəli iri ağacın kəsilməsin!
Coşğun axan gözəl suyun qurumasın!
Allah səni namərdə möhtac etməsin!
Ağ üzün qarşısında beş kəlmə dua qıldıq qəbul, olunsun!
Yığışdırıb saxlasın günahınızı,
Gözəl adlı Məhəmmədə bağışlasın, xanım, hey!!!

QANLI QOCA OĞLU QANTURALI BOYU

Oğuzların vaxtında Qanlı qoca deyilən bir müdrik kişi vardı. Bir yetişmiş igid oğlu vardı. Adına Qanturalı deyirdilər. Qanlı qoca deyir: “Dostlar, atam öldü, mən qaldım. Yerini-yurdunu tutdum. Sabahkı gün mən ölərəm, oğlum qalar. Bundan yaxşı nə ola bilər ki, oğul, nə qədər ki, sağam, gəl səni evləndirim!”. Oğlan deyir: “Ata, məni evləndirmək istəyirsənsə, bilirsənmi mənə layiq qız necə olmalıdır?... Mən yerimdən durmadan o durmuş olsun! Mən Qaracığ atıma minmədən o minmiş olsun! Mən qanlı kafir elinə getməmiş o gedib mənə baş gətirmiş olsun!”.

Qanlı qoca deyir: “Oğul, sən qız istəmirsənmiş, bir cəsur pəhləvan istəyirsənmiş, onun arxasında yeyəsən-içəsən, gününü xoş keçirəsən!”. Dedi: “Bəli, ata can, eləsin istəyirəm! Bəs gedəsən, bir cici-mici türkman qızını alasan, birdən sürüşüb üzərinə düşəm, qarnı yırtıla?”. Qanlı qoca deyir: “Oğul, qız görmək səndən, mal-pul xərcləmək məndən!”.

Atası belə deyəndə igidlər igidi Qanturalı durdu. Qırx igidini özü ilə götürdü. İç Oğuzu gəzdirdi, qız tapa bilmədi, qayıtdı, geri döndü. Evlərinə gəldi. Atası deyir: “Oğul, qız tapdınmı?”. Qanturalı deyir: “Yıxılısın Oğuz elləri, mənə yarayan qız tapa bilmədim, ata!”. Atası deyir: “Hey, oğul! Qız almaq üçün gedən belə getməz”. Qanturalı deyir: “Bəs necə gedər, ata?”. Qanlı Qoca deyir: “Oğul, səhər vaxtı gedib günorta gəlmək olmaz. Günorta gedib axşam gəlmək olmaz. Oğul, sən tələs, mal yığ, mən sənə gedim qız axtarım!”.

Qanlı Qoca sevincək, fərəhlə ayağa durdu. Ağ saqqallı pirani qocaları da yanına saldı. İç Oğuzu axtardı, qız tapmadı. Dolandı, Daş Oğuza gəldi, tapa bilmədi. Dolandı, Trabzona gəldi. Sən demə, Trabzon təkurunun bir gözəl-göyçək, yaraşıqlı qızı varmış. Sağınasoluna iki qoşa yay çəkərdi. Atdığı ox yerə düşməzdi. O qızın “qalınlığı-qaftanlığı” üçün üç heyvan saxlanırdı. Atası vəd etmişdi ki, hər kim o üç heyvanı basıb qalib gəlsə, öldürsə, qızını ona verəcəyəm. Basa bilməyən başını kəsirdi. Beləliklə, otuz iki kafir bəyinin oğlanlarının başı kəsilib qala bürcündən asılmışdı. Həmin üç heyvanın biri quduz aslandı; biri qara buğa, biri də buğra idi. Bunların hər birisi bir əjdahaya bərabər idi. Başları asılan otuz iki nəfər, quduz aslanla qara buğranın üzünü görməmişdi, ancaq buğa buynuzunda həlak olmuşdu.

Qanlı qoca bu başları və heyvanları görəndə başındakı bit ayağına daraşdı. Dedi: “Gedim, oğluma düzünü deyim, hünəri varsa, gəlib alsın, yoxdursa, kimi alsaq, razı olsun”.

At ayağı iti, ozan dili çevik olur. Qanlı qoca qayıdıb gəldi, oğuz yurduna çatdı. Qanturalıya xəbər verdilər, “atan gəldi” – dedilər. O, qırx igidlə atasının qarşısına gəldi. Əlini öpdü, dedi: “Ata can, mənə yarayan qız tapdınmı?”. Dedi: “Oğul, hünərin varsa, tapdım”. Qanturalı deyir: “Qızıl-gümüşmü istəyir? Qatır, dəvəmi istəyir?”. Atası deyir: “Oğul, hünər lazımdır, hünər!”. Qanturalı deyir: “Ata, qarayallı Qazılıq atımı yəhərləyim, qanlı kafir elinə hücum edim, baş kəsim, qan töküm, kafirə qan qusdurum. Qul-qaravaş gətirim, hünər göstərim”.

Qanlı qoca deyir: “Hay-hay, oğul can! Hünər dediyin o deyil. O qız üçün vəhşi heyvan saxlayıblar. Kim o üç heyvanı basıb öldürsə, o qızı ona verirlər. Öldürməsə, onun başını kəsib bürcdən asırlar”.

Qanturalı deyir: “Ata, bu sözü sən mənə deməməli idin. Bir halda ki, dedin, əlbəttə, getməliyəm. Başıma qaxınc, üzümə rişxənd olmasın. Xanım ana, bəy ata, salamat qalın!”. Qanlı qoca fikirləşdi: “Gördünmü mən özümə nə etdim? Oğlana qorxunc xəbərlər verim, bəlkə getməsin, dönsün”, – dedi.

Qanlı qoca bu zaman soylamış, görək, xanım, nə soylayıb-demişdir:

Oğul, sənin gedəcəyin o yerin
Dolambac-dolambac yolları vardır.
Atlılar batdıqca çıxma bilməyən
Keçilməz palçıqlıq, çamurluqlardır.
Əjdaha ilanlar dələ bilməyən
Qalın meşələrdir, sıx ormanlardır.
Göylərə baş çəkən dik qalalardır.
Göz vurub könül alan gözəli varsa,
”Hay!” deməmiş baş kəsən cəlladı da var.
Yiyəsinin çiyində qalxan oynayar...
Yaman yerə gedirsən, qayıt, dön geri!
Qocalmış ananı ağlatma belə,
Atanı inlətmə, qayıt, dön bəri!

Qanturalı hirsələnib dedi:

Nə söyləyir, nə deyirsən, ata can?
Bu şeylərdən qorxan adam igidmi olar?

İgid ərə qorxu vermək eyib sayılar.
O dolambac yolları Allah qoysa, gecə keçim.
Atlı batan palçığına qumlar töküm, döşəyim.
Əjdahanın sökmədiyi ormanına
çaxmaq çaxıb, od vurum.
Göylərə baş vuran qalalarını Allah qoysa, vurum-yıxım.
Oğrun baxıb könül alan gözəlinin boynun öpüm.
Çiynində qalxan oynadan atasının başın kəsim.
İndi gedim, getməyim?
Gedərəm! Ya gələm, ya gəlməyəm;
Ya qara buğranın köksü altında qalam,
Ya buğranın buynuzuna sancılam,
Ya quduz aslanın caynağında didilim...
Gedim, getməyim? Gedim, ya gəlim, ya gəlməyim!...
Yenidən görüşüncə bəy ata, xanım ana, sağ-salamat qalın siz!

Gördülər ki, namus güc gəlir, əyilmir, dedilər: “Oğul, yolun açıq-uğurlu olsun! Sağ-salamat gedib-gələsən!”.

Qanturalı ata-anasının əllərini öpdü. Qırx igidini yanına saldı. Yeddi gün yeddi gecə at çapdılar. Kafirin sərhədinə çatdılar. Çadır qurdular. Qanturalı yüyrək atını çaparaq gürzünü göyə atır, yerə düşmədən qapıb tutur, deyirdi:

Hey, qırx dostum, yoldaşım!
Qaçan olsaydı, yarıssaydım,
Güclü olsaydı, qapıssaydım,
Allah kömək etsəydi,
O üç heyvanı öldürsəydim,
Gözəllərin başı Sarı donlu
Selcan xanımı alsaydım,
Evimizə qayıtsaydım,
Dərdim olmaz, qırx yoldaşım!
Sizə qurban mənim başım!

Bunlar belə danışarkən təkura xəbər çatdı: “Oğuz yurdundan Qanturalı deyilən bir igid var, qızını istəməyə gəlmişdir”,-dedilər. Kafirlər yeddi ağac54 gəlib onları qarşıladılar, dedilər: “İgid, de görək

niyə gəlmisiz?”. “Alışmağa-verişməyə gəlmişik”, – dedilər. Hörmət-izzət elədilər. Ağ çadır qurdular, iri xalı döşədilər, ağ qoyunlar kəsdilər, yeddiillik al şərab içirdilər. Onları götürüb təkurun yanına gətirdilər. Təkur taxt üzərində oturmuşdu. Yüz kafir altıdan yaraqlanıb, üst-dən geyinmişdi. Qanturalı meydanı yeddi dəfə dolanıb gəldi.

Qız meydanda bir köşk düzəltmişdi. Yanında olan bütün qızlar al geyinmiş, təkcə özü sarı rəngli don geymişdi. Yuxarıdan tamaşa edirdi. Qanturalı gəldi, böyük quldur dəstəli təkura salam verdi. Təkur salam aldı. İri xalı döşədilər, oturdu. Təkur deyir: “İgid, hardan gəlirsən?”. Qanturalı yerindən durub gəldi. İrəli sıçrayıb, ağ alnını açdı. Ağ biləklərini sığallayıb dedi ki:

Qarşıdakı uca dağını aşmağa gəlmişəm!
Aşqın-daşqın sularını keçməyə gəlmişəm!
Dar ətəyinə, gen qoltuğuna sığınıb gəlmişəm!
Allahın əmri ilə, peyğəmbərin rəyi ilə
Qızın Selcan xanımı almağa gəlmişəm!

Təkur deyir: “Bu igidin sözü ötkəmdir, əgər əlində hünəri də varsa... Bu igidi anadangəlmə soyundurun!”. Soyundurdular. Qanturalı qızılı incə kətan bezini belinə sarıdı. Qanturalını çəkib meydana gətirdilər.

Qanturalı gözəl və ağıllı bir igid idi. Oğuzlarda dörd igid üzörtüyü ilə gəzirdi. Biri Qanturalı, biri Qaraçəkir və oğlu Qırxqınıq, bir də Boz aygırlı Beyrək idi. Qanturalı niqabını yana atdı. Qız köşkdən baxırdı. Belbağısı boşaldı, ehtirasdan övsəl olmuş dana kimi ağzının suyu axdı. Yanındakı qızlara dedi: “Kəş Allah-Təala atamın könlünə rəhm salsın, kəbin kəsdirib məni o igidə versin. Bunun kimi igid heyfdir ki, o heyvanların əlində həlak ola!”.

Bu zaman dəmir zəncirli buğanı gətirdilər. Buğa diz üstə çökdü, buynuzu ilə bir mərmər daşı ovdu, pendir kimi diddi. Kafirlər deyir: “İndi igidi atıb-yıxacaq, yerə sərib pırtdanağını çıxaracaq. Yıxılsın Oğuz elləri! Bir qızdan ötrü qırx igidlə bir bəy oğlunun ölməsi nəyə lazımdır?”. Bunu eşidəndə qırx igid ağlaşdı. Qanturalı sağına baxdı, qırx igidini ağlar gördü. Soluna baxdı, yenə ağlayırdılar. Dedi: “Hey, qırx dostum, qırx yoldaşım, niyə ağlayırsınız? Köklənmiş qopuzumu götürün, tərifləyin, məni!”. Burada qırx igid Qanturalını öyüb-tərifləmiş, görək, xanım, necə tərifləmişdir:

Sultanımız Qanturalı, qalxıb yerindən durmadınmı?
Qarayallı Qazlıq atını minmədinmi?
Arqubeldə, Ala dağda quş ovlayıb,
Atanın ev-eşiyinə qayıdan baş
Qaravaşları inək sağanda görmədinmi?
“Buğa, buğa!” dedikləri qara inəyin buzovu deyildirmi?
İgid ərnlər sənin döyüşündən qorxurdu...
Odur, Sarı donlu Selcan xanım köşkdən baxır,
Kimə baxsa, öz eşqiylə oda yaxır!

Qanturalı Sarı donlu qızın eşqi ilə bir “hu!” dedi. “Əyə, buğanızı buraxın gəlsin”, – dedi. Buğanın zəncirini açıb boş buraxdılar. Buynuzu almaz süngü kimi olan buğa, Qanturalının üstünə cumdu.

Qanturalı Məhəmmədin əziz adına salavat çəkdi. Buğanın alnına elə bir yumruq vurdu ki, dalı üstə çökdürdü. Yumruğunu alnına dayadı, sürüb meydanın başına çıxardı. Çox çalışdılar: nə buğa, nə də Qanturalı üstün gəlirdi. Buğa yavaş-yavaş yorulmağa başladı. Ağzı köpükləndi. Qanturalı deyir: “Bu dünyanı igidlər ağılla tapmışlar. Bunun önündən sıçrayım, nə hünərim varsa, bundan sonra göstərim!”. Adı gözəl Məhəmmədə salavat çəkdi. Buğanın qabağından qaçdı, buğa buynuzu üstündə qalxdı. Qanturalı buğanı quyruğundan tutub, üç dəfə yerə vurdu. Buğanın sümükləri sındı. Basıb boğazladı. Bıçaq çıxarıb dərisini soydu. Ətini meydanda qoyub, dərisini təkurun qabağına gətirdi, dedi: “Sabah qızını mənə verirsən”. Təkur dedi: “Aya, qızı verin, şəhərdən qovun, çixsın-getsin!”. Təkurun qardaşı oğlu vardı, dedi: “Heyvanların başı aslandır, onunla da oyun göstərsin, qızı ondan sonra verək!”.

Getdilər, aslanı çıxarıb meydana gətirdilər. Aslan hayqırdı, meydanda nə qədər at vardısı, qan qaşandı. İgidlər dedilər: “Buğadan qurtardı, aslandan necə qurtulacaq?”. Ağlaşdılar. Qanturalı igidlərini ağlar gördü, dedi: “Əyə, al qopuzumu ələ alıb, mənə tərifləyin! Sarıdonlu qızın eşqi ilə bir aslandan dönümmü?” Yoldaşları burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışlar:

Sultanımız Qanturalı,
Ağ qamışlıq içində
Sarı gönlü daylar basan,
Şah damarını dəlib, qanın soran,

Böyük, iti polad qılıncdan qayıtmayan,
Dəstəyi ağ tozlu bərk yaydan çəkinməyən,
Ağ lələkli kəskin oxdan qorxmayan
Heyvanların başçısı quduz aslanı qıran
İri köpək itinə özünü daladarmı?
İgid ərlər döyüş günü ölümündən qorxarmı?
Sarı donlu Selcan xanım köşkdən baxır,
Kimə baxsa, öz eşqiylə oda yaxır!

Sarı donlu qızın eşqi ilə hay çəkən Qanturalı dedi: “Ay kafir, aslanını burax gəlsin!”. Sonra fikirləşib: “Böyük polad iti qılıncım yoxdur ki, çarpışarkən iki biçəydim. Sənə sığınıram, ulu Tanrı, kömək et!” – dedi.

Aslanı buraxdılar; cumdu gəldi. Qanturalı bir yapıncını diz qapağına doladı, aslanın pəncəsinə verdi. Əziz adlı Məhəmmədə salavat gətirdi. Aslanın alnını gözləyib elə bir yumruq vurdu ki, yumruq heyvanın çənəsinə dəyib parçaladı. Boynundan tutub, belini üzdü. Ondan sonra götürüb yerə vurdu; aslanın sümükləri sındı. Qanturalı təkurun qabağına gəldi. Dedi: “Sabah qızını mənə ver!”. Təkur deyir: “Qızı gətirin verin, bu igidi gözüm gördü, könlüm sevdi. İstəyir dursun, istəmir, getsin!” Yenə qardaşı oğlu dedi: “Heyvanların başçısı dəvədir. Onunla da oyun göstərsin, ondan sonra qızı verək!”.

Allahın köməyi ilə bəylər, paşalar Qanturalıya xeyir-dua verdilər. Təkur dedi ki, dəvənin ağzını yeddi yerdən bağlayın. Lakin kafirlər paxıllıqdan bağlamadılar, yüyən qayışını açıb buraxdılar. Qanturalı fırlanıb dəvənin qoltuğundan girir-çıxırdı. Başı qızışmış igid artıq iki heyvanla savaşırdı. Sürüşüb yıxıldı. Altı cəllad tez başının üstünü aldı. Yalın qılınc tutdular. Burada yoldaşları soylamış, görək, xanım, nə soylamışlar:

Qanturalı, yerindən qalxıb gəldin,
Qarayallı gözəl Qazlıq atını mindin.
Ala gözlü igidlərini gətirdin.
Arqubeli, Ala dağı gecə aşdın.
Aşqın-daşqın sulardan gecə keçdin.
Qanlı kafir elinə gecə girdin.
Qara buğa gələndə xurd-xəşil etdin.

Quduz aslan gələndə belini бүkdün.
Qara buğra gələndə nə yorulub-düşdün?
Uca-uca dağlardan xəbər aşar,
Qanlı, daşqın sulardan hənir keçər,
Qalın Oğuz ellərinə xəbər gedər,
Qanlı qoca oğlunun nə etdiyini deyərlər:
Qara buğaya diz çökdürməmiş,
Quduz aslan gələndə belini бүkmüş,
Qara buğra gələndə nə döyükmüş?!.
Böyük-küçük arasında söz-söhbət olar,
Qarı-qoca qalmaz, – şayiə yayılar.
Ağ saqqallı atanın beli бүkölər,
Qarıcıq olmuş anan qan-yaş tökər.
Ay xan, qalxıb yerindən durmasan,
Cəllad qılıncının altındadır ənsən.
Qəflətən gözəl başını kəsərlər.
Aşağıdan yuxarıya baxmırsanmı?
Qarşına iri qaz gəlib, şahini atmırsanmı?
Selcan xanımın işarəsini görmürsənmi?
“Dəvə burnunda əzilər” dedilər, – bilmirsənmi?
Sarı donlu Selcan xanım köşkdən baxar,
Kim ona baxsa, eşqiylə oda yaxar!

Qanturalı Sarı donlu qız eşqinə bir “hu!” deyib ayağa durdu. Fikirləşdi: “Aya, mən bu dəvənin burnundan yapışsam, qızın sözü ilə yapışdı, – deyərlər. Sabahı Oğuz ellərinə xəbər gedər ki, dəvə əlində girinc olmuşdu, qız xilas elədi”. Sonra dedi: “Aya, qolca qopuzumu çalın, tərifləyin mənə!. Yaradan Allaha sığındım. Bir buğradan dönümmü? Allah qoysa, bunun da başını kəsim!”.

İgidləri Qanturalını öyüb-tərifləmiş, görək, xanım, nə soylamışlar:

Sərt qayalar başında yuva quran,
Ulu Tanrıya yaxın uçub qanad vuran,
Mancanaq daşı tək qıjıldaııb yerə enən,
Duru gölün ördəyini şığıyıb alan,
Su dibinə girən quşu dartıb üzən,
Qarnı acan zaman qalxıb süzən,
Bütün quşların sultanı çal qaraquş

Özünü heç sağsağana vurdurarmı?
İgid ərlər döyüş günü ölümündən qorxarmı?
Sarı donlu Selcan xanım köşkdən baxar,
Kimə baxsa, öz eşqiylə oda yaxar!..

Sarı donlu qız eşqinə hayqıran Qanturalı adı gözəl Məhəmmədə salavat çekdi. Dəvəyə çiyini ilə bir zərbə vurdu, dəvə bağırdı. Bir də vurdu, dəvə ayaq üstə dura bilmədi, yıxıldı. Qanturalı dəvəni basıb, iki yerdən kəsdi, doğradı. Arxasından iki qayış çıxartdı, təkurun qabağına tulladı. Dedi: “Döyüşçülərin oxqabısının bağı, üzəngisinin qayışı üzüləndə tikməyə gərək olar”.

Təkur deyir: “Vallah, bu igidi gözümdə gördü, könlüm sevdi”. Qırx yerdə otaq qurdu. Qırx yerdə böyük, qırmızı bəy-gəlin otağı tikdirdi. Qanturalı ilə qızı gətirib otağa saldılar.

Ozan gəldi, gəlin havası çaldı. Oğuz igidinin sinəsi qabardı, qılıncını çıxarıb yeri çaldı-çapdı. Dedi ki, yer kimi çatlayım, torpaq kimi sovrulum, qılıncımla doğranım, oxuma sancılım, oğlum doğulmasın, doğularsa, on günlük olmasın, əgər bəy atamın və xanım anamın üzünü görməmiş bu otağa girib yatsam. Çadırının iplərini açdı. Dəvələrini nərildətdi, atlarını kişnətdi. Gecəni gündüzə qatdı, köçdü...

Yeddi gün yeddi gecə gedib, oğuz yurdunun sərhədinə çıxdılar. Çadır qurdular. Qanturalı deyir:

Hey, qırx dostum, yoldaşım!
Qurban sizə mənim başım!
Allah-taala yol verdi, getdim.
O üç quduz heyvanı öldürdüm.
Sarı donlu Selcan xanımı alıb gəldim.
Xəbər verin, atam məni qarşılсын!

Qanturalı baxdı gördü ki, bu dayandıqları yerdə ququ quşları, durnalar, turaclar, kəkliklər uçurlar. Soyuq-soyuq sular, çayır-lar-çəmən-lər... Selcan xanım bu yeri sevdi, bəyəndi. Düşdülər, kef məclisi qurdular. Yedilər, içdilər.

O zamanlar oğuz igidlərinə nə bəla gəlirdisə, yuxudan – yatmaqdan gəlirdi. Qanturalının yuxusu gəldi, yatdı. O, yatarkən qız fikirləşdi: “Mənim aşıqlərim çoxdur. Birdən xəlvətcə gəlib, igidimi tutub öldürərlər! Ağ üzlü mən gəlini tutub yenə ata-anamın evinə apararlar!”. Ona görə də Qanturalının atını gizlicə yəhərlətdi. Özü də

altdan yaraqlanıb üstədən geyindi. Süngüsünü əlinə aldı, bir yüksək yerə çıxıb gözlədi.

Xanım, deyəsən, təkur peşman olmuşdu. “Elə üç heyvan öldürdüyü üçün təkcə-bircə qızçıqazımı aldı getdi”,- deyə fikirləşdi. Gizləncə qara donlu, göy dəmir qılıncı altı yüz kafir seçdi. Gecə-gündüz at sürdülər. Birdən gəlib Qanturalıgil düşən yerə çatdılar. Qız hazır idi. Baxdı, lap irəli gəlmişdilər. Atını oynadıb, Qanturalının üstünə gəldi. Soyladı, görək, xanım, nə soylayıb dedi:

Qafil olma, qara başını qaldır, igid!
Ala-qıyma, gözəl gözünü aç, dur, igid!
Qolların və ağ əllərin bağlanmadan,
Ağ alnın qara yerlərə çırpılmadan,
Bircə anda gözəl başın kəsilmədən,
Qızıl qanın yer üzünə tökülmədən,
Düşməni çatdı, yaxındadır,
Nə yatırsan, ayağa qalx!
Sərt qayalar oynamadan yer ovuldu.
Qoca bəylər heç ölmədən el boşaldı.
Qoşularaq-qovuşaraq dağdan endi,
Bir sırada düzülərək üzərinə düşməni gəldi.
Yatmağa yer-yurdu tapdın, sənə nə oldu?

- deyə çağırırdı. Qanturalı gərənəşib oyandı, durdu. Deyir: “Nə söylərsən, gözəl!” Selcan xanım: “İgidim, üstünə düşməni gəlib. Oyatmaq məndən, savaşıb hünər göstərmək səndən!” dedi. Qanturalı gözünü açdı, göz qapaqlarını qaldırıb baxdı. Gördü gəlin at üzərindədir; geyinmiş, süngüsü də əlində. Yeri öpdü. Dedi: “Amənnə və sədəqna! Allahın qapısında mətləbimiz yerinə yetdi”. Təmiz suda yuyundu. Ağ alnını yerə qoydu, iki rükət namaz qıldı, atına mindi. Adı gözəl Məhəmmədə salavat çekdi. Qara donlu kafirin üstünə at sürdü, irəli getdi. Selcan xanım at oynatdı. Qanturalının önünə keçdi. Qanturalı deyir: “Gözəl, hara gedirsən?”. Deyir: “İgid bəy, baş salamat ol, papaq tapılmazmı? Bu gələn düşməni qatı düşməndir. Vuruşaq, döyüşək: öləniniz ölsün, diri qalanınız evə gəlsin!”. Burada Selcan xanım at saldı, qırılanı qırdı, qaçanı qovmadı, “aman” deyəni öldürmədi. Elə sandı ki, düşməni basıldı. Qılıncının qəbzəsi qan çadıra gəldi. Qanturalını tapa bilmədi.

Elə bu zaman Qanturalının ata-anası gəlib çıxdı. Gördülər ki, bu “gəlin” deyilən adamın qılıncının qəbzəsi qanlıdır, oğulları görünmür. Xəbər bildilər, görək, necə xəbərləşdilər. Anası deyir:

Anam gəlin, qızım gəlin,
Sübh tezdən öz yerindən durub gəldin,
oğlumuzu tutdurdunmu?
Xəbərsizcə gözəl başını kəsdirdinmi?
“Xanım ana, bəy ata!” deyib inlətdinmi?
Sən gəlirsən, bir balam görünmür,
Bağrım yanır, öz dilinlə xəbər ver mənə!
Dərli başım qurban olsun, gəlin, sənə!

Qız bildi ki, gələnlər qayınanası və qayınatasıdır. Qamçı ilə işarə elədi ki, otağa keçin, harada qarmaqarışıqlıq varsa, toz varsa, harada qarğa-quzğun dolaşırsa, Qanturalını orada axtarım. Atını mahmızladı. Bir yüksək yerə çıxdı, gözlədi; gördü ki, bir dərənin içində toz gah yığılır, gah dağılır. Oraya gəldi; gördü ki, Qanturalının atını oxlamışlar. Gözünün qapağı sıyrılmış, üzünü qan бүrümüşdür. Axmaqda olan qanını silir. Kafirlər qılınc siyirib üstünə toplaşır, o isə onları qabağına qatıb qovur.

Selcan xanım bunu belə gördü, içinə od düşdü. Bir bölük qaza şahin girən kimi kafirlərin üstünə at saldı. Kafirlərin bir ucundan qırıb o biri ucuna çıxdı. Qanturalı baxdı gördü ki, kim isə düşməni qabağına qatıb qovur. Selcan olduğunu bilmədi, qəzəbləndi. Bu vaxt soylamış, görək, xanım, nə soylayıb-demişdir:

Qalxıb yerindən duran igid, nə igidsən?
Qarayallı Qazlıq ata minən igid, nə igidsən?
Qəfildən başlar kəsən,
İzinsiz döyüşə girən igid, nə igidsən?
İzinsiz döyüşə girmək bizim eldə eyibdir.
Çıx, get! Qızılquş olaraq uçummu?
Saqqalından, boğazından tutummu?
Qəfildən sənin başını kəsimmə?
Al qanını yer üzünə tökümmü?
Qara başını atının tərəkindən asımmı?
Ay xatası çatmış igid, nə igidsən, qayıt, dön geri!

Selcan xanım burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Hey igidim, bəy igidim!
 Nər dəvələr köşəyindən dönərmi?
 Heç Qaracıq, Qazlıq atlar qulununu əzərmi?
 Yaylaqdakı ağ qoyunlar quzusundan bezərmi?
 Ər igidlər, igid ərələr sevdiyinə qıyarmı?
 İgidim, bəy igidim,
 Bu düşmənin bir ucu mənim, bir ucu sənin!

Qanturalı bildi ki, bu düşməni basıb-dağıdan Selcan xanımdır. Bir tərəfdən də özü qoşuna girib qılınc çəkdi. Kafirin başını kəsdi. Düşməni basılıb məğlub oldu.

Selcan xanım Qanturalını ata mindirib, yedəyinə aldı, geri qayıtdı. Gedərkən Qanturalı öz-özünə fikirləşdi:

Selcan xanım, yerindən qalxıb-durub,
Qarayallı Qazlıq atına minib,
Atamın ev-eşiyinə gələndə,
Oğuzun ala gözlü qız-gəlini biləndə,
  ətəfina yığışaraq güləndə,
Hər kəs öz sözünü söyləyəndə
Sən də durub öyünəsən,
“Qanturalı yaralıydı,
  at belinə aldım, çıxdım” deyəsən!
Gözüm doydu, könlüm döndü, öldürürəm səni! – dedi.

Selcan xanım işin nə yerdə olduğunu bilib, soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

İgid bəy, öyünərsə, ər öyünsün, – aslandırl!
 Lovğalanmaq arvad üçün nöqsandır.
 Öyünməklə arvaddan kişi olmaz...
 İri yorğan altında qucaqlaşmadıq,
 Şirin damaq tutaraq öpüşmədik,
 Al duvağım altında danışmadıq.
 Tez sevdin, tez də bezdin, əbləh oğlu, əbləh!
 Bir Allah bilir ki, mən sənə sirdaşam, yaram, qıyma mənə!

Qanturalı deyir: “Yox, əlbəttə, öldürməliyəm!”. Qız hirsələnib dedi: “Ay əbləh oğlu, əbləh! Mən aşağı qulpa yapışıram, sən yuxarı qulpa yapışırsan. Ay əbləh oğlu, oxla ya qılıncla vuruşursan? Bəri gəl, danışaq!”. Atını sürüb bir yüksək yerə çıxdı. Oxqabından doxsan oxunu yerə tökdü. İki ox seçib, dəmir ucluqlarını çıxardı: birini gizlətdi, birini əlinə götürdü. Dəmir ucluqlu oxla atmağa ürəyi gəlmədi. Dedi: “İgid, oxunu at!” Qanturalı dedi: “Qızların yolu birincidir, əvvəlcə sən at!”. Qız bir oxu elə atdı ki, Qanturalının başındakı bit ayağına yığıldı. Qanturalı ox atmadı, irəli gəlib Selcan xanımı qucaqlayıb barışdı; öpüşdülər. Qanturalı soylamış, görək, nə soylamışdır:

Par-par yanan, parıldayan incə donlum!
Yeriyəndə yerə qədəm basmayan,
Qar üstünə qan dammış tək al yanaqlım!
Qoşa badam sığmayan dar ağızlım!
Qələm ilə rəssam çəkən qara qaşlım!
Hörükləri qırx tutamlıq qara saçlım!
Aslan nəsli, sultan qızı,
Heç mən səni öldürməyə qıyardımı?
Öz canıma qıyardım, sənə qıymazdım;
mən səni sinayardım, -dedi.

Selcan xanım burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qalxaraq yerimdən durardım,
Qarayallı Qazlıq atıma minərdim.
Atamın dik çadırından çıxardım.
Arqubeldə, Ala dağda ov ovlardım.
O yerlərdə sığın-keyik qovardım.
Yay dartanda bir oxla neyləyərdim?
Dəmir ucluqsuz oxla, igid, səni sınırdım,
Mən səni öldürməyə, igidim, heç qıyardım?..

Onlar yaxına gəldilər. Qucaqlaşib qol-boyun oldular, şirin-şirin öpüşdülər. Ağ-boz atlarını minib çapdılar, bəy atasının yanına çatdılar. Atası oğlunu gördü, Allaha şükürlər elədi. Qanlı qoca öz oğlu və gəlini ilə oğuz yurduna girdi. Böyük və gözəl çəmənlikdə çadır qurdu. Atdan aygır, dəvədən buğra, qoyundan qoç kəsdi. Toy etdi. Qalın Oğuz bəylərini çağırıb əzizlədi...

Qanturalı qızıl tağlı günlüyünü qurdurub, gəlin otağına girdi,
muradına-arzusuna çatdı.

Dədəm Qorqud gəlib qopuz çaldı. Boy boyladı, soy soyladı. İgid-
lərin başına gələnləri söylədi:

İndi hanı dediyim bəy ərənlər?
Dünya mənimdir deyənlər?
Əcəl aldı, yer gizlətdi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya,
Son ucu ölümlü dünya!
Əcəl gəldikdə təmiz imandan ayırmasın, –
Allah səni namərdə möhtac etməsin!
Allah verən ümidin üzülməsin!
Ağ alnın önündə beş kəlmə dua etdik, qəbul olsun!
“Amin!” deyənlərin üzünü görəsən!
Yığışdırsın, saxlasın Allah günahınızı,
adı gözəl Məhəmməd Mustafaya bağışlasın, xanım, hey!!!

QAZILIQ QOCA OĞLU YEYNƏK BOYU

Qam Ğam oğlu Bayındır xan yerindən durmuşdu, qara yerin üzərində uca evini tikdirmişdi. Böyük alaçığı göy üzünə dirənmişdi. Min yerdə ipək xalça döşənmişdi. İç Oğuz və Daş Oğuz bəyləri məclisə toplaşmışdı. Yemək-ichmək idi.

Qazılıq qoca deyilən bir kişi var idi. Bayındır xanın vəziri idi. Şərabın təsiri başına vurdu. Qaba dizləri üstə çöküb, Bayındır xandan yürüş üçün izin istədi. Bayındır xan icazə verdi: “Haraya istəyirsən, get!” – dedi.

Qazılıq qoca dünyagörmüş, işə yarayan adam idi. Etibarlı qocaları yanına cəmlədi. Yataq-yarağı ilə yola düşdü. Çox dağlar, dərə-təpələr keçdi. Günlərin bir günü Düzmürd qalasına gəldi. Qara dəniz kənarında idi; oraya çatıb dayandılar.

O qalanın bir təkuru vardı. Adına Arşın oğlu Dirək təkür deyərtilər. O kafirin altmış arşın qaməti vardı. Altmış batmanlıq gürz atırdı. Ən möhkəm yayı da çəkərdi...

Qazılıq qoca oraya çatan kimi döyüşə başladı. Sonra o təkür qaladan bayıra çıxdı. Meydana girdi, özünə tay igid istədi. Qazılıq qoca onu görəndə kimi yel kimi yetişdi, yeləm kimi yapışdı. Kafirin ənsəsinə bir qılnc vurdu. Zərrə qədər kəsə bilmədi. Növbə kafirə çatdı. O altmış batmanlıq gürzlə Qazılıq qocanı vurdu. Boş dünya başına dar oldu. Qanı düdük kimi şoruldadı. Qazılıq qocanı qarmalayıb-tutub qalaya saldılar. İgidləri durmayıb qaçdılar.

Qazılıq Qoca düz on altı il qalada dustaq oldu. Sonralar Əmən deyilən bir kişi altı dəfə getdi, həmin qalanı ala bilmədi.

Sən demə, Qazılıq qoca dustaq düşən vaxt bir yaşında bir oğlu varmış. On beş yaşına girdi, igid oldu. Atasını ölmüş bilirdi. Atasının dustaq olduğunu oğlandan gizlədirdilər. Həmin oğlanın adına Yeynək deyərtilər. Günlərin bir günü Yeynək oturub bəylərlə söhbət edərkən Qaragünə oğlu Budaqla sözü düz gəlmədi. Bir-birinə söz atdılar. Budaqla dedi: “Burada boş-boş danışib neyləyirsən? Dalaşmağa adam axtarırsansa, gedib atanı qurtarsana! Bəs niyə on altı ildir, dustaqdır?”.

Yeynək bu xəbəri eşidəndə ürəyi oynadı, qara bağı sarsıldı. Qalxdı, Bayındır xanın hüzuruna getdi. Üzünü yerə qoydu, dedi:

Səhər çağı sərt yerdə tikilən hündür evli!
Atlasdan yapılmış göy alaçıqlı!
Tövlə-tövlə çəkilən şahənə atlı!
Çağıranda hay verən, yolu çavuşlu!
Süfrəsindən yağ tökülən, bol nemətli!
Bütün igidlərin arxası, yoxsulların ümidi!
Türküstanın dirəyi! Tüklü quşun balası!
Amit soyunun aslanı! Qaracığın qaplanı!
Dövlətli xan, mənə kömək!
Qoşun ver, məni atamın dustaq olduğu qalaya göndər!

Bayındır xan əmr etdi: “İyirmi dörd vilayətin bəyləri gəlsin! Birincisi, Dəmir qapı Dərbənd bəyi, qarğı süngü ucunda ər böyürdən, döyüşə girəndə “kimsən” deyə soruşmayan Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz səninlə birlikdə getsin! Ayğır gözli at üzürən, əlli yeddi qalanın kilidini sındıran İlək Qoca oğlu Tüləkvuran birlikdə getsin! Qoşa bürcdən qayın oxu dayanmayan Yağrınıcı oğlu Elalmış səninlə birlikdə getsin! Üç dəfə düşməni görməsə, qan ağlayan Doğsun oğlu Rüstəm səninlə getsin! Əjdahalar ağzından adam alan Dəli Vuran birlikdə getsin! “Yerin bir ucundan o biri ucuna çatım!” – deyən Savğan Sarı səninlə getsin!...”

Sayılaqla oğuz igidləri tükənməz. Bayındır xan iyirmi dörd vilayətin pəhləvan əylərini Yeynəyə belə yoldaş etdi. Bəylər yığışıb, hazırlıq gördülər. Birdən o gecə Yeynək yuxu gördü. Yuxusunu yoldaşlarına soyladı, görək, xanım, nə dedi: “Bəylər, dərddə başım-gözümlə yatmışkən yuxu gördü. Ala gözümlə açanda dünyanı gördüm. Ağ-boz atlar çapdıran alpanları gördüm. Ağ işıqlı igidləri yanıma saldım. Ağ saqqallı Dədə Qorquddan öyüd aldım. Qarşıdakı uca dağları aşdım. İrəliddə uzanan Qara dənizi gördüm. Gəmi düzəltdim; köynəyimi çıxarıb, yelkən qurdum. Qabaqdakı dənizi üzüb keçdim. O tərəfdəki uca dağın bir yanında alnı-başı balqara bənzəyən bir kişi gördüm. Qalxıb yerimdən durdum. Qarğı dilli iti süngümü qapıb, o kişiye sarı getdim. Qarşıdan o kişiye sancmaq istədiyim zaman gözücü ona baxdım; tanıdım, dayım Əmən imiş. Dönüb o kişiye salam verdim. “Oğuz ellərində kimlərdənsən?” – dedim. Göz qapaqlarını qaldırıb, üzümə baxdı. “Oğul, Yeynək, haraya gedirsən?” – dedi. Mən dedim: “Düzmürd qalasına gedirəm. Atam orada dustaq imiş”. Burada dayım mənə soyladı:

Yetdiyim yerə yel yetməzdi.
Yeddi dəstə igidlərim
Yeni Bayırın qurduna bənzərdi.
Yeddi kişlə qurulurdu mənim yayım!
Qayın budağından yonuldu oxum,
Lələkli, qızılı möhürlü oxum!
Yel əsdi, yağış yağdı, tufan qopdu,
Yeddi dəfə getdimsə də, qalanı ala bilməyib geri döndüm.
Məndən igid ola bilməzsən, Yeynəyim, dön! – dedi.

Yeynək də yuxusunda dayısına soylayıb, demişdir:

Qalxıb yerindən duranda
Ala gözlü igid bəyləri yanına salmadın.
Sən tanınmış bəylərlə getmədin,
Beş axçaya qulluq edən, ot-ələf yığan
adamları özünə yoldaş elədin.
O qalanı ona görə ala bilmədin!

Yeynək yenə deyir:

Qovurmanı kəsə-kəsə yemək yaxşıdır.
Döyüş günü su içməyə çeşmə yaxşıdır.
Dövlət daim gəldiyi tək dursa yaxşıdır.
Bildiyini unutmasan, ağıl yaxşıdır.
Ölümündən qorxmasan, mərdlik yaxşıdır.

Yeynək bu yuxunu yoldaşlarına danışdı.

Sən demə, dayısı Əmən oraya yaxın imiş. Bütün bəylərlə yoldaş olub getdilər. Gedib Düzmürd qalasına çatdılar. Dairə şəklində dayandılar. Elə ki, kafirlər bunları gördü, Arşın oğlu Dirək təkura xəbər verdilər. O lənətə gəlmiş də qaladan çıxıb, bunlara qarşı gəldi və özünə uyğun döyüşçü istədi. Qıyan Səlcik oğlu Dəli Dondaz durub gəldi. Altmış tutamlıq sür nizəsini qoltuğuna qısıb, “o kafiri qabaq tərəfdən vurum”, – deyə fikirləşdi, vura bilmədi. Kafir təkür onu qar-malayıb, zərbə vurdu. Süngüsünü çəkib əlindən aldı: O, altmış batmanlıq gürz ilə Dondazı bərk vurdu. Gen dünya Dondazın başına daraldı, Qazlıq atını döndərdi, qayıdıb gəldi.

Bundan sonra Dönəbilməz Tüləkvuran at üstündə altı pərli çomağı ilə hücum edib, kafiri yuxarıdan aşağı möhkəm vurdu, yıxa bilmədi.

Təkur onun da çomağını qarmalayıb aldı. Onu da güzrlə vurdu. O da Qazlıq atını döndərüb qayıtdı. Xanım, iyirmi dörd vilayətin bəyi təkurun əlində məğlub oldu.

Sonra cavan, təzəcə igid olan Qazılıq Qoca oğlu Yeynək Allaha sığındı. Qüdrətli Allahı təriflədi:

Ucalardan ucasan,
Kimsə bilməz necəsən, əziz Allah!
Anadan doğulmadın, sən atadan olmadın.
Heç kimin malını yemədin,
Kimsəyə güc etmədin.
Hər yerdə əhədsən, Allahü səmədsən!
Adəmə sən tac qoydun,
Şeytana lənət etdin.
Bir günaha görə qapından qovdun.
Nəmrud göyə ox atdı.
Qarnı yarıq balığı qarşıya tutdun.
Böyüklükdə həddin yox,
Sənin boyun-qəddin yox,
ya bədənin, cəddin yox!
Vurduğunu ulatmayan ulu Tanrı!
Basdığını bildirməyən bəlli Tanrı!
Apardığını göyə yetirən əziz Tanrı!
Qəzəbləndiyini batırıb-boğan acıqlı Tanrı!
Birliyinə sığındım, qadir Tanrı!
Qara donlu kafirə qarşı at sürürəm,
İşimi sən başa vur, sən kömək et!

Həmin dəmdə atını irəli sürdü. Yel kimi yetişdi, yeləm kimi yapışdı. Kafirin çiyinə bir qılınc vurdu. Geyim-kecimini doğradı. Altı barmaq dərinliyində yara vurdu. Qara qanı şoruldayıb axdı. Qara inək gönündən tikilmiş çəkmələri qanla doldu. Qara başı dumanlandı, fırlandı. Dərhal döndü, qalaya qaçdı. Yeynək arxasından çatdı. Hasar qapısından girən yerdə böyük, iti polad qılıncını ənsəsinə elə vurdu ki, başı top kimi yerə düşdü. Ondan sonra Yeynək atını döndərüb, qoşunun içinə gəldi.

Qazılıq qocanı dustaqlıqdan çıxartdılar. “Hey, bəy igidlər, kafiri kim öldürdü?” deyər soruşan Qazılıq qoca soylamış, görək, xanım, nə soylamış-demişdir:

Qaytabanın mayasını yüklü qoyub getmişəm,
Kaş biləydim, nərimi, mayamı doğdu?
Böyük aulda qoyunları yüklü qoyub gəlmişəm.
Kaş biləydim, erkək ya dişi doğdu?
Ala gözlü gözəlimi yüklü qoyub gəlmişəm.
Kaş biləydim, oğlu ya qızı oldu?
Ay igidlər, yaradanın eşqinə,
xəbər verin siz mənə!

Yeynək burada soylamış, görək, xanım, nə soylayıb-demişdir:

Qaytabanın mayasını yüklü qoydun, nər oldu!
Böyük aulda qoyunların yüklü qaldı, qoç doğdu!
Ala gözlü gözəlini yüklü qoydun, aslan bir oğlu oldu!

Yeynək atası ilə görüşdü. Ondan sonra qalan bəylər görüşdülər. Sonra bəylər bir anda hasara hücum etdilər, düşmən malını çalıb-çapdılar.

Yeynək və atası bir-birinə həsrət qaldıqları üçün xeyli qucaqlayıb öpüşdülər. Sahibsiz yerlərin qurdu kimi inildədilər. Allaha çox şükür etdilər. Qalanın kilsəsini yıxıb, yerində məscid tikdilər. Əziz Tanrı adına xüt-bə oxutdular. Şahinlərin ən yaxşısını, qumaşın gözəlini, qızların göyçəyini doqquz cərgə zər naxışlı çuxanı Bayındır xana hədiyyə ayırdılar. Qalan şeyləri döyüşçü igidlərə bağışladılar. Dönüb evlərinə gəldilər.

Dədəm Qorqud gəlib boy boyladı, soy soyladı. “Bu oğuznamə Yeynəyin olsun!” dedi. Xeyir-dua verək xanım:

Yerli uca dağların yıxılmasın!
Kölgəlik iri ağacın kəsilməsin!
Ağ saqqallı atanın yeri cənnət olsun!
Ağ birçəkli ananın yeri cənnət olsun!
Axır gündə Allah sizi pak imandan ayırmasın!
Ağ alnın önündə beş kəlmə dua etdik, qəbul olunsun!
Günahınızı adı gözəl Məhəmməd Mustafa
üzü suyuna bağışlasın, xanım, hey!!!

BASATIN TƏPƏGÖZÜ ÖLDÜRDÜYÜ BOY

Xanım, bir gün oğuzlar xəbərsiz otururkən yurdlarına düşməngəldi. Onlar gecəylə qorxub köçdü. Qaçıb gedərkən Aruz qocanın körpə oğlu düşüb yolda qalır, bir şir tapıb götürür, bəsləyir...

Bir müddətdən sonra oğuz camaatı yenə öz yurduna qayıtdı. Oğuz xanın ilxıcısı gəlib xəbər gətirdi. Deyir: “Xanım, qamışlıqdan bir şir çıxır, sıçrayıb qaçmağı adam kimidir, atı vurub-basır, qanını sümürür”.

Aruz deyir: “Xanım, bu bəlkə yerimizdən qaçanda düşüb itən körpə oğlumdur?”. Bəylər atlandılar. Şirin yatağı üzərinə gəldilər. Şiri qaçırıb, oğlanı tutdular. Aruz oğlanı evinə gətirdi. Şadlıq etdilər. Yemək-içmək oldu. Amma oğlanı nə qədər saxlayıb-ovundurdularsa, durmadı, şirin yataq yerinə qaçdı. Yenidən tutub gətirdilər.

Dədəm Qorqud gəldi. Dedi: “Oğlum, sən insansan. Heyvanla həmsöhbət olma. Gəl, yaxşı atlar min, yaxşı igidlərlə iş yürüt! Böyük qardaşının adı Qıryan Səlcikdir, sənin adın Basat olsun! Adını mən verdim, yaşını Allah versin!”.

Oğuz camaatı bir gün yaylağa köçdü. Aruzun bir çobanı vardı. Qonur Qoca Sarı çoban deyərtilər adına. Oğuzların önündə bundan əvvəl kimsə köçməzdi. Uzun bulaq deyilən məşhur bir bulaq vardı. O bulağa pərilər qonmuşdu. Birdən qoyunlar ürkdü. Çoban qabaqdakı təkəyə hirslandı, irəli getdi. Gördü ki, pəri qızlar qanad-qanada bağlayıb uçurlar. Çoban öz yapıncısını üzərlərinə atdı. Pəri qızının birini tutdu. Tamah salıb, qucaqladı... Qoyun ürkməyə başladı. Çoban qoyunun qabağına qaçdı. Pəri qızı qanad çalıb uçdu. Dedi: “Çoban, il tamam olanda mən-dəki əmanətini gəl, al! Amma oğuzların başına bəla gətirdin!” Çobanın içinə qorxu düşdü. Amma qızın ayrılığından bənizi saraldı.

Zaman gəldi, oğuzlar yenə yaylağa köçdülər. Çoban yenə bu bulağa gəldi. Yenə qoyun ürkdü. Çoban irəli gəldi. Gördü ki, bir ət toplusu yatır, par-par parıldayır. Pəri qızı gəlib dedi: “Çoban, əmanətin budur, gəl götür! Amma Oğuzun başına bəla gətirdin!” – dedi. Çoban bu ət topasını görəndə təəccübləndi. Geri dönüb, sapand daşına tutdu. Vurduqca böyüdü; çoban həmin yığnağı qoydu, qaçdı; qoyunların ardınca düşdü.

Sən demə, o zaman Bayındır xan bəylərlə gəzməyə çıxıbmiş. Bu bulağın üstünə gəldilər. Gördülər ki, bir təəccüblü şey yatır, başı-

ayağı bilinmir. Çevrəyə aldılar. Bir igid atdan düşüb onu tərپətdi-vurdu. Vurduqca böyüdü. Bir neçə igid də düşüb vurdu. Onlar vur-duqca böyüdü. Aruz Qoca da enib vurdu-silkələdi, birdən məhmızı həmin şeyə toxundu. Bu ət topasının pərdəsi yarıldı, içindən bir oğlan uşağı çıxdı. Gövdəsi adam gövdəsi, tərپəsində bir gözü vardı. Aruz bu uşağı götürüb ətəyinə sarıdı. Dedi: “Xanım, bunu mənə verin, oğlum Basatla böyüdüm!”.

Bayındır xan: “Sənin olsun!” – dedi.

Aruz Təpəgözü götürüb evinə gətirdi. Buyurdu, bir dayə gəldi. Dayə əmcəyini ağzına verdi. Uşaq bir sordu, olan südünü içdi. İkinci dəfə sordu, qanını içdi; üçüncüdə canını aldı. Bir neçə dayə gətirtilər. Təpəgöz onları həlak etdi. Gördülər olmur, “südlə bəsləyək”– dedilər. Gündə bir qazan süd çatmırdı. Bəslədilər, böyüdü, gəzməyə başladı. Oğlan uşaqları ilə oynayırdı. Uşaqların kiminin burnunu, kiminin qulağını yeməyə başladı. Xülasə, camaat bunun əlindən zara gəldi. Aciz qaldılar, Aruza şikayət edib ağlaşdılar. Aruz Təpəgözü döydü-söydü, belə hərəkətləri qadağan etdi; Təpəgöz sözünə baxmadı. Axır ki, Aruz onu evindən qovdu.

Təpəgözün pəri anası gəlib oğlanın barmağına bir üzük keçirdi. “Oğul, sənə ox batmasın, bədənini qılınc kəsməsin!” – dedi.

Təpəgöz oğuzların arasından çıxdı, bir uca dağda məskən saldı. Yol kəsdi, adam oğurladı, böyük quldur oldu. Üzərinə bir neçə adamı göndərdilər. Ox atdılar, batmadı. Qılınc vurdular, kəsmədi. Süngünü sancdılar, yerimədi. Çoban-çoluc qalmadı, Təpəgöz hamını yedi. Oğuzların içində adam yeməyə başladı. Oğuzlar yığılıb onun üzərinə gəldilər. Təpəgöz görüb qəzəbləndi. Bir ağacı qoparıb yerindən atdı, əlli-altmış adam həlak elədi. İgidlərin başçısı Qazana elə zərbə vurdu, dünya başına daraldı.

Qazanın qardaşı Qaragünə Təpəgözün əlində məğlub oldu. Dözən oğlu Alp Rüstəm həlak oldu.

Uşun qoca oğlu kimi pəhləvan onun əlində öldü; onun iki qardaşı da Təpəgözün əlində pak canını tapşırırdı.

Dəmir donlu Mamaq onun əlində məhv oldu. Bıgı qanlı Bükdüz Əmən də Təpəgöz tərəfindən məğlub edildi. Təpəgöz ağ saqqallı Aruz qocaya qan qusdurdu. Qıyan Səlcikin ödə yarıldı. Oğuzlar Təpəgözə heç nə edə bilmədilər, vahiməyə düşüb qaçdılar. Təpəgöz onların qarşısını aldı, geri qaytardı. Xülasə, oğuzlar yeddi dəfə qaçdı,

Təpəgöz onların qarşısını alıb, yeddi dəfə geri oturtdu. Oğuz yurdu Təpəgözün əlində əsir–yesir olub qaldı. Gedib Dədə Qorqudu çağırırlar. Onunla danışdılar: “Gəlin, pay ayıraq, xərac verək!” – dedilər. Dədə Qorqudu Təpəgözün yanına göndərdilər. Gəldi, salam verdi. Deyir: “Oğul, Təpəgöz, oğuz yurdu əlində əsir olub, viran qaldı. Sənin ayağına mənə göndəriblər. Sənə vaxtaşırı pay verək, deyirlər”. Təpəgöz dedi: “Gündə altmış adam yığıb verin yeməyə!”. Dədə Qorqud deyir: “Bu hesabla sən adam qoymaz, hamını qırarsan. Amma gündə iki adamla beş yüz qoyun verə bilərik!”.

Dədə Qorqud belə deyəndə Təpəgöz deyir: “Yaxşı, elə olsun! Lakin mənə həm də iki adam verin, yeməyimi bişirsin, mən yeyim!”.

Dədə Qorqud döndü, oğuz yurduna gəldi. Dedi: “Bunlu qoca ilə Yapaqlı qocanı Təpəgözə verin, xörəyini bişirsin! Bir də gündə iki adamla beş yüz qoyun istəyir”. Camaat razılaşdı. Dörd oğlu olan birini verdi, üçü qaldı. Üç oğlu olan birini verdi, ikisi qaldı. İki oğlu olan birini verdi, biri qaldı.

Qapaqqan adlı bir kişi vardı. İki oğlu vardı. Bir oğlunu vermiş, biri qalmışdı. İndi növbə dolanıb ona çatmışdı. Anası fəryad edib zar-zar ağladı. Sən demə, xanım, Aruz oğlu Basat harasa döyüşə gedibmiş; bu zaman gəlib çıxdı. Oğlanın anası dedi: “Basat indi çapqınçılıqdan gəlib. Gedim, bəlkə mənə bir əsir verdi, oğulcuğazımı qurtara bildim”.

Basat qızıl naxışlı günlüyünü qurub oturmuşdu ki, gördülər bir qadın gəlir. İçəri, Basatın yanına gəldi, salam verdi, ağladı. Dedi:

Ovuclarına sığmır lələkli oxun,
Yekə təkə buynuzundan bərk yayın var.
İç Oğuzda, Daş Oğuzda bəllidir adın,
Aruz oğlu, igid Basat, kömək et mənə!

Basat deyir: “Nə istəyirsən?”. Qadın deyir: “Vəfasız dünyada bir kişi meydana çıxıb. Oğuz elini yaylağa köçməyə qoymadı. Böyük iti polad qılınclar bir tükünü kəsə bilmədi. Qarğı nizə oynadanlar dərisini dələ bilmədi. Qayın ağacından düzəlmiş oxları atanlar ona kar etmədilər. İgidlərin başçısı Qazana bir zərbə vurdu. Qardaşı Qaragünə onun əlində əzildi. Bıgı qanlı Bügdüz Əmən onun əlində döyüldü. Ağ saqqallı atan Aruza qan qusdurdu. Meydanda qardaşın Qıyan Səlcikin ödüyərildi, can verdi. Qalın Oğuz bəylərinin də kimini şikəst etdi, ki-

mini həlak elədi. Yeddi dəfə Oğuz elini yerindən qovdu. Xərac istədi, aldı. İndi gündə iki adam, beş yüz qoyun istəyir. Bunlu qoca ilə Yapaqlı qocanı ona xidmətçi veriblər. Dörd oğlu olan birini verdi. Üç olan birini verdi, iki olan birini verdi. İki oğlum vardı, birini verdim, bir qaldı. Növbə fırlanıb, mənə çatıb. Onu da istəyirlər. Xanım, mənə kömək et!”

Basatın qaranlıq çökmüş gözləri yaşla doldu. Qardaşından ötrü soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qayalıq yerdə tikilmiş otaqlarını
O zalım yıxmışdır yəqin, qardaş!
İti qaçan atlarını tövlədən
O zalım seçmişdir yəqin, qardaş!
Təkhürküclü dəvələri qatarından
O zalım ayırmışdır yəqin, qardaş!
Şülənlərdə qırdırdığın qoyunları
O zalım qırmışdır yəqin, qardaş!
Fərəhlənib gətirdiyin gəlinini
O zalım səndən ayırmışdır yəqin, qardaş!
Ağ saqqallı atamı “Oğul” deyər ağlatdın yəqin, qardaş!
Ağca üz lü anamı sızlatdın, yəqin qardaş!
Qarşısındakı uca dağımın zirvəsi qardaş!
İti axan gözəl suyumun daşqını qardaş!
Güclü belimin qüvvəsi,
qaranlıq çökmüş gözlərimin işığı, qardaş!

“Qardaşımdan ayrıldım!” – deyər çox ağladı, zarıldadı. Basat həmin qadına bir əsir verdi. “Get, oğlunu xilas et!” dedi.

Qadın əsiri götürüb gəldi, oğlu yerinə verdi, həm də Aruzu “oğlun gəldi!” deyər muştuluqladı. Aruz sevindi. Qalın Oğuz bəyləri Basatı qarşıladılar. Basat atasının əlini öpdü. Ağlaşdılar, hönkürdülər. Anasının evinə gəldi. Anası oğlunu qarşılayıb qucaqladı. Basat anasının əlini öpdü. Görüşüb-ağlaşdılar. Oğuz bəyləri toplasdı. Yemək-icmək məclisləri oldu. Basat dedi: “Bəylər, qardaşımdan qanını almaq üçün Təpəgözlə qarşılaşmaq istəyirəm. Nə deyirsiniz?”

Qazan bəy burada soylamış, görək, xanım, necə soylamışdır:

Böyük nəhəng oldu Təpəgöz,
Göydə çevirdim, yıxa bilmədim, Basat!

Böyük qaplan oldu Təpəgöz,
Uca dağlarda fırlandıq, yıxa bilmədim, Basat!
Quduz aslana döndü Təpəgöz,
Qalın qamışlıqda yıxa bilmədim, Basat!
İgid olsan, yaxşıdır,
amma mən Qazandan artıq olmazsan, Basat!
Ağ saqqallı atanı ağlatma!
Ağ birçəkli ananı zarılatma!

Basat deyir: “Mütləq gedəcəyəm!” Qazan deyir: “Özün bilərsən”. Atası ağlayıb deyir: “Oğul, ocağımı sahibsiz qoyma, rəhm elə, getmə!”. Basat deyir: “Yox, ağ saqqallı əziz ata, gedirəm”. Atasını eşitmədi, pal-tarının qolundan bir tutam ox çıxardı, qurşağına keçirdi. Qılıncını da qurşandı. Yayını qoluna saldı. Ətəklərini yığışdırdı. Atasının-anasının əlini öpdü, halallaşdı, “salamat qalın!” – dedi. Təpəgözün olduğu Salaxana qayasına gəldi. Gördü ki, Təpəgöz arxasını günə verib yatır. Öz belindən çəkib bir ox çıxardı. Təpəgözün çiyinə bir ox vurdu. Ox keçmədi, parçalandı. Bir də atdı. O da para-para oldu. Təpəgöz qocalara dedi: “Bu yerin milçəyi bizi diltxor etdi!”. Basat bir də atdı. O da parçalandı, bir parçası Təpəgözün qabağına düşdü. Təpəgöz sıçradı, baxdı. Basatı gördü, əlini əlinə çalıb qah-qahla güldü. Qocalara dedi: “Oğuzlardan bizə yenə bir yeməli-yetişmiş quzu gəlib”. Basatı qabağına qatıb tutdu. Boğazından yapışib yatağına gətirdi. Çəkməsinin boğazına soxdu. Dedi: “Ay qocalar, günorta üstü bunu mənimçin şiş-kabab eləyin, yeyim”. Yenə yuxuya getdi.

Basatın xəncəri vardı. Çəkmənin boğazını yarıb içindən çıxdı. Dedi: “Ay qocalar, bunun ölümü nədəndir?” Dedilər: “Bilmirik. Amma gözündən başqa ayrı yerdə ət yoxdur”. Basat Təpəgözün başı ucuna gəldi. Göz qapağını qaldırdı. Baxdı gördü ki, gözü ətdəndir. Deyir: “Ay qocalar, süngünü ocağa qoyun, qızsın!”. Süngünü ocağa saldılar, qızardı.

Basat əlinə aldı. Adı gözəl Məhəmmədə salavat çəkdi. Süngünü Təpəgözün gözünə elə basdı ki, gözü məhv oldu. Təpəgöz elə nəərə çəkdi ki, elə hayqırdı ki, dağ-daş titrədi. Basat sıçradı. Mağaraya qoyunların içinə girdi. Təpəgöz bildi ki, Basat mağaradadır. Mağaranın qapısında durub bir ayağını qapının bir yanına, birini digər yanına qoydu. Dedi: “Ay qoyunların başçıları ərəkəclər, bir-bir gəlin, keçin!”. Bir-bir gəlib keçdilər. Hər birinin başını sıgalladı. “Toğlucuqlar, var-

dövlətim qaşqa qoç, gəlin, keçin!” – dedi. Bir qoç yerindən qalxdı, buynuzlayıb irəli cumdu. Basat bir anda qoçu basıb kəsdi, dərisini çıxardı, quyruğu ilə başını dəridən ayırmadı; dərinin içinə girdi. Basat Təpəgözün önünə gəldi. Təpəgöz bildi ki, Basat dəri içindədir. Deyir: “Ay qaşqa qoç, mənim həlak olacağımı haradan bildin? Elə vurum səni mağara divarına ki, quyruğun mağaranı yağlasın!”. Basat qoçun başını Təpəgözün əlinə uzatdı. Təpəgöz qoçun buynuzundan bərk tutdu. Qaldıranda buynuzla dəri əlində qaldı. Basat Təpəgözün ayaqları arasından sıçrayıb çıxdı. Təpəgöz buynuzu götürüb yerə çırpdı. Dedi: “Oğlan, qurtuldunmu?” Basat deyir: “Tanrım qurtardı”. Təpəgöz deyir: “Ay oğlan, al bu barmağımdakı üzüyü barmağına tax, sənə ox və qılinc kar eyləməsin”.

Basat üzüyü alıb barmağına keçirdi. Təpəgöz deyir: “Oğlan, üzüyü alıb taxdınmı?”. Basat deyir: “Taxdım”. Təpəgöz Basatın üzərinə atılıb, xəncərlə vurub-kəsdi. Basat sıçrayıb kənarda durdu, gördü ki, üzük yenə Təpəgözün ayağı altına düşüb qalıb.

Təpəgöz deyir: “Qurtuldunmu?” Basat deyir: “Tanrım qurtardı”. Təpəgöz deyir: “Oğlan, o günbəzi görürsənmi?”. Deyir: “Görürəm”. Təpəgöz deyir: “Mənim xəzinəm var. Get möhürlə, o qocalar götürməsinlər!”. Basat günbəzin içinə girdi. Gördü ki, qızıl-gümüş yığılmışdır. Baxanda hər şeyi unutdu. Təpəgöz günbəzin qapısını tutdu. Dedi: “Günbəzə girdinmi?”. Basat deyir: “Girdim”. Təpəgöz deyir: “İndi elə vurum ki, günbəzlə bir yerdə darmadağın olasan”. Basat “lailahə illallah, Məhəmmədən-rəsulallah!” – dedi. Həmin anda günbəz yarıldı, yeddi yerdən qapı açıldı. Basat qapıların birindən çıxdı.

Təpəgöz əlini günbəzə soxdu. Elə vurdu ki, günbəz alt-üst oldu. Təpəgöz deyir: “Oğlan, qurtuldunmu?” Basat deyir: “Tanrım qurtardı”. Təpəgöz deyir: “Sənə ölüm yoxmuş! O mağaranı görürsənmi? Basat deyir: “Görürəm!”. Deyir: “Orada iki qılinc var: biri qınlı, biri qınsız. Mənim başımı o qınsız qılinc kəsər. Get götür, mənim başımı kəs!”.

Basat mağara qapısına getdi. Gördü bir qınsız qılinc durmadan enir-qalxır. Basat fikirləşdi: “Bununla ehtiyatlı olmalıyam!”. Öz qılincını çıxardı, qarşısına tutdu. Qılinc iki para oldu. Getdi, bir ağac gətirdi, qılincin qabağına tutdu. Onu da iki para eylədi. Sonra yayını əlinə aldı. Oxla o qılinc asılan zənciri vurdu. Qılinc yerə düşüb kömüldü. Öz qılincını qınnına qoydu. Həmin qılincin dəstəyindən bərk tutdu. Gəlib dedi: “Ay Tə-

pəgöz, necəsən?” Təpəgöz dedi: “Ay oğlan, yenə ölmədinmi?”. Basat deyir: “Tanrım qurtardı”.Təpəgöz dedi: “sənə ölüm yoxmuş!”.

Təpəgöz çağırıb soylamış, görək, nə soylayıb demişdir:

Gözüm, gözüm, yalnız gözüm!
Sən yalnız gözlə mən oğuz yurdunu əsir etdim!
Ala gözümdən ayırdın, igid, məni!
Şirin candan ayırsın Allah səni!
Belə ki mən çəkirəm göz dərdini,
Heç igidə verməsin Allah göz bu günü!

Təpəgöz yenə deyir:

Hardan gəldin sən igid, yerin nə yerdir?
Qaranlıq gecədə yol azsan, ümidin nəyədir?
Böyük bayraq götürən xanınız kimdir
döyüş günü öndə?
Ağ saqqallı atanın adı nədir?
İgid əgər igid ərddən ad gizlətsə, eyibdir.
Adın nədir, igid, söylə mənə!

Basat Təpəgözə soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Olduğum yer, yurdum mənim Günortacdır!
Qaranlıq gecədə yol azsam, ümidim Allahdır.
Böyük bayraq götürən xanımız Bayındır xan,
Döyüş günü öndə gedən qəhrəmanımız Salur Qazan.
Anamın adını soruşsan, – Qaba ağacdır!
Atamın adını soruşsan, – xaqan aslandır!
Mənim adıımı soruşursan, – Aruz oğlu Basatdır!

Təpəgöz deyir:

“Süd qardaşıyıq, qıyma mənə!”.

Basat deyir:

Ay əbləh, ağ saqqallı atamı ağladıbsan,
Ağ birçəkli qoca anamı inlədibsən.
Doğma qardaşım Qıyan Səlciki öldürmüşsən.

Ağca üz-lü gəlinimizi dul etmiş-sən.
Ala gözlü uşaqlarını yetim qoymuş-sən.
Böyük, iti polad qılıncımı çəkməyincə,
Qafalı-papaqlı başını kəsməyincə,
Al qanını yer üzünə tökməyincə,
Qardaşım Qıyanın qanını almayınca
qoyarammı sağ qalasan, -qoymaram!

Təpəgöz də burada soy-lay-ıb de-miş-dir:

Deyirdim ki, qalxıb yerimdən durum,
Qalın Oğuz bəyləriylə əhdimi pozum,
Qollarında şahinləri öldürüm.
Bircə dəfə adam ətindən doyum.
Qalın Oğuz bəyləri üstümə gəlsə,
Deyirdim ki, qaçıb Salaxana qayasına girim.
Mancanaqla ağır daşlar atım, -deyirdim.
Göydən başıma düşən daşla ölüm, -deyirdim.
Ala gözdən məhrum etdin, igid, mən!
Şirin candan məhrum etsin Allah səni!

Təpəgöz bir daha soy-lay-ıb de-miş-dir:

Ağ saqqallı qocaları çox ağlatmışam,
Ağ saqqalın qarğısını tutdu ola, gözüm səni?
Ağ birçəkli qarıları çox ağlatmışam,
Anaların göz yaşını tutdu ola, gözüm, səni?
Bıç yeri tərləmiş cavanları çox yemişəm,
Cavanlıqlarımı tutdu ola, gözüm, səni?
Əlləri xınalı qızcığazları çox yemişəm,
Ovucları-qarısları tutdu ola, gözüm, səni?
Belə ki mən çəkirəm gözümün göynəmini,
Heç kimə verməsin Allah göz yükü, göz qəmini!
Gözüm, gözüm, ay gözüm! Yalnız gözüm!

Basat hirs-ləndi, yerindən durub gəl-di. Təpəgözü nə-r də-və kimi dizi üstünə çökdür-dü. Təpəgözün öz qılıncı ilə boynunu vurdu. Başını yayın kirişinə taxdı, sürüyə-sürüyə mağara qapısına gəl-di.

Basat Bunlu qoca ilə Yapaqlı qocanı oğuz elinə muştuluqçu göndər-di. Onlar ağ-boz atlar minib çapdılar. Qalın Oğuz ellərinə xəbər çatdı.

At ağızlı Aruz qocanın evinə çapar gəldi. Ona Basatın sevinc xəbərini verdi: “Muştuluq! Oğlun Təpəgözü öldürdü!”.

Qalın Oğuz bəyləri yetişdilər. Salaxana qayasına gəldilər. Təpəgözün başını ortaya gətirdilər.

Dədəm Qorqud gəlib şadlıq havası çaldı. Mərd igidlərin başına nə gəldiyini dedi-danışdı. Eləcə də Basata xeyir-dua verdi:

Qara dağa yetəndə sən, keçid versin!

Aşqın-daşqın sular keçsən, keçid versin! İgidliklə qardaşının qanını aldın. Qalın oğuz bəylərini fəlakətdən qurtardın. Qadir Allah üzünü ağ etsin, Basat! -dedi.

Sizə də xeyir-dua verək, xanım:

Ölüm gəldikdə sizi pak imandan ayırmasın!

Günahınızı adı əziz Məhəmməd Mustafaya

bağışlasın, xanım, hey!

Qazan bəy dedi: “Bu hünər atındır, ya igidindir?”. Dedilər: “Xanım, igidindir!”. Xan dedi: “Yox, at işləməsə, ər öyünməz. Hünər atındır”. Bu söz Bəkilə xoş gəlmədi. Dedi: “İgidlər içində bizi bədnam edib, quşqunumuzadək palçığa batırdın”. Bayındır xanın hədiyyəsini önünə qoydu; xandan küsdü, divandan çıxdı. Atını gətirdilər. Ala gözlü igidlərini də götürüb evinə gəldi. Oğlanları qarşısına gəldi, onları oxşamadı. Ağ üzlü xanımı ilə danışmadı. Qadın burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qızıl taxtımın yiyəsi, igid bəyim!
Göz açaraq gördüyüm,
Könül verib sevdiyim,
Qalxaraq yerindən durub gəldin.
Ala gözlü igidlərini yanına saldın.
Arqubeldən, Ala dağdan gecə aşdın.
Coşğun axan gözəl sudan gecə keçdin.
Ağ alınlı Bayındır xanın divanına
gecə getdin, bəylər ilə yedin-içdin.
Hərə öz qohum-qardaşı ilə deyib-güldümü?
Qəriblikdə təklənmək xətrinə dəydimi?
Hanı, xanım, altında yaxşı atın yoxdur!
Alnını örtən qızıl işıqlı zirehin yoxdur!
Ala gözlü bəylərini oxşamırsan,
Ağca üzlü sevgililə danışmırsan,
halın niyə belədir?

Bəkil soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qalxaraq yerimdən durub getdim,
Qarayallı gözəl Qazlıq atı mindim.
Arqubeldən, Ala dağdan gecə keçdim.
Coşğun axan gözəl sudan ötüb-keçdim.
Ağ alınlı Bayındırın divanına çapar yetdim.
Ala gözlü bəylərlə yedim-içdim.
Hər kəsi öz qohum-qardaşıyla mehriban gördüm.
Bizdən tamam üz döndərəbirdir xan, gördüm.
Elimi-günümü köçürüb gəlin,
Doqquz tümənlik Gürcüstana gedək,
Oğuz elindən üz döndərdim, qəti bilin!

Arvadı deyir: “İgidim, bəy igidim! Padşahlar Allahın kölgəsidir. Padşahına ağ olanın işi düz gətirməz. Təmiz ürəkdə pas olsa, şərab açar. Sən gedəli, xanım, çılpaq qalan uca dağların ovlanmayıbdır. Ova atlan çıx, könlün açılsın!”

Bəkil gördü ki, arvadın ağlı-başı yaxşıdır. Qazlıq atını çəkdirib mindi. Ova getdi.

Ov ovlayıb gəzərkən qabağına bir yaralı keyik çıxdı. Bəkil onun üstünə at saldı. Buğanın arxasından yetişdi. Yay kirişini boynuna atdı. Buğa acıqlanmışdı. Özünü uca bir yerdən atdı. Bəkil atın cilovunu saxlaya bilməyib, keyiklə bərabər uçundu. Sağ oyluğu qayaya toxunub sındı. Bəkil ayağa durub ağladı. Dedi: “Böyük oğlum, böyük qardaşım da yoxdur!..” Sonra paltarının qolundan bez çıxarıb, atının tərkindəki qayışları dartıb qırdı. Qaftanının altından ayağını ata bərk sarıdı. Var qüvvəsi ilə atının yalına sərdi. Ovçulardan ayrı düşmüş Bəkilin sinə-bağısı sürüşüb boğazına keçdi. Yaşadığı sahəyə yaxınlaşdı. Oğlu İmran pəhləvan atasının qarşısına gəldi. Gördü bənizi saralmışdır, sinə-bağı boğazına keçmişdir. Oğlan burada Bəkilin yoldaşlarını soruşub soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Qalxaraq yerindən durub gəldin,
Qara yallı gözəl Qazlıq atını mindin.
Yalçın uca dağlar ətəyinə ova getdin.
Qara donlu kafirlərlə rastlaşdınmı?
Ala gözlü igidlərini qırdırdınmı?
Öz dilinlə bir neçə söz söylə mənə!
Qara başım qurban olsun, ağam, sənə!

Bəkil oğluna soylamış, görək, xanım, nə soylamış, demişdir:

Oğul, ay oğul!
Qalxıb yerimdən durdum, gəldim.
Uca dağların döşünə ova çıxdım.
Qara donlu kafirlərə uğramadım.
Ala gözlü igidlərimi qırdırmadım.
Sağ-salamatdır, igidlərim, qəmlənmə!
Üç gündür ki, əhvalım yox, xəstəyəm!
Oğul, at üzərindən götür məni, yatağa sal! dedi.

Aslan balası yenə aslandır. Atasını atın üstündən qamarlayıb tutdu, yatağına gətirdi; cübbəsini üzərinə atdı. Qapını örtüdü.

Bu yandan igid bəylər gördülər ki, ov pozulmuşdur; hər biri öz evinə gəldi.

Bəkil beş gün öz divanına çıxmadı. Ayağının sındığını kimsəyə demədi. Bir gecə döşək üstündə bərk-bərk inlədi, ah-vay etdi. Arvadı dedi: “İgid bəyim, sürü ilə düşmən gəlsəydi qorxmazdın. Atına iti ox dəysəydi, əyilməzdin. Adam öz qucağında yatan arvadına da sirrini deməzmi? Sənə nə olub? Bəkil dedi: “Gözəlim, atdan düşdüm, ayağım sındı”.

Arvad əlini əlinə vurub qaravaşa xəbər verdi. Qaravaş da çıxıb qapıçıya söylədi. Otuz iki dişdən çıxan söz bütün camaat arasında yayıldı: “Bəkil atdan yıxılıb, ayağı sınıbdir...”

Deyilənə görə, kafirin casusu vardı. Bu xəbəri eşidib getdi, təkurə xəbər verdi. Təkur deyir: “Qalxıb yerinizdən durun, yatan yerdə Bəkil bəyi tutun! Ağ əllərini qollarından bağlayın. Gecikmədən gözəl başını kəsin. Al qanını yer üzünə tökün. Elini-yurdunu çapıb talayın. Qızgəlinini əsir edin!”.

Bəkilin də orada casusu vardı. Bəkilə xəbər göndərdi. Dedi: “Başınıza çarə əyləyin, üstünüzdə düşmən gəlir”. Bəkil yuxarı baxdı; “Göy uzaq, yer də bərk!” deyə düşündü. Oğlunu yanına çağırıb soylamış, görək, xanım, nə soylayıb, demişdir:

Oğul, oğul, ay oğul!
Qaranlıq çökmüş gözümün işığı oğul!
Güclü belimin qüvvəsi oğul!
Gör axırda nələr oldu,
Mənim başıma nələr gəldi.
Oğul, qalxaraq yerimdən durub getdim,
Boynu sinsin, o gözəl Al ayğırı mindim,
Ov ovlayıb quş vurarkən yoruldu,
sürüşərək məni yerə vurdu.
Sağ oyluğum sındı.
Gör, bəlalı başıma nələr gəldi.
Uca dağlardan xəbər aşmışdır,
Aşqın-daşqın suların xəbər keçmişdir.
Dəmir Qapı Dərbənddən xəbər getmişdir.

Alca atlı Şöklü Məlik bərk pusqu qurmuşdur.
Pusduğu vaxtdan uca dağlara duman düşmüşdür.
“Yatdığı yerdə Bəkil bəyi tutun!” – demişdir,
“Ağ əllərini qollarından bağlayın!” – demişdir.
“Qan töküb yerini-yurdunu çapın!” – demişdir.
“Ağ üzlü qız-gəlinin əsir tutun!” – demişdir.
Oğul, qalxaraq yerindən dur gəl!
Qarayallı gözəl Qazlıq atını min!
Yalçın qayalı Ala dağı gecəylə aşıb,
Ağ alınlı Bayındır xanın divanına get!
Ədəb-ərkanla Bayındır xana salam ver!
Bəylər bəyi olan Qazanın əlin öp!
“Ağ saqqallı atam xəstədir”, söylə,
Qazan bəy mütləq mənə yetişsin, söylə!
Gəlməsən, yurdumuz talandı, söylə!
Qız-gəlinim əsir getdi özgə elə!

Bu yerdə oğlan atasına soylamış, görək, xanım, nə soylamış-demişdir:

Ata, nə söyləyir, nə danışırısan?
Ürəyimi, bağrımı nə dağlayırısan?
Qalxaraq öz yerimdən çox durmuşam,
Qarayallı Qazlıq atıma çox minmişəm.
Arqubeli, Ala dağı ov xətrinə aşmamışam.
Ağ alınlı Bayındırın divanına getməmişəm.
Qazan kimdir? Mən onun əlini öpməmişəm.
Altındakı Al aygırını mənə ver,
Elə çapım, bassın onu qoy qan-tər!
Əynindəki dəmir donunu mənə ver,
Qolçaq, yaxa tikdirim mən səninçin!
Böyük, iti polad qılınıcı mənə ver,
Bircə anda başlar kəsım səninçin!
Qarğı budağından olan süngünü ver mənə,
Sancım onu mən səninçin düşmən köksünə!
Ağ lələkli iti oxunu ver mənə,
Atıb sancım istədiyin düşmənə!
Ala gözlü üç yüz igid qoş mənə,
Bu döyüşü həsr eləyim Məhəmmədin dininə!

Oğlan da burada soylamış, görək, nə soylayıb, demişdir:

Ey itim kafir, hərzə-hərzə danışma!
Altımda Al ayğırımı nə bəyənmişən?
səni görüb oynayır.
Əynimdəki dəmir donum çiyinimi qısır.
Böyük iti polad qılıncım qınını doğrayır.
Qarğı budağından süngümü nə bəyənmişən?
Köksünü dələrək göyə fırladar.
Dəstəyi ağ tozlu bərk yayım zar-zar inləyir,
Oxlarım öz qabının kişini dəlir.
Yanımda igidlərim döyüş istəyir.
İgid adama hədə-qorxu gəlmək eyibdir.
Ay kafir, bəri gəl, döyüşək!

Kafir deyir: “Oğuzun arsız türkmanın dəlisinə bənzəyir, buna bax a!...” Təkur deyir: “Gedin soruşun, oğlan Bəkilin nəyidir?”. Kafir gəlib oğlana soylamış, görək, necə soylamışdır:

Bilirik ki, altındakı Al ayğır Bəkilindir,
Bəkil hanı?
Böyük, iti polad qılıncın Bəkilindir,
Bəkil hanı?
Əynindəki dəmir donun Bəkilindir,
Bəkil hanı?
Yanımdakı igidlərin Bəkilindir,
Bəkil hanı?
Əgər Bəkil burdadırsa,
gecəyədək biz vuruşaq,
Dəstəyi ağ tozlu olan
bərk yaylar dartışdıraq.
Ağ lələkli kəskin, iti
oxlarla biz atışaq.
Sən Bəkilin, de, nəyisən,
tez ol, söylə bizə, oğlan!

Bəkilin oğlu burada soylamış, görək, xanım, nə soylamış, demişdir: “Ay kafir, sən məni tanımırsanmı? Ağ alınlı Bayındır xanın bəy-

lərbəyisi Salur Qazan, onun qardaşı Qaragünə çaparaq yetişdi. Dönə-bilməz Tülək Vuran, Dözən oğlu Alp Rüstəm, Boz atlı Beyrək bəy Bəkilin evində yeyib-içirdilər; casus səndən xəbər gətirdi. Altındakı Al ayğıra Bəkil məni mindirdi. Böyük iti polad qılıncını qüvvət üçün verdi; qarğı budağından olan süngüsünü qeyrət üçün verdi; üç yüz igidini mənə yoldaş kimi qoşdu. Mən Bəkilin oğluyam, ay kafir! Bəri gəl, döyüşək!”.

Kafir təkur deyir: “Hələ bir döz, əbləh oğlu, mən sənə gəlīm çatım!” Altı pərli gürzünü ələ alıb, atını oğlanın üzərinə sürdü. Oğlan qalxanını gürzün qabağına tutdu. Kafir yuxarıdan aşağıya doğru oğlanı bərk vurdu: qalxanını ovdu, dəbilqəsini əzdi, üz-gözünü sıyırdı, ancaq oğlanı məğlub edə bilmədi. Gürzlə döyüşdülər, iti polad qılıncı vurmuşdular, atıla-atıla meydanda qılınclaşdılar; çiyinləri doğrandı, qılınc-ları ovulub töküldü, bir-birinə üstün gələ bilmədilər. Qarğı budağından olan süngülərlə çarpışdılar, meydanda buynuzlarını bir-birinə sancmaq istəyən buğalar kimi döş-döşə gəldilər; süngüləri sındı, bir-birini təslim edə bilmədilər. At üzərindən bir-birilə qapışıb-dartışdılar. Kafirin gücü çox idi, oğlan əldən düşdü. Allah taalaya yalvarıb soylamış, görək, necə soylamışdır:

Ucalardan ucasan, uca Tanrı!
Kimsə bilməz necəsən, gözəl Tanrı!
Sən Adəmə tac verdin,
Şeytana lənət etdin.
Bir günahdan ötrü qapından qovdun.
İbrahimi tutdurdun.
Xam genə bürüdü.
Götürüb oda atdırdın.
Odu gülşənə döndərdin
Birliyinə sığındım, əziz Allah,
mənə kömək et!

Kafir dedi: “Oğlan, məğlub olanda Allahınamı yalvarırsan? Sənin bir allahın varsa, mənim yetmiş iki büt-xanəm var!” Oğlan deyir: “Ey lənətə gəlmiş azgın, sən büt-lərinə yalvarırsan, mən varlıqları yoxdan var edən Allahıma sığınıram”.

Allah taala Cəbrayıl əmr etdi ki: “Ey Cəbrayıl, get, o quluma qırx kişi qüvvəsi verdim”.

Oğlan kafiri götürüb yerə vurdu. Burnundan qanı düdük kimi şoruldadı. İmran sıçrayıb kafirin boğazını şahin kimi ələ keçirdi.

Kafir deyir: “İgid, aman ver, sizin dininiz hansıdır? Qəbul edirəm”. Barmaq qaldırıb şəhadətini söylədi, müsəlman oldu. Qalan kafirlər bunu bildilər, meydanı qoyub qaçdılar.

İmranın yoldaşları kafirin yurd-yuvasını dağıtdılar, qızını-gəlinini əsir etdilər.

Oğlan öz atasına muştuluqçu göndərdi ki, döyüşdə qalib çıxdım. Ağ saqqallı atası onu qarşılayıb, boynunu qucaqladı. Dönüb evlərinə gəldilər. Atası uca dağda oğlan üçün yaylaq ayırdı. İti gedən Qaracığ atlar üçün tövlə ayırdı. Ağ üzlü oğluna şülənlik üçün ağca qoyunlar ayırdı. Ala gözlü oğluna al örtüklü gəlin aldı. Ağ alınlı Bayındır xan üçün pay ayırdı; oğlunu götürüb, onun divanına getdi. Əlini öpdü.

Padşah Qazan oğlu Uruzun sağ yanında ona yer göstərdi. Gözəl naxışlı cübbə-çuxa geyindirdi.

Dədəm Qorqud gəlib şadlıq havası çaldı. Bu oğuznaməni düzdü-qoşdu. “Bəkil oğlu İmranın olsun!” – dedi. İgidlərin başına nə gəldiyini söylədi. Xeyir-dua verək, xanım!

Yerli uca dağların yıxılmasın!
Kölgəlik iri ağacın kəsilməsin!
Allah verən ümidin üzülməsin!
Günahınızı adı gözəl Məhəmmədə
bağışlasın Allah, xanım, hey!

UŞUN QOCA OĞLU SƏYRƏK BOYU

Oğuzların zamanında Uşun qoca deyilən bir kişi vardı. Övladdan iki oğlu vardı. Böyük oğlunun adı Əyrək idi. Pəhləvan, cəsur yaxşı bir igid idi. Haçan istəsə, Bayındır xanın divanına gedib-gəlirdi. Bəylər-bəyi olan Qazanın divanında onun üçün qapı-baca yox idi. Bəyləri aşağı başda qoyub, Qazanın lap önündə otururdu. Heç kimə qaynayıb-qarışmırdı.

Xanım, yenə bir gün Əyrək bəyləri qoyub yuxarı başa keçəndə Tərsuzamış deyilən bir oğuz igidi dedi: “Ay Uşun qocanın oğlu, bu oturan bəylər hər biri oturduğu yeri qılıncı ilə, çörəyi ilə alıbdır. Əyə, sən başımı kəsdin, qanımı tökdün, acımı doyuzdurdun, yalın adamımı geyindirdin?”.

Əyrək deyir: “Ay Tərsuzamış, baş kəsib-qan tökmək hünərdirmi?”. Dedi: “Bəli, əlbəttə, hünərdir!”. Tərsuzamışın sözü Əyrəyə təsir elədi. Durdu Qazan bəydən yürüş üçün icazə istədi. İzn verildi. Çağırdılar, döyüşçülər yığıldı. Üç yüz nizəli seçmə igid Əyrəyin yanında cəmləşdi. Meyxanada beş gün yemək-ichmək oldu. Ondan sonra Şirokuz kənarından Göycə dənizədək sahəni çalıb-taladılar. Böyük qənimət əldə etdilər. Əyrəyin yolu Əlincə qalasına düşdü. Qara təkür orada bir qoruq düzəltmişdi. Quşlardan bu dairəyə qaz, toyuq; heyvanlardan keyik, dovşan doldurub, buranı oğuz igidləri üçün tələ etmişdi.

Uşun qoca oğlunun da yolu bu qoruğa düşdü. Qoruğun qapısını sındırdılar. Sığın-keyik, qaz-toyuq qırdılar; yedilər-içdilər. Atlarının yəhərlərini götürdülər, öz geyimlərini çıxardılar.

Qara təkürün casusu vardı, bunları gördü. Gəlib deyir: “Aya, oğuzlardan bir bölük atlı gəldi. Qoruğun qapısını sındırdılar, atlarının yəhərini götürüb, geyimlərini çıxartdılar. Ədə, nə durursuz?”

Altı yüz qara donlu kafir bunların üzərinə hücum etdi. İgidləri qırdılar, Əyrəyi tutdular. Əlincə qalasında zindana saldılar.

Uca-uca dağlardan, aşqın-daşqın sulardan xəbər keçdi. Qalın Oğuz ellərinə xəbər çatdı. Uşun qocanın hündür evi önündə şivən qopdu. Qaza bənzer qızı-gəlini ağ çıxarıb qara geydi. Uşun qoca Əyrəyin ağca üzli anası ilə “Oğul, oğul!” – deyə hönkürtü ilə ağlaşdılar.

Yiyəsi olan böyüyür, qabırğalı boy atır. Deyilənə görə, xanım, Uşun qocanın kiçik oğlu Səyrək yaxşı, pəhləvan cüssəli cəsur bir igid

oldu. Bir gün yolu bir yığıncağa düşdü, oturdular. Yeyib-içdilər. Səyrək sərxoş oldu. Bayıra – ayaq yoluna çıxdı. Gördü ki, yetim bir oğlan bir qızla dalaşır. “Əyə, sizə nə olub?” – deyər bir şillə birinə, bir şillə də o birinə vurdu. Köhnə donun biti, yetim oğlanın dili acı olar. Yetim dedi: “Ə, bizim yetimliyimiz bəs deyil? Bizi niyə vurursan? Hünərin varsa, qardaşın Əlincə qalasında əsirdir, get onu xilas elə!”.

Səyrək dedi: “Ədə, qardaşımın adı nədir?”. Dedi: “Əyrəkdir”. Səyrək öz-özünə dedi: “Əyrəyə Səyrək yaraşır; qardaşım sağmış, daha fikir eləmərəm. Qardaşsız oğuz elində durmaram. Qaranlıq çökmüş gözlərimin işığı qardaş!” – deyib ağladı. İçəriyə – məclisə gəldi. Oturanlardan icazə istədi. “Bəylər, salamat qalın!” – dedi. Atını gətirdilər, mindi; çapıb atasının evinə gəldi. Atından düşdü. Anasının dilini arayıb, bir söz eşitmək istədi. Səyrək burada görək nə soylamış, nə soylayıb demişdir:

Qalxaraq, ay ana, yerimdən durub
Qarayallı gözəl Qazlıq atımı mindim.
Çarpaz yatan Ala dağın
ətəyinə getdim.
Qalın Oğuz elində bir məclis varmış,
ora düşdüm.
Yemək-ichmək vaxtı ağ-boz atlı
bir çapar gəldi.
Dedi, “Əyrək” adlı bir igid çoxdan əsir idi,
Allahın köməyiylə dustaqlıqdan çıxıb gəlib.
Böyük-küçük qalmayıb;
hamı getdi o igidin qarşısına.
Ana, mən də gedimmi, nə deyirsən?

Anası burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ağzın üçün ölüm, oğul!
Dilin üçün ölüm, oğul!
Qarşıdakı uca dağın yıxılmışdı,
ucaldı axır!
Coşğun axan gözəl suyun qurumuşdu,
çağladı axır!
İri ağacda qol-budağın qurumuşdu,
cücərib göyərdi axır!

Qalın Oğuz bəyləri ilə sən də get, oğul!
O igidə çatan kimi ağ atından en, oğul!
Əllə görüş, o igidə salam ver,
Əlini öpüb, boynunu da qucaqla!
Uca dağımın başısan, söylə!
Nə durmusan, oğul, atını çap, get!

Oğlan anasına soylamış, görək, nə soylayıb demişdir:

Ana, ağzın qurusun!
Ana, dilin çürüsün!
Mənim öz qardaşım varmış,
yolumdan qayıtmaram!
Oğuz elində qardaşsız durmaram!
Ana haqqı Tanrı haqqı olmasaydı,
Böyük iti polad qılıncımı götürərdim,
Bircə anda gözəl başını kəsərdim,
Ağ qanını yer üzünə tökərdim,
ana, zalım ana!

Atası deyir: “Yanlış xəbərdir, oğul. Qaçıb gələn sənin böyük qardaşın deyil, ayrısıdır. Mənim kimi ağ saqqallı atanı ağlatma! Qocalmış ananı inlətmə!” Oğlan burada soylayıb demişdir:

Üç yüz altmış altı igid ova çıxsa,
Keyik sürüsü üstündə hay-küy qalxsə,
Qardaşlı igidlər inamla qalxıb vurur.
Qardaşsızın ənsəsinə yumruq vursalar,
Ağladıqca dörd yanına baxıb durur,
Gözlərindən dayanmadan acı yaşlar axıdır.
Ala gözlü oğlunuzla görüşənədək
Bəy baba, xanım ana, salamat qalın!

Ata-ana “yanlış xəbərdir, getmə, oğul!” – dedilər. Oğlan: “Məni yolumdan eləməyin. Qardaşım tutulan qalaya getməyincə, onun ölü ya diri olduğunu bilməyincə, ölübse, qanını almayınca Qalın Oğuz elinə qayıtmaram!” – dedi.

Ata-ana ağlaşıb Qazan üçün adam saldılar. “Oğlan qardaşını yada salıb gedir. Bizə nə məsləhət verirsən?” – dedilər. Qazan deyir: “Ayağına ət tuşağı vurun!”.

Nişanlısı vardı, tez yır-yığış edib, Söyrəyi evləndirdilər. Atndan ayğır, dəvədən buğra, qoyundan qoç kəsdirdilər. Oğlanı gəlin otağına saldılar. Qızla yorğan-döşəyə girəndə oğlan qılincını çıxardı, qızla özü arasında qoydu. Qız dedi: “Qılincını qınına qoy, igid, murad ver, murad al, bir-birimizə sarılaq!”. Oğlan dedi: “Ay yaramaz qızı, qardaşımın üzünü görməyincə, ölmüşsə, qanını almayınca muradıma çatsam, qoy qılincımla doğranım, oxuma sancılım, oğlum doğulmasın, doğularsa on yaşına çatmasın!”. Dedi və ayağa durdu, tövlədən bir şahanə at çıxardı, yəhərlədi, döyüş paltarını geyindi. Dizlərinə, qollarına zireh qapaqlar bağladı. Dedi: “Qız, sən mənim üçün bir il yola bax! Bir ildə gəlməsəm, iki il bax! İki ildə gəlməsəm, üç il bax! Gəlməsəm, o vaxt bil ki, ölmüşəm. Ayğır atımı kəsdirib, ehsanımı ver! Gözün kimi tutarsa, könlün kimi seversə, ona get!”. Qız burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

İgidim, mən səni bir il gözlərəm,
Bir ilə gəlməsən, iki il gözlərəm.
İki ilə gəlməsən, üç-dörd il gözlərəm.
Dörd il yox, beş-altı il gözlərəm.
Altı yolun ayrıcında çadır quraram,
Gedəndən-gələndən xəbər soruşaram.
Xeyir xəbər gətirənə at, don verərəm,
qaftanlar geydirərəm.
Şər xəbər gətirənin başını kəsərəm.
Erkək bir milçək də sinəmə qondurmaram.
Murad verib, murad al, sonra get, igidim!

Oğlan deyir: “Ay yaramaz qızı, qardaşımın başına and içmişəm, dediyimdən dönmərəm!”.

Qız öz-özünə deyir: “Mənə qədəmi uğursuz gəlin deyincə, utanmaz-arsız gəlin desinlər. Qayınatama, qayınanama xəbər verim görək”. Soylamış, görək nə demişdir:

Atamdan yaxşı qayınata!
Anamdan yaxşı qayınana!
Qaytabanın buğrası ürküb gedir,
Sarvan önünü aldı, döndərə bilmir,
Qaracıq ayğırın ürküb gedir,

İlxıçı önünü aldı, döndərə bilmir.
Yaylağın qoçları ürküb gedir,
Çoban önünü aldı, döndərə bilmir.
Ala gözlü oğlun qardaşını anıb gedir,
Ağca üzül gəlinin döndərə bilmir,
sizə məlum olsun!

Ata-ana ah etdilər, yerlərindən qalxdılar. “Oğul, getmə!” – dedilər. Gördülər, çarə olmadı. Oğlan “Qardaşım tutulan o qalaya getməyə bilmərəm!” – dedi. Ata-anası: “Get, oğul. Yolun uğurlu olsun! Gedib-qayıtmaq qismətində varsa, sağ salamat gedib gələsən!” – dedilər.

Əyrək ata-anasının əlini öpdü. Sıçrayıb Qaracıq atına mindi. Gecəni gündüzə qatıb atını çapdı. Üç gün gecəli-gündüzlü at çapdı. Dərəşəm sərhədindən keçib, o qardaşının tutulduğu qoruğa gəldi. Gördü ki, ilxıçı kafirlər day güdürlər. Qılnc çəkib altı kafiri yerə sərdi. Atla fırlanıb dayları ürkütdü; qovub həmin qoruğa saldı. Üç gün gecə-gündüz at çapmış yorğun igidin gözlərini yuxu basdı. Səyrək atının yüyənini biləyinə bağladı, yatıb yuxuya getdi.

Kafirin casusu vardı. Gəlib təkura dedi: “Oğuzdan bir dəli igid gəldi. İlxıçıları öldürdü, dayları ürkütdü-qovdu, gətirib qoruğa saldı”.

Təkur deyir: “Altmış yaraqlı adam seçin; getsinlər, tutub gətirsinlər”.

Altmış yaraqlı adam seçib getdilər. Gözlənilmədən altmış dəmir donlu kafir oğlanın üzərinə gəldi. Səyrəyin mindiyi aygır yaxşı atlardandı; at qulağı tez eşidər. Atların kişnərtisini, geyim-kecimlərin qıcılısını eşidən aygır çəkib oğlanı oyatdı. Oğlan gördü ki, bir alay atlı gəlir, yerindən sıçradı. Adı gözəl Məhəmmədə salavat çəkdi. Atına mindi. Qaradonlu kafirləri qılınclayıb, qalaya saldı. Yenə yuxusundan əl çəkə bilməyib yerinə getdi, yatdı. Yenə atının yüyənini biləyinə keçirdi.

Kafirlərin sağ qalanları qaçaraq təkurun yanına gəldilər. Təkur deyir: “Tfu, üzünüzə! Altmış adam bir oğlanı tuta bilmədiniz!” Bu dəfə oğlanın üzərinə yüz kafir gəldi. Aygır yenə oğlanı oyatdı. Səyrək gördü ki, bir alay atlı gəlir. Durdu, atına mindi. Adı gözəl Məhəmmədə salavat çəkdi. Kafirləri qılncdan keçirib qalaya basdı; atını döndərüb, yenə öz yerinə gəldi. Yuxusu gəldi, yenə yatdı. Atının yüyənini yenə biləyinə keçirdi. Bu dəfə at oğlanın qolundan açılıb qaçdı...

Kafirlər yenə təkurun yanına gəldilər. Təkur deyir: “Bu dəfə üç yüz adamla gedin!”.

Kafirlər dedi: “Getmirik, kökümüzü kəsib, hamımızı qırar!”. Təkur deyir: “Bəs necə eləyək? Gedin o dustaq igidi çıxarıb gətirin. “Təpəyənin köpünü süsəyən yatırar”. At verin, geyindirin!”.

Gəldilər, Əyrəyə dedilər: “İgid, təkur sənin gücünə-qeyrətinə sığındı. Burada bir dəli igid yolçunun-dilənçinin, çoban-çoluğun çörəyini əlindən alır. Tut o igidi öldür, səni azad eləyək, çıx get!”. Əyrək “Yaxşı, olsun!” – dedi.

Əyrəyi zindandan çıxardılar. Saç-saqqalını ülgüclədilər. Bir at, bir qılınç verdilər. Üç yüz kafiri də ona yoldaş kimi qoşdular. Səyrəyin üzərinə gəldilər. Üç yüz kafir kənarda durdu.

Əyrək deyir: “Hanı o dəli igid?”. Uzaqdan göstərdilər. Əyrək deyir: “Gəlin gedək, tutaq!”. Kafirlər deyir: “Təkur sənə əmr eləyib, sən get!”. Əyrək deyir: “Odur, yatır, gəlin gedək!”. Kafirlər deyir: “Hay-hay, nə yatmaq, qoltuğunun altından baxır. Qalxar, gen dünyanı başımıza daraldar”. Əyrək dedi: “İndi mən gedim, əl-ayağını bağlayım, ondan sonra siz gələrsiz”. Sıçrayıb kafirlərin arasından çıxdı. Atını sürüb, Səyrəyin üzərinə gəldi. Atından düşüb, yüyəni bir budağa ilişdirdi. Baxdı gördü ki, bu cavan on dörd gecəlik aya bənzəyir. Bu gözəl, ala gözlü gənc igid puçur-puçur tərləyib yatır. Gələndən-gələndən xəbəri yoxdur. Əyrək dolanıb, cavanın başı ucuna gəldi. Gördü ki, belində qopuzu var. Çıxarıb əlinə aldı. Soylamış, görək, xanım, nə soylamış-demişdir:

Qalxaraq yerindən duran igid,
Qarayallı gözəl Qazlıq atı minən,
Arqubeli, Ala dağı gecə aşan,
Coşqun axan gözəl suyu üzüb keçən,
Qəribliyə gələn belə yatarmı?
Mənim kimi qollarını, əllərini
bağladaraq donuz damında yatarmı?
Ağ saqqallı atasını, ağ birçəkli anasını
inlədərmə, ağladarmı?
Niyə yatırsan, igid?
Qafil olma, gözəl başını qaldır, igid!
Ala gözlərini aç, igid!

Allah verən şirin canını yuxu almış,
İgid, əllərini qollarından bağlatma!
Ağ saqqallı atanı, qarı ananı ağlatma!
Qalın Oğuzdan gələn igid, necə igidsən?
Səni yaradan haqqı üçün durub gəl!
Dörd yanını kafir tutubdur bil!

Oğlan gərnəşib ayağa durdu. Qılıncının dəstəyindən yapışdı ki, onu vura, gördü ki, onun əlində qopuz vardır. Dedi: “Ay kafir, Dədəm Qorqudun qopuzuna hörmət edib vurmadım. Əgər əlində qopuz olmasaydı, qardaşımın başına and olsun, səni iki para edərdim. Səyrək burada çəkib qopuzu onun əlindən aldı, soyladı, görək, xanım, nə soyladı:

Sübh tezdən yerimdən durmağım qardaş üçündür,
Ağ-boz atları yormağım qardaş üçündür.
Qalanızda dustaq varmı, kafir, de mənə?!
Dərdli başım qurban olsun, kafir sənə!

Böyük qardaşı Əyrək burada soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ağzın üçün ölüm, qardaş!
Dilin üçün ölüm, qardaş!
Yerini-yurdunu soruşsam, nə yerdir?
Qaranlıqda azıb, yol arasan,
ümidin nəyədir?
Böyük bayraq götürən xanınız kimdir?
Döyüş günü öndə duran igidiniz kimdir?
İgid, sənin atan kimdir?
İgid adamın igiddən ad gizlətməsi eyibdir,
igid, söylə, adın nədir?

Bir daha soylayıb demişdir:

Qaytabanımı güdən sarvanımsanmı?
Qaracığ atımı güdən ilxıçımsanmı?
Yaylağımı güdən çobanımsanmı?
Qulluğumda dayanan naibimsənmi?
Beşikdə qoyub getdiyim qardaşımsanmı?
İgid, söylə mənə!
Dərdli başım qurban olsun bu gün sənə!

Səyrək burada böyük qardaşına soylayıb dedi:

Qara dövranda yol azsam, ümidim Allahdır,
Böyük bayraq götürən xanımız Bayındır xandır!
Döyüş günü öndə duran igidimiz Salur Qazandır!
Atamın adını soruşursan, Uşun qocadır!
Mənim adımlı bilmək istəsən, Səyrəkdir!
Qardaşım varmış, deyirlər, adı Əyrəkdir!

Bir daha soylayıb demişdir:

Qaytabanını güdən sarvanınam,
Qaracıq atını güdən ilxıçınam.
Beşikdə qoyub gəldiyin qardaşınam.

Böyük qardaş Əyrək burada soylamış, görək, xanım, necə soylayıb demişdir:

Ağzın üçün ölüm, qardaş!
Dilin üçün ölüm, qardaş!
Ərmi, igidmi oldun, qardaş!
Qəribliyə qardaşın üçün sənmi gəldin, qardaş?

İki qardaş qalxıb qucaqlaşmış görüşdülər. Əyrək kiçik qardaşının boynunu öpdü. Səyrək isə böyük qardaşının əlini öpdü.

Qabaq tərəfdən kafirlər baxışmış deyirlər: “Deyəsən, güləşdilər? Kaş ki, bizimki bassın!”. Gördülər ki, qucaqlaşmış görüşdülər, Qazlıq atlarını mindilər.

İki qardaş qara donlu kafirlərin üstünə at sürüb qılınc çaldı; onları qıraraq öldürdülər, qovub qalaya saldılar. Sonra gəlib həmin qoruğa girdilər. Atları bayıra çıxardılar. Hərledib-fırladı atları qabaqlarına qatdılar. Dərəşam suyunu üzüb keçdilər. Gecəni gündüzə qatıb, Oğuz yurdunun sərhədinə yetişdilər.

Səyrək qanlı kafirlərin əlindən qardaşını xilas etdi. Ağ saqqallı atasına muştuluqçu göndərdi. “Atam qabağıma gəlsin!” – dedi.

Uşun qocanın qapısına çapar gəldi: “Muştuluq! Gözün aydın! Oğullarının ikisi də birlikdə sağ-salamat gəldi”, – dedilər.

Qoca eşidib şad oldu. Gumbur-gumbur təbillər çalındı. Qızıl-tunc borular göyə ucaldıldı. O gün böyük, geniş otaqlar tikildi. Atdan aygır, dəvədən buğra, qoyundan qoç kəsdirildi.

Qoca bəy oğullarının qarşısına gəldi. Atından endi, oğlanları ilə qucaqlaşib görüşdü: “Sağ-salamatsızımı, yaxşısızımı, oğullar?” – dedi. Günlüyü qızıl tağlı evlərinə gəldilər. Şadlıq, yemək-ichmək oldu.

Uşun qoca böyük oğlu üçün də gözəl gəlin gətirdi. İki qardaş birbirinə sağdış oldu; atlarını çapıb gəlin otaqlarına gətdilər. Öz muradlarına yetişdilər.

Dədəm Qorqud gəlib boy boyladı, soy soyladı:

Əvvəl-axır uzun ömrün sonu ölümdür!

Ölüm gəldikdə Allah sizi təmiz imandan ayırmasın!

Günahınızı Məhəmmədin üzü suyuna bağışlasın!

“Amin” deyənlərin üzünü görəsən,

xanım, hey!

SALUR QAZANIN DUSTAQ OLDUĞU VƏ OĞLU URUZUN ONU XİLAS ETDİYİ BOY

Deyilənə görə, xanım, Trabzon təkuru bəylər bəyi olan Qazan xana bir şahin göndərmişdi. Bir gecə yeyib-içib oturarkən şahinçibasıya deyir: “Əyə, sabah şahinləri götür, xəlvətcə ova çıxacaq!”

Səhər erkən atlara minib, ov yerinə getdilər. Bir sürü qaz gördülər. Qazan şahini buraxdı, qazları ovlaya bilmədi. Şahin uçub göyə qalxdı. Gözlədilər, şahin Tumanın qalasına endi. Qazan çox pərt oldu. Şahinin ardınca düşdü, dərə-təpə aşdı. Kafir elinə gəldi. Gedərkən Qazanın gözüünü yuxu tutdu. Bəylər dedilər: “Ay xan, qayıdaq!”. Qazan dedi: “Bir az da irəli gedək!”. Baxdı, bir qala gördü. Dedi: “Bəylər, gəlin yataq!”.

Qazanı “kiçik ölüm” tutdu, uyudu. Oğuz bəyləri yeddi gün yatardı, ona görə də yuxuya “kiçik ölüm” deyirdilər.

Sən demə, o gün Tumanın qalasının təkuru ova çıxıbmiş. Casus gəlib deyir: “Bir bölük atlı gəldi, bəyləri yatdı, yuxuya getdi”. Təkur adam göndərdi ki, kim olduğunu bilin!

Gələnlər bildi ki, bunlar oğuzlardandır. Gəlib təkürə xəbər verdilər. Təkur da dərhal qoşunu yığdı, bunların üzərinə gəldi. Qazanın bəyləri baxıb gördülər ki, düşmən gəlir, dedilər: “Qazanı qoyub getsək, evində bizi qırırlar. Yaxşısı budur ki, burada qırılaq!”. Kafiri qarşıladılar, döyüşdülər. Qazanın iyirmi beş bəyini həlak etdilər. Qazanın üstünə düşdülər. Yatdığı yerdə tutdular. Əl-ayağını bərk bağladılar, bir arabaya qoyub, örkənlə möhkəm sarıdılar. Arabanı çəkib, yola düşdülər.

Gedərkən araba qıcirtısından Qazan oyandı, gərnəşdi, qollarındaki örkəni tamam qırdı. Arabanın üstündə oturdu. Əlini əlinə çalıb, qah-qahla güldü. Kafirlər dedilər: “Nə gülürsən?” Qazan dedi: “Ay kafirlər, bu arabanı beşiyim sandım. Sizi yamrı-yumru dayəm sandım”.

Qazanı bu cür gətirdilər. Tumanın qalasında bir quyuya atdılar. Quyunun ağzına bir dəyirman daşı qoydular. Yemək-icməyini dəyirman daşının deşiyindən verirdilər.

Bir gün təkurun arvadı deyir: “Gedim, Qazanı görüm, necə kişidir ki, bu qədər adamlara zərbə vururmuş?”. Arvad gəlib zindançıya qapını açdırdı. Çağırır deyir: “Qazan bəy, halın necədir? Güzəranın yer altında xoşdur, yoxsa yer üzündə? İndi nə yeyirsən, nə içirsən və nəyə minirsən?”. Qazan deyir: “Ölülərinə xörək verdiyin vaxt əllə-

rindən alıram. Həm də ölülərinizin yorğasını minirəm, tənbəllərini yedəkləyirəm”.

Təkurun arvadı deyir: “Qazan bəy, səni dininə and verirəm, yeddi yaşında bir qızcığazım ölmüşdür, rəhm eylə, ona minmə!”.

Qazan deyir: “Ölülərinizin arasında ondan yorğası yoxdur, elə ona minirəm!”. Arvad deyir: “Vay, sənin əlindən nə yer üzündə dirimiz, nə də yer altında ölümüz xilas olarmış!”. Gəldi, təkurə dedi: “Rəhm eylə, o yad oğlunu quyudan çıxar. Yer altında qızcığazımı minirmiş; qızcığazın belini üzər. Qalan ölülərimizi bir yerə yığıb, onlar üçün verdiyimiz xörəyi–yeməyi əllərindən çəkib alır, yeyirmiş. Onun əlindən nə ölümüz, nə dirimiz xilas olarmış! Dinin eşqinə, o kişini quyudan çıxar”.

Təkur bəylərini topladı. Deyir: “Gəlin Qazanı quyudan çıxarın, bizi tərifləsin, oğuz elini pisləsin. Bundan sonra şərt qoysun ki, bizim elimizə düşmənçiliyə gəlməyəcək”.

Getdilər, Qazanı quyudan çıxarıb gətirdilər. Dedilər: “And iç ki, bizim elimizə düşmənçiliyə gəlməyəcəksən. Həm də bizi təriflə, oğuz elini xəcil elə, ucuz tut; səni buraxaq, çıx get!”. Qazan deyir: “Vallah, billah, doğru yolu görürkən əyri yoldan gəlmərəm!”. Dedilər: “Vallah, Qazan yaxşı and içdi”. “İndi, Qazan bəy, di, bizi təriflə!” – dedilər. Qazan deyir: “Mən yer üstündə adam tərifləmərəm. Bir adam gətirin, minim, sizi tərifləyim”. Getdilər, kafirlərdən bir kişini gətirdilər. “Bir yəhər, bir yüyən”, – dedi, gətirdilər. Qazan, kafirin belinə yəhər saldı, ağzına yüyən vurdu. “Qolanını” çəkdi, sıçrayıb belinə mindi. Dizlərini onun dizlərinə vurdu. Qabırğasını qarnına yapışdırdı. Yüyənini çəkdi, ağzını ayırdı, kafiri öldürdü. Əyilib üzərində oturdu. Deyir: “Ay kafirlər, qopuzumu gətirin, sizi tərifləyim!”.

Getdilər, qopuzu gətirdilər. Qazan qopuzu əlinə alıb burada soylamış, görək, xanım, nə soylayıb demişdir:

On min düşmən gördümsə, “oyunum” dedim.
İyirmi min düşmən gördümsə, qaçmadım.
Otuz min düşmən gördümsə, ot saydım.
Qırx min düşmən gördümsə, qıya baxdım.
Əlli min düşmən gördümsə, əl vermədim.
Altmış min düşmən gördümsə, dindirmədim.
Səksən min düşmən gördümsə, səksənmədim.
Doxsan min düşmən gördümsə, silahlanmadım.

Yüz min düşmən gördümsə, üz döndərmədim.
Üzü dönməz, kütləşməyən qılıncımı ələ aldım.
Məhəmmədin dini eşqinə qılınc çaldım.
Hündür yerdə yumru başı top tək kəsdim.
Onda belə “ərəm, bəyəm” deyə öyünmədim.
Çox öyünən kişilərdə bir kişilik görmədim!
Əlinə düşmüş ikən ey kafır, öldür məni,
Böyük qılıncını sal boynuma, kəs başımı,
qılıncından qorxan deyiləm!
Öz əslimə, öz kökümə xain çıxan deyiləm!

Bir soy da soylayıb demişdir:

Yüksək-yüksək böyük dağdan daş yuvarlansa,
Öz dizini – oyluğunu qarşısına tutan mənəm.
Fironun sütunu tək yerdə yüklər qalansa,
O tayları dizi ilə tutub duran Qazan mənəm.
Böyük-böyük bəylərin oğlanları dalaşanda
Qamçı altına salıb döyən-vuran Qazan mənəm.
Uca dağda dolu yağsa, qara-qatı duman dursa,
Qaracıq atın qulaqları çovğunluqda görünməsə,
Bələdçisiz qorxu çəkən igidlər də yol yanılsa,
Bələdçisiz yol tanıyan, yol bacaran Qazan mənəm.
Yeddi başlı əjdahaya rast gəlib yetişdim.
Heybətindən, qorxusundan bu sol gözüüm yaşardı.
“Hey gözüüm? Bir ilanda nə var belə, qorxdun!” – dedim.
Mən onda da “ərəm, bəyəm” deyə öyünmədim,
Çox öyünən kişilərdə bir kişilik görmədim.
Əlinə düşmüş ikən, ay kafır, öldür məni,
Çək qılıncı, kəs başımı, mən ki qorxan deyiləm!
Öz əslimə, öz kökümə xain çıxan deyiləm!
Oğuzun igidləri dura-dura mən sənin
Şərəfinə, şəninə tərif yaxan deyiləm!

Qazan burada bir daha soylamışdır:

Qayalıqda salınmışdır kafirin bir şəhəri,
Əmmanın sularında yuyunur sahilləri.
Sağa-sola çırpınıb baş vurur üzgüçülər,

Su dibində fırlanıb dönürdü dənizçilər.
“Tanrı mənəm!” deyirlər su dibində azğınlar.
Düzü qoyub, tərsini söyləyir qız-gəlinlər.
Qızıl aşığı oynadır Sancıdanın bəyləri;
Altı dəfə oğuzlar getdi, ala bilmədi.
Altı nəfər igitlə ora mən Qazan getdim.
Altı gündə qalanı mən aldım, məğlub etdim.
Kilsəsini yıxaraq, yerində məscid tikdim,
dua-namaz oxutdum.
Qızını-gəlinini ağ köksümdə oynatdım,
bəylərini qul etdim.
Mən onda da “ərəm, bəyəm” deyər öyünmədim!
Çox öyünən kişilərdə bir kişilik görmədim!
Əlinə keçmiş ikən, ey kafir, öldür məni,
Çal qılını, kəs başımı, mən ki, qorxan deyiləm!
Öz əslimə, öz kökümə xain çıxan deyiləm!

Qazan yenə soylayıb demişdir:

Dağda-daşda qabağımdan çox qaçıbdır,
ey kafir, atan sənin.
Oynatmışam qabağımda, çox fırlanıb
qız-gəlinin...
Ağca qala Sürməlidə at oynatdım.
Atla Harun elinə çapdım, çatdım.
Ağ hasarın qalasının bürcünü yıxdım.
Ağ gümüş gətirdilər, “heçdir, puçdur” söylədim.
Qızıl-altun gətirdilər, adicə “misdir” dedim.
Ala gözlü qız-gəlini gətirdilər, aldanmadım.
Kilsəsini yıxıb orda məscid tikdim,
Qızılını-gümüşünü talan etdim.
Onda da mən “ərəm, bəyəm” deyər öyünmədim.
Çox öyünən kişilərdə bir kişilik görmədim!
Əlinə düşmüş ikən, ey kafir, öldür məni,
Öz əslimə, kökümə xain çıxan deyiləm!
Şərəfinə, şəninə tərif yaxan deyiləm!

Qazan bəy burada bir daha soylayıb demişdir:

Ağ qayanın qaplanının erkəyində bir köküm var,
Ortac qırda sizin keyik sürünüzü rahat qoymaz.

Ağ sazın aslanından bir köküm var,
Ala qaz tək otlamağa düzlərində bir at qoymaz.
Qorxu bilməz qurd balası erkəyindən bir köküm var.
Qorxusundan çobanların qoyunları otarmmaz.
Ağ sunqur quşunun erkəyi tək bir köküm var,
Qorxusundan ala ördək, qara qazın suya qonmaz.
Uruz adlı oğul verdim Qalın Oğuz elinə,
Bir qardaşım var ki mənim, adı igid Qaragünə,
Xəbər tutub, qolundakı şahinini sağ qoymazlar!
Əlinə düşmüş ikən, ey kafir, öldür məni!
Mən ki, sənin qılıncından qorxan deyiləm!
Öz əslimə, öz kökümə xain çıxan deyiləm!

Bir daha soylayıb demişdir:

İt kimi mırıldayan
Çərkəz donuzlusan sən.
Kiçik donuz şülənin,
Torba saman döşəyin,
Yarım kərpic yadığın,
Yonma ağac tanrındır,
Mənim köpəyim kafir!
Oğuzlar dura-dura,
Səni tərifləmərəm!
Sonra öldürəcəksən,
İndicə öldür məni.
Onsuz da mən ölumdən,
qandan qorxan deyiləm!
Allah qoysa, sağ qalsam,
Mən səni öldürərəm!

Kafirilər dedi: “Bu bizi tərifləmədi. Gəlin, bunu öldürək!”. Kafir bəyləri yığışib gəldilər. Yenə dedilər: “Bunun oğlu var, qardaşı var, bunu öldürmək olmaz”. Gətirib donuz damına saldılar.

At ayağı iti, ozan dili çevik olur. Qazanın öldüyünü-qaldığını heç kim bilmədi...

Sən demə, xanım, Qazanın kiçik bir oğlu varmış; böyüyüb bir igid oldu. Bir gün ata minib divana gəlirkən bir kişi deyir: “Məgər sən

Qazan xanın oğlu deyilsən?”. Uruz hirsələnib deyir: “Ay yaramaz, mənim atam Bayındır xan deyildirmi?”. Deyir: “Yox, o, ananın atasıdır, sənin babandır”. Uruz: “Əyə, bəs mənim atam ölüdür, ya diri?” – deyə soruşur. Deyir: “Diridir, Tumanın qalasında dustaqdır”. Belə deyəndə oğlan utanmış halda atını qaytarıb geri döndü, anasının yanına gəldi. Burada anasına soylamış, görək, xanım, nə soylamışdır:

Ay ana, mən xan oğlu deyiləmmiş,
Qazan xanın oğluyammış...
Bunu mənə niyə əvvəl demirdin?
Ana haqqı – Tanrı haqqı olmasaydı,
Qara polad iti qılıncı çəkərdim,
Qəfilcədən gözəl başını kəsərdim,
Al qanını yer üzünə tökərdim!

Anası ağlayıb deyir: “Oğul, atan sağdır, amma söyləməyə qorxurdum, kafir elinə gedəsən, özünü vurdurub həlak olasan. Canım oğul, ona görə sənə demirdim; ancaq əmin üçün adam sal, gəlsin, görək, nə deyir”.

Adam göndərdi, əmisini çağırırdı; o da gəldi. Uruz deyir: “Mən atamın dustaq olduğu qalaya gedirəm”. Birlikdə danışdılar. Bütün bəylərə xəbər çatdı: “Uruz atası üçün gedir, yaraqlanıb gəlin!”.

Qoşun toplanıb gəldi. İgid Uruz qurduğu çadırları açdırdı, silah yüklərini hazırlatdırdı. Qaragünə qoşunun başçısı oldu. Boruları göyə ucaldıb köçdülər. Yola düşdülər.

Yol üzərində kafirin Aya Sofya adlı kilsəsi vardı. Keşişlər qoruyur, nəzarət edirdilər. Çox keçilməz–alınmaz kilsə idi. Atdan düşüb tacir donu geyindilər. Tacir qiyafəsində qatır–dəvələrini çəkib gəldilər.

Kafirlər gördülər ki, gələnlər tacirə bənzəmir, qaçıb qalaya girdilər, qapılarını bağladılar. Bürcə çıxıb “kimlərsiz?” – dedilər. Bunlar: “Tacirlərlik” – dedilər. Kafirlər “Yalan söyləyirsiniz” – deyə daşa tutdular. Uruz atdan düşüb deyir: “Atamın qızıl qədəhindən şərab içən, məni sevən kimdirsə, atdan düşsün! Bunların qapısına bir-bir gürz vuraq!” On altı igid sıçrayıb atdan düşdü. Qalxan tutdular. Gürzlərini çiyinlərinə saldılar. Qapıya gəldilər, bir-bir gürz vurub qapını sındırdılar, içəri girdilər. Kafirlərin hamısını qırdılar, bir nəfəri sağ qoymadılar ki, gedib özününkülərə xəbər versin. Malını talan etdilər. Öz qoşunlarının üzərinə qayıtdılar.

Kafirlərin bir malotaranı vardı. Gördü ki, qalanı aldılar. Qaçıb təkurun yanına getdi, Aya Soyfanın alındığını xəbər verdi: “Nə oturursuz, üzərinizə düşmənlər gəlib, başınıza çarə eləyin!” –dedi.

Təkur, bəyləri bir yerə yığdı. “Bunlarla neyləyək?” – dedi. Bəylər dedilər: “Bunun yolu odur ki, Qazanı onların qabağına çıxaraq”. Bu fikri bəyəndilər. Gedib Qazanı çıxartdılar, təkurun qabağına gətirdilər. Təkur dedi: “Qazan bəy, üstümüzə düşmənlər gəlib. Bizi bu düşməndən qorusan, səni buraxarıq. Həm də xərac verməyə razı olarıq. Ancaq sən də and iç ki, bizim bu elimizə düşmənlərlə gəlməyəcəksən”. Qazan deyir: “Vallah, billah doğru yolu görə-görə əyri yolla gəlmərəm!”. Kafirlər “Qazan yaxşı and içdi”, – deyər sevindilər. Təkur qoşunun seçmə dəstələrini yığıb meydana gəldi. Çadır qurdu. Kafirin qoşunu Qazanın ətrafına yığıldı. Qazana geyim-keci gətirdilər; qılınc, sün-gü və sair döyüş silahları ilə onu yaraqlandırdılar.

Bu zaman oğuz igidləri alay-alay gəldi, gumbur-gumbur təbillər, nağaralar çalındı.

Qazan gördü ki, bir ağ-boz atlı, ağ bayraqlı, dəmir donlu bəy oğuz qoşununun önündə gəldi. Çadırını qurdu. Alay bağlayıb durdu. Onun ardınca Qaragün gəldi, o da öz dəstəsini düzüb durdu. Elə bu zaman Qazan atını meydana sürüb, özünə tay döyüşçü istədi.

Boz atlı Beyrək at çapıb meydana girdi. Qazan burada soylamış, görək, xanım, nə soylayıb, demişdir:

Yerindən qalxaraq duran igid, nə igidsən?
Əyninə bəy dəmir donu geyən igid, nə igidsən?
Adın nədir, igid, söylə mənə!

Beyrək burada soylayıb demişdir:

Aya, kafir, sən məni tanımırısanmı?
Parasın Bayburd hasarından sıçrayıb uçan,
Adaxlısını ayrısı alırkən tutub alan
Baybörə xan oğlu Bamsı Beyrək deyirlər mənə,
Bəri gəl, ay kafir, döyüşək!

Qazan burada bir daha soylayıb deyir:

İgid, qoşunun önündə ağ bayraqlı alay durdu,
Başçı düzüb dəstəsini, çadırını öndə qurdu.

Ağ-boz ata minən igid nə igiddir, kimlərdəndir?
And verirəm öz başına, igid bunu söylə mənə!

Beyrək deyir: “Ay kafir, kimlərdən olacaq, bəyimiz Qazanın oğludur!”. Qazan ürəyində dedi: “Allaha şükür, mənim oğlancığım böyük igid olub”.

Beyrək: “Ay kafir, nə onu-bunu soruşursan məndən?” – dedi. Qazanın üzərinə at sürdü. Qanadlı gürzünü qaldırıb Qazanı vurdu. Qazan özünü tanıtdırmadı, qarmalayıb Beyrəyin biləyindən tutdu, dartıb dəyənəyini əlindən aldı. Beyrəyin ənsəsinə bir dəyənək zərbəsi vurdu. Beyrək atın boynunu qucaqlayıb, geri qayıtdı. Qazan dedi: “Ey Beyrək, get, bəyinə de gəlsin!”.

Bunu gördü, İlək qoca oğlu Dönəbilməz Tüləkvuran meydana girdi. Qazan burada soylayıb deyir:

Sübh tezdən öz yerindən duran igid, nə igidsən?
Bədəvi atını oynadaraq gələn igid, nə igidsən?
İgidin igiddən ad gizlətməsi eyibdir,
Adın nədir, igid, söylə mənə!

Tüləkvuran deyir:

Ay kafir, mənim adımı bilmirsənmi?
Öz adına xor baxıb eldən çıxan,
Əlli yeddi qalanın kilidini alan
İlək qoca oğlu Dönəbilməz Tüləkvuran
mənə deyirlər!

O, süngüsünü əlinə alıb, atını irəli sürdü. “Qazana sancım”, – deyər fikirləşdi, ancaq sanca bilmədi, yan keçdi. Qazan atla irəli cumdu. Süngüsünü çəkib əlindən aldı, təpəsinə vurdu. Süngü para-para olub ovuldu. Dedi: “Əyə, əbləh oğlu, bəyinə de gəlsin!”. O da qayıtdı. Qazan yenə igid istədi. Dözən oğlu Alp Rüstəm at sürüb meydana girdi. Qazan burada yenə dedi:

Qalxaraq yerindən durub gələn,
Gözəl Qazlıq atını minən,
Nə igidsən, adın nədir, de mənə!

Alp Rüstəm deyir:
Qalxıb yerindən duran-gələn,
İki qardaş uşağını
öldürüb zəlil gəzən,
Dözən oğlu Alp Rüstəm mənə deyərlər!

O da Qazana hücum etdi. “Məğlub edim” dedi, edə bilmədi. Qazan bəy buna da bir zərbə vurdu. Dedi: “Ay yaramaz, get, bəyinə de, gəlsin!”.

O da döndü. Qazan yenidən igid istədi. Uruzun atının yüyənini əmisi Qaragünə tutmuşdu. Uruz yüyəni çəkib bir anda əlindən aldı, qılnc çəkib, atasının üzərinə at saldı. Durmayıb çiyinə qılnc endirdi. Qılnc Qazanın geyimini kəsib, çiyinə dörd barmağadək yara vurdu. Al qanı şoruldayıb qoynuna axdı.

Uruz yenə döndü ki, bir də vursun, Qazan burada çağırıb oğluna soyladı, görək, xanım, nə soyladı:

Uca dağımın zirvəsi, qüruru oğul!
Qaranlıq çökmüş gözlərimin
ışığı, nuru oğul!
İgidim Uruz, aslanım Uruz,
Ağ saqqallı atana qıyma, oğul!

Uruzun damarlarındakı qan şəfqətlə qaynadı. Qara qıyma gözləri qan-yaşla doldu. Atdan yerə düşüb, atasının əlini öpdü. Qazan atdan endirildi. O, oğlunun boynunu öpdü. Bəylər Qazanla oğlunun yanına at sürüb, onları çevrəyə aldılar. Hamı atdan düşüb, Qazanın əlini öpdü. Hücum edib kafirlərin üstünə at saldılar, qılnc çaldılar. Dərələrdə-təpələrdə kafirlərə qırğın düşdü. Qalanı aldılar. Kilsəni yıxıb, məscid tikdilər. Uruz qanlı kafir əlindən atasını xilas etdi.

Qalın Oğuz elinə gəlib çıxdılar. Uruz ağca üzli anasına muş-tuluqçu göndərdi. Qaza bənzər qız-gəlin Qazanın qarşısına gəlib, əlini öpdülər, ayağına düşdülər.

Qazan gözəl çəmənlərdə çadırlar-otaqlar qurdu. Yeddi gün yeddi gecə toy-düyün etdilər, yemək-içmək oldu.

Dədəm Qorqud gəldi, qopuz çaldı. İgid döyüşçülərin başına nə gəldiyini söylədi:

Hanı o tərifli bəy igidlər,
Dünya mənimdir deyənlər?
Əcəl gəldi, yer gizlətdi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya!
Son ucu ölümlü dünya!
Ölüm gəldikdə səni təmiz imandan ayırməsın!
Allah səni namərdə möhtac etməsin!
Beş kəlmə dua etdik, qəbul olunsun!
“Amin! Amin!” deyənlərin üzünü görəsən!
Günahınızı adı gözəl Məhəmməd Müstafaya
bağışlasın, xanım, hey!

İÇ OĞUZA DAŞ OĞUZUN DÖNÜK ÇIXMASI VƏ BEYRƏYİN ÖLDÜYÜ BOY

Üç ox və Boz ox tayfaları bir yerə toplaşanda Qazan adət üzrə evini talan elətdirər, şey-şüyünü bölüşdürərdi. Amma bu dəfə Qazanın şeyləri talan edildikdə Daş Oğuz orada deyildi. Talanda ancaq İç Oğuz iştirak etdi.

Qazan öz şeylərini talan elətdirərkən arvadının əlindən tutub kənara çıxar, ondan sonra ev-eşiyini oğuz əhlinin ixtiyarına verərdi.

Daş Oğuz bəylərindən Aruz, Əmən və qalan bəylər bunu eşidib dedilər: “Bax, bax! İndiyədək Qazanın evini birlikdə talan edərdik. İndi nə üçün birlikdə olmayaq?” Daş Oğuz bəyləri müttəfiq olub, Qazanın yanına gəlmədilər, ədavət saxladılar.

Qılbaş deyilən bir kişi vardı. Qazan dedi: “Ay Qılbaş, bu Daş Oğuz bəyləri həmişə birlikdə gəlirdilər. İndi nə üçün gəlmədilər?” Qılbaş deyir: “Bilmirsənmi niyə gəlmədilər? Evini talan etdirdiyin vaxt Daş Oğuz burada yox idi, səbəbi budur”. Qazan deyir: “Hə, deməli, ədavət saxlayırlar?”. Qılbaş deyir: “Xanım, mən gedim, onların dostluğunu-düşmənliliyini bilim”. Qazan deyir: “Sən yaxşı bilirsən, get!”.

Qılbaş bir neçə adamla atlanıb, Qazanın dayısı evinə gəldi. Aruz da qızılı günlüyünü qurdurub oğlanları ilə oturmuşdu.

Qılbaş gəlib Aruza salam verdi, dedi: “Qazanın başı bəlalıdır. Dedi ki, mütləq dayım Aruz yanıma gəlsin, üstümə düşmən gəlib; dəvələrimi nərildətdilər, qaracıq Qazlıq atlarımı kişnətdilər. Qaza bənzər qızımız-gəlinimiz dərdə düşdü. Mənim dərdli başıma gör nələr gəldi. Dayım Aruz gəlsin, – dedi”.

Aruz deyir: “Ay Qılbaş, Qazan öz evini həmişə Üç ox və Boz ox tayfaları bir yerə yığılanda talan elətdirərdi. Bizim günahımız nə idi ki, bu işdə iştirak etmədik? Qazanın başına qoy həmişə bəla gəlsin. Dayısı Aruz daim ona qarşı olacaq. Biz Qazanın düşməniyik, qəti bilsin!”. Qılbaş burada soylamış, görək, xanım, nə soylayıb demişdir:

Ay əbləh,
Qazan xan yerindən durub gəldi,
Ala dağda çadırı-otağı dikəldi.
Üç yüz altmış altı igid

söhbətinə yığıldı.
Yemək-ichmək arasında bəylər səni andı.
Üstümüzə heç bir düşmən-zad gəlmədi.
Mən sənin dostluğunu-düşmənliliyini
sınamaq üçün gəldim.
Qazana düşmən olduğunu bildim!
Qılbaş qalxıb “Salamat qalın!” – deyib getdi.

Aruzun qanı çox qaraldı. Daş Oğuz bəyləri üçün adam saldı: “Əmən gəlsin, Alp Rüstəm gəlsin, Dönəbilməz Tüləkvuran gəlsin...Qalan bəylər də hamı gəlsin!”.

Daş Oğuzun bütün bəyləri yığıldı. Aruz böyük və geniş otaqlarını düzdə tikdirdi. Atdan aygır, dəvədən buğra, qoyundan qoç kəsdirdi. Daş Oğuz bəylərini əzizləyib qonaq etdi. Dedi: “Bəylər, bilirsinizmi, mən sizi niyə çağırırdım?”. Dedilər: “Bilmirik”. Aruz deyir: “Qazan bizə Qılbaş göndərüb, elim-günüm çapıldı, başıma bəla gəldi, dayım Aruz yanıma gəlsin, demişdir. Qılbaş dedim ki, Qazan həmişə malımı Daş oğuz bəylərinin iştirakı ilə talan elətdirərdi. Bəylər gələr, Qazanı salamlayıb gedərdi”.

Əmən dedi: “Bəs sən axır ona nə cavab verdin?” Aruz: “Ay əbləh, biz Qazana düşmənik”, dedim. Əmən deyir: “Yaxşı demisən”. Aruz deyir: “Bəylər, bəs siz nə deyirsiniz?”. Bəylər dedi: “Nə deyəcəyik? Sən Qazana düşmən oldunsa, biz də düşmənik”, – dedilər. Aruz araya müqəddəs kitabı gətirdi. Bütün bəylər əl basıb and içdilər, “Sənin dostuna dost, düşməninə düşmənik!” – dedilər. Aruz bütün bəylərə xələt verdi, dönüb dedi: “Bəylər, Beyrək bizdən qız almışdır, yeznəmizdir, amma Qazanın da dostudur. Gəlsin, bizi Qazanla barışdırsın. Çağırtdıraq, gətirdək; bizə tabe olarsa, çox yaxşı! Olmazsa, mən saqqalını tutum, siz qılınc çəkib vurun! Beyrəyi aradan götürək. Ondan sonra Qazanla işimiz yaxşı olar!”.

Beyrəyə kağız göndərdilər. Beyrək öz otağında igidlərlə yeyib-içirdi. Aruzdan adam gəldi, salam verdi. Beyrək də salam verdi. Gələn adam dedi: “Aruz xan sizə salam göndərir. Deyir, Beyrək gəlsin, lütf edib, bizi Qazanla barışdırsın!”.

Beyrək: “Yaxşı, olsun!” – dedi. Atını çəkдилər, mindi. Qırx igidlə Aruzun evinə gəldi. Daş Oğuz bəyləri otururkən girib salam verdi. Aruz Beyrəyə dedi: “Bilirsənmi, səni niyə çağırırmışım?”. Beyrək dedi:

“Niyə çağırırsınız?”. Aruz dedi: “Biz, bütün bu oturan bəylər Qazandan üz döndərmişik, and içmişik”. Kitab gətirdilər ki, sən də and iç! Beyrək “Mən Qazana dönük çıxmaram!” – deyə and içdi. Soylayıb deyir:

Mən Qazanın nemətini çox yemişəm,
bilməzsəm, gözümlə tutsun!
Qaracıqda Qazlıq atına çox minmişəm,
bilməzsəm, tabutum olsun!
Yaxşı qaftanlarını çox geymişəm,
bilməzsəm, kəfənim olsun!
Böyük, geniş otağına çox girmişəm,
bilməzsəm, zindanım olsun!
Mən Qazana dönük çıxmaram, qəti bilin!

Aruz Beyrəyin saqqalından tutdu. Bəylər Beyrəyə qıya bilmədilər. Beyrək burada bildi ki, Aruz çox qəzəblənmişdir. Soylayıb dedi:

Aruz, mən bilsəydim bu niyyətini,
Qaracıqda Qazlıq ata minərdim!
Əynimə bərk dəmir donu geyərdim!
Böyük iti polad qılınc bağlardım!
Öz alnıma parlaq zireh vurardım!
Altmış tutam süngümü götürərdim!
Alagözlü bəyləri gətirərdim!
Ay yaramaz, mən bu işi duysaydım,
Sənin görüşünə belə gələrdim?!
İgidi aldatmaq arvad işidir,
Bu işi arvaddan öyrəndinmi sən?

Aruz deyir: “Ədə, hərzə–hərzə danışma. Qanına susama, gəl and iç!”. Beyrək deyir: “Vallah, mən Qazanın və İç Oğuzun yolunda başımı qoymuşam. İstəyirsiniz, yüz para eləyin, mən Qazana xain çıxmaram!”. Aruz yenidən hirsələndi, Beyrəyin saqqalından bərk tutub, bəylərə baxdı. Gördü kimsə gəlmir, qara polad iti qılıncı çəkib, Beyrəyin sağ oyluğunu çapdı. Beyrək qara qanına boyandı, başı dumanlandı. Bütün bəylər dağılışdı. Hər kəs öz atına mindi. Beyrəyi də mindirdilər. Bir nəfər tərkinə minib, onu qucaqladı. Beyrəyi gətirənlər atlarını ça-

paraq, onu öz evinə çatdırdılar. Cübbəsini üzərinə örtülər. Beyrək burada soylayıb dedi:

İgidlərim, yerinizdən qalxın, durun!
Boz atımın quyuğunu tutun, kəsin!
Ala dağdan Arqubeli gecə aşın.
İti axan gözəl suyu üzüb keçin.
Qazan xanın divanına çapıb gedin.
Siz hamınız ağ çıxarıb, qara geyin.
“Qazan, tək sən sağ ol, Beyrək öldü!” deyın...

Danışın ki, namərd Aruz dayın adam göndərib, Beyrəyi istəmişdir, o da getmişdir. Daş Oğuzun bütün bəyləri bir yerə yığılıbmış. Bilmədik, yemək-içmək arasında müqəddəs kitab gətirdilər, Beyrəyə “Biz and içib, Qazandan üz döndərmişik. Gəl, sən də and iç!” – dedilər. And içmədi. “Mən Qazandan dönmərəm!” – dedi. Namərd dayın qəzəblənib, Beyrəyi qılıncladı. Beyrək huşunu itirib, qara qanına boyandı. Sonra dedi ki, mənim qanıma Qazan Aruzda qoyarsa, sabah qiyamət günündə əlim onun yaxasında olacaqdır!

Beyrək bir daha soylayıb demişdir:

İgidlərim, Aruz oğlu Basat gəlmədən,
Elim-günüm çapılmadan,
Qaytabanda dəvələrimi bağırtdan,
Qaracıqda Qazlıq atımı kişnətmədən,
Ağca qoyunlarım mələşmədən,
Ağca üzlü qız-gəlinə sataşmadan,
Ağca üzlü sevgilimi Basat gəlib almadan,
Elimi-günümü çapmadan, Qazan mənə yetişsin,
Mənim qanıma Aruzda qoymasın,
Ağ bənizli sevgilimi oğluna alıb versin,
Axirətin haqqını mənə halal etsin,
Bilsin ki, bəy oğlu bəyzadə Beyrək
Ömrünü bağışlayıb, Allahına qovuşdu!

Beyrəyin ata-anasına xəbər çatdı. Uca ev-eşiklərində şivən qopdu. Qaza bənzər qız-gəlin ağ çıxarıb, qara geydi. Ağ-boz atının quyuğunu kəsdilər. Qırx-əlli igid qara geyib göy sarındı. Qazan bəyin yanına

gəlib, çalmalarını yerə vurdular. “Beyrək!” deyə çox ağlaşdılar. Qazanın əlini öpdülər. “Sən sağ ol, Beyrək öldü!” dedilər. Dedilər ki, namərd dayın hiylə işlətdi. Çağırtdırıb bizi aldatdılar. Getdik; bilmədik ki, Daş Oğuz bəyləri sizdən üz döndəriblər. Müqəddəs kitab gətirdilər. “Biz Qazana düşmənlik, sən də biz deyənə boyun əy!” dedilər. And içdilər. Beyrək sənin çörəyini basmadı. Onlara boyun əymədi. Dayın namərd Aruz qəzəblənib, Beyrəyi oturduğu yerdə qılıncladı, bir oyluğunu saldı. Sən sağ ol, xanım, Beyrək Allaha qovuşdu; dedi ki, mənim qanımı Aruzda qoymasın.

Qazan bu xəbəri eşitdi, dəsmalını əlinə alıb, hönkür-hönkür ağladı. Divanda oturub zarıladı. Orada olan bütün bəylər ağlaşdılar!

Qazan getdi, öz evinə girdi. Yeddi gün divana çıxmadı, oturub ağladı.

Bəylər yığışıb, divana gəldilər. Qazanın qardaşı Qaragünə deyir: “Qılbaş, get de, ağam Qazan gəlib çıxsın. De ki, sənin ucundan bir igid aramızdan əksildi. Həm də vəsiyyətləyib ki, qanını düşməndə qoy-mayıb alasan. Di, gedək, düşməni haqlayaq!”. Qılbaş deyir: “Sən qardaşısan, sən get!”.

Nəhayət, ikisi birlikdə getdilər. Qazanın evinə girdilər. Salam verib dedilər: “Sən sağ ol, ay xan, bir igid aramızdan əksildi, sənin yolunda baş verdi. Deyirəm, qanını alağ; həm də sizə tapşırırmışdır ki, qanını alasız. Ağlamaqla bir şeymi olur? Dur gəl yuxarı”.

Qazan deyir: “Doğru məsləhətdir. Tez silahları hazırlasınlar. Bütün bəylər atlansınlar!”.

Bəylərin hamısı atlara mindi. Qazanın Qonur atını çəkib gətirdilər, mindi. Boru çalındı, nağaralar döyüldü. Gecə-gündüz bilmədən atlarını çapdılar.

Aruza və Daş Oğuzun bəylərinə xəbər çatdı. “Budur, Qazan gəldi!” – dedilər. Onlar da qoşun yığıb, boru ucaldan Qazana qarşı gəldilər.

Üç ox və Boz oxun qoşunları qarşılaşdı. Aruz deyir: “İç Oğuzda mənim döyüşçü rəqibim Qazan olsun!”. Əmən deyir: “Mənim rəqibim Tərsuzamış olsun!”. Alp Rüstəm deyir: “Mənim rəqibim Ənsə qoca oğlu Oxçu olsun!”. Hər kəs öz rəqibini gözlədi. Alaylar bağlandı, qoşunlar düzüldü. Borular çalındı. Təbillər döyüldü. Aruz qoca öz atını meydana sürdü. Qazanı çağıraraq dedi: “Ey yaramaz, sən mənim rəqibimsən, sən bəri gəl!”. Qazan qalxanını çəkdi, süngüsünü əlinə alıb başı üzərində fırlatdı. Dedi: “Ay əbləh, namərdliklə igid öldürməyin nə demək olduğunu indi mən sənə göstərərəm!”. Aruz Qazanın üzə-

rinə at sürüb, onu qılıncladı; zərbəsi zərrə qədər də Qazanı kəsmədi, yan keçdi. Növbə Qazana yetişdi. Altmış tutamlıq iri nizəsini qol-tuğuna qısan Qazan, Aruza bir nizə vurdu. Nizə alov tək Aruzun kök-sündən o tərəfə keçdi, onu at üstündən yerə saldı. Qazan öz qardaşı Qaragünəyə işarə etdi: “Başını kəs!”. Qaragünə atdan düşüb Aruzun başını kəsdi.

Daş Oğuz bəyləri bunu görüb, hamı atdan düşdü. Qazanın ayağına yığıldılar, günahlarından keçməyi xahiş etdilər, əlini öpdülər. Qazan onların günahını bağışladı. Beyrəyin qanını dayısından aldı. Sonra Aruzun evini çalıb-çapdırdı. Elini-gününü talan elətdirdi. İgid bəylər böyük qənimət qazandılar.

Qazan hündür göy çəmənlərdə çadırlar qurdurdu.

Dədəm Qorqud gəlib şadlıq mahnısı çaldı. İgid döyüşçülərin başına nə gəldiyini danışdı. Dedi:

Hanı dediyim bəy ərənlər,
Dünya mənimdir deyənlər?
Əcəl gəldi, yer gizlətdi,
Fani dünya kimə qaldı?
Gəlimli-gedimli dünya,
Son ucu ölümlü dünya!
Ən nəhayət, uzun yaşın
Sonu ölüm, axırı ayrılıq.

Xeyir-dua verək, xanım:

Ölüm gəldikdə səni
Pak imandan ayırmasın!
Ağ saqqallı atan yeri,
Ağ birçəkli anan yeri
cənnət olsun!
Allah səni namərdə möhtac etməsin!
Ağ alnın önündə beş kəlmə dua etdik
qəbul olunsun!
“Amin! Amin!” deyənlərin üzünü görəsən!
Yığışdırsın, saxlasın Allah günahınızı,
Məhəmməd Mustafaya bağışlasın, xanım, hey!

LÜĞƏT VƏ İNDEKS

Tərtib edəni: Tofiq Hacıyev

A

Abdöst (f.)	- Dəstəməz.
Acı	- Acı; duzlu; turş.
Acıq	- Acıq; acıqlı; kədər, güc; acı, hiddət, övkəli; hirs, qeyz, qəzəb; Acığı tutmaq – acıqlanmaq, hirs-lən-mək.
Acıqmaq	- Acmaq.
Acımaq	- Acıqlanmaq; hirs-lən-mək.
Acmaq	- Acıqlanmaq.
Adaxlu	- Adaxlı; nişanlı.
Adəm (ə.)	- İlk insan; peyğəmbər.
Adəm	- İnsan; Adəmilər evrəni-cəsur insan.
Ağ I	- Tələ; tor.
Ağ II	- Hündür yer.
Ağa	- Ağa; ata; böyük qardaş.
Ağac	- Ağac (bitki); uzunluq ölçüsü (8 km ətrafında).
Ağca	- Təmiz, ağappaq; Ağca bürc-lü-bürcü ağ olan; Ağca saz-ağappaq çöllər; Ağ yünlü – ağ yunlu; Ağca yüz-lü – ağ üz-lü.
Ağ sunqur	- Şahin cinsindən ov quşu.
Ağayıl // ağıl	- Ağıl, qoyun sürüsünün yığışdığı və ya salındığı üstü açıq, ətrafı bağlı yer.
Ağca saz	- Ağca saz (y.a.).
Ağılmaq	- Asılmaq; ucalmaq.
Ağır	- Ağır; dəyərlı; əziz.
Ağırlamaq	- Əzizləmək; hörmət göstərmək.
Ağıрмаq	- Ucaltmaq; yüksəltmək; qaldırmaq.
Ağız	- Ağız. Uc, kənar, başlanğıc.
Ağmaq	- Bax: Ağırmaq.
Ağrılmaq	- ucalmaq.
Axır (ə.)	- Axır (malqaraya ot tökülən qurum).
Axıtrılmaq	- Enmək, sürüşüb düşmək.
Axirət (ə.)	- Axirət; o dünya; Axirət haqqı – o dünyada sorulacaq haqq.
Axtarmaq	- Devirmək, alt-üst etmək, yerə yıxmaq, başı aşağı çevirmək.

Alqış	- Alqış; xeyir-dua.
Alınmaq	- Gücdən düşmək.
Alışmaq	- Alıb-vermək.
“Allahu səməd”	- Qurandan İxlas surəsindən – Allahü səmədsən; “Hər yerdə əbədi var olan tək Allahsan”.
Almaq	- Almaq, zəbt etmək.
Alp	- İgid, cəsur.
Alpan	- Alban.
Altun	- Qızıl; Altunlu; Altunluca; Altun başlı – qızıl başlı.
Aman (ə.)	- 1. Daxili rahatlıq, əmin olma, 2. sığınma, yardım diləmə, yalvarma; Aman diləmək; Aman demək.
Amənnə (ə.)	- İnandığ, Allahın dediklərinə inandığ, iman gətirdik.
Amin (ə.)	- amin. “Tanrım, qəbul et!”
Anaru	- O biri, o tərəf, əks tərəf.
Ancılayın	- elə, onun kimi.
And	- And, əhd-peyman, söz vermə; And içmək.
Anda	- Orada, o yanda.
Andan	- 1. Sonra, ondan sonra, 2. onun üçün, o səbəbdən.
Anı I	- Heyrət, şaşqınlıq: “anı uçdu”, yəni bihuş olub qaldı, ağlı başından getdi.
Anı II	- Onu.
Anıtmaq	- Bir vəqəə, bir mənzərə qarşısında çaşıb qalmaq; Sen. anımaq, anıtmaq; Tutulub qalmaq, çaşıb qalmaq.
Anramaq	- Kükrəmək, hayqırmaq; kükrəmək, (aslan kimi heyvanlar) gurultulu, qorxunc səslər çıxarmaq; (kiçik, bala heyvanlar) inləmək, mızıldamaq.
Ansuzun	- Dərhal.
Apul-apul	- Ləngər vura-vura.
Aramaq	- Aramaq, axtarmaq.
Arğab	- Həlqə.
Arğış	- Karvan, qərqlikdə olanın yanına göndərilən şəxs, xəbər aparan.
Arğun	- Sıçan-siçovul qəbilindən heyvan.
Arxa	- 1. Arxa, ard, dal, 2. kömək, köməkçi.
Arı	- Təmiz, saf.
Arqa	- Bax: arxa.
Arqıç	- Arxac; yazda sürünün dincəldiyi yer; ətəyi; Arqıç qır.

Avuc	- Ovuc; Əlin iç tərəfi, əl dolusu.
Aya	- İç, əlin ayası – əlin içi; sapanın ayası – içi.
Ayaq I	- Ayaq; Ayağına at tuşagını vurmaq – evləndirmək, başını bağlamaq.
Ayaq II	- Qədəh, kasa, fincan.
Ayaqlu	- Ayağı olan, ayaqlı.
Ayaqlular	- İnsanlar, adamlar.
Aydına	- Söz-sözbət, şayiə.
Ayıb (ə.)	- Nəyinsə dəyərini azaldan şey, eyib, qüsür.
Ayıblu	- Qüsurlu, eyibli.
Ayıbluca	- Bax: ayıblu; çox ayıblı.
Ayırd	- Ayırıc, yolun ayırıcı.
Ayıtmaq	- Demək.
Ayqır	- Ayqır. Döl üçün seçilmiş erkək at.
Ayqırlı	- Ayqırı olan.
Ayna	- Cümə günü.
Ayran	- Ayran, içki; Qatıqdan hazırlanmış ağartı.
Ayrıq	- Ayrısı, özgəsi.
Ayru	- Ayrı.
Ayruq	- Ayrı; başqa; bir başqası.
Ayıışmaq	- Dəyişmək, höcətləşmək.
Azğun	- Azğın; Azqın dinlü-dini doğru olmayan, kafir, haqq dinindən ayrı dinə qulluq edən.
Azim (ə.)	- 1. Böyük, ulu, uca; 2. çox.
Azmaq	- Amaq. 1. Haqq yolundan çıxmaq, dindən çıxmaq, yolunu azmaq, 2. qudurmaq, həyasızlaşmaq; Azın gəlmək – yolunu itirib gəlmək.
Aznavor	- Heybətli adam; əsilzadə.
Azuğ	- Gündəlik yemək, yeyiləcək şeylər, qida, yol yeməyi.

B

Baba	- Ata, dədə.
Babacuq	- Atacıq.
Baca	- Baca. Yeraltı qazmalarda, yaxud daxmalarda tüstünün çıxması, havanın dəyişməsi və işıq düşməsi üçün qoyulan dəşik.

Boylamaq	- Dastan söyləmək, hekayət danışmaq.
Boyuncuq	- Boyundan asılan bəzək, muncuq.
Bozac	- Bozumontul, boz rəngə çalan.
Bozlamaq	- Yanıqlı ağlamaq, dəvənin balasını axtarib böyürməsi.
Bozmaq	- Pozmaq. Dağıtmaq.
Bögələk	- Həşərat adı.
Bögür	- Böyür, yan tərəf.
Bögürmək	- Böyürmək.
Börk	- Papaq, dəri papaq; sərpüş; başlıq; uzun keçə sərpüşün bir növü.
Böylə	- Belə, bunun kimi, buna bənzər, bu şəkildə.
Bucuq	- Yarı, para.
Bud	- Bud, bədən üzvü.
Buğa	- Buğa, toxumluq iri buynuzlu heyvan.
Buğra	- Erkek dəvə.
Buğur	- (Bax: Buğra).
Buqağu	- Cilov.
Bulmaq	- Tapmaq.
Buluşmaq	- 1. Qarşılaşmaq, təsadüf etmək, rastlaşmaq, 2. görüşmək, üz-üzə gəlmək.
Bun	- Sıxıntı, əzab.
Bun almaq	- Halı pis olmaq.
Buncılayın	- Belə, bunun kimi, buna bənzər.
Bunda	- Burada.
Bunlu	- Qəmli, kədərli.
Burcuq	- Puçur-puçur.
Burma	- Burma (saç).
Bustan	- Gülşən.
Buta	- Buta; nişanə; hədəf.
Buyruq	- Əmr, hökm, fərman, iradə, buyurma.
Buyurmaq	- 1. Əmr etmək, söyləmək, demək, 2. bir yerə gəlib oranı şərəfləndirmək, təşrif getirmək.
Buzağı	- Buzov.
Bükmək	- 1. Burub qoparmaq, 2. həlak etmək.
Bürc (ə.)	- Qala başındakı qüllə, qala, hasar.
Bürçək	- Birçək, başın ortasını qırıxdırıb yanlarında saxlanan tükler; uzun saçlı qadınların qulaqlarının üstündə buraxdıqları kəsik tükler.

Cılasunluq	- Qəhrəmanlıq, igidlik, bahadırlıq.
Cılbr	- Yüyən.
Cici	- Kiçik, zəif, cici-bacı.
Cici-bici	- Xoş, gözəl, incə, gövdəli.
Cida	- Mızraq; nizə, süngü.
Cidalu	- Mızraqlı, nizəli, süngülü.
Cilavı	- Cilov.
Cima (ə.)	- Cinsi əlaqədə olma, cütləşmə.
Cisim (ə.)	- Cisim; Eni, uzunluğunu və hündürlüyü olan şey.
Comərd	- Əliaçıq; Comərd ərənlər; Comərdlər comərdi.
Cövşən (f.)	- Zireh.
Cuş (f.)	- Coşğunluq, qanı qaynama.
Cübbə	- 1. Qolsuz və ətkələri qısa geyim, minik atına geydirilən dar fəracə, bürüncək.
Cümlə (ə.)	- Bütün, hamı.

Ç

Çadır	- Çadır. Mərasim və tədbir üçün keçədən qurulmuş geniş alaçıq, otaq.
Çağ	- Çağ, vaxt.
Çağırmaq	- Çağırmaq. Dəvət etmək.
Çağlamaq	- Çağlamaq (su haqqında); şırıl-şırıl axmaq, şırıldamaq.
Çağnam- çağnam	- Çağlayaraq.
Çak (f.)	- Yırtıq; Çak etmək – yırtmaq.
Çaqmaq I	- Çaxmaq.
Çaqmaq II	- Çaxmaq daşı.
Çaqmaqlu	- Çaxmaqlı.
Çal I	- Boz, ağlı-qaralı rəng.
Çal II	- Xoruz.
Çalımlı	- Lovğa.
Çalış	- Zərbə, vuruş, döyüş.
Çalışmaq	- Zərbə vurmaq; silahla döyüşmək, silahla çarpışmaq, çarpışmaq, savaşımaq.
Çalqara	- Ala-bula; Ab. çal; ağlı-qaralı saqqal, iki rəngli mənasında.

Çəngəl	- Qarmaq, bir neçə dişli olan qarmaq, yabaşəkili alət.
Çəri	- Əsgər; Çəri dərmək – əsgər toplamaq; Çəri başı – komandan, baş komandan.
Çərkəz	- Çərkəz; mahir döyüşçü.
Çətir	- Çadır.
Çətirlü	- Çadırlı. Çətirli.
Çətük	- Pişik.
Çığırtmaq	- Bağirtmaq.
Çığnam-çığnam	- Şırıl-şırıl, çağlaya-çağlaya.
Çıqa	- Çıxaraq.
Çıqarmaq	- Çıxarmaq.
Çıqmaq	- Çıxmaq.
Çılbr	- Yüyən.
Çıgri	- Çadırın qumaş dəliyinin ağac halqası.
Çınlamaq	- Səslənmək, cingildəmək.
Çıplaq	- 1. Çılpaq, soyunmuş, üryan, 2. (məc.) fəqir, möhtac, yoxsul.
Çırçıplaq	- Soyunmuş, lüt, çılpaq.
Çırğab	- Qızılla bəzənmiş paltar və başqa şeylər.
Çırpındı	- Çırpıntı.
Çigin	- Çiyin.
Çilbər	- Yüyən.
Çoxmaq	- Çoxalmaq.
Çoqramaq	- Qaynamaq, fısqırmaq.
Çoq	- Çox.
Çoluq	- Çoluq – çoban-çoluq. cocuq, evdəkilər, ailə (ev adamları); Övlad və arvad, evdəkilər; uşaq, uşaqlar.
Çomaq	- Çomaq, iri kətək və dəyənək; toppuz, toxmaq, əsa, dəyənək; ağacdan başı toppuz kimi yuvarlaq olan dəyənək; (vurmaq üçün) ucunda bir yumrusu olan uzun bir dəyənək; Ucu gürz kimi yuvarlaq olan; ucu yumru kətək, ucu toppuzlu kətək.
Çovuxmaq	- Düşmək, üstünə düşmək.
Çökmək	- Çökmək, çömbəlmək.
Çöldi	- Hədiyyə; elə ənəmə deyərlər ki, bir dilavər cəngdə bəhədirliq edə və ya vəzifəsində mahir bir adam nadir bir şey işləyə, müqabilində verilər; Qəbul edilmiş şey,

Dəlülük	- Dəlilik.
Dəm (f.)	- An. vaxt, zaman.
Dəmrən	- Oxun dəmir ucluğu.
Dəmrənsüz	- Ucluqsuz. Dəmir olmayan, ucuna dəmir taxılmamış olan.
Dəmür	- Dəmir, dəmirdən; Dəmür don – zireh; dəmür donlu – zirehli, zirehlənmiş; Dəmərlü – zirehli.
Dənəmək	- Sınamaq, təcrübə etmək.
Dənlü	- Qədər.
Dəpə	- 1. Təpə, kiçik dağ, 2. uc, zirvə.
Dəpəcük	- Təpəcik.
Dəpəgən	- Təpəyən, cuman.
Dəpələmək	- Təpələmək.
Dəpər	- Baltaya bənzər döyüş silahı.
Dəpilmək	- Təpik altında qalmaq.
Dəpmə	- Təpik atma, təpik, qoşa; Dəpmə urmaq – şıllaq atmaq, təpikləmək.
Dəpmək	- Şıllaqlamaq, ayaqla vurmaq, heyvanın arxa ayaqla geri vurması.
Dəprənmək	- Tərpənmək; silkələnmək, silkələnib qalxmaq; Dəpdiklərinə – ayaqlarını vurduqca.
Dəprətmək	- Tərpətmək.
Dərəcik	- Kiçik dərə.
Dərgah (f.)	- 1. Astana, kandar, qapı önü; saray, iqamətgah, 2. Allahın mərhəməti, şəfqəti, köməyi, inayəti mənasında.
Dəri	- Dəri; Heyvanın tüklə örtülü dərisi; Gön.
Dərib durmaq	- Toplamaq.
Dərilmək	- Toplanmaq.
Dərləmək	- Tərləmək, qan-tər içində olmaq.
Dərmək	- Toplamaq.
Dərnək	- Məclis, qanunvericilik yeri.
Dərnəksiz	- Qanun-qaydasız, başı pozuq.
Dərsinmək	- Çəkilməyən, çətin dartılan (ox-yay).
Dərvənd (f.)	- Dağ keçidi.
Dərviş (f.)	- Dərviş; Qapı-qapı gəzərək, yaxud meydançalarda adamları başına yığaraq peyğəmbərə, imamlara və

Kərbəla hadisələrinə həsr olunmuş qəsidələri avazla oxuyan sufi.

- Dəstur (ə.)** – Müsaidə, izin, icazə.
Dəstursızca – İcazəsiz, izinsiz.
Dəviləmək – Dava etmək, haqqı aramaq, hesab soruşmaq.
Didar // dizar (f.) – 1. Üz, çöhrə, 2. camal, Allahın camalı, üzü.
Dikilmək – Tikilmək, qurulmaq.
Dikmək – Tikmək.
Dil – Dil, ağızda olan dil; əsir, dustaq, düşmən haqqında xəbər almaq, düşmənin vəziyyətini söylətmək üçün alınan əsir.
Dilbənd – Çalma.
Dilək – İstək, arzu, xahiş, tələb, təmənnə.
Diləmək – İstəmək, arzu etmək, rica etmək.
Dilmək – Dilimləmək; uzun-uzun yarmaq, uzun və ensiz dilimlərə bölmək, yastı kəsmək, yarmaq, kəsmək, kəsik-kəsik etmək.
Dilkü – Tülkü.
Din – Qeybət. Arxadan pisləmə, birini arxasınca qınama, dedi-qodu etmək; Din dinləmək – iki adamın danışığına gizlicə qulaq asmaq.
Dinləmək – 1. Qulaq vermək, 2. saymaq, 3. öyüd almaq, itaət etmək.
Dinli – Dinə qulluq edən.
Diraz (f.) – Uzun; Diraz etmək – uzatmaq.
Dirək – Dirək, dayaq, paya; dirək urmaq – dayaq vurmaq; (Bir şeyi saxlamaq üçün altına vurulan tir, sütun, dayaq).
Dirgürmək – 1. Diriltmək, 2. sağ buraxmaq.
Dirim – Dirilik, həyat.
Dirlük – Bax: Dirim.
Dişi – Dişi; Dişi əhli – qadın, qadın cinsi.
Didmək – Didmək, xırdalamaq.
Ditrəmək – Titrəmək.
Divan (ə.) – Məclis, böyüklərin toplandığı yer, hökumət məclisi.
Divşirmək – Yığmaq, dərmək, döşürmək.
Dizar – Bax: didar.
Doğan – Möhkəm əyri dimdikli, uzun, iti qanadlı, iti caynaqlı yırtıcı ov quşu.

Duri	- Duru, aydın, bulanıq olmayan, şəffaf.
Duru gəlmək	- Ayağa qalxmaq, dikəlmək, qiyam etmək.
Duruş	- Duruş.
Duruşdurmaq	- Üz-üzə qoymaq, haqq-hesab çəkmək (məhşərdə).
Duş I	- Yuxu, rəya.
Duş II	- Tuş, rast gəlmə.
Duşaq	- Tuşaq, çidar. Ayaq bağı, ata vurulan ayaq bağı, atların qabaq ayağına vurulan zəncir.
Dutsaq	- Dustaq.
Duvaxlu	- Duvaqlı.
Duvaq	- Duvaq, üz örtüyü.
Duymaq	- 1. Eşitmək, 2. hiss etmək, 3. sezmək, 4. anlamaq.
Dügmə	- Düymə, ilgək.
Dügmək	- Düymək, bağlamaq.
Dügün	- Toy, şənlik, düyün.
Dükənmək	- Tükənmək, bitmək, qurtarmaq.
Düldül	- Həzrəti Əlinin atının adı.
Düm	- Bütün.
Dün I	- Dünən.
Dün II	- Gecə. Dün bucağı – axşam üstü.
Dünlük	- Pəncərə, baca.
Dünlə	- Gecəikən, gecə vaxtı.
Dünün	- Gecə ikən.
Dürişmək	- Çalışmaq, cəhd etmək, vuruşmaq.
Dürlü	- Növ, tip, fərqləndirici əlamət, cürbəcür, çoxlu, növbənöv, qəribə.
Dürsinmək	- Qorxmaq.
Dürtüşmək	- Vuruşmaq, bir-birin itələmək.

E

Edicək	- Edincə.
Edigəc	- Edincə, etcək, edən kimi.
El	- Ölkə; el; dövlət.
Emdi	- İndi.
Emrənmək	- Sevmək, istəmək.
Erişmək	- Birləşmək, yetişmək, çatmaq.

Əlaman (ə.)	- 1. Mərhəmət, 2. sənə sığındım, 3. bağışla məni, 4. amandır.
Əlbəttə	- Mütləq, hər halda, şübhəsiz, doğru, qətiyyən, tərəddüdsüz, labüd.
Əleyhissəlam (ə.)	- Peyğəmbərlərin adı çəkilən zaman “ona salam olsun” mənasında bir dua.
Ələm (ə.)	- Bayraq (dini məzmununda, qara rəngli parçadan, yas əlaməti bildirir).
Əlhasil (ə.)	- Xülasə.
Əlhəmdülillah (ə.)	- Mövlaya şükür, Allaha şükr olsun.
Əlüfəçi	- Süvari; Ata minmiş, atlı.
Əlük	- Dağ keçisi, əlik.
Əlüklü	- Əlikli.
Əmanət	- Zərərsiz olan bir kimsəyə tapşırılan şey, sonradan almaq üzrə saxlanmaq və qorunmaq üçün bir kimsəyə tapşırılan cisim.
Əməkdar	- Əmək sərf edən qul və ya məmur, ixtiyar və sədaqətli xidmətçi.
Əmiraxur	- Sultanın və ya bəyin heyvanlarına, sürüsünə, başqa işlərinə baxan şəxs, axura baxan bəy; əmiraxur başı – əmir-axurların böyüyü.
Əmmə (ə.)	- Nəyi? Quranda 30-cu cüzün başındakı Nəbə surəsinin ilk ayəsi olan “əmmə yetəsa-əlun”un (onlar bir-birindən nəyi soruşurlar?) ilk kəlməsidir. Ona görə bu cüz “Əmmə cüzü” adlandırılmışdır.
Əmmi	- (Ərəbcə “əmm” sözünün təhrifi); Atanın qardaşı, əmi.
Əmr (ə.)	- Buyruq; Əmr etmək – buyurmaq.
Əmzirmək	- Əmizdirmək; Döşdən süd vermək.
Ənik	- Vəhşi heyvan balası; köpək.
Ənsə	- Boyun.
Ənşismək	- Bərabər işləmək, birlikdə işləmək.
Ənük	- Bax: ənik.
Ər	- 1. kişi, 2. həddi buluğa çatmış kişi, 3. ər, igid, 4. mərd, qəhrəman.
Ərcəl	- Bədxasiyyət, pozğun.
Ərdəm	- Fəzilət, mərifət.

Ərdəmli	- Fəzilətli, mərifətli, hünərli.
Ərdəmlü	- Bax: ərdəmli.
Ərdil	- Ürəkli, cəsur.
Ərəbə	- Araba.
Ərəbi (ə.)	- Ərəblərə məxsus; Ərəbi atlar – ərəb atları, cins atlar.
Ərəfat	- Ərəfat (y.a.) – Məkkə yaxınlığında dağ.
Ərən	- İgid, cəsur, mərd, yaxşı yetişmiş kamil, müqəddəs, pir.
Ərənlər	- Ululular, ulu qəhrəmanlar.
Ərgənlik	- Qadının kişiyyə hədiyyəsi.
Ərkəc	- Erkəc; keçinin iki yaşından sonrakı erkək balası.
Ərlik	- Kişilik.
Ərməğan	- Ərməğan, hədiyyə, peşkəş, sovqat, yadigar.
Ərş	- Yer-göy, göyün yeddinci qatı, asiman.
Ərzani (f.)	- Lütf, yaxşılıq; Ərzani qılmaq – lütf etmək, yaxşılıq etmək.
Əsa (ə.)	- Dəyənək, zopa, çomaq.
Əsbab (ə.)	- Gərəkli şeylər.
Əsən	- Sağ, salamat.
Əsil	- Əsil-nəsil, törəmə.
Əsirgəmək	- Bir şeyin yoxluğuna heyfsilənmək.
Əski	- 1. Qədimdən qalmış, köhnə, köhnəlmiş, 2. qədim, köhnə.
Əsmədin	- Əsmədən, əsmədiyi halda.
Əsrük	- Sərxoş.
Əsrükmək	- Sərxoş etmək, sərsəmlətmək.
Ətmək	- Çörək.
Əvət	- Bəli.
Əvrən	- Aləm.
Əvvəl-axır	- Əvvəl-axır, aqibət.
Əyal (ə.)	- Övlad. Arvad; ailə.
Əyər	- Yəhər.
Əyərləmək	- Atın belinə yəhər qoymaq.
Əyyamla	- Bir neçə gün sonra, bir vaxt sonra, bir müddət sonra.
Əzəl (ə.)	- 1. Əvvəli olmamaq, əvvəli olmayan zaman, 2. insanların ruhlarının yaradıldığı zaman; Əzəldən yazılmaq – insan taleyinin ilk yaradıldığı zaman təyin edilmiş olmaq.

Əzim (ə.)	- Böyük, ulu, uca.
Əziz (ə.)	- Şərəfli, ulu, uca, əziz, qüdrətli; Vəzifə – mənşə sahib.
Əzrayıl	- Əzrayıl (mələk adı).

F

Fəidə	- fayda, qazanc, münasib, münasiblik.
Fəni (ə.)	- Fəni. Ölümlü, sonu olan, daimi olmayan, keçici.
Fel (ə.)	- Hərəkət, iş, davranış; Feli dönmək – nə etdiyini bilməmək, tərs iş görmək.
Fəqih (ə.)	- Din elmini, şəriət elmlərini bilən, oxumuş, müəllim.
Fəraq (ə.)	- Ayrılıq, ayrılıq acısı; Fəraq gəlmək – ayrılıq acısının gəlməsi.
Fəryad (f.)	- Ağlayıb sızlama, ah-vay etmə, bağırma, hayqırma, inilti.
Fırlamaq	- Atılmaq, atılıb şiddətlə tullanmaq.
Fısl-fısl	- Pıçiltı ilə, yavaş səslə, yavaş-yavaş.
Fürsət (ə.)	- Fürsət, əlverişlilik, uyğunluq.

G

Gah... Gah	- Bəzi-bəzi, bir... bir, zaman-zaman, hərdən-hərdən.
Gah (f.)	- Bəzən.
Gavur	- Kafir.
Gecəlik	- Örpək, ləçək.
Gecim	- Geyim-kecim.
Gedə	- Qısa, küt.
Gedərmək	- Kənar etmək, dəf etmək.
Gedicək	- Gedincə, ortadan qalxınca.
Gedimlü	- Getməli olan, ölümlü, sonu olan.
Gen	- Geniş.
Genə	- Bir daha, yenə, təkrar.
Genəz	- Asan.
Gerü	- Geri.
Geyəsi	- Geyəcək, paltar.

Gön	- Gön; inək, öküz və kəl dərisindən palıd qozası ilə işlənən ağ dəri.
Göndər	- Mızraq, qarğı, nizə.
Görk	- Gözəllik.
Görkli	- Gözəl, yaraşıqlı.
Göstək	- Çidar; müxtəlif bağ, bənd və zəncir; heyvanların ayağına vurulan gödək bağ; Göstəgi üzmək – ayağa vurulmuş ipi qırmaq.
Göygi // göygi	- Kürəkən.
Göynəmək	- Dərdlənmək, dərd çəkmək, üzülmək, yanmaq.
Gözcigəz	- 1. Kiçik göz, 2. qəşəng göz.
Gözçi	- Kəşfiyyatçı, casus, xəfiyyə.
Gözətmək	- Gözləmək.
Gözükmək	- Görünmək.
Gumbur-gumbur	- Gumbultulu; uğuldayan və gurlayan səs; Gumbur-gumbur davullar çalınmaq.
Günbə (f.)	- Gümbəz, konusvari formada tavanı olan yuvarlaq bina, qübbəli hər hansı bir bina, qübbə.
Günlük	- Çətir; kölgə salmaq üçün yarıyan pərdə.
Günü	- Günü (qadın). Qısqaqma, qısqaqlıq.
Gürbüz (f.)	- Zirək, çevik, güclü.
Gürəş	- Güləş. Tutaşmaq, güləş; Gürəş tutmaq – güləşmək.
Gürəşmək	- Güləşmək, bir-biri ilə güc sınaqmaq, pəhləvanların güləşməsi.
Gürləmək	- Guruldamaq. Gurultu salmaq, nərə çəkmək.
Gürz (f.)	- Gürz. Qədim silah növü; Dəmərdən çomaq; toppuz, şeşpər.
Güvənc	- Güvənc, sevinc, öyünmə; dayaq, söykəniləcək şey; fərəh; Sevinc duyumu, daxili açılma; etimad, ümid, güvənilən şey; sevincli, dayanacaq, güvənmək, öyünmək; Arzu, əməl, güvənmə, lovğalanma, öyünmə, qürur, vüqar, özəmət.
Güvənmək	- Güvənmək, arxalanmaq.
Güyəgi	- Bax: göygi.
Güz	- Payız; Güz alması – payız alması.
Güzin	- Payızda.

Ğ

- Ğafil (ə.)** - Bir şeyin fərqinə varmayan, diqqətsiz, xəbərsiz; Qafil olmaq.
- Ğafillə** - Xəbəri olmadan, xəbərsizcə, fərqinə varmadan.
- Ğafillüca** - Məlumatı olmayan, xəbərsiz.
- Ğaib (ə.)** - Məlum olmayan, görünməyən, meydanda olmayan.
- Ğayət(ə.)** - Çox; nəticədə.
- Ğazi (ə.)** - Qazi. Din uğrunda savaşıyan; düşmənlə həmlə edən, İslam düşməni ilə döyüşən müsəlman.
- Ğəza (ə.)** - Din yolunda vuruşma.
- Ğeyrət (ə.)** - Qeyrət.
- Ğeyri (ə.)** - Qeyri, başqa.
- Ğəni (ə.)** - Allahın adlarından biri, bir kimsəyə və ya bir şeyə möhtac olmayan, zəngin; Ğəni Tanrı.
- Ğərim (ə.)** - Rəqib, qarşılıq.
- Ğızıldamaq** - Qızıldamaq, vıyıldamaq.
- Ğırım (ə.)** - Rəqib; Ğırım qoymaq – meydan oxutmaq üçün döyüşçü seçmək; Ğırımı yetmək – düşmənlə qarşılaşmaq.

H

- Hacət (ə.)** - 1. Gərək, ehtiyac, 2. yerinə yetirilməsi müqəddəs bir qüvvətdən istənilən dilək.
- Hacı (ə.)** - Məkkəni ziyarət etmiş müsəlmanlara verilən ad.
- Haqq (ə.)** - Allah.
- Haqlamaq** - Öhdəsindən gəlmək; cəzasını vermək.
- Halal I** - Həyat yoldaşı – ər və arvad.
- Halal II (ə.)** - İslam dininin ehkamlarına görə yeyilməsinə, zişlədilməsinə və ya özünə mal edilməsinə icazə verilən; Kəbinli, nikahlı; Qanuni.
- Haman (f.)** - 1. Göz önündə olmayan və ya uzaqda olan bir şeyi və ya şəxsi göstərmək üçün işlədilən əvəzlilik – o, özü. 2. Dərhal.
- Hampa (f.)** - Yoldaş, sirdaş, silahdaş.

Haramzadə	- (Ər. həram və f. zadə) fırıldaqçı, kələkbaz, hiyləbaz, bic, yaramaz.
Hecasınlayın	- Heca, höccələmək.
Heybət (ə.)	- Heybət, qorxu.
Heybətli	- Qorxunc, heybətli, əcaib görünüşlü.
Həlal (ə.)	- Halal; haramın ziddi.
Həlallaşmaq	- Haqsızlıqlarını bir-birinə bağışlamaq.
Həmail (ə.)	- Boyunbağı, çiyindən asılan bağ; qılınc asqısı; Həmail quşanmaq – qılıncın bağını çiyindən ataraq – çarpaz taxmaq.
Həməni	- Dərhal, həmin.
Hə mi	- Beləmi? Deyilmi? Belə deyilmi?
Həmlə (ə.)	- Hücum, döyüşdə düşmən üstünə tullanmaq.
Həmta (f.)	- Sirdaş, yoldaş, yaxın dost, yaşıd, tay.
Hənir	- Yavaş səs, qulağa dəyən anlaşılmaz səs.
Həp	- Tamam, bütün.
Hərami (ə.)	- 1. Haram yeyən, 2. quldur, soyğunçu, xırsız, yolkəsən.
Hərif (ə.)	- yoldaş; əsnaf, işə yaramaz adam, utanmaz, təkəbbürlü, özünü bəyənmiş, kobud; ortağ, yaxın yoldaş, düşmən, müxalif, rəqib (həqarət və nifrət etmə mənası ilə) adam.
Hərzə (f.)	- Boşboğazlıq, əbəs, nahaq.
Həsəd (ə.)	- Paxıllıq; Həsəd etmək – qibtə etmək.
Həsud (ə.)	- Qibtə edən, paxıl; Həsud kafir – xəbis kafir.
Həvala (ə.)	- Yönmə.
Həzrət (ə.)	- Cənab.
Hic	- 1. Əsla, qətiyyəni, kəskin olaraq, 2. məgər?
Himmət	- Səy, cəhd, kömək, qeyrət.
Hindu	- Hindli, qulluqçu, kölə, qara rəngli adam.
Hisar (ə.)	- Hasar, bir yeri qorumaq üçün çəkilən divar, barı, sədd.
Hölə	- Bir cismin çevrəsi; ov yeri, qoruy.
Hotaz // xotaz	- Qotaz.
Hu (ə.)	- Allaha (O) işarə edən kəlmə.

X

Xaç	- Xristianların, həzrəti İsanın asılmış şəklini təmsil etdiyinə inandıqları əlamət, büt.
Xalıcə (xalıca)	- kiçik xalı, kiçik türk xalısı, məbəd xalısı.
Xanlıq	- Xanlıq. Hakimiyyət, dövlət.
Xanum	- Xanım (xıtab: ey xanım, ey mənim xanım).
Xarac (ə.)	- (Bax: xərac).
Xas (ə.)	- Adlı-sanlı, seçilmiş, seçilmiş və adı bəlli adam; Xas bəglər – adlı-sanlı bəylər.
Xatir (ə.)	- Könül, qəlb; Xatiri xoş olmaq – sevinmək.
Xatun	- Qadın, həyat yoldaşı, arvad, xanım, Xanın və ya hökmdarın qadını.
Xəbərլəşmək	- Xəbərлəşmək. 1. Sözləşmək, 2. xəbər almaq, 3. xəbər alıb vermək, 4. xıtab etmək, danışmaq, söyləmək.
Xəlayiq (ə.)	- Xəlq olunmuşlar, xidmətçi qadın; cariyə, kölə qadın.
Xələtləmək	- Hədiyyə vermək, xələt vermək; Xələt geydirmək, hökmdarın könlünü xoş etmək.
Xəlvətcə	- Diz-dizə, baş-baş, yalnızca.
Xərac (ə.)	- 1. Müsəlman olmayanlardan alınan vergi, 2. güc ilə alınan pul.
Xəsm	- Qarşı tərəf, düşmən.
Xıra	- Kiçik, zəif.
Xıracə	- Bax: xıra.
Xırlamaq	- Üzə qabarmaq, xorlamaq, donquldamaq, mırıldanmaq.
Xırsız	- Fırıldaqcı, quldur.
Xırslı	- Tamahkar, xəsis; donuzu olan.
Xizmətkar (ə. f.)	- Xidmətçi.
Xoca (f. Xacə)	- Ağsaqqal, yolgöstərən, əfəndi.
Xorlamaq	- Xor baxmaq, təhqir etmək.
Xoyrad	- Qaba, tərbiyəsiz, bədxasiyyət.
Xub (f.)	- Yaxşı.
Xud (f.)	- Özü.
Xuda (f.)	- Tanrı.
Xurd (f.)	- Xırda, kıçık.
Xümrə (f.)	- Kiçik küp.
Xürrəm	- Şad. Fərəhlənmə, sevinmə, şən olma.
Xüsus (ə.)	- Haqqında, barəsində.

I

İldırım	- İldırım.
İldız	- Ulduz.
İrmaq	- Axar su, dənizə tökülən axar su, çay.
İsırmaq	- Dişləmək.
İsırlamaq	- Əmanət vermək, tapşırmaq.
İşiq // aşiq	- Dəmir başlıq.

İ

İbrət (ə.)	- 1. Örnək sayılacaq şey, 2. ehtiyat ediləcək şey, 3. əcayib, qəribə şey.
İbrişim (f. Əbrişim)	- Burulmuş ipək tel, incə ipək bükməsi.
İcazət (ə.)	- İcazə vermə, izin, rüsxət.
İçəri	- İçəri.
İçət	- İçəcək şey, içiləcək şey, su.
İçin	- İçin-için (ağlamaq).
İçmə	- İçki, içmə.
İçrə	- 1. Arasında, 2. İçəri, 3. içində.
İçün	- Üçün.
İçürmək	- İçirmək, sərxoş etmək.
İdügi	- Olduğu.
İxtiyar (ə.)	- 1. Bəyənmə, seçmə, üstünlük. 2. qoca, yaşlı, pirani.
İkinci	- Günün yarısı, günün ikinci yarısı, günün yarısından sonras.
İqrar (ə.)	- Açıqca söyləmə, inkar etməmə; Etiraf, qəbul.
İldən	- Eldən öndə (çadırını eldən öndə tikdi).
İldirmək	- Sancmaq, dəlib keçirmək.
İləm	- Bax: ilən.
İlən	- 1. ilə, bərabər birlikdə, 2. vasitəsi ilə, 3. də, 4. habelə.
İləri	- İrəli.
İlətmək	- Yetirmək, çatdırmaq.
İləyü	- Ön, qarşı.
İlğar	- Basqın, hücum.
İlğımaq	- Atla çapa-çapa hücum etmə.

İyə	- Yiyə, sahib.
İyəgü	- Qabırğa.
İzzət (ə.)	- 1. Dəyərlı olma, 2. az və nadır olma, 3. qüdrətli olma, 4. şan və şərəf, 5. əzəmət, qüdrət.
İzzətli	- Etibarlı; Hörmətə layiq, çox dəyərlı, çox bəyənilmiş.

K

Kafir (ə.)	- 1. Allahın varlığına inanmayan, imansız.
Kağıt (f.)	- Kağız.
Kahil (ə.)	- Tənbəl.
Keçə	- Keçə, təpilmış yun, keçə.
Kedi	- Pişik.
Keyik	- Ceyran, keyik.
Kəbin	- İzdivac, nikah; Evlənmənin qanuni şəklə salınması.
Kəlbücügəz (ə.)	- İt, ov iti.
Kəlicə	- Laqqırtı, söz, söhbət, müsahibə, mükəlimə.
Kəlid	- Qıfıl, kilid.
Kəlisə	- Kilsə.
Kəndirik	- Dəri süfrə. 1. qadınlar təndir çörəyi yaparkən xəmir taxtasının altına sərdikləri dəridən düzəldilən yayqı, xəmir açarkən yerə sərilən bez və ya dəridən düzəlmış yayqı, üzərinə un ələmək üçün gön dəri, 2. yerə sərilən və masa yerinə işlədilən dəri, 3. dəridən süfrə.
Kəndi // kəndü	- Şəxsi, özü.
Kəndözü	- Özü.
Kəpənək	- Yapıncı; çobanların qışda geydikləri döymə yundan keçə, keçədən tikilən qolsuz çoban plışı, çoban yapıncısı.
Kərəm (ə.)	- Kərəm, insaf.
Kərrə (ə.)	- Dəfə, kərə, səfər, yol.
Kərtmə	- Çərtmə, kəsmə.
Kərtmək	- Kəsmək.
Kəsim	- Qərarlaşma.
Kibi	- Kimi, tək.

Q

Qaba	- Böyük, kobud.
Qabaq	- Örtük.
Qabırğalı	- Qabırğalı, iməci bədəni bərkimiş.
Qaç	- Nə qədər, neçə, neçə dəfə.
Qaçan	- Haçan, nə vaxt.
Qada	- Qada, bəla.
Qadir (ə.)	- 1. Allahın adlarından biri, 2. güclü, qüdrətli; Qadir verən.
Qadun	- Qadın.
Qaftan	- Geyim, qaftan.
Qaftanlıq	- Qaftanlıq parça, gəlinlik parça.
Qağan	- Kükrəmiş, qəzəblənmiş.
Qağıрмаq	- Çığıрмаq.
Qaqmaq	- Qızmaq, qəzəblənmək, vurmaq.
Qaxınc	- 1. Danlaq, qınama, başa qaxma, 2. zərbə.
Qaxışdın	- Danqıltı, gurultu.
Qaim I	- Allahın adlarından biri.
Qaim II	- Qüvvətli, sağlam, möhkəm, uzunömürlü.
Qaqınc	- Qaxınc, üzə vurma, tənə etmə.
Qaqmaq	- Vurmaq; Göz vurmaq.
Qaquban	- Qaxaraq; qaxıb.
Qalaba	- Qələbəlik, çoxluq.
Qalabalıq	- Çoxluq, qarmaqarışıq hər hansı bir kütlə.
Qalaq	- Toy gecəsi gəlinlərin başına geydirilən bir növ taxtadan olan tac, gəlin tacı.
Qalanısı	- Qalanı. Digərləri, özgələr, geri qalanlar.
Qaldırıcaq	- Qaldırınca.
Qalqan	- Qalxan.
Qalqmaq	- Qalxmaq, ayağa qalxmaq.
Qalı	- Xalı, gəbə, xalça.
Qalıcaq	- Qalınca.
Qalın	- Qalın, böyük; toyun başlandığı gün oğlan tərəfindən qız tərəfinə göndərilən hədiyyələr.
Qalınlıq	- Toyda verilən başlıq.
Qalmış	- Sınıq düşmüş. aciz, düşgün.

Qırq	- Qırx sayı, qırx.
Qırnaq	- Xidmətçi, nöker.
Qısır	- Qısır, doğmayan, bətnində bala olmayan.
Qısqmaq	- Çəkib daraltmaq, daraltmaq, gərmək, qısaltmaq, qısqmaq, sıxışdırmaq, sıxıb tutmaq.
Qısraq	- Qısır, doğmayan dişi at.
Qıvanmaq	- Güvənmək, fəxr etmək.
Qıvırmaq	- Burmaq, qıvrım etmək.
Qıya	- Çəpəki.
Qıyı	- Kənar, sahil.
Qıyma	- Çəkik, qıyılmış.
Qıynaq	- Caynaq.
Qızan	- Qızmaq felindən, gənc, dəliqanlı, oğlan uşağı; uşaq, qız uşağı.
Qızğın	- Odlu qızmış, qızğın.
Qızıl	- Qırmızı.
Qızılçıq	- Zoğal ağa.
Qızlamaq	- Xəlvəti hərəkət etmək.
Qızmaq	- İsinmək, qəzəblənmək, coşmaq.
Qissə (ə.)	- Hekayə, vaxiə.
Qıyamət (ə.)	- Dünyanın, həyatın sonu, ölümlərin qalxması, ölümlərin qalxacağı zaman.
Qoç	- 1. Axtalanmamış erkək qoyun. 2. igid adam, cəsur; Qoç yigit – cəsur.
Qolan	- Atın yəhərini bərkidən qayış.
Qolça	- Qolça; (qolça qopuz).
Qomaq	- 1. Qoymaq, 2. buraxmaq, tərk etmək.
Qonaqlamaq	- 1. Qonaq etmək, hörmət göstərmək, 2. qonaq qəbul etmək, ziyafət vermək.
Qondurmaq	- Məskun etmək.
Qonmaq	- 1. Bir yerə, bir şeyin üzərinə enmək, yerləşmək, 2. bir yerə enib oturmaq, gecələmək, 3. bir yerdə qonaq qalmaq, 4. qonaq olmaq, 5. ordu qurmaq.
Qonuq	- 1. Mehman, müsafir, qonaq. 2. qonağa verilən hədiyyə və yeməklər, 3. məskən, yer.
Qonur	- Qonur; qəhvə rəngi.
Qopmaq	- Ayağa qalxmaq; meydana çıxmaq, zühur etmək.

Mu	- Bu (işarə əvəzliyi).
Mudbaq (ə.)	- Mətbəx, yemək evi, yemək bişirilən yer.
Munis (ə.)	- Ünsiyyətli, istıqanlı, mehriban.
Muştçı (f-t)	- Müjdəçi.
Muştulamaq	- Müştuluqlamaq.
Muştulay	- Muştuluqlayaraq, müjdələyərək.
Muştuluq	- Yaxşı xəbər gətirdiyinə görə verilən hədiyyə, qarşılıq, bəxşış; müjdə, şad xəbər.
Mübarək (ə.)	- Mübarək. 1. Əziz, bərəkətli, 2. xoşbəxt, 3. müqəddəs, 4. uğurlu.
Müdara (ə.)	- Davranış. Yola getmə.
Müxənnət (ə.)	- Xainlik edən, aldadan, namərd.
Müqabil (ə.)	- Qarşı, qarşı tərəf.
Mürəvvət (ə.)	- Mürvət. Adamlıq, kişilik, mərdlik, yaxşılıq.
Mürəssə (ə.)	- Bəzəkli, bəzənmiş, qiymətli daşlarla bəzədilmiş.
Mürüvvətli	- Mürvətli. Yaxşılıq edən, mərd, insaniyyətli.
Müsaib (ə.)	- Həmdəm, həmsöhbət, yoldaş, dost.
Müşəf (ə.)	- Səhifələnmiş. Səhifələrdən meydana gələn şeridlənmiş kitab, 2. Müshəfi-Şərif, Quran.
Müstəcab (ə.)	- Qəbul olunmuş; Diləyi, istəyi yerinə yetirilmiş.
Müşkil (ə.)	- Müşkül. Çətin, əngəlli, zor, əngəl.
Müti (ə.)	- Baş əyən, itaətli, söz dinləyən, tabe.

N

Nagah (f.)	- Qəflətən, birdən-birə.
Nagahi (f.)	- Qəflətən, gözlənilmədən, birdən-birə.
Nağaraçu	- Nağaraçı.
Naib (ə.)	- Birinin yerini tutan, qəza başçısı, vəkil; Canişin.
Nakəs (f.)	- Alçaq, dəyərsiz, çox simic, xəsis, rəzil, şərəfsiz, yaramaz.
Nayib (ə.)	- Bax: naib.
Necədəyin	- Necə edək?
Neçün	- Nə üçün, niyə.
Nerə	- Hara?
Nəñ	- Nəyinə?

Oğuznamə	- Oğuz dastanı.
Oq	- Ox.
Oqçı	- Oxçu.
Oqçuğaz	- Kiçik ox, gözəl ox.
Oqımaq	- Oxumaq, dua etmək, dua oxumaq.
Oxşamaq	- Öymək, vəsf etmək.
Oxumaq	- Çağırmaq.
Ol	- O (şəxs əvəzliyi).
Olanca	- Bütün, hər şey, hamısı.
Omuz	- Çiyin.
Onarmaq	- İşi aşırmaq, düzəltmək, yaxşılaşdırmaq, yoluna qoymaq.
Onat	- Doğru, sağlam.
Onmaq	- Yaxşılaşmaq.
Ordu	- Camaat, qərargah, yurd.
Orqan	- Qalın ip; kəndir, örkən.
Orman	- Meşə, sıx ağaclıq.
Ortac	- Atanın yerini tutacaq olan, varis; (irtaş) şərik, ortaqlar, bərabər, birlikdə.
Ortalıq	- Yer üzü, meydan, açıqlıq.
Otaq (otağ, otax)	- Otaq, böyük çadır.
Ovatmaq	- Bölük-bölük etmək, parçalamaq, qırmaq.
Oyarmaq	- Oyatmaq, yuxudan oyatmaq, oyandırmaq.
Oyluq	- Bud çuxuru.
Oyun	- 1. Oyun, rəqs, 2. hiylə, 3. məharət; Oyununu oynamaq – döyüşmək, hünər göstərmək.
Ozan	- Qopuz çalan və şeir söyləyən adam, aşiq.

Ö

Ög	- Ön, doğma.
Ögəc	- Üçyaşar erkək qoyun.
Ögmək	- Öymək, mədh etmək, tərif etmək.
Ögünmək	- Öyünmək, özünü öymək, özünü tərifləmək; Lovğalanmaq.
Ögüt	- Öyüt.

Pıçaq	- Bıçaq.
Pırlamaq	- Fırlamaq, uçmaq.
Pişkeş (f.)	- Peşkəş, hədiyyə.
Pilon	- Keşiş cübbəsi, keşişlərin geydikləri qara cübbə.
Pir (f.)	- Qoca, yaşlı; Pir-qocalar – yaşlı böyüklər ixtiyar qocalar.
Pişürmək	- Bişirmək.
Pul	- Misdən kəsilmiş sikkə.
Pusarıq	- Duman, sis. Tutqun hava.
Pusu	- Pusqu; Pusu olmaq – busquda durmaq.
Put (f. Büt)	- Büt-pərəstlərin öz əlləri ilə düzəldib özlərinə Tanrı etdikləri şəkil, heykəl.
Putə (f. Butə)	- Hədəf, nişangah.
Putxana // bütxana	- Bütlərə ibadət olunan ev, büt-pərəstlərin ibadət xanası.

R

Raslamaq	- Nişan almaq, hədəfə götürmək.
Rəb (ə. Rəbb)	- Varlığı, aləmləri yaradan, bəsləyib böyüdən, maddi və mənəvi kamilliyə aparan Allah.
Rəhim (ə.)	- Dünyada iman edən və etməyən hər kəsi, hər məxluqu himayə edən, onlara şəfqət və mərhəmət göstərən demək olub, Allahın adlarındandır.
Rəhman (ə.)	- Allahın adlarından olub, axirətdə yalnız iman edənləri qoruyan deməkdir.
Rəhmət (ə.)	- Qorumaq, şəfqət eləmək.
Rəsul (ə.)	- Elçi, peyğəmbər; Xəbər gətirən, Tanrı elçisi (mətnədə Məhəmmədi bildirir).
Rəvan (f.)	- Axıclı, axan, gedən.
Rikət (ə.)	- Namazın rükünlərindən biri.
Rizq (ə.)	- Pay, yeyəcəkdir.

S

Sadaq	- Ox qabı, ox çantası, tirkeş.
Səğdic	- Səğdiş; Vəfadar dost.

Sağinc	- Düşüncə, ümid.
Sağış	- Hesab; məhşər.
Sağraq	- Badə.
Sağrı	- Sağrı, paça.
Saq	- Sağ (salamat), sağ tərəf.
Saqac	- Üzərində çörək bişirilən yuvarlaq sac.
Saqal	- 1. Saqqal, 2. keçinin çənəsi altında bitən tüklər.
Saqar	- Qaşqa.
Saqın	- Aman! diqqət! gözlə! bax! etmə! Saqınmaq.
Saqlamaq	- Saxlamaq.
Saqsığan	- Sağsağan; Qarğalar fəsiləsindən quş; Qəcələ.
Salam (ə.)	- Salam. Salamat, sağlamlıq.
Salavat (ə.)	- Məhəmməd peyğəmbər və imamların şərinə oxunan dua.
Salxım	- Salxım, asqı.
Salındırmaq	- Bir şeyi sallamaq, sallatmaq, asmaq; buraxmaq, endirmək.
Salınmaq	- Dağılmaq, düzülmək, yerləşdirmək.
Salı vermək	- Nişan vermək.
Salqum-salqum	- Sərin-sərin.
Samur	- Dərisindən qiymətli kürklər hazırlanan xəzli heyvan.
Sancaq	- Bayraq, sancaq, tuğ.
Sapa	- Sapmaq felinin kökü; Saparaq, sapıb.
Sapan	- Sapand.
Sara-sara	- Sarıya-sarıya, dolaya-dolaya.
Sararmaq	- Saralmaq, sarı olmaq.
Sarmaq	- Sarımaq, ip ilə dövrələmə dolamaq.
Sarp // sarb	- Sərt, dik.
Saru	- Sarı; Saru yalan (müq. et.: ağ yalan).
Sarvan (f.)	- Dəvəçi, dəvə otaran.
Sası	- İyrənc.
Savaş	- Döyüş, cəng, hərə, müharibə.
Savaşmaq	- Döyüşmək, vuruşmaq.
Savmaq	- Sovmaq, ötürmək, kənar etmək.
Savrilmaq	- Sovulmaq, dağılmaq.
Savulmaq	- Sovulmaq, aradan çıxmaq.
Say	- Düz., düzgün, cilalı.

Sürmək	- 1. Çıxarmaq, qovmaq.
Sürücmək	- Sürüşmək.
Sürülmək	- Davam etmək, sürüb getmək.
Sürülə-sürülə	- Yerin üstü ilə bir şeyi çəkə-çəkə aparmaq, sürüyə-sürüyə.
Süsəgən	- Buynuzlu. 1. buynuzu ilə vuran, buynuzlayan, 2. azğın sığır.
Süsəlmək	- Batırılmaq, dürtülmək, saplanmaq.
Süsəşmək	- Buynuzlaşmaq.
Süsilmək	- Sancılmaq.
Süsmək	- Buynuzlamaq.
Süvar (f.)	- Süvari, at minən, atlı, süvari.

S

Şadman (f.)	- Şən, sevincli, məmnun.
Şahbaz (f.)	- Şahin, məc. qoçaq.
Şahin	- Şahin. Qaraguz cinsindən ov quşu, əksərən onunla durna ovlayırlar.
Şahi-mərdan	- Mərdlərin şahı – əsli: Həzrət Əliyə işarədir.
Şahinçibaşı	- Ov quşlarına baxan xidmətçilərin başçısı.
Şah yigit	- Böyük bahadır, böyük qəhrəman.
Şaqımaq	- Çaxmaq (şimşək).
Şaqır	- Şığıryan.
Şamata	- Hürmək.
Şami	- Şam şəhərinə aid.
Şami günlük	- Şamda (Suriyada) tikilən çadır növü. Bu gün Pakistanda işlənməkdədir, al və qara rənglidir.
Şaşmaq	- Çaşmaq.
Şayəd (f.)	- Ola bilər ki, bəlkə, ehtimal ki.
Şapqa	- Papaq, şapqa.
Şəsmək	- Açmaq.
Şəbçirəq	- Qaranlıqda parıltı verən daş. Bur. gecə çıraq kimi yanan gövhər.
Şəfi (ə.)	- Şəfaət sahibi, köməkçi.
Şəfqət (ə.)	- Şəfqət.

Şəqaq	- Gicgah; gözlə qulaq arasında üzərində saç olan yer, yanaq.
Şən-şadman	- Gülə-gülə, nəşəli, sevincli.
Şərablu	- Sərxoş, kefli.
Şılamaq	- İşıldamaq.
Şırşımaq	- Şıqqıldamaq.
Şikar (f.)	- Ov.
Şimdi	- İndi, bu anda.
Şiri-mərdan	- İgidlərin aslanı, qəhrəman və bəhadırların başçısı (həzrət Əlinin ləqəbi).
Şol	- O (işarə əvəzliyi).
Şorlamaq	- Şır-şır axmaq.
Şorlatmaq	- Şırıl-şırıl axıtmaq.
Şöylə	- Elə, onun kimi.
Şu	- Bu.
Şunda	- Burada.

T

Taala	- Allah-Taala. Leh., St. alp olsun, uca olsun, ulu olsun. Çox zaman Allahın adı ilə yanaşı sifət vəzifəsində işlədilir. “Allah-təala” kəlməsində “Allah iki uca olsun”, yəni “ulu Tanrı” deməkdir.
Taxılmaq	- Taxılmaq, asılmaq, ilişmək.
Taxılı	- Taxılmış.
Taqınmaq	- Barmağına keçirmək.
Taqmaq	- Taxmaq.
Talbınmaq	- Çırpınmaq.
Tal	- Budaq.
Tammaq	- Dammaq.
Tan	- Dan.
Tanıq olmaq	- Bax: tanıq olmaq.
Tanıq	- Şahid.
Tanıq olmaq	- Şahid olmaq.
Tanla	- Sabah, səhəri.
Tanrı	- Allah (tenri); Leh., Rad., Şs. (tinri); Allah, Çələb, Rəbb, Yaradan; Tanrı-təala – ulu Tanrı; Tanrı elmi –

Quran; Tanrı haqqı – Allahın haqqı; Tanrı evi –
Məkkədə Kəbə; Tanrı dostu – Peyğəmbərə verilən
adlardan.

Taraqa (ə.)	- Partlama, çatlama, gurultu, partlayış səsi.
Taraqılıq	- Bel, qurşaq əsəbləri.
Tartmaq	- Dartmaq.
Taş	- Daş.
Taşqun	- Daşqın.
Taşmaq	- Daşmaq.
Taşra	- Çöl, bayır, dış.
Tat əri	- Özgə dindən olan.
Tatlu	- Dadlı.
Tavla	- Tövlə.
Tavşan	- Dovşan.
Tavuq	- Toyuq.
Tay	- Day.
Tayaq	- Dayaq.
Tayınmaq	- Büdrəmək, sürüşmək.
Tazə	- Təzə.
Tazı	- Ov iti.
Təbər	- Xəbər.
Təbərrük	- Uğur, bərəkət.
Təbsirmək	- Ürəyi atlanmaq.
Təcri	- Çirkab içən.
Təfərrüc (ə.)	- Ürəyi açılmaq; təfərrüc etmək – seyr etmək.
Təhsin (ə.)	- Əhsən, afərin.
Təhsinləmək	- Alqışlamaq, bəyənmək, öymək.
Təkbir (ə.)	- Təzim etmək; “Allahu əkbər” söyləmək.
Təkə	- Erkək keçisi.
Təkəllüf (ə.)	- Zəhmətə qatlaşma.
Təkür	- Kafirin başçısı.
Təkyə	- Söykənmə.
Tən (f.)	- Bədən, cisim, gövdə, vücut.
Tənəf (ə. Tinab, tunub)	- Çadır ipi; pambıq ip.
Tənmək	- At sirmək.
Təpəl	- Təpəl.
Tərki	- Yəhərin torba qoyulmaq üçün olan arxa hissəsi, yəhərin arxası.

Tıqamaq	- Tıxanmaq.
Tırnaq	- Dırnaq.
Tindürmək	- Təskinlik vermək, əmin etmək.
Tir (f.)	- Ox.
Tirkəş (f.)	- Ox qabı, sadaq.
Toğan	- Şahin, qızıl quş.
Toxınc	- Qaxınc, danlaq.
Toqlı	- Toğlu (altı aylıq qoyun balası).
Toqunmaq	- Toxunmaq.
Tolamac	- Dolanbac.
Tolar // tol-tolar	- Qovhaqov, sıqlıq.
Ton	- Don.
Tonuz	- Donuz.
Topca	- Top kimi.
Topraq	- Torpaq.
Topucaq	- Kiçik topuq.
Torum	- Dəvə balası.
Torumcıq	- Kiçik, dəvə balası.
Toyam	- Qənimət, təmin olunmaş, şad.
Toylamaq	- Yedirib-içirmək, ziyafət vermək.
Toz	- Toz, yayların üzərinə yapışdırılan şey, yaya sarılan ağac qabığı.
Tozlu	- Dəstəyinə qayın ağacının qabığı sarılmış olan.
Tuc	- Tunc.
Tuğ	- Bayraq.
Tuğulğa	- Dəbilqə.
Tul ı	- Dul.
Tul ıı	- Qarşı tərəf (Osman Sərtqaya).
Tumar	- Qamçı.
Turğac	- Duranda.
Turi	- Qəhvəyi, səmənd rəng.
Turğay	- Torağay, kəkilli kiçik quş.
Turğurma	- Dayandırma.
Turna	- Durna.
Tuş	- Rast, tuş.
Tuşaq	- Tuşaq, ayaq bağı, buxovu, atların qabaq ayaqlarına vurulan buxov.

Usanmaq	- Bezmək, usanmaq.
Usmaq	- Sanmaq, ummaq.
Uş	- Bu (işarə əvəzliyi).
Uşaq	- Nökər.
Uvanmaq	- Bax: Ufanmaq.
Uyan	- Yüyen.
Uyxu	- Yuxu.
Uymaq	- Uymaq, müvafiq olmaq.
Uyumaq	- Yatmaq.
Uyunmaq	- Uyumaq, südün uyunması.
Uz	- Uzun, uzaq, uyğun.
Uzamaq	- Uzun olmaq, böyümək, uzanmaq.

Ü

Üçüncüdə	- Üçüncü dəfədə.
Ügitmək	- Üyütmək.
Üləmə (ə.)	- Alimlər, bilənlər.
Ülüşmək	- Paylaşmaq, payı bölüşdürmək.
Ümmət (ə.)	- Peyğəmbərin Dininə mənsub insanlar.
Ün	- Səs.
Ürkmək	- Hürkmək.
Ürmək	- Hürmək.
Üşəndürmək	- Əndişəyə salmaq.
Üşmək	- Toplanmaq, yığılmaq.
Üştə	- Bax: İştə.
Üyişmək	- Siyirmək.

V

Vafir (ə.)	- Bol, çox, lap çox, bir çox.
Vaf-vaf	- İt hürməsi, ham-ham; Vaf-vaf ürmək.
Vaqeə (ə.)	- Vaqiyyə, hadisə, yuxu, rəya; Vaqeə görmək.
Vaqtın	- Vaxtında, zamanında.
Varmaq	- Getmək.
Vasil (ə.)	- Qovuşan, çatan.

Yapağlı	- Sıx, gur yunlu.
Yapdırmaq	- İnşa etdirmək, tikdirmək, düzəltməmək.
Yapılmaq	- Emal edilmək, inşa edilmək, hazırlanmaq, edilmək.
Yapınmaq	- Sipərlənmək.
Yapmaq	- Etmək, qurmaq.
Yapuq	- Yəhər, gül.
Yaradan	- Allah, Tanrı, Xaliq.
Yaraq	- Silah.
Yaralu	- Yaralı.
Yaran	- Dostlar.
Yarçılmaq	- Xoşbəxt olmaq. Bərəkət tapmaq, sağlamaq.
Yarın	- Gələcəkdə, sabah.
Yasaq	- Qadağa.
Yasanmaq	- Qərar vermək, hazırlanmaq.
Yasin	- Quranın 36-cı surəsinin adı; Əsasən ölü üçün oxunur.
Yaşarmaq I	- Yaşıllanmaq, yarpaqlanmaq.
Yaşarmaq II	- Yaşarmaq, göz.
Yaşlamaq	- Ömür sürmək, yaşamaq.
Yaşmaq	- Yaşmaq, örtük.
Yaşmaqlanmaq	- Yaşmaqlanmaq, yaşmaq örtmək, örtünmək.
Yaşurmaq	- Gizləmək.
Yatduğı	- Yatdığı, yatmağı adət etdiyi.
Yatlu	- Pis, yaramaz, fəna, adi.
Yavrı	- Quş və heyvan balası.
Yavıqlu	- Nişanlı, deyikli.
Yavuz	- Pis, xoşa gəlməyən.
Yavuzlamaq	- Pisləmək.
Yaya	- Piyada.
Yayaq	- Bax: Yaya.
Yayan	- Piyada, ayaqla.
Yayqanmaq	- Yaxalanmaq, çalxalanmaq.
Yayla	- Yaylaq.
Yaylamaq	- Yaylağa çıxmaq.
Yaylar	- Yaylaqlanan, yaylayacaq, yaylayacaq olan.
Yaylım	- Heyvan otlayan yer, otlaq, genişlik, düzəngah.
Yazı	- Çöl.
Yazıx	- Günah və suç.

İNDEKS

Coğrafi adlar – yer, ölkə, dövlət adları

Abqaz eli
Ağcaqala
Ağcaqala Sürməli
Ağca saz
Ağ Hasar (qala)
Ağ Qaya
Ağlağan
Ağsaqa
Aqhasar qalası
Ala tağ
Amit qalası
Arqıç qır (çay)
Arqubel
Aslan yatağı
Aya Sofya
Ayqırgözlü
Bam-bam təpə
Barasar
Başıaçıq Tatyana qalası
Bayburd Hasarı (qalası)
Cızıxlar
Dəmirqapı Dərbənd
Dərbənd
Dərəşam
Dış Oğuz
Düzmürd qalası
Evnik qalası
Əlincə qalası
Əmman dənizi
Gəncə
Gögcə dəniz
Günortac
İç Oğuz
İstanbul
Kan Abxaz eli
Kərbəla
Qalın Oğuz

Qapılar Dərbəndi
Qara dəniz
Qaraquc
Qara dərə
Qara Dərvənd
Qara tağ
Qarun eli
Qazılıq dağı
Qıpçaqlar (toponim)
Mədinə
Məkkə
Mərdin qalası
Oğuz eli
Parasarin Bayburt hasarı
Pasinik
Rum eli
Sallaxana
Sancıdan
Sürməli
Talı
Tana sazi
Tatyan qalası
Taş Oğuz
Trabuzon
Tuman qalası
Türkistan
Şam
Şirokuz

Tayfalar, nəsillər, damğalar

Aqsaqa (ağ saka > axısqa)
Bayat boyu
Bozoqlar
Eləklər (iləklər)
Qanqlılar (Qanlı Qoca)
Qayılar
Qıpçaqlar
Oğuzlar
Salurlar
Səlcüklər

Tatarlar
Təkurlar
Türkmənlər
Uşunlar
Üçoqlar

At adları

Al aygır (Bəkilin atı)
Alca at (Şöklü Məlikin atı)
Boz aygır (Bamsı Beyrəyin atı)
Keçi başlı Keçər at (Bayandırın atı)
Qaragöz at (Qazanın atı)
Qaraquc (Uruzun//Səgrəyin atı)
Qazlıq at (Burlanın atı)
Qonur at (Qazanın atı)
Toğlu başlı Turı aygır (Bayandırın atı)
Yelisi qara Qazlıq at (Qanturalının atı)

Gerçək və mifoloji şəxs adları

Ağ Məlik Çəsmə
Alp Ərən
Alp Rüstəm (Dözən oğlu Alp Rüstəm)
Alp Uran (İlək Qoca oğlu Alp Uran)
Arşın oğlu Dirək
Aruz (Aruz Qoca, Atağızlı Aruz Qoca)
Ayişə
Ayna Mələk
Bamsı (Baybörə oğlu Bamsı Beyrək)
Baniçiçək (Baybican qızı Baniçiçək)
Basat (Aruz Qoca oğlu Basat)
Baybican
Baybörə
Bayındır xan (Qam Ğan oğlu xan Bayındır)
Beyrək (Boz aygırlı Beyrək)
Bəkil
Boğazca Fatma
Buğac (Dirsə xan oğlu Buğac)
Buğacıq Məlik
Bunlu Qoca

373

Qazılıq Qoca
Qəflət Qoca
Qılbaş
Qıpçaq Məlik
Qırqqınıq (Qaraçəkür oğlu Qırqqınıq)
Qısırğa Yengə
Qıyan Səlcük (Aruz oğlu Qıyan Səlcük)
Qorqud Ata
Qutlu Mələk
Məhəmməd Mustafa
Nuh (peyğəmbər)
Oqçı (Ənsə Qoca oğlu Oqçı)
Osman
Osman Üffət oğlu
Paşa
Rəsul əleyhüssəlam
Rüstəm (Toğsun oğlu Rüstəm)
Sarı Çoban
Savqan Sarı
Selcən xatun (Sarı donlu Selcən xatun)
Səgrək (Uşun Qoca oğlu Səgrək)
Sufi Sandal Məlik
Şir Şəmsəddin (Qəflət Qoca oğlu Şirşəmsəddin)
Şöklü Məlik
Təpəgöz
Tərs Uzamış
Toğsun
Trabizon Təkuru
Ulaş (oğlu Qazan)
Uruz (xan Uruz//Qazan oğlu Uruz bəg)
Uşun Qoca oğlu
Ürüydə
Yağrınıcı
Yalançı
Yalançuq (Yalançı oğlu Yalancuq)
Yapağlı Qoca
Yegnək (Qazılıq Qoca oğlu bəg Yegnək)
Yetər
Zəlixə
Zübeydə

Buraxılışa məsul:	<i>Əziz Güləliyev</i>
Texniki redaktor:	<i>Rövşən Ağayev</i>
Tərtibatçı-rəssam:	<i>Nərgiz Əliyeva</i>
Kompyuter səhifələyicisi:	<i>Rəvan Mürsəlov</i>
Korrektor:	<i>Pərinaz Səmədova</i>

Yığılmağa verilmişdir 26.08.2004. Çapa imzalanmışdır 19.11.2004.
Formatı 60x90 $\frac{1}{16}$. Fiziki çap vərəqi 23,5. Ofset çap üsulu.
Tirajı 25000. Sifariş 154.

Kitab “Şərq-Qərb” mətbəəsində çap olunmuşdur.
Bakı, Aşıq Ələsgər küç., 17.